

查兽从良记

◎ 木暖之

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Chẻ Cái Xiên Đến Nhìn Một Cái

Chương 2: Ăn Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo

Chương 3: Hảo Thú Không Ăn Mệt Trước Mắt

Chương 4: Cắn Phải Bộ Vịt Không Nên Cắn

Chương 5: Cốc Nhiễm Đáng Ghét

Chương 6: Sở Thích Luyến Thú

Chương 7: A Ly Không Thích Tô Phù Phong

Chương 8: Ôm Bắp Đùi Không Biết Xấu Hổ

Chương 9

Chương 10: Xứng Đôi Với Con Thỏ Xấu Xí

Chương 11: Không Sinh Hạ Tiểu Thú Không Cho Phép Quay Về

Chương 12: Thú Dự Khó Giữ

Chương 13: Trứng Nát

Chương 14: Rời Khỏi

Chương 15: Phong Ăn Xi Vườ

Chương 16: Thúc Thúc, Người Muốn Làm Gì?

Chương 17: Đều Cút Hết Cho Bản Tôn

Chương 18: Muốn Nháo Tới Mức Nào?

Chương 19: Giả Chết Cũng Vô Dụng

Chương 20

Chương 21: Có Lý Do Gì Để Không Về Nhà?

Chương 22: Tiết Thanh Minh

Chương 23: Ta Là Một Lũng Chó

Chương 24: Hoan Hỉ Thú

Chương 25: Tịnh Vũ Đừng Khóc, Đứng Lên

Chương 26

Chương 27: Tiên Thú Cùng Uống Rượu

Chương 28: Lão Đầu Thực Sự Nổi Giận
Chương 29: Tan Vỡ Hành Vi Phạm Tội
Chương 30: Ói Thoải Mái
Chương 31
Chương 32: Người Là Ai?
Chương 33: Đánh Nhau Với Cái Chối
Chương 34: Không Có Việc Gì, Giả Làm Cây Chối Làm Chi?
Chương 35: Sao Chối Là Thần Khí
Chương 36: A Ly Và Tịnh Vũ Có Gian Tình
Chương 37: Tiên Tung Đồng Tâm Kết
Chương 38: Túi Gấm Uyên Ương
Chương 39: A Ly Chọn Rể
Chương 40: Con Thỏ Nhìn Quen Mắt
Chương 41: Tồn Thương A Ly Là Tồn Thương Bản Tôn
Chương 42: Minh Chiêu Tiên Quân
Chương 43: Kẻ Đến Bất Thiện
Chương 44
Chương 45: Sao Chối Là Người Tốt
Chương 46: Người Kế Vị Thiên Quân
Chương 47
Chương 48: Chết Vẫn Còn Nhớ Tới Gà
Chương 49: A Ly Nhà Ta Quả Nhiên Mạnh Mẽ
Chương 50: Bí Mật Của A Ly Và Hoan Hỉ Thú
Chương 51: Trò Hay Vừa Mới Bắt Đầu
Chương 52: Đại Hôn Của Cốc Nhiễm
Chương 53: Tô Gia Bị Giết
Chương 54: Vết Máu Ở Góc Váy
Chương 55: Bệnh Nữ Nhân
Chương 56: Tranh Đoạt Nữ Nhân
Chương 57: Tiểu Hồ Ly Nhận Thức Mẫu Thân
Chương 58: Tô Phù Phong, Người Hầy Đợi Đây
Chương 59: Đứa Nhỏ Này Không Sống Được Lâu

Chương 60: Thả Ta Ra
Chương 61: Đôi Nam Nữ Thần Bí
Chương 62: Nhớ Các Người Nên Chui Ra Khỏi Phần Mộ
Chương 63: Là Thanh Âm Của A Ly
Chương 64: Ân Của Người Đối Với Ta, Ta Không Quên
Chương 65: Máu Nhầm Bạch Y, Nước Đổ Khó Hốt
Chương 66: Trị Tội
Chương 67: Giao Dịch Tà Ác
Chương 68: Lập Hạ
Chương 69: Chuyện Xưa Của Thiên Quân
Chương 70: Thoát Khỏi Minh Hồ
Chương 71: Phương Pháp Này Rất Tàn Nhẫn
Chương 72: Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không
Chương 73: Anh Hùng Cùng Chí Hướng
Chương 74: Oan Gia Đến Đây
Chương 75: Ta Yêu A Ly, Không Liên Quan Tới Trí Nhớ
Chương 76: Mắt Của Hắc Vĩ Nàng Mà Hủy
Chương 77: Ta Tới Thay Nàng Chịu Mười Hai Đạo Thiên Lôi
Chương 78: Giải Phong
Chương 79: Tơ Hồng Rối Rắm
Chương 80: Ai Dùng Ai Còn Chưa Biết
Chương 81: Chuyện Xưa Từ Nay Bắt Đầu Ở Nhân Gian
Chương 82: Lão Bản, Cho Mười Xâu
Chương 83: Theo Ta Đi Một Chuyến
Chương 84: Người Có Quen Một Người Tên Cốc Nhiễm
Chương 85: Cung Dạ Kỳ
Chương 86: Giấc Mộng
Chương 87: Hoàng Tử Vị Ương Quốc
Chương 88: Lại Hôn
Chương 89: Yên Tĩnh Trên Ngũ Hành Sơn Bị Phá Vỡ
Chương 90: Thiên Giới Xảy Ra Chuyện Lớn
Chương 91

Chương 92: Như Vậy Người Có Tâm Giành A Ly Với Ta?

Chương 93: Phương Pháp Mở Lửa Chó Trượng

Chương 94: A Ly Bị Bắt

Chương 95: Đại Kết Cục

Chương 96: Cốc Nhiễm Luân Hồi Kiếp Thứ 100

Mục lục

- Chương 1: Chê Cái Xiên Đến Nhìn Một Cái
- Chương 2: Ăn Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo
- Chương 3: Hào Thú Không Ăn Mệt Trước Mắt
- Chương 4: Cẩn Phải Bộ Vị Không Nên Cẩn
- Chương 5: Cốc Nhiễm Đáng Ghét
- Chương 6: Sờ Thích Luyện Thú
- Chương 7: A Ly Không Thích Tô Phù Phong
- Chương 8: Ôm Bắp Đùi Không Biết Xấu Hổ
- Chương 9
- Chương 10: Xứng Đòi Với Con Thỏ Xấu Xí
- Chương 11: Không Sinh Hạ Tiểu Thú Không Cho Phép Quay Về
- Chương 12: Thú Dự Khó Giữ
- Chương 13: Trứng Nát
- Chương 14: Rời Khỏi
- Chương 15: Phong Ấn Xi Vưu
- Chương 16: Thúc Thúc, Người Muốn Làm Gì?
- Chương 17: Đều Cút Hết Cho Bản Tôn
- Chương 18: Muốn Nháo Tới Mức Nào?
- Chương 19: Giả Chết Cũng Vô Dụng
- Chương 20
- Chương 21: Có Lý Do Gì Để Không Về Nhà?
- Chương 22: Tiết Thanh Minh
- Chương 23: Ta Là Một Lừng Chó
- Chương 24: Hoan Hi Thú
- Chương 25: Tịnh Vũ Đừng Khóc, Đứng Lên
- Chương 26
- Chương 27: Tiên Thú Cùng Uống Rượu
- Chương 28: Lão Đầu Thực Sự Nổi Giận
- Chương 29: Tan Vỡ Hành Vi Phạm Tội
- Chương 30: Ói Thoải Mái
- Chương 31
- Chương 32: Người Là Ai?
- Chương 33: Đánh Nhau Với Cái Chối
- Chương 34: Không Có Việc Gì, Giả Làm Cây Chối Làm Chi?
- Chương 35: Sao Chối Là Thần Khí
- Chương 36: A Ly Và Tịnh Vũ Có Gian Tình
- Chương 37: Tiên Tung Đồng Tâm Kết
- Chương 38: Túi Gấm Uyên Ương

Chương 39: A Ly Chọn Rể
Chương 40: Con Thỏ Nhìn Quen Mắt
Chương 41: Tồn Thương A Ly Là Tồn Thương Bản Tôn
Chương 42: Minh Chiêu Tiên Quân
Chương 43: Kẻ Đến Bất Thiện
Chương 44
Chương 45: Sao Chối Là Người Tốt
Chương 46: Người Kế Vị Thiên Quân
Chương 47
Chương 48: Chết Vẫn Còn Nhớ Tới Gà
Chương 49: A Ly Nhà Ta Quả Nhiên Mạnh Mẽ
Chương 50: Bí Mật Của A Ly Và Hoan Hi Thú
Chương 51: Trò Hay Vừa Mới Bắt Đầu
Chương 52: Đại Hôn Của Cốc Nhiễm
Chương 53: Tô Gia Bị Giết
Chương 54: Vết Máu Ở Góc Váy
Chương 55: Bệnh Nữ Nhân
Chương 56: Tranh Đoạt Nữ Nhân
Chương 57: Tiểu Hồ Ly Nhận Thức Mẫu Thân
Chương 58: Tô Phù Phong, Người Hầy Đợi Đây
Chương 59: Đứa Nhỏ Đây Không Sống Được Lâu
Chương 60: Thả Ta Ra
Chương 61: Đôi Nam Nữ Thần Bí
Chương 62: Nhớ Các Người Nên Chui Ra Khỏi Phần Mộ
Chương 63: Là Thanh Âm Của A Ly
Chương 64: Ân Của Người Đối Với Ta, Ta Không Quên
Chương 65: Máu Nhễm Bạch Y, Nước Đổ Khó Hốt
Chương 66: Trị Tội
Chương 67: Giao Dịch Tà Ác
Chương 68: Lập Hạ
Chương 69: Chuyện Xưa Của Thiên Quân
Chương 70: Thoát Khỏi Minh Hồ
Chương 71: Phương Pháp Đây Rất Tàn Nhẫn
Chương 72: Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không
Chương 73: Anh Hùng Cùng Chí Hưởng
Chương 74: Oan Gia Đến Đây
Chương 75: Ta Yêu A Ly, Không Liên Quan Tới Trí Nhớ
Chương 76: Mắt Của Hãn Vĩ Nàng Mà Huy
Chương 77: Ta Tới Thay Nàng Chịu Mười Hai Đạo Thiên Lôi
Chương 78: Giải Phong
Chương 79: Tơ Hồng Rối Rắm
Chương 80: Ai Dùng Ai Còn Chưa Biết

Chương 81: Chuyện Xưa Từ Nay Bắt Đầu Ở Nhân Gian

Chương 82: Lão Bản, Cho Mười Xâu

Chương 83: Theo Ta Đi Một Chuyến

Chương 84: Người Có Quen Một Người Tên Cốc Nhiễm

Chương 85: Cung Dạ Kỳ

Chương 86: Giấc Mộng

Chương 87: Hoàng Tử Vị Ương Quốc

Chương 88: Lại Hôn

Chương 89: Yên Tĩnh Trên Ngũ Hành Sơn Bị Phá Vỡ

Chương 90: Thiên Giới Xảy Ra Chuyện Lớn

Chương 91

Chương 92: Như Vậy Người Có Tâm Giành A Ly Với Ta?

Chương 93: Phương Pháp Mở Lửa Chó Trượng

Chương 94: A Ly Bị Bắt

Chương 95: Đại Kết Cục

Chương 96: Cốc Nhiễm Luân Hồi Kiếp Thứ 100

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chẻ Cái Xiên Đến Nhìn Một Cái

“Đứng thẳng lên đề! Ngồi cho chắc, nghe khẩu lệnh của ta, chẻ cái xiên đến nhìn một cái”

Cắt ~ không phải là giạng chân thôi sao, không phải là thỉnh cầu vị thượng tiên đang rít gào này lấy gà nướng để ăn thôi sao, chuyện có đáng gì?

A Ly không tình nguyện nâng cái móng lông nhung nhỏ, xoa xoa đôi mắt nhập nhèm vì buồn ngủ, há miệng ngáp một cái thiệt to, theo bản năng hai chân rớt xuống, chỉ nghe “phù phù” một tiếng, mỡ thú đã ngã lăn quay trên mặt đất. Không luyện, không luyện, rất dọa người, nàng liền bày ra tư thế hình chữ đại thật to, rồi nằm úp sấp trên mặt đất, tiếp tục giấc ngủ.

Đều nói thú vật khó làm, làm thú cưng của tiên gia lại càng khó hơn. Quả nhiên đúng là như thế, bất quá trong giới thú vật còn có một châm ngôn khác: đi theo thượng tiên có thịt ăn, cho nên A Ly mới nhìn những âm thanh rít gào kia, nhưng mà dường như chủ nhân lại rất yêu thích việc rít gào. Chặc chặc, lại bắt đầu nữa rồi...

“A Ly người đứng lên cho ta, nhìn bộ dáng không chút tiền đồ nào của người kìa, sớm chết một trăm năm thì người muốn ngủ bao lâu đều có thể rồi, bây giờ nếu cứ tiếp tục ngủ nữa thì ta sẽ ném người xuống Nam Hải để làm mồi cho cá ăn” Tiếng gầm gừ lại vang lên, A Ly nâng một móng lên, chặn lại lỗ tai, ngay cả chân cũng lười đưa lên, lỗ tai đột nhiên cuộn tròn lại.

Ta ngủ tám nghìn năm còn chưa đủ, sớm chết một trăm năm mà đủ sao? Đúng là ngốc. A Ly vừa nghĩ vừa tiếp tục ngáy ngủ.

Hai tiên nô đứng bên cạnh hầu hạ không khỏi đưa mắt nhìn nhau

“Nhìn xem, nhìn xem, Cốc Nhiễm Tiên Quân của chúng ta bị thú không để vào mắt”

“Quả nhiên chỉ có A Ly mới dám đối với tiên quân như vậy, nếu là ta đã sớm bị đánh vào nhân gian rồi”

“Chúng ta so với thú cũng không bằng”

```
@media(min-width:480px){#mgiframe{width:100%  
!important;height:315px!important;max-width:980px;margin:auto;display:  
table;}} @media(max-width:480px){#mgiframe{width:100%  
!important;height:570px!important;}}
```

“Chẳng lẽ cái câu: ngay cả cầm thú cũng không bằng chính là ý tứ này?”

...

Nội tâm của nhóm tiên nhân trào sôi mà cháu trai của Cốc Nhiễm cũng không nhận được

“Cốc Nhiễm thúc thúc, đáng giá cùng một con thú như Tiểu Ly mà phân cao thấp sao? Theo cháu, người nên đuổi nàng về Viêm Châu, để nàng tự sinh tự diệt là được rồi. Nếu người muốn thần thú, ngày mai ta liền đưa người lên Côn Luân bắt một con thượng đẳng”

Thanh âm ôn hòa vừa vang lên trong sân nhỏ đã thấy một nam tử mặc thanh sam ngồi xe lăn tiến vào, vẻ mặt nhu hòa, mày rậm môi dày, ánh mắt lộ ra vẻ sắc bén, nhìn thấy con lửng chó thì ánh mắt của Cốc Nhiễm lập tức trở nên nhu hòa hơn.

Cốc Nhiễm khẽ đưa ngón tay thon dài trắng nõn mơn trớn mõ thú đang ngủ, phát ra một tiếng thở dài, trong đôi phượng mâu tràn ngập vẻ sủng

nịch.

“Tịnh Vũ, người cũng biết, lần đầu tiên ta nhìn thấy A Ly liền nhớ tới chính mình”

Hắn lập tức đứng lên, ôm A Ly đặt vào trong cái giỏ ngủ được bện bằng ánh nắng, không biết phải làm sao với tiểu thú này, tư thái lãnh đạo ngày thường cũng dần được khôi phục, hắn nghiêng người dựa vào bên cạnh xe lăn của Tịnh Vũ, mái tóc đen dài xõa xuống trước ngực, gương mặt thanh tú thoát tục, tựa tiểu phi tiểu. Hắn chính là Cốc Nhiễm Tiên Quân nổi tiến vô dụng trên thiên giới, ngoại trừ việc cỡi mây đạp gió thì hắn dường như không biết gì nữa, thế nhưng hắn lại là con của Sáng Thế thần Bàn Cổ, là đệ đệ của Thiên Quân, là ca ca của Tây Vương Mẫu, huyết thống cao quý tới mức người ta nghe thấy cũng phải lú lười.

Còn Tịnh Vũ là nhi tử của Tây Vương Mẫu, tuy là quan hệ chú cháu nhưng vì thần tiên không già đi nên nhìn diện mạo hai người lại thấy cũng xấp xỉ nhau, hơn nữa bởi vì một sự cố vào tám nghìn năm trước mà dung nhan của Cốc Nhiễm Tiên Quân không biến đổi, cho dù ngày nào đó Thiên Quân hiện tại già yếu đi thì Cốc Nhiễm vẫn cứ tươi trẻ như đám con cháu của mình.

“Cho nên, ta đối với những kẻ vô dụng lại cảm thấy thân thiết” Cốc Nhiễm nheo mắt nhìn Tịnh Vũ, trong mắt thoáng lóe lên một tia hoang mang, cũng không nói thêm nguyên nhân khác.

Năm ngày trước, Cốc Nhiễm mang theo một đám huynh đệ và con trai độc nhất của Thiên Quân là Minh Chiêu Tiên Quân đến Viêm Châu săn bắn. Các con thú ở Viêm Châu đều tìm đường chạy trốn, chỉ duy có con lửng chó này vẫn thành thoi chạy loạn khắp nơi, buồn cười nhất là từ lúc gặp A Ly tới giờ hình như nó chưa bao giờ tỉnh táo, luôn trong tình trạng nửa tỉnh nửa ngủ. Khi Cốc Nhiễm nhìn thấy A Ly lần đầu tiên, trong lòng có một cổ

lực lượng rất mạnh xông lên đầu, làm cho hắc trong nháy mắt đó cảm thấy rất đau.

Cốc Nhiễm đã chết một lần, nghe nói là lần đó đi bình ổn bạo động ở Nhân giới mà hi sinh, Tịnh Vũ cũng trong cuộc chiến đó mà bị tàn phế hai chân. Tây Vương Mẫu và Thiên Quân liều mạng mới cứu sống được Cốc Nhiễm nhưng từ đó về sau hắc trở nên vô dụng, mất đi trí nhớ lúc trước. Nhưng Thiên Quân và Tây Vương Mẫu đều nói trí nhớ không quan trọng, cứ thuận theo tự nhiên, nhớ thì tốt không nhớ thì cứ tùy vào biến hóa của thiên địa đi.

Nhưng Cốc Nhiễm lại không nghĩ vậy, hắc không cho rằng trí nhớ bị mất đi là không quan trọng, hắc còn mơ hồ cảm nhận rằng có thể tìm được đáp án trên người lưng chó này, bởi vì nơi hắc từng chết chính là Viêm Châu.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ăn Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo

A Ly bị mùi thơm ngạt ngào của gà nướng hấp dẫn đến Dao Trì, nàng vội ba chân bốn cẳng chạy như tên bắn đến đó. Con gà đang được nướng xèo xèo trên bếp than thoạt nhìn thập phần dụ hoặc, chân gà béo mập, mào gà thơm mà không ngấy, ức gà dày thịt làm cho mỡ thú thềm đến chảy nước miếng. Chậc chậc mùi thơm này đúng là chỉ trên trời mới có, nhân gian khó mà có được, A Ly tuy không muốn gặp vị tiên quân rút gạo kia nhưng không thể không thừa nhận Cốc Nhiễm nướng thịt gà đúng là tuyệt hảo.

Nhưng nàng cả người như vô lực, mí mắt trĩu nặng g nội tâm của A Ly cảm thấy mình thật vô dụng, muốn nhảy dựng đến chỗ con gà trên bếp nướng lại còn khó hơn cả lên Cửu Trọng Thiên.

“Đáng chết, sao không thanh tỉnh được chứ?” A Ly lầm bầm, nỗ lực nường mí mắt nhìn con gà nướng vàng rục thơm lừng trước mắt, làm cho chuyên gia ăn gà nướng như nàng chỉ có thể nhìn mà không được, quả đúng là bi kịch a.

Không biết vì sao, từ khi nàng bị Cốc Nhiễm và đám người săn bắn bắt ở Viêm Châu tới giờ liền rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, không phải nàng không muốn mà dường như có một cỗ lực lượng đang không chế nàng hoặc là do nàng ngủ nhiều quá nên việc tỉnh lại cũng mất nhiều thời gian hơn?

A Ly đang tự hỏi bỗng một âm thanh dễ nghe hiện lên từ Dao Trì “ A Ly, bản tôn biết ngươi đang tính toán chuyện gì, hôm nay ngươi luyện giảng chân không tốt, đừng nói là không có gà nướng ăn mà ngay cả cái ổ nằm

thoải mái của người, bản tôn cũng đã sai tiên đồng phá bỏ” ngữ khí của Cốc Nhiễm nghe như vui sướng khi thấy người gặp họa”

A Ly theo bản năng rút cổ lại, hướng về phía Dao Trì, nhìn thấy chủ nhân đang tức giận, không luyện, dám không luyện, không có thịt ăn, tổ cũng bị phá, người không cho ta hài lòng, ta cũng sẽ để người không được thoải mái, muốn lấy lá sen của Dao Trì đặt trên giường để tránh nắng sao?

“Thầm thì” trong bụng vang lên tiếng gọi, chân nhỏ xù lông cũng không ôm lấy bụng nữa, A Ly không do dự nữa, lấy quyết tâm nhảy lên chỗ con gà nướng, đối với A Ly thì đây là khiêu chiến cao độ.

“A, oa” A Ly thét lên một tiếng thê thảm, đúng là ăn trộm gà không được còn mất thêm năm gạo, cái đuôi bắt lửa, cháy phừng lên như một cây đuốc, kích thích như vậy làm cho đầu óc của nàng tỉnh hơn phân nửa.

Mà lửa trong lò kia không phải là lửa bình thường, đó chính là Tam Muội Chân Hỏa mà Thái Thượng Lão Quân vẫn dùng để luyện đan, thế nhưng lại dùng nó để nướng gà thì khắp thiên giới e chỉ có một mình Cốc Nhiễm. A Ly nhảy không cao nên cái đuôi bị mang họa, Tam Muội Chân Hỏa không khách khí mà đốt cháy đám lông của nàng. Sau này A Ly mới biết thật ra là Tam Muội Chân Hỏa của Thái Thượng Lão Quân thực ra là nhận thức chủ nhân, thì ra là Cốc Nhiễm đã sớm đoán được nàng sẽ cướp gà nướng. Đáng giận, đáng giận.

Nội tâm đầy lo lắng, A Ly không dám nghĩ tới gà nướng nữa, cố chịu đau mà chạy thẳng đến Dao Trì rồi nhảy ùm vào đó, ngọn lửa liền tắt ngúm, may mắn là lò nướng ở cạnh Dao Trì. A Ly thềm cảm thấy bản thân mình may mắn.

Hết đau, A Ly mới cảm nhận có thứ gì đó mềm mại, ấm áp, co giãn bên cạnh mình, mà không xem thì thôi, nhìn thấy rồi thì A Ly lại sợ tới mức tỉnh cả người.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hảo Thú Không Ăn Mệt Trước Mắt

Nước trong Dao Trì không phải là nước bình thường, mà chính là Thượng Thiện nước, mọi sinh vật sống trong đó đều có thể hô hấp tự nhiên. A Ly khom người đánh giá vật thể mới đựng phải.

Nhìn nó giống như một đóa hoa.

Không phải là thủy quái chứ? Nàng là thú trên cạn, kiểu này thì ở trong nước nhất định là phải chịu thiệt rồi a.

“Thủy quái a thủy quái, chúng ta vốn là nước sông không phạm nước giếng, ta vì dập lửa nên mới nhảy vào chỗ này, không có ý quấy nhiễu người, coi như là giang hồ cứu cấp, ta đếm một, hai, ba...chúng ta, chúng ta tự bơi đi có được không?”

Dù sao nàng hiện tại quan tâm, rõ ràng vừa vào nước đã nhìn thấy một quái vật kỳ lạ như vậy, hảo thú không ăn mệt trước mắt, A Ly quyết định chủ động cầu hòa.

“Một!” A Ly gian nan nuốt nuốt nước miếng.

“Hai!” A Ly rõ ràng lo lắng không đủ.

“Ba. . .”

Đợi nửa ngày, thủy quái kia cũng không chút phản ứng, A Ly nội tâm càng thêm khẩn trương, chẳng lẽ quái vật này thực sự muốn ăn nàng?

“Ha ha ha...Lên bờ ta mời người ăn gà nướng có được không? ta da dày thịt béo, toàn thân lại đầy lông, ăn không có thuận lợi a, vụng trộm nói cho

người biết, tiên quân vô dụng kia là chủ nhân của ta, nếu để hắc biết người ăn ta, người làm cho hắc...ô ô...vẫn nên nói tiếp đi, gà nướng của hắc rất thơm...cái gì...người...” A Ly chăm chú nhìn thủy quái rồi bắt đầu nói năng lộn xộn.

Cốc Nhiễm nhướn chân mày, A Ly này làm cho người ta tắm cũng không yên, hắc nghi hoặc nhìn A Ly đang lom lom nhìn vào hạ thân của mình. Thì ra tiểu thú này biết nói. Phải biết rằng, thượng đẳng thần thú rất ít khi nói chuyện, hắc đã gặp qua thần thú có thể nói cũng chỉ có Thanh Long của Thiên Quân và Bạch Trạch thần thú trên núi Côn Luân. Mà A Ly này chỉ là một tiểu thú bình thường, ở nhân gian giới lắm cũng có thể là một sủng vật mà thôi.

Thấy thủy quái vật im lặng không lên tiếng, A Ly cảm thấy không phải là chuyện tốt, nghĩ rằng trước sau gì cũng chết, nên liều một phen.

“Hừ, người cho rằng A Ly ta dễ ăn hiếp lắm sao, vậy thì đồng quy vu tận đi” A Ly nói thì chậm mà ra tay lại nhanh, vừa dứt câu đã mờ miệng xông lên.

“A ——” Cốc Nhiễm thét lên một tiếng làm chấn động cả Dao Trì.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cẩn Phải Bộ Vị Không Nên Cẩn

A Ly nhắm ngay “ thủy quái” mà cắn một cái, vừa cắn nàng đã cảm thấy sau gáy đau đau, ngay sau đó đã bị xách cổ kéo lên khỏi mặt nước, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn mỹ xuất trần của Cốc Nhiễm, trán của hắn hiện gân xanh, phượng nhãn híp lại, toàn thân toát ra hơi thở nguy hiểm. Nước trong Dao Trì sóng sánh muốn tràn bờ, làm cho bọn cá chép tinh sợ tới mức phải liều mạng nhảy lên bờ tìm chỗ trốn.

Đây là lần đầu tiên A Ly nhìn rõ hình dáng của Cốc Nhiễm, khiến cho nàng không khỏi sửng sốt. Chỉ thấy hắn mái tóc dài xõa trong nước, mi như viễn sơn, con ngươi âm u như một đầm nước sâu không thấy đáy, đôi môi anh đào, làn da trắng nõn mượt mà, so với nữ nhân còn đẹp hơn, khóe môi của hắn cong lên tựa tiểu phi tiểu. Khuôn mặt này, nàng giống như đã từng gặp qua.

Cốc Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi hỏi “ thủy quái? Người đừng hòng có thể đi ra, bây giờ bản tôn chính thức nói cho người biết, ba ngày kế tiếp người sẽ không có thịt mà ăn”

A Ly chớp chớp đôi mắt to tròn đen láy, thập phần ủy khuất hỏi “ vì sao chứ?”

Cốc Nhiễm tức giận đến không biết phải làm sao, tiểu thú này ngay cả mình làm sai chuyện gì cũng không biết hay sao?

“Bởi vì người ăn thịt quá nhiều...” Cốc Nhiễm giải thích không rõ ràng, hừ, ngay cả “ cái kia” của mình mà nàng cũng cắn, xem ra là nàng ăn thịt quá nhiều rồi.

A Ly sừng sốt, lừng chó đặc biệt nhất là vòng đen như mực viền quanh mắt, đôi mắt như ngọc thạch của nàng liếc ngang liếc dọc, mà lúc này toàn thân đều sưng nước, cái đuôi thì bị cháy nham nhở, thoát nhìn muốn chặt vật bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Mồ thú từ trên mặt Cốc Nhiễm nhìn xuống mới phát hiện hăn lúc này đang lỏa thể ngồi trong Dao Trì, sương mù lượn lờ, ánh sáng lúc ẩn lúc hiện, mái tóc đen như mực của Cốc Nhiễm tỏa một vàng sáng nhẹ nhè chói mắt. Hăn có bờ ngực rắn chắc, xương quai xanh tinh xảo, đường cong cơ thể như chạm khắc, bọt nước chảy dọc từ trên hai má xuống toàn thân hăn, sau đó thì dung nhập vào trong ao. A Ly nhìn tới nuốt nước miếng, thì ra Cốc Nhiễm vô dụng cũng không phải một không là thôi, ít nhất bán lẫn nhau là có thể.

Cũng lúc đó, A Ly mới ý thức được một chuyện, vừa rồi mình bị chân hỏa đốt cháy sạch cả lý trí nên mới rối loạn mà cắn vật không nên cắn. Oa...oa...oa...oa...oa...oa. Nam nhân để ý nhất vật này, thượng tiên chắc cũng không ngoại lệ. Chuyện này so với việc không luyện giạng chân còn nghiêm trọng hơn, A Ly vỗ đầu cho tỉnh lại, không phải vì Cốc Nhiễm mà vì tương lai không được ăn gà nướng mà thấy âm đạm tinh thần.

Gà nướng không được ăn vậy thì nhìn mỹ nam để bù lại đi, người ta thường nói tú sắc khả cơm, thử xem có thể giải quyết được vấn đề của cái bao tử hay không. A Ly đương nhiên biết làm vậy không mấy hiệu quả nhưng đó là kiếm cơ để nhìn lên tiên quân mà thôi.

Đột nhiên như bị một lực hấp dẫn thu hút, ánh mắt của A Ly dừng lại trên cái cổ thon gầy trắng nõn của Cốc Nhiễm, ngay chỗ mạch máu lại có một vết sẹo màu nâu, tuy không lớn nhưng lại phá vỡ vẻ hoàn mỹ của cái cổ, đối với A Ly, vết sẹo này chẳng khác nào dùng một cái bàn ủi nóng bỏng ấn lên, làm cho ngực nàng cảm thấy nhói đau.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cốc Nhiễm Đáng Ghét

Toàn thân chợt thấy nóng bừng, trái tim như vỡ vụn

“Vết seo này...” nàng không tự chủ mà duỗi cái móng như muốn chạm vào.

Cốc Nhiễm thấy nàng tò mò như thế cũng không giấu diếm, ngược lại còn như cổ vũ A Ly

“Nghe nói là bị một thần thú ở Viêm Châu cắn, cắn đúng động mạch thì bản tôn đã đi bán muối rồi nha”

A Ly vụng trộm che miệng cười nhạo, quả nhiên là thần tiên vô dụng.

“Ta đường đường là nhi tử của Bàn Cổ, một Sáng Thế Thần tạo nên trời đất thế nhưng lại bị một thần thú cắn chết, nói ra thì thật là mất mặt a, người khấn trương như vậy, có phải kẻ năm đó cắn ta là thân thích của người không?” hai mắt của Cốc Nhiễm vụt sáng, chờ mong A Ly có thể lộ ra chút manh mối, rõ ràng là chuyện của hắn mà phải dùng hai từ “nghe nói” thì đúng là bi kịch a, nhưng phần lớn là vì muốn trêu chọc tiểu thú này a.

“A, nếu ta có thân thích có năng lực cắn chết Cốc Nhiễm Tiên Quân người thì hiện tại ta cũng không có bộ dạng như thế này a” A Ly tự giễu, thần thú cắn chết Cốc Nhiễm Tiên Quân thật là lợi hại, làm vè vang Thú tộc. Cốc Nhiễm vô dụng hết ăn lại nằm còn được mọi người cúng bái này có bị cắn chết đi thì cũng coi như là tạo phúc cho thế giới a, gà nướng của ta, gà nướng của ta. A Ly vẫn còn ghi hận.

Nếu để cho Thú tộc cai quản tam giới thì tuyệt biết bao, chắc chắn, gà nướng muốn ăn bao nhiêu đều được, nghĩ tới thôi đã thấy thèm.

Cốc Nhiễm hồ nghi đánh giá A Ly, A Ly nhấp nháy môi thu hồi suy nghĩ trong đầu, lòng thấp thỏm không yên nhìn nửa thân người như ẩn như hiện của Cốc Nhiễm trong nước, mặt bỗng nóng lên nhưng vì cái gì mà nàng không được ăn gà nướng chứ?

“Cái gì...ta hôm nay cũng không được ăn gà nướng sao?” A Ly cố gắng tranh thủ quyền lợi của mình.

Cốc Nhiễm trừng mắt nhìn A Ly một cái, không khỏi cảm thấy buồn cười, hẳn là đã lâu rồi chưa có thực sự cười a. Tiểu thú này làm hẳn cảm thấy rất vui, đúng là tiểu thú nghịch ngợm a. Cố ý đem A Ly để sát vào cái mũi cao thẳng của hẳn, chậm rãi nói từng tiếng một vào bên tai lông xù “ta có thể suy nghĩ cho người ăn gà nướng, nhưng mà người gần đây mập lên nhiều, nếu không thể luyện giạng chân vậy thì ở Dao Trì bơi lội để giảm béo đi”

“Người...người lại dám nói ta mập, trong Thú tộc đáng như ta được gọi là rất thon thả a” cũng như các nữ nhân khác, A Ly rất kiên kỵ người ta nói mình mập, ô ô, Cốc Nhiễm đáng ghét, Cốc Nhiễm đáng ghét.

Cốc Nhiễm lại mỉm cười rồi đột nhiên quăng A Ly vào trong nước, nàng vội vàng quơ quào loạn xạ, cố gắng bám trụ.

“Ân” Cốc Nhiễm rên lên một tiếng, cúi đầu bối rối nhìn A Ly. Lũng chó chết tiết này, cho dù có ý định ăn đậu hủ của hẳn thì cũng không nên hung ác như vậy a, vừa rồi là cái kia, bây giờ lại là ngực.

“A Ly, người mau buông bản tôn ra” rít gào tựa cuồng phong vang lên bên tai

“Không buông, người có rống cỡ nào ta cũng không buông” A Ly liều mạng lắc đầu

“Khẩu trừ khẩu phần gà nướng trong bốn ngày của người”

“Vẫn không buông”

“Năm ngày”

“Không buông”

“Sáu này”

A Ly không khỏi thấy đau xót, khóe mắt rưng rưng.

“Ta ghét nhất là bơi lội, ta là động vật bốn chân trên cạn a” con mắt nào của hắn nhìn thấy nàng có cái đuôi cá chứ?

Hai người đang giằng co, một vị tiểu tiên đồng chạy đến, nhìn thấy tình cảnh trước mắt: một lưng chó không biết xấu hổ, chân trước đặt lên ngực của Cốc Nhiệm Tiên Quân, chân sau lại bám lên đỉnh thái sơn, tư thế thực sự là phong tình vạn chủng nói không nên lời, tình cảnh cực kỳ ái muội, làm cho người ta nhin không được mà phun máu mũi.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Sở Thích Luyện Thú

Tiểu tiên đồng chỉ nghe nói Hắc Long Thủy Quân có tính luyện đồng, Minh Chiêu Tiên Quân thích luyện nam, nhưng luyện thú thì lần đầu tiên hẳn mới thấy, còn là tiên quân nhà mình. Tin tức này nếu truyền đi thì khẳng định là oanh động khắp thiên giới, mà đúng là chỉ mất có nửa ngày, tin Cốc Nhiễm Tiên Quân có sở thích luyện thú đã truyền khắp thiên giới.

“Chuyện gì?” Cốc Nhiễm Tiên quân nghiêng đầu, bình tĩnh nhìn tiểu tiên đồng.

“Ô tiểu thư đến đây” tiểu tiên đồng thu hồi biểu tình kinh ngạc, cung kính trả lời.

Tô tiểu thư chính là Tô Tù Phong, là đệ nhất mỹ nhân của thiên giới.

Nghe nói cả nhà Tô tiểu thư tám ngàn năm trước đều thăng thiên thành tiên, lúc ở nhân gian, phụ thân nàng là người tu đạo nhưng Tô gia cũng không phải vì một người thành tiên mà gà chó đều lên trời, nhưng vì sao cả nhà đều thành tiên thì không ai biết, Thiên Quân không có nói. Tuy nhiên vì tình huống đặc thù của Tô gia nên phủ đệ và cuộc sống trên thiên giới vẫn y như hồi còn ở nhân gian, cũng chính vì vậy mà mọi người vẫn quen gọi Tô Phù Phong là Tô tiểu thư.

Cự đệ nhất mỹ nhân của thiên giới, Hằng Nga tiên tử của Nguyệt cung được vô số nam tiên theo đuổi nhưng đến nay vẫn chưa ưng ý một ai. Tô Phù Phong càng phải hơn Hằng Nga, đệ nhất mỹ nhân thiên giới, Thiên Quân đương nhiên không thể tùy tiện gả lung tung, chọn tới chọn lui mới quyết định phân phối cho đệ đệ Cốc Nhiễm nhà mình. Thiên giới còn có lời đồn khác, rằng trong lúc ở nhân gian lịch kiếp, Cốc Nhiễm Tiên Quân từng

có một đoạn nhân duyên với Tô Phù Phong, đó là nguyên nhân Thiên Quân đem Tô Phù Phong gả cho hắn.

Nghe nói Tô Phù Phong đến, Cốc Nhiễm vội biến phát tay một cái, ý bảo tiểu tiên đồng đi ra bên ngoài chờ.

“Hôm nay tạm tha cho người” Cốc Nhiễm đem A Ly bám như bạch tuộc trên người hắn xuống, phát tay một cái, vân bào đã nhanh chóng phủ lên người, động tác tiêu sái lưu loát.

Cốc Nhiễm định rời đi lại thấy A Ly co người thành một đoàn vì lạnh, không biết vì sao lại lắc lắc đầu, quay người ôm nàng vào lòng rồi rời khỏi Dao Trì.

Tô Phù Phong đúng là rất đẹp, Cửu Thiên Huyền Nữ còn thua nàng mấy phần xinh đẹp, Hằng Nga tiên tử kém nàng một chút nhu nhược mà Bạch Thiển hồ tiên của Thanh Khâu cũng không thanh lệ bằng nàng.

Phàm nhân thăng thiên lại là mỹ nhân bậc này, đương nhiên trở thành mục tiêu theo đuổi của vô số nam tiên, tuy rằng Tô Phù Phong huyết thống không thuần khiết nhưng nàng lại là đệ nhất mỹ nhân của thiên giới, cho nên chỉ người có thân phận cao quý như Cốc Nhiễm Tiên Quân mới xứng đáng được ôm mỹ nhân mà thôi, Chuyện này cũng gây dả kích không ít cho các nữ tiên ái mộ Cốc Nhiễm Tiên Quân và các nam tiên hâm mộ Tô Phù Phong.

“Phù Phong” Cốc Nhiễm ôm A Ly đi vào trong điện, Tô Phù Phong một thân áo vàng nhạt đưa lưng về phía Cốc Nhiễm, nhìn chăm chăm đến gần người vào trang sức bạch hạc bị phong ấn trong nhà.

A Ly có thể cảm giác được khi Cốc Nhiễm gọi Phù Phong tràn ngập nhu tình, đúng là loại tình cảm nam nữ luyến ái, không hiểu sao cảm giác ghen tỵ bùng nổ trong lòng là cho A Ly cảm thấy rầu rĩ.

Dáng người cao gầy tinh tế như liễu, khi Tô Phù Phong quay đầu lại, mũi như tợ, đôi môi anh đào hơi cong lên, mỗi cái nhăn mày cũng có thể tạo thành tuyệt thế vô song. Mà lúc này Cốc Nhiễm cũng cảm giác được A Ly trong lòng mình toàn thân căng thẳng, bộ dáng đề phòng, còn phát ra tiếng “hí hí”, đúng là kỳ tích, A Ly lại không hề ngủ a.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 7: A Ly Không Thích Tô Phù Phong

“Nghe nói Cốc Nhiễm Tiên Quân thu lưu một tiểu thú cho nên Phù Phong đến nhìn thử xem, nhưng mà tiểu thú này lại nhe răng múa vuốt với Phù Phong, dường như nó không thích Phù Phong a” Tô Phù Phong cười dịu dàng, tiến đến gần, thắt lưng nhiều màu tung bay phiêu dật. A Ly thấy nàng đến gần càng phát ra cảm giác sợ hãi, còn Cốc Nhiễm thì không hiểu lắm cử động của nàng.

“E là nhìn thấy sinh ra có chút khiếp đảm” Cốc Nhiễm lên tiếng rồi lại đưa tay nhéo nhéo thân hình A Ly, ý bảo nàng im lặng, đứa nhỏ này, ngày thường đâu có như thế.

“Nghe nói tiên quân đặt tên cho nàng là A Ly?” Tô Phù Phong vẫn tươi cười nhìn A Ly, vì thể hiện sự thân mật còn đưa tay trêu chọc A Ly, không ngờ A Ly lại cắn chặt ngón tay của nàng, nháy mắt toàn thân đau đến phát run. Tô Phù Phong bật kêu thành tiếng, muốn rút tay lại nhưng nghĩ có tiên quân ở đây, sợ ảnh hưởng đến hình tượng nên đành từ bỏ.

A Ly không thích Tô Phù Phong, thậm chí là chán ghét.

Cú cắn của A Ly đối với thần tiên mà nói thì ngoài trừ đau cũng không có gì đáng lo, nhưng Tô Phù Phong lại bày ra dáng vẻ nhu nhược như là bị trúng kịch độc, cả người xụi lơ, bộ dáng điềm đạm đáng yêu. Nàng chờ mong tiên quân sẽ đến đỡ mình, bởi vì đã lâu hai người không có gần gũi thân thiết nhưng Cốc Nhiễm lại không có tiến lên đỡ nàng mà đang nghiền ngẫm hành vi khác thường của A Ly.

“Người đã không thích nàng, như vậy chúng ta không cần thấy nàng là được” Cốc Nhiễm xon đầu A Ly rồi ôm nàng rời khỏi đại điện, hoàn toàn

không để ý tới Tô Phù Phong còn nằm trên mặt đất chờ hân đến thương hương tiếc ngọc. Thực làm cho người ta tò mò, rốt cuộc thái độ của Cốc Nhiễm đối với Tô Phù Phong là như thế nào?

“Vì sao ta lại không bằng một con tiểu thú chứ?” Tô Phù Phong nhìn chăm chăm bóng dáng của Cốc Nhiễm, thì thào tự hỏi.

“Chẳng lẽ....là nàng?” Tô Phù Phong đột nhiên biến sắc.

Nửa giờ sau trong Kim Dao tiên phủ có một bóng hình xinh đẹp vội vã xông vào.

“A Ly, A Ly, sao lại khéo như vậy, gọi lửng chó này là A Ly? Tịnh Vũ Tiên Quân, không phải là A Ly thật chứ? Nàng không chết?”

Tô Phù Phong đứng phía sau Tịnh Vũ tiên quân, không còn dáng vẻ mềm mại như khi đối mặt Cốc Nhiễm, ngữ khí cũng cứng rắn hơn.

Tịnh Vũ chuyển xe lăn quay lại, ánh mắt sắc bén mang lam quang bắn về phía Tô Phù Phong, làm cho nàng cảm thấy toàn thân rét lạnh và đau đớn.

“Ách...tiểu tiên cũng vì tình thế cấp bách, thỉnh tiên quân bao dung cho lời nói bất kính của tiểu tiên” Tô Phù Phong tự trách bản thân vừa rồi nóng giận đã quên mất người trước mắt là chiến thần cả thiên giới phải kính nể, nếu Tịnh Vũ tiên quân muốn giết nàng thì e rằng chỉ ánh mắt vừa rồi cũng đủ cho nàng đầu thai chuyển kiếp.

“Lửng chó kia đúng là Cốc Nhiễm mang từ Viêm Châu về, năm đó A Ly quả thật đã chết, không phải Tô gia các người cũng có ăn thịt của nàng sao?” Tịnh Vũ không chút để ý tới nội tâm rối rắm của Tô Phù Phong.

“Ta thấy lửng chó chỉ là một tiểu thú bình thường, thậm chí một chút pháp lực cũng không có, A Ly là thần thú thượng cổ chân thân đương nhiên

không phải hình dáng này, nhưng mà tiểu tiên nghe tới tên A Ly thì có chút miễn cảm, cho nên mới vội vàng tới phủ đệ của thượng tiên để hỏi” Tô Phù Phong âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, nếu cả Tịnh Vũ tiên quân cũng chứng thật lửng chớ kia không phải là A Ly năm đó thì nàng có gì mà phải lo lắng nữa?

“Thức thức khó khăn lắm mới để bụng tới một chuyện nào đó, nếu hắc đã thích lửng chớ kia, vậy cứ để nó theo hắc, tin tưởng người so với ta càng hi vọng thấy thức thức vui vẻ nhiều hơn, có phải không?” Khuôn mặt của Tịnh Vũ không chút biểu tình nào, ý tứ rất rõ ràng, chuyện này hắc cũng không cần phải nhiều lời.

“Dạ”

Tô Phù Phong không dám nhiều lời, vội đáp ứng, nàng còn chưa xuất giá cho nên vẫn phải cung kính với Tịnh Vũ.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ôm Bắp Đùi Không Biết Xấu Hổ

Trên chín tầng trời, xuyên qua tầng mây, các vì tinh tú thi nhau lóe sáng, ngẫu nhiên còn có tiên nga kiều diễm cười mây bay qua, thỉnh thoảng còn có tiên đồng thanh tú lượn lại, trong các tiên phủ truyền ra tiếng đàn du lương. Khung cảnh an lành hòa hợp vô cùng.

“Có nghe nói không? Cốc Nhiễm tiên quân có sở thích luyến thú a” không biết người nào tung tin, tiểu tiên thấp giọng nói với người bên cạnh.

“Nghe nói, nghe nói tình cảnh khi đó quả thật là khó coi, Dao Trì thánh thủy đều vì thế mà bị o uế” người kia lắc đầu đáp.

“Chắc chắc, nghe nói tiểu thú kia vẫn ở trên, Cốc Nhiễm tiên quân ở dưới, một tiểu lũng chó cứ vậy mà bị Cốc Nhiễm tiên quân vật đến lông cũng không còn a...”

“Cũng may Cốc Nhiễm tiên quân vô dụng, nếu không một trăm năm sau Thiên Quân mãn nhiệm kỳ, nếu để hản lên kế nhiệm thì đúng là bại hoại..”

“Ta còn nghe nói. . .”

Còn nghe nói? Nếu nói tiếp nữa thì e rằng Cốc Nhiễm hản sẽ bị nói thành cầm thú a.

Cốc Nhiễm vừa đi ngang qua đã nghe có người bàn tán về hản, A Ly miệng ngậm một cái xương gà, vô cùng trung thành đi sau hản. Nàng tựa hồ rất hưởng thụ cảm giác đi theo đại thần, được các vị tiểu tiên cung kính hành lễ. Nàng cũng nghe người ta nhắc tới mình, không ngờ một tiểu lũng chó như nàng hôm nay cũng đã có chút tiếng tăm tại thiên giới. Nhưng mà

lông của nàng là vì trộm gà nướng mà bị đốt trụi, sao giờ lại đổi thành bị Cốc Nhiễm vật là sao? Tuy rằng nói quá sự thật nhưng dù sao cũng là đồng tình cho nàng a, xem ra khắp thiên giới đều tràn ngập nhân ái a.

Nghĩ tới chuyện cả ngày hôm qua Cốc Nhiễm trối gô nàng lên hàng rào dùng làm bia cho hắc ngẩng bắn, A Ly lại thấy giận cảnh hôn, một ý niệm tà ác đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng.

Khi đi ngang qua các vị thần tiên đang thì thầm kia, A Ly liền đem xương gà ném đi, dùng hết sức ôm lấy bắp đùi của Cốc Nhiễm, nước mắt lưng tròng, cao giọng nói

“Nhiễm Nhiễm, hôm qua chúng ta chơi ở hàng rào rất kích thích a, nhưng mà mấy ngày trước người ta vừa chơi đùa với người ở Dao Trì xong, bây giờ thắt lưng vẫn còn đau, rất đau. Người nói hôm nay muốn mang ta đi tìm một thần thú khác để hầu hạ người, người cần phải tìm một thần thú nào ngoan hiền chút, hơn nữa người không được có mối nối cũ rồi lại không cần người ta nha...”

Nhiễm Nhiễm? gọi nghe rất ái muội a.

Chúng thần tiên đều tò mò đánh giá một tiên một thú trước mắt, tiểu thú đang ôm bắp đùi của Cốc Nhiễm thoát nhìn rất nhỏ, như chưa qua thời kỳ phát dục, hơn nữa mông và đuôi còn bị cháy đen một mảnh. Khẩu vị của Cốc Nhiễm tiên quân thật kỳ lạ, xuống tay cũng quá nặng a. Mọi người đều đồng tình nhận định, A Ly gặp phải một chủ nhân như vậy quả thực là đáng thương.

Cốc Nhiễm hít sâu một hơi, không ngờ A Ly lại giả dối đến mức không biết xấu hổ như vậy, chẳng phải vừa mới cho nàng ăn chân gà nướng sao? Thế nào vẫn còn mang thù, dám ôm bắp đùi hắc, còn không biết xấu hổ.

“Tiểu thú này có thể nói chuyện” không biết vị thần tiên nào cả kinh thốt lên.

“Vô nghĩa, có thể được Cốc Nhiễm tiên quân để vào mắt há có thể là tiểu thú bình thường? a đã nói rồi, ánh mắt của Cốc Nhiễm tiên quân luôn rất độc đáo” Tư Chung tiểu tiên nói.

Tư Chung tiểu tiên nói xong, nhớ tới lời của A Ly vừa rồi, cái gì...Cốc Nhiễm muốn lấy thần thú khác?

Các thần thú có mặt đều trở nên căng thẳng, theo bản năng nép sát vào chủ nhân của mình như sợ Cốc Nhiễm mang đi.

“Nhiễm Nhiễm? tên của bản tôn là để cho tiểu thú như người gọi như thế sao? Phạt người mười năm không được ăn gà nướng” Cốc Nhiễm xách A Ly lên gần khuôn mặt tuần tú.

A Ly phấn khởi la to “ hừ, không ăn thì không ăn, gà của người đều là thú thành tinh, ta còn đang muốn nói gà nướng của người làm ảnh hưởng tới sức khỏe của ta, làm ta không thể phát dục...a...”

Chúng thần tiên nghi hoặc nhìn Cốc Nhiễm bịt miệng A Ly rồi tức tốc đáp mây bay đi, thịt thú thành tinh, đó chính là cấm dược của thiên giới a...

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Thái Thượng Lão Quân luyện đan luyện tới mức nhàm chán liền nghĩ ra một ít phối phương cổ quái, mà thịt thú tinh cũng là từ hăn mà ra.

Các thần tiên toàn thân đều là bảo bối, một sợ lông rơi xuống đất cũng có thể mọc ra một loại cây kỳ lạ. Vì thế hăn lạng lẽ thu thập thứ “sữa trắng” các nam thượng tiên bài tiết mỗi tháng chế thành một loại thuốc, làm cho thần thú ăn phải sẽ nhanh chóng mập ra, có thể gọi là một loại thuốc tăng trưởng. Thịt thú tinh từng lọt xuống nhân gian bị một số thương nhân lợi dụng trên mình mấy con heo, khiến cho chúng sinh trưởng nhanh đến chóng mặt, tương tự người ăn vào cũng sẽ nhanh chóng mập ra, làm ảnh hưởng tới nhân thể mỹ quan nghiêm trọng, làm cho nhân gian rung chuyển không nhỏ.

Lúc Thiên Quân du hành xuống nhân gian cũng ăn trứng thịt heo tăng trọng mà hình thể biến đổi nghiêm trọng, làm ảnh hưởng triệt để tới hình tượng của Thiên Quân, sau khi về trời điều tra biết được phương thức chế tạo từ đâu mà ra đã vô cùng giận dữ xếp thịt thú tinh vào hàng cấm được. Nghe nói Thiên Quân nôn mửa suốt mười ngày mười đêm, Thái Thượng Lão Quân cũng vì thế mà vinh quanh lánh nạn suốt mười năm.

Nhưng mặc kệ là thế nào, Cốc Nhiễm vừa đi, bọn hăn bảo vệ thần thú, thanh danh bảo vệ mà cúc hoa cũng phải bảo vệ.

“Lấy tốc độ một ngày ăn hơn trăm con gà nướng của người thì ta không dùng thịt thú tinh để thúc trưởng gà sinh sản thì e là người đã chết đói từ lâu rồi”

Cốc Nhiễm hung tợn ném A Ly xuống tầng mây phía dưới, hoàn hảo tầng mây đó lại là một loạt bậc thang bằng ngọc thạch, nếu không A Ly đã bị ném xuống nhân gian mà tan xương nát thịt, xem ra Cốc Nhiễm không đủ nhẫn tâm để ra tay tàn ác.

“A..” nhìn thấy Cốc Nhiễm thực sự bị mình chọc giận, A Ly cũng thức thờ hừ hừ, trợn to đôi mắt trong suốt nhìn lại hần.

Cốc Nhiễm lạnh lùng, phất tay áo muốn bỏ đi

“Nhưng người ta đang trong giai đoạn phát dục, ăn nhiều thú thịt tinh sẽ không tốt...cơ ngực sẽ..ô..a, người ta là giống cái, cơ thể mập như vậy sẽ rất đáng sợ a...”

Cốc Nhiễm bật cười thành tiếng, cúi người xách A Ly đang lăn lộn trên mặt đất lên, hần phải đối với nàng như thế nào cho tốt? Có đôi khi hận không thể một cước đạp nàng ngã xuống nhân gian cho chết, có đôi khi lại vì những lời ngụy biện của nàng mà á khẩu.

“Nhiễm Nhiễm, người cũng đừng tức giận nữa...”

“Còn dám gọi Nhiễm Nhiễm” Cốc Nhiễm làm bộ muốn quăng nàng khỏi Cửu Trọng Thiên.

A Ly sợ tới mức vội vàng cầm miệng, nàng cảm thấy dễ gọi thì gọi thôi, cũng chỉ là theo bản năng a.

“Ặc ặc. . . Thượng tiên khoan hồng độ lượng, tạm tha A Ly đi.” A Ly con bốn chân lại, giả bộ đáng thương mà cầu xin, ai biết Cốc Nhiễm là cơm cha áo mẹ của nàng a...Nếu lỡ hần thực sự không cần nàng thì phải làm sao, khắp thiên giới này, ngoài Cốc Nhiễm ra còn có ai có thể cung cấp mỗi ngày một trăm con gà nướng cho nàng?

Hay nói cách khác, ai ăn no ở không mà thu dưỡng một con lửng chó chứ?

“Tha cho người cũng được, nhưng ta có điều kiện” Cốc Nhiễm nhướng mi

“Một trăm cái ta cũng đáp ứng” A Ly vui mừng đáp.

Cốc Nhiễm làm bộ hòa nhã, mỉm cười nói “ về sau tiếp tục ăn gà được nuôi bằng thú thịt tinh”

A Ly nghe thấy khoe miệng co rút, then thùng cúi đầu, nhu nhược nói “ nhưng mà...nếu ăn thêm nữa, người ta có thể không cần thận mà mang thai một cục cứng thần tiên nào đó a”

Cốc Nhiễm suýt chút nữa thì ngã nhào khỏi tầng mây, hắn không có nghĩ tới chuyện này.

Cốc Nhiễm sửng sốt, suýt nữa ngã xuống tầng mây, này hắn nhưng là không có lo lắng đến.

Hơn nửa ngày, hắn mới âm u mở miệng “ người yên tâm, thú thịt tinh do ta tự chế, dùng nguyên liệu của ta, nếu...nếu thực sự có cục cứng...ta sẽ phụ trách với người”

A Ly gào lên một tiếng rồi bịt mặt đào tẩu.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Xứng Đôi Với Con Thỏ Xấu Xí

Thiên Vi cung lồng lộng sừng sững trong mây mù, Cốc Nhiễm một thân tử vân bào in lạng đứng dưới mái hiên đón gió, hân thích nhất vị trí này, đứng ở đây có thể quan sát thiên giới, chúng sinh cũng thu hết vào đáy mắt. Tầm nhìn của hân lúc này đang dừng ở phương hướng Viêm Châu, ánh mắt hoang mang.

Hơn một tháng qua, A Ly hàng ngày ăn gà do hân nuôi nấng không dưới một nghìn con, ngoại trừ lúc ăn thì là ngủ, nàng sống đúng là lãng phí lương thực. A Ly thậm chí không biết mình bao nhiêu tuổi, chỉ biết nàng ở tại Viêm Châu ngủ một giấc thì ngủ tới tám ngàn năm.

Nhưng Cốc Nhiễm có cảm giác, A Ly nhớ lại chuyện cũ rất quan trọng với hân, có lẽ nàng biết chuyện gì đó. Ngủ tám ngàn năm? Bất kể A Ly trước khi ngủ bao nhiêu tuổi thì tám ngàn năm này cũng đủ thỏa mãn lý do một tiêu thú có thể tu luyện thành thần thú trung đẳng? nhưng mà nàng giả rất giống, làm cho hân không tìm ra được sơ hở nào

Nhưng mà sớm muộn gì hân cũng sẽ làm cho A Ly lộ nguyên hình, khoe miệng Cốc Nhiễm cong lên, vẻ mặt hoàn toàn không giống vô lại như thường ngày.

Lúc này, A Ly đang vung bốn chân chạy tới chỗ Cốc Nhiễm, thật khó có lúc làm cho nàng nguyện ý hoạt động thân mình a.

“Thì ra Cốc Nhiễm tiên quân ở nơi này đón gió, hại Phù Phong tìm thật khổ a” thanh âm nhỏ nhẹ mềm mại vang lên, Tô Phù Phong đáp mây theo A Ly bay tới mái hiên, cùng sóng vai với Cốc Nhiễm mà đứng. Lúc này Cốc Nhiễm mới phát hiện ra trong lòng nàng còn ôm một con thỏ xám béo tốt.

“Thỏ tinh của nhà ngươi? Nuôi cũng mập mập a” Cốc Nhiễm mỉm cười, bỗng nhiên nhớ tới thân hình nhỏ gầy của A Ly. Vì sao sủng vật người khác nuôi có thể mập như vậy, còn Cốc Nhiễm hăn cũng không bực đãi A Ly, nhưng nàng ăn nhiều mà vẫn gầy nhom. Quả nhiên là cực phẩm vô dụng.

Tô Phù Phong nghe vậy cúi đầu cười yếu ớt, nói:

“Đây là con trai do Ngọc Thổ tinh của Hằng Nga tiên tử hạ sinh, cũng đã được một ngàn tuổi, ta nghĩ hăn cũng đã đến lúc phối giống, lại đúng thời kỳ hăn phát dục, luôn cảm thấy buồn bực khó chịu, cho nên Phù Phong nghĩ bên này tiên quân cũng có một con thú cái, liền mang hăn đến đây. Không biết tiên quân có thể cho mượn A Ly để dùng một chút không?”

A Ly liếc mắt xem thường, vừa rồi Tô Phù Phong đến Thiên Vi cung tìm Cốc Nhiễm, A Ly được ăn uống no đủ đang ở trước đại điện lắc lư, thầm nghĩ lần trước đã có đụng chạm với nàng nên xung phong nhận việc đi tìm Cốc Nhiễm cho nàng, không ngờ Tô Phù Phong lại đến tìm nàng cùng có thỏ xấu xí kia lai giống. Quả nhiên, A Ly ngay từ đầu cảm thấy chán ghét Tô Phù Phong là đúng, sớm biết vậy thì ngay từ đầu nên cắn đứt ngón tay của nàng ta luôn.

“Phù Phong a, ngươi khi nào thì bắt đầu để ý tới sủng vật như vậy? ta nhớ rõ trước kia ngươi ngại hẳn nên không khi nào đụng tới a” Cốc Nhiễm vừa hỏi vừa ôm con thỏ vào lòng, xúc cảm qua nhiên tốt hơn so với A Ly nhiều.

Tô Phù Phong hơi lộ ra xấu hổ, nói:

“Phù Phong thấy tiên quân thiện lương thu dưỡng A Ly, cho nên Phù Phong cũng bị cả hóa, tự nhiên mà quan tâm đến sủng vật, sau khi tiếp xúc với Tiểu Khôi mới phát hiện sủng vật rất đáng yêu, tiên quân, ngươi nhìn xem, đôi mắt màu hồng của Tiểu Khôi, càng nhìn càng thấy đẹp”

A Ly ngẩn đầu nhìn hai người trên mái hiên, nam thì tiên phong đạo cốt, tao nhã lỗi lạc, nữ thì xinh đẹp tuyệt trần, quả thật là một đôi bách nhân xứng lứa vừa đôi.

“Ta thiện lương? Nếu A Ly có thể mập mạp được như Tiểu Khôi của người thì ta đã sớm đem nàng hầm làm canh mà uống” Cốc Nhiễm giễu cợt nói, còn làm như vô tình liếc mắt nhìn A Ly ở dưới mái hiên đang trong tư thế bất nhã, thầm nghĩ đúng là không có tiền đồ.

“Nếu Tiểu Khôi béo tốt, kết hợp với A Ly nhỏ gầy, nhất định sẽ sinh ra một tiểu thú có thân hình hoàn hảo a, Phù Phong cũng muốn cho sủng vật của hai chúng ta trở thành người một nhà” đã nói thì nói tới cùng, hai má của Tô Phù Phong cũng trở nên đỏ ửng, lộ ra dáng vẻ then thùng của tiểu nữ nhi.

Tiểu thú trên thiên giới chủng loại rất phong phú, lại vì không có năng lực tác chiến nên thường bị đem ra trêu đùa. Thú hiếm thì mới quý, các thần tiên thích đem thú khác loài mà lai giống với nhau, nếu sinh ra tiểu thú có diện mạo và tập tính khác liền có giá trị. Cho nên quan hệ của các tiểu thú trên thiên giới rắc rối, phức tạp vô cùng, huyết thống hỗn loạn. Không biết tiểu thú do thổ tin và Tiểu Ly sinh ra sẽ có bộ dáng gì?

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Không Sinh Hạ Tiểu Thú Không Cho Phép Quay Về

Ta không cần! Ta không cần!”

A Ly ồn ào, muốn lên trên mái hiên nhưng lại không có bản lĩnh cỡi mây đạp gió.

Cốc Nhiễm nhướn mi cười thầm, vẻ mặt không vui nhìn xuống phía dưới nói với A Ly “ Ta không quản được người, vậy thì bây giờ người theo Phù Phong đi đi, nếu không sinh được tiểu thú thì không được phép quay về”

“Ô ô... Người không cần ta ... Nhiễm Nhiễm người không cần ta ...” A Ly bấu môi khóc lóc om sòm.

Nhiễm Nhiễm? Tô Phù Phong rút rút khóe miệng, xem ra lời đồn trên thiên giới là thật? hôm qua tiểu lững chó này đã tán tỉnh Cốc Nhiễm trước mặt chúng tiên, Nhiễm Nhiễm, cư nhiên dám gọi như vậy???

Tô Phù Phong lấy cái khăn găm trong lòng ra rồi thi pháp, chiếc khăn đã biến thành cái túi bay về phía A Ly, A Ly còn chưa kịp chạy trốn đã bị nó hút vào.

“Nơi này gió to, mang A Ly về đi, ngày khác ta sẽ đến Tô phủ thăm người” Cốc Nhiễm vỗ vỗ tay Tô Phù Phong nói.

“Đa tạ tiên quân thành toàn.” Tô Phù Phong vừa lòng nhìn về phía Cốc Nhiễm, xem ra A Ly cũng chỉ là sủng vật mà Cốc Nhiễm đã chán ngấy thôi, hại nàng mấy ngày nay lo lắng, bây giờ thì tốt rồi.

Tô Phù Phong vừa bay đi, Cốc Nhiễm đã nói với một góc tối khác:

Tô Phù Phong bay đi rồi, Cốc Nhiễm trở lại đối mặt khác góc nói:

“Tịnh Vũ, nhanh chóng đi ra đi, không phải mang theo Nữ Nhi Hồng của nhân gian đến sao?”

“Vẫn là thức thức biết rượu, vậy mà người cũng người thấy, hôm qua ta đã hạ phàm một chuyến, biết thức thức thích thu thập các loại mỹ tửu nên mang về một vò cho người” Tịnh Vũ từ trong chỗ tối đi ra.

Rượu ở nhân gian là hàng cấm trên thiên giới, thần tiên không ăn ngũ cốc hoa màu, Thiên Quân và các chúng thần tiên đều cho rằng không nên đem các vật phàm trần thô tục lên chốn bồng lai cực lạc như thiên giới. Cho nên các thần tiên chỉ uống ngọc lộ hoặc là rượu trái cây, những loại rượu mạnh như vậy rất không được hoang nghênh. Chỉ có Cốc Nhiễm dám nghịch thiên quy mà giấu diếm rượu của nhân gian, mà Tịnh Vũ cũng là đồng lõa với hắn, ngoài ra còn có Minh Chiêu tiên quân cũng yêu thích rượu của nhân gian.

“Mau đưa cho ta nếm thử, chắc chắn, vật quý nha” sâu rượu trong bụng Cốc Nhiễm đã bắt đầu hoạt động, làm hắn nhìn không được mà vội đón lấy vò rượu từ tay Tịnh Vũ

“Tô Phù Phong là đánh chủ ý lên người A Ly, mà thức thức thực sự lại muốn đưa A Ly cho nàng ta mượn lai giống sao?”

Tịnh Vũ đứng là đến Thiên Vi cung cùng lúc với Tô Phù Phong, nhưng hắn không muốn phá đám cho nên mới ẩn mình ở chỗ tối, cũng vì vậy mà những gì bọn họ nói với nhau, hắn đều nghe được.

“A Ly bị ta chiều đến hỏng rồi, không làm cho nàng nếm chút đau khổ, nàng sẽ không biết thu liễm. Phù Phong sẽ không dám làm gì quá đáng, coi như là giúp ta quản giáo A Ly đi. Thực ra nếu là lai giống thì ta thấy Bạch Hồ cháu của người mới xứng với A Ly nhà ta, khi nào Bạch Hồ đến kỳ

động tình thì nói cho ta biết một tiếng” Cốc Nhiễm toàn tâm đặt vào vò rượu, ra sức hít ngửi hương rượu bay quần quanh trong gió.

Tịnh Vũ sững sốt, Cốc Nhiễm cư nhiên lại đánh chủ ý lên Bạch Hổ? a Ly là tiểu thú mà Bạch Hổ là thượng cổ thần thú hiếm có, là thần thú huyết thống cao quý sao có thể tiếp xúc với dị tộc? Ý tưởng của Cốc Nhiễm là muốn nâng giá trị của A Ly lên hay là chà đạp Bạch Hổ xuống? hắn không dám đoán tiếp suy nghĩ của Cốc Nhiễm.

Nhưng mà lời của Cốc Nhiễm cũng không thể xem là thật, mười câu thì đã đến tám câu là hồ nháo, Tịnh Vụ nghe riết cũng thành quen.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thú Dự Khó Giữ

Tô phủ tọa lạc cách Ký Châu khoảng năm trăm dặm, thuộc phạm vi quản lý của thiên giới. Thần tiên đa phần đều thích nơi thanh tĩnh, nhưng Tô phủ đến từ nhân gian, vẫn chưa thoát khỏi hư vinh thông tục cho nên đạo quan cũng xây dựng thành một vẻ. Thời gian lâu dần Tô phủ tại nhân gian danh tiếng đã lan xa, phàm là người tu tiên đều thiên tâm vạn khổ tìm tới bái sư, Tô phủ cũng từ đó mà hương khói cường thịnh, người đông như trẩy hội.

A Ly ngồi trong lần nhìn Tô phủ luôn nghi ngút khói hương mà hai mắt rưng rưng, mà bộ dáng của nàng như vậy đối với Tiểu Khôi lại cực kỳ dụ hoặc. Chốc lát sau lại thấy A Ly đuổi hai chân trước về một vòng cung trên mặt đất, miệng thì lẩm bẩm, Tiểu Khôi không nén khỏi tò mò nên xê dịch thân mình tới gần lồng sắt liền nghe A Ly niệm

“Ta vẽ cái bùa nguyên rửa người bất lực vào đêm động phòng hoa chúc cùng Tô Phù Phong, hừ, không có lương tâm, ai bảo người bỏ đá xuống giếng”

“Ăn hiếp ta tay trời gà không chặt! Hai người các người cấu kết với nhau làm việc xấu làm hại ta còn chưa đủ thảm sao? Chết tiệt Cốc Nhiễm!”

“Thật sự là hổ xuống đồng bằng bị chó bắt nạt mà, A Ly ta rơi vào tay Tô Phù Phong liền bị một con thỏ nhỏ bắt nạt, thiên lý ở đâu a”

“Thật sự là hổ thất lạc Bình Dương bị chó bắt nạt, ta A Ly thất lạc Tô Phù Phong trong tay bị một con thỏ nhỏ tinh bắt nạt! Thiên lý ở đâu a!”

...

A Ly khóc không ra nước mắt, lồng sắt này là tạo thành từ trúc tía của Quan Âm nương nương, A Ly muốn cắn đứt nhưng tới gần một chút đều bị thối lui, cho nên Phù Phong rất yên tâm, vừa lúc Cửu Thiên Huyền Nữ mang theo mặt nạ đắp mặt mới điều chế được tới tìm nàng, liền đem A Ly giao cho Tiểu Khôi rồi thanh thoi đi đắp mặt.

A Ly phát hiện Tiểu Khôi đang trợn to đôi mắt đỏ hồng mê mẩn nhìn mình thì tức giận quát to

“Nhìn cái gì? Chưa từng thấy qua người đẹp sao?”

Tiểu Khôi theo bản năng lui về phía sau một bước, không thể tưởng tượng được tiểu lủng chố này lại mạnh mẽ như vậy. Tuy rằng A Ly bộ dáng không đáng yêu, thậm chí còn có vẻ lấm la lấm lét nhưng dù sao nàng cũng là sủng thú của Cốc Nhiễm tiên quân, Tiểu Khôi hẳn có quan hệ thì liền có dính đến thượng tiên cho nên hắn cố gắng tiếp nhận A Ly. Chủ nhân không có ở đây, bốn bề vắng lặng, thời cơ thật thuận lợi để làm chuyện tốt a...

Thấy Tiểu Khôi không có hảo ý tiến lại gần mình, A Ly khẩn trương đến mức toàn thân run lên, thú dự khó giữ được a. Nếu trong sạch của nàng bị hủy trong tay con thỏ hai tai dài, tứ chi ngắn này thì nàng cũng không muốn sống nữa. Không thể, chết cũng phải kéo Cốc Nhiễm và Tô Phù Phong chôn cùng. A Ly thề, nếu có cơ hội đào tẩu, nàng nhất định sẽ không để cho Cốc Nhiễm sống dễ chịu.

Cốc Nhiễm chết tiệt! Người ở đâu?

Trong lòng đem Cốc Nhiễm mắng đến trăm ngàn lần nhưng A Ly cũng đồng thời cầu nguyện Cốc Nhiễm lúc này lương tâm trời dậy mà đến mang nàng về. Nàng thề, nếu Cốc Nhiễm có thể giúp nàng giữ sự trong sạch sau này nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời hắn, một ngày ăn ít hơn hai mươi con gà nướng cũng được.

“Người đừng bước tới” A Ly biểu tình hung ác với ý đồ dọa cho Tiểu Khôi sợ, như sự thật rất phũ phàng, hoàn toàn vô dụng a.

Tiểu Khôi có một ngàn năm tu vi, cho nên trúc tía đối với hắn chẳng có nghĩa lý gì, thấy A Ly có vẻ sợ hãi thì trong lòng hắn càng thêm đắc ý, hắn không biết nói tiếng người nên chỉ có thể phát ra thanh âm rầm thì.

A ly gấp đến độ giơ chân múa tay.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Trứng Nát

Tiểu Khôi ca ca, hôm nay người ta thân mình không thoải mái, người có thể hay không khoan dung một ít thời gian a?” A Ly ôm cái bụng ra vẻ nhu nhược.

Tiểu Khôi nghĩ nghĩ, lại lắc lắc đầu, dù sao thú cũng không có thông tình đạt lý như con người, lão nhị của hắn đang rất cơ khát nên không nghĩ gì tới việc thương hương tiếc ngọc, tiếp tục nhảy đến gần A Ly.

Thấy thế, A Ly trong lòng âm thầm mắng vài câu, lại chớp đôi mắt làm ra bộ dáng sùng bái đối với Tiểu Khôi.

“Nếu Tiểu Khôi ca ca gấp rút như thế, người ta cũng không tiện từ chối nữa nhưng mà người ta muốn nhìn xem nơi đó của Tiểu Khôi ca ca có đúng quy cách không, thấy Tiểu Khôi ca ca cao lớn uy mãnh như thế chắc có chỗ hùng vĩ hơn người, người ta rất nôn nóng muốn nhìn thấy a”

A Ly cảm thấy những lời mình nói cực kỳ ghê tởm, cái gì mà cao lớn uy mãnh? Tiểu Khôi là béo, không phải cao, tuy nhiên cũng là có chút pháp lực.

Nhắc tới lão nhị vẫn là niềm tự hào của hắn, tư tưởng của tiểu thú vẫn luôn là như vậy, thích khoe khoang hùng phong của mình. Tiểu Khôi không chút do dự mà đứng giăng chân làm lộ ra một đoạn màu hồng. A Ly nhìn thấy, làm ra vẻ khiếp sợ, sùng bái mà tiến đến gần

“Tiểu Khôi ca ca, không biết nếu trứng nát thì có đau hay không?”

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra lại nhanh, A Ly vừa nó xong đã co giò đá như điên vào lão nhị của Tiểu Khôi. Tiểu Khôi không ngờ nàng giở trò đòi bại nên không kịp phòng bị, mà tiểu lững chố thì dùng hết khí lực toàn thân, ra sức sức xé, huyết tinh tràn lan, Tiểu Khôi đau đến mức kêu la thảm thiết rồi ngã lăn ra đất.

“Thằng nhóc, tỷ tỷ ta không phải là con thỏ ngọc như người. Người nhớ cho kỹ, tỷ tỷ ta là ăn thịt, luận bối phận, ta có thể là tổ tông của người, muốn cùng ta sinh tiểu thú? hừ người còn non lắm” A Ly ngẩng đầu liếm vết máu nơi chân trước, mắt lộ hung quang.

Tiểu Khôi đau đến mức suýt ngất xỉu, nhưng vẫn cố dùng hết toàn lực mà thi pháp kêu gọi chủ nhân Tô Phù Phong, thấy hắc kêu viện binh, A Ly vội vàng bỏ chạy theo cửa lồng mà Tiểu Khôi mới tiến vào.

“Tiểu thú quả nhiên là tiểu thú, dễ dàng mắc mưu như vậy” A Ly không thèm quay đầu lại, nhổ một ngụm nước miếng cực kỳ khinh miệt, nàng lúc này không còn là một tiểu thú ngây thơ vô hại như trước mà là một dã thú đang bị chọc giận.

“Ba —— “

Tiếng roi quất đột nhiên vang lên, A Ly cảm thấy lưng đau như bốc cháy, nàng bị một cái Liên Hoa Cừu Khúc đánh văng đến góc tường

“Muốn chết! Dám đả thương sủng thú của bản tiên cô”

Tô Phù Phong tiếp được tin tức của Tiểu Khôi, mặt nạ còn chưa kịp rửa đã tức tốc quay trở về, nhìn thấy thảm trạng của Tiểu Khôi thì giận đến xanh mặt.

A Ly tuy rằng đau nhưng cũng không có hé răng, khởi động tứ chi, vết thương trên lưng vỡ ra, máu tuôn xối xả, chốc lát đã nhuộm thấm bộ lông

của nàng. Tô Phù Phong sử dụng Liên Hoa Cửu Khúc, mỗi khúc đều có hoa sen, một roi này, A Ly đúng là đã ăn đủ.

“Nói, người đến tột cùng là từ đâu mà đến? người ở bên cạnh Cốc Nhiễm tiên quan là có ý gì?”

Tô Phù Phong đơn giản đi thẳng vào vấn đề, nàng không thích A Ly, không thích A Ly có thể vô lo vô nghĩ ở bên cạnh Cốc Nhiễm, làm nũng với hắn, không thích Cốc Nhiễm vì A Ly mà bỏ qua nàng. Vốn chỉ nghĩ mang A Ly đến lai giống với Tiểu Khôi là để giáo huấn A Ly, nhưng không ngờ A Ly lại kiêu ngạo đến mức này. Không ra tay nặng làm sao giải được mối hận trong lòng nàng.

“Ta không biết.” A Ly cắn răng, xiêu vẹo nhắm hướng cửa Tô phủ mà đi, nàng lựa chọn không nhìn mặt nữ nhân này.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Rời Khỏi

“Ai cho người rời khỏi ? ! Trở về!” Tô Phù Phong thấy A Ly muốn bỏ đi liền niệm chú, lập tức đã chặn trước mặt A Ly.

A Ly tránh Tô Phù Phong rồi tiếp tục bước về phía trước, nàng không rời khỏi đây chẳng lẽ ở lại nhìn sắc mặt của Tô Phù Phong sao? Chẳng lẽ còn muốn tìm tiểu thú nào khác tới cho nàng hiến thân sao? Chi bằng trực tiếp giết nàng chết còn thoải mái hơn, dù nàng là tiểu thú thì cũng là một tiểu thú có tôn nghiêm a, không biết chừng mực thì cũng phải tùy người tùy việc.

“Ba ——” một roi nữa lại vung lên, A Ly oằn người trên mặt đất, vết thương trên lưng tạo thành hình chữ thập, da tróc thịt bong, máu lại phụ nra, trong chớp mắt bộ long thấm máu mà dính bết lại, thoạt nhìn A Ly y như một con chuột nhỏ.

Xong rồi, xong rồi, nhiều ngày qua được Cốc Nhiễm ra sức tẩm bổ đều đã uống phí hết rồi, hai roi này đã làm tiêu tán toàn bộ sức lực của nàng, A Ly thảm nghĩ.

“Nếu người rời khỏi đây cũng không quay về Thiên Vi cung quấy nhiễu Cốc Nhiễm tiên quân nữa thì ta sẽ để người đi” Tô Phù Phong thấy A Ly bộ dạng nửa sống nửa chết như vậy cũng có chút kiêng kị, nếu thức sự đánh chết A Ly thì không có cách nào giải thích với Cốc Nhiễm tiên quân, chi bằng để nàng rời đi rồi sau đó sẽ nói là nàng bỏ trốn, như vậy Cốc Nhiễm sẽ không truy cứu.

A Ly bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, nói:

“Ta vốn không định quay lại bên cạnh hắc làm sủng thú, ngày đó cũng do hắc muốn mang ta rời khỏi Viêm Châu về Thiên Vi cung, ta là bị bắt a. Tô tiểu thư xin yên tâm, rời khỏi nơi này, ta tuyệt đối sẽ không đi tìm hắc”

Gà nướng cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ của nàng. Nếu không phải Cốc Nhiễm cùng Minh Chiêu tiên quân đi săn, khiến cho toàn bộ Viêm Châu núi rung đất lở thì nàng sẽ không bị đánh thức, càng sẽ không bị Cốc Nhiễm bắt mang đi. Bây giờ nghĩ lại, ở Viêm Châu ngủ là thoải mái nhất, đương nhiên điều kiện quan trọng là nàng có thể chống đỡ được để quay về đó, khi đó, nàng nhất định sẽ ngủ một giấc đến tám ngàn năm. Nghe A Ly nói như vậy, Tô Phù Phong thở dài nhẹ nhõm một hơi, khoát tay áo buông tha A Ly.

A Ly run rẩy tiêu sái rời khỏi Tô phủ, bước tới đầu máu nhuộm đỏ chỗ đó, cửa của Tô phủ về hướng tây, lúc này ánh hoàng hôn ửng hồng, bao phủ lên thân mình nhỏ gầy của A Ly.

“Đợi chút.” Tô Phù Phong bỗng nhiên đuổi theo.

A Ly nội tâm run lên, chẳng lẽ nàng đổi ý ?

“Người. . . Thật sự không phải A Ly?” Tô Phù Phong hỏi.

“A. . . Cốc Nhiễm đặt cái tên này cho ta thật tầm thường” A Ly vẻ mặt cầu xin tiếp tục lảo đảo bước đi, khi Cốc Nhiễm đặt cái tên này cho nàng nếu không phải vì muốn lấy lòng hắc nàng đã lên tiếng phản đối rồi.

Nhìn bóng dáng A Ly rời đi, Tô Phù Phong lẩm bẩm “ xem ra ta đã lo lắng quá nhiều rồi”

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Phong Ấn Xi Vưu

Lục địa không thể so với thiên cung, lục địa có ngày vào đêm giao nhau, khi đến bên sườn núi Ký Châu thì trời đã tối đen, A Ly đột nhiên cảm thấy rất hoài niệm thiên cung luôn là ban ngày, ít ra có thể nhìn rõ đường đi phía trước.

Có lẽ vì mất máu quá nhiều cũng có thể vì đau đớn nên A Ly sức cùng lực kiệt té nhào xuống mặt đất, miệng vết thương trên lưng vẫn còn rỉ máu, mồ hôi cùng máu theo lông của nàng chảy xuôi xuống khe đá. Không biết có phải ảo giác hay không nhưng A Ly dường như nhìn thấy tảng đá trên mặt đất có phát sinh biến đổi, nháy mắt khi máu thấm vào thì tảng đá tỏa sáng rồi tiếp theo đó cả ngọn núi bắt đầu chấn động.

Không phải là động đất chứ? Ký Châu này tốt xấu gì cũng là một nơi tiên sơn bảo địa, tốt xấu gì cũng từng là nơi phong ấn một vị thần thời viễn cổ là Xi Vưu Tà Thần, nếu rung động đến tà thần viễn cổ thì cũng không đến mức gây động đất chứ?

Ngọn núi rung động dữ dội, A Ly không còn sức lực để làm gì, chỉ có thể tiếp nhận sự chấn động của ngọn núi. Ôi, xem ra là làng không thể đi nổi, A Ly cắn cắn môi, ai biểu người tham ăn. Giờ thì tốt rồi, Viêm Châu còn chưa tới, mạng nhỏ đã sắp tiêu tùng, ai bảo người miệng tiện. Người ta nói có gà nướng cho người ăn liền đi theo người ta, cũng không nghĩ xem có mạng để ăn hay không, chẳng lẽ là do ngày thường ăn quá nhiều gà nên giờ oan hồ của chúng bám theo đòi mạng nàng?

A Ly lúc này ý thức đã bắt đầu hỗn loạn, suy nghĩ miên man.

Phía chân trời bỗng lóe lên hai luồng sáng, một tím một lam, tựa hồ như phát hiện ra sự dị thường của Ký Châu, hai luồng sáng nhanh chóng di chuyển về phía bên này.

“Không ổn, phong ấn của Xi Vưu bị lung lay” bên trong nguồn sáng màu lam hiện ra khuôn mặt của Tịnh Vũ, mà bên cạnh hẳn là Bạch Hổ uy phong lẫm lẫm.

“Di, xem ra lão gia hỏa này không chịu nổi tịch mịch” trong nguồn ánh sáng trắng truyền ra âm thanh.

Tịnh Vũ nghe Cốc Nhiễm nói vậy thì ngượng ngùng ho khan một tiếng. nếu hẳn nhớ không lầm thì Bàn Cổ khai sáng thiên địa, còn Xi Vưu thì hình như nhỏ hơn Cốc Nhiễm mấy ngàn tuổi, ba tiếng “lão gia hỏa” này lẽ ra Cốc Nhiễm phải dùng để gọi chính mình mới đúng a. Đương nhiên chuyện này Tịnh Vũ chỉ dám nghĩ trong lòng, không có gan nói ra miệng.

“Thúc thúc, người cứ ở trên tầng mây, ta xuống chỉnh sửa phong ấn, nếu Xi Vưu thực sự thoát ra ngoài thì người nhanh chóng quay về tìm viện binh, Xi Vưu hiện thế lần nữa thì tam giới nhất định sẽ màu chảy thành sông, nhất định không thể bỏ qua”

“A, ta có thể bỏ trốn trước sao?” Cốc Nhiễm vừa dứt lời, Tịnh Vũ đã mang Bạch Hổ bay đến cách Ký Châu mười thước thì dừng lại.

Chỉ thấy Tịnh Vũ nhắm mắt, hai tay hợp thành chữ thập, miệng niệm chú kết ấn, một đạo ánh sáng màu lam từ lòng bàn tay hẳn bắn về phía đỉnh núi, Bạch Hổ bên cạnh hẳn thì thủ thế chờ đợi tác chiến.

“Chậc chậc, cháu của ta quả là chiến thần thiên giới, khí thế này thực sự là mê chết người”

Cốc Nhiễm nằm ngửa trên đám mây, hai chân bắt chéo, Tô Phù Phong mang A Ly đi không được bao lâu thì hẳn và Tịnh Vũ đã bị Thái Ất Chân

Nhân mời đi nghe giảng, cho nên giờ mới có thời gian đến Tô phủ tìm A Ly, chắc tiểu gia hỏa kia đã nếm không ít đau khổ đi? Không ngờ bị lão gia hỏa Xi Vưu không an phận, tốt nhất đừng làm hấn chậm trễ thời gian đi đón A Ly mới được.

Nghĩ đến A Ly ngày thường bày ra vẻ mặt thối thí kiêu ngạo, Cố Nhiễm không khỏi mỉm cười, mới nửa ngày không gặp, hấn đã thấy nhớ mong A Ly.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thúc Thúc, Người Muốn Làm Gì?

A Ly nghĩ rằng linh hồn của mình đã rời khỏi thân thể, nếu không sao có một luồng ánh sáng màu lam bao phủ toàn thân nàng? Cùng lúc đó, sự rung động của ngọn núi cũng dần dần dịu lại rồi tắt hẳn, A Ly thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra là có vị thần tiên nào ra tay cứu giúp rồi.

“Chấn ta giả chết.”

Bên dưới tảng đá hình tròn vang lên một tiếng rống giận, tiếp theo là sương đen dâng dày đặc, muốn che phủ cả lam quang, có vài con chim đã rơi xuống đất, phong ấn Xi Vương, sát khí quá nặng.

Tốt lắm, coi như được giải thoát, chết sẽ không còn đau nữa, A Ly chịu không nổi ép buộc mà ngất đi.

Tịnh Vũ cảm thấy không ổn, quay đầu tìm Cốc Nhiễm lại không thấy hắc đầu, Tịnh Vũ chỉ có thể thở dài một hơi, xem ra là...

“Bạch Hổ, người thay bản tôn đến Nam Thiên môn điều mười vạn thiên binh, một ngàn thiên tướng đến đây trợ giúp, Xi Vương sẽ đột phá phong ấn”

Thanh âm của Tịnh Vũ có chút run rẩy, sương đen có thể lấn át pháp lực của hắc đầu, xem lẫn bằng bạch ngọc dưới thân mơ hồ có dấu vết nứt rạn. Xe lẫn này hắc đầu đã dùng suốt tám ngàn năm, là dùng bạch ngọc luyện hóa rất có linh thức, cho nên nó cùng với Tịnh Vũ đã hợp thành một thể, người chết vật hủy.

Bạch Hổ gào lên một tiếng rồi hướng về phía Cửu Trọng Thiên mà chạy như điên, lúc này trong không trung, mây đen dày đặc.

Tịnh Vũ cố gắng chống đỡ, hắn không muốn chưa nhìn thấy Xi Vưu đã hi sinh, cường địch như vậy thật đúng như chờ mong của hắn.

Đúng lúc này Tịnh Vũ phát hiện trong không gian tối đen như mực đến mức xòe bàn tay cũng không thấy rõ, đột nhiên xuất hiện một đóa tường vân lóa mắt, chăm chú nhìn xem thì ra là Cốc Nhiễm đang ở trên núi.

“Thúc thúc, người muốn làm gì?” Tịnh Vũ la to, nhưng những tiếng âm âm vang lên đã nhấn chìm thanh âm của hắn.

Chỉ thấy Cốc Nhiễm vẽ mặt tự tại tới gần khối đá hình tròn, dọc theo đó mơ hồ nhìn thấy vết máu còn chưa khô.

“Tiểu mao tặc nào dám hủy di tích của phụ vương bản tôn, nếu bắt được nhất định sẽ không có giờ cao đánh khề”

Nhìn kỹ mới thấy trên khối đá tròn có mấy hàng chữ, đó là Sáng Thế Thần Bàn Cổ hạ bút, Bàn Cổ đã hóa thành trời đất, cơ hồ không còn lưu lại cái gì cho hậu nhân tưởng niệm nên nhìn thấy di tích bị hỏng cũng hiểu được tâm tình tức giận của Cốc Nhiễm.

Cốc Nhiễm chớp mắt, ánh sáng màu tím bao phủ toàn thân, thần kiếm Côn Ngô trong nháy mắt cũng xuất hiện trong tay hắn, đây chính là đệ nhất thần khí của thiên giới, nhưng mà chủ nhân trở nên vô dụng, nó cũng trở thành phế vật. Cốc Nhiễm có tiên khí hộ thể nên tà vật không thể tiếp cận. mà hắn cũng không biết cách dùng Côn Ngô, chỉ có khi đánh nhau với Minh Chiêu tiên quân thì mới chiếm được chút uy phong, thực ra Côn Ngô là thần khí, bản thân đã có pháp lực, năng lực như Minh Chiêu thì có thể chống lại mấy chiêu.

Nay Côn Ngô ở trên tay Cốc Nhiễm lại giống như một cái đao mổ trâu, Cốc Nhiễm duỗi ngón trỏ của tay trái, khẽ vuốt lên lưỡi kiếm, muốn Côn Ngô cắt lấy ngón tay của hắn.

“Lão Côn a, người cắt thì cũng thôi đi, ta biết người thích Kim Kiếm trong tay Thiên Quân, nếu người giúp ta việc này, ta liền thay người làm mới có được không?’ ý của Cốc Nhiễm đã quá rõ ràng, sẽ cướp Kim Kiếm của Thiên Quân về cho Côn Ngô làm áp trại phu nhân, bởi vì hẳn biết Kim Kiếm trong tay Thiên Quân cũng là vật phụ vương lưu lại cho hẳn, xuất phát từ tình cảm với phụ vương và sự tôn trọng đối với Kim Kiếm, Thiên Quân nhất định sẽ không cùng Cốc Nhiễm hồ nháo.

Côn Ngô là thần khí, không có hình thể cụ thể, không có yêu hận nhưng lại có linh thức, có năng lực cùng chủ nhân trao đổi. Run rẩy, làm như rất thống khổ mà kháng cự, Cốc Nhiễm chính là lấy hẳn và Kim Kiếm ra trêu chọc, xưa nay thần khí sẽ không tổn thương chủ nhân của mình, đó là vì lòng trung thành.

“Ngu trung” Cốc Nhiễm nhú mày, không để ý Côn Ngô có nguyện ý hay không, tự cắt ngón tay của mình, cảm giác đau nhức truyền đến, máu đỏ tuôn ra

Khi máu của Cốc Nhiễm chảy ra, chấn động của Ký Châu dường như nhỏ lại, Tịnh Vũ yên lặng nhìn Cốc Nhiễm sờ tới sờ lui trên tảng đá tròn, không biết hẳn trong lúc đại họa lâm đầu còn nghiên cứu tảng đá kia làm gì? Nếu Cốc Nhiễm gặp chuyện không may, hẳn không biết phải giải thích như thế nào với Thiên Quân và mẫu hậu, nhưng lúc này thân hẳn còn lo chưa xong, nên không có cách nào để ý tới Cốc Nhiễm, chỉ có thể mong hẳn tự cầu nhiều phúc.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Điều Cút Hết Cho Bản Tôn

“Lão Côn à, công lao này đều tính cho người”, Cốc Nhiễm dứt lời liền thu hồi Côn Ngô kiếm, khi hấn hoàn thành động tác cuối cùng thì Xi Vưu cũng không cam lòng mà rống lên một tiếng giận dữ rồi tiếp tục bị phong ấn, mây đen dần tan, bầu trời lại khôi phục vẻ trong xanh, mặt đất Ký Châu cũng trở nên ổn định, hết thảy đều bình tĩnh trở lại.

Nhìn miệng vết thương do mình tạo ra, Cốc Nhiễm thở dài một hơi nhẹ nhõm, may mà mình vẫn còn một chút tác dụng.

Tịnh Vũ không khỏi thở dốc, tình huống này là thế nào? hấn cố gắng thế nào cũng không có cách ngăn cản sự công phá của Xi Vưu, lại không ngờ Cốc Nhiễm chỉ vung tay một cái đã dễ dàng sửa lại phong ấn, chẳng lẽ Cốc Nhiễm hấn...

Tịnh Vũ lắc đầu phủ định suy đoán của mình, cuối cùng kết luận, là máu của Cốc Nhiễm có tác dụng, tuy rằng Cốc Nhiễm không có pháp lực nhưng dù sao hấn cũng là huyết mạch của Bàn Cổ, mà tảng đá tròn để phong ấn kia lại do Bàn Cổ dùng máu của mình vẽ lên, cho nên khi Cốc Nhiễm dùng máu của mình để tu bổ phong ấn liền phù hợp với lực lượng của Bàn Cổ, may mà hôm nay Cốc Nhiễm có mặt đúng lúc, tránh được một nạn kiếp.

Cốc Nhiễm dù vô dụng nhưng máu cũng còn chút giá trị.

Xi Vưu lại tiếp tục bị phong ấn, Tịnh Vũ cũng thu tay lại, vết nứt trên chiếc xe lăn cũng biến mất, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Các thiên binh thiên tướng cũng vừa kéo đến, thấy Ký Châu đã yên bình trở lại thì đứng yên đợi lệnh của Tịnh Vũ. Các loại tường vân, pháp khí nhất

thời chiếu sáng khắp Ký Châu, từng tấc đất ngọn cỏ đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

“A Ly, A Ly, người chết thật thảm a”

Bỗng nhiên Cốc Nhiễm gào lên một tiếng, hẫng rơi từ tầng mây xuống, g trong tay còn ôm tiểu lửng chó toàn thân máu me đầm đìa, da thịt bong tróc tới mức thấy được cả sống lưng, ngoài trừ Tịnh Vũ hiểu được sự tình thì những người khác đều rất mơ hồ.

Cốc Nhiễm cẩn thận ôm lấy A Ly, nhìn vết thương đáng sợ trên người nàng mà rùng mình, là ai mà ra tay nặng như thế? A Ly chỉ là một tiểu thú, không có tiên khí hộ thể, sao có thể chống chọi được? chỉ mới rời khỏi hẫng mấy canh giờ, nàng đã bị mất mạng sao? Cảm giác mất đi vật quý giá nhất như thế nào, lúc này Cốc Nhiễm cảm nhận được rất rõ, trong lòng trở nên bối rối, nếu A Ly chết thì hẫng phải đi nơi nào để tìm lại trí nhớ đã mất?

“Xem ra không thể cứu được nữa” Tịnh Vũ đến gần, liếc mắt một cái đã nhìn thấu, tiểu thú này bị thương rất nặng, lại trải qua chấn động, nếu không phải nàng ý chí kiên cường thì cũng không chống đỡ được tới giờ.

Cốc Nhiễm đưa tay lên mũi A Ly sờ thử, hơi thở mong manh đứt quãng, e là thực sự không được nữa rồi.

“Cháu ngoan, mau cứu nàng đi” Cốc Nhiễm nói nhưng không để cho người ta từ chối. Tịnh Vũ thở dài một hơi, biết rõ là không làm nên chuyện gì nhưng vẫn đáp ứng yêu cầu của Cốc Nhiễm, hướng về phía A Ly mà thi pháp, vết thương trên lưng nàng liền có dấu hiệu khép miệng nhưng vì quá sâu, thời gian lại lâu cho nên chỉ có thể đỡ được phần nào chứ không thể lành hẳn.

A Ly suy yếu nâng mí mắt lên, đập vào mắt là vẻ mặt lo lắng của Cốc Nhiễm.

“Người lại...lại thương tổn ta”

A Ly thấp giọng nỉ non, vài lần nỗ lực mở mắt đều nhìn Cốc Nhiễm với ánh mắt oán độc. Cốc Nhiễm nghe rõ những lời của A Ly nhìn cau mày, cái gì gọi là thương tổn nàng, hẳn càng thêm khẳng định, A Ly nhất định biết chút gì đó.

“Thúc thúc, sinh tử có mệnh, không thể cưỡng cầu” Tịnh Vũ không chút thay đổi nhìn Cốc Nhiễm đang cố dùng máu của mình dứt cho A Ly.

“Thượng tiên cân nhắc!” trên từng mây, chúng tiên cũng cùng nhau hô to. Máu của Cốc Nhiễm chính là máu của Bàn Cổ a, trong mắt bọn họ đó là thứ quý giá nhất, nhưng không hiểu sao Cốc Nhiễm lại dùng nói để cứu một tiểu thú như vậy.

“Phật gia có nói chúng sinh trên đời của giống nhau, chẳng lẽ chúng ta là tiên gia lại không giác ngộ sao? Bản tôn thấy các người đều là một đám không có tu vi, mau dứt cho bản tôn” Cốc Nhiễm không kiên nhẫn mà cắt ngang lời khuyên của chúng tiên, bọn hắn đều không biết hẳn khát khao biết rõ chân tướng đến mức nào.

“Chúng ta biết tội”

Chúng tiên nghe Cốc Nhiễm quát lớn, bị dọa đến mức cùng quỳ xuống cầu xin rồi đưa mắt nhìn Tịnh Vũ. Tịnh Vũ khoát tay ý bảo tất cả đều lui ra, chờ đến khi tường vân trên trời đều tan hết, bóng đêm trên núi Ký Châu lại khôi phục , chỉ có tảng đá tròn bên cạnh Tịnh Vũ và Cốc Nhiễm lóe lên ánh sáng của tiên quang.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Muốn Nháo Tới Mức Nào?

“Ta hận ngươi.”

“Hiện tại, ta sẽ cho ngươi chôn cùng tộc nhân của ta”

“Chết trong tay ngươi, ta không một câu oán hận”

“Đừng ở đây mà giả mù sa mưa”

...

Giống như ảo giác xuất hiện, bên tai A Ly vang lên những lời đối thoại không đầu không đuôi, tầm mắt mơ hồ, tất cả đều là huyết sắc, thật nhiều máu, cảm giác ấm áp chảy vào trong miệng nàng, vị không ngon nhưng nàng lại muốn uống không ngừng.

“Vì sao...vì sao ngươi lại một lần nữa...lại một lần nữa thương tổn ta”
khóe mắt A Ly trào ra một giọt nước mắt, miệng nỉ non.

Lúc này, Tịnh Vũ cũng nghe những lời này, hắn bỗng nhiên mở to mắt, không thể tin được vết thương của A Ly sau khi uống máu của Cốc Nhiễm lại đang lành lại. Ánh mắt khiếp sợ lại đau xót, thật lâu cũng không nghe tiếng hít thở của hắn, thật lâu sau hắn mới thở ra một hơi, khôi phục lại như ban đầu.

“Thúc thúc kiên trì cũng có lẽ đúng” Tịnh Vũ dứt lời liền đọc khẩu quyết, lam quang từ tay hắn liền bắn đến miệng vết thương của A Ly, hỗ trợ cho Cốc Nhiễm.

Nhớ máu của Cốc Nhiễm cùng pháp lực của Tịnh Vũ, miệng vết thương của A Ly khép lại rất nhanh, nếu không có máu dính toàn thân nàng thì không nghĩ nàng đã từng bị thương.

Cảm giác như vừa trải qua một giấc ngủ nặng nề, A Ly chậm rãi mở mắt, phát hiện toàn thân được bao phủ bởi tiên quang.

A Ly nhấp nháy đôi mắt, chết thì chết, sao còn nhìn thấy bản mặt muốn đánh của Cốc Nhiễm? chẳng lẽ muốn làm nàng tức mà sống lại sao?

Nhưng mà hẳn bị làm sao vậy? biểu tình trầm như vậy, sắc mặt cũng tái nhợt, nhìn không được tốt lắm.

“A Ly không phải sợ, không có việc gì.” Cốc Nhiễm thấy A Ly đã tỉnh thì nhẹ vỗ về, ôn nhu trấn an nàng.

A Ly đảo đôi mắt, xác định cảm giác rất chân thật, lại nhìn về phía Tịnh Vũ vẫn đang yên lặng.

“Không có việc gì, tất cả đều đã qua” bình thường vốn nghiêm túc, Tịnh Vũ bỗng nhiên cười, thanh âm cũng ôn nhu trước giờ chưa từng có.

Này. . . Đây là làm sao vậy? Chẳng lẽ là đồng tình với nàng nên mới đối xử ôn nhu với nàng như vậy?

“A Ly, ta từng thương tổn qua người?” Cốc Nhiễm thanh âm khàn khàn lên tiếng.

“A?” A Ly sửng sốt, đưa tay sờ lên mắt, cảm giác ướt át.

“Ân?” Cốc Nhiễm ánh mắt lạnh như băng, mang theo ý tứ uy hiếp nhìn chằm chằm A Ly đang cố lảng tránh hẳn, ôn nhu vừa rồi đều là ảo giác, mà Tịnh Vũ vẻ mặt cũng nghiêm túc nhìn A Ly như chờ nàng trả lời.

“Ai nha, đau quá, ai nha, ta hô hấp không được , Cốc Nhiễm người nhanh chóng chuẩn bị hậu sự cho ta đi, ta không quen ai cũng không có di ngôn gì cần để lại, nên cứ vậy đi, người nhớ chiếu cố tốt cho bản thân, vĩnh biệt”

A Ly vẫn vẹo, bày ra biểu tình và bộ dáng đau đớn.

Cốc Nhiễm cùng Tịnh Vũ không hện mà cùng rút rút khóe miệng, nàng còn muốn nháo tới mức nào?

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Giả Chết Cũng Vô Dụng

A Ly bị Cốc Nhiễm và Tịnh Vũ lôi từ Quỷ Môn Quan trở về, trải qua một trận thập tử nhất sinh đúng là có chút vô lực, mới vừa rồi lăn vài vòng cũng đã đầu váng mắt hoa.

“Giả chết cũng vô dụng, nếu người thành thật trả lời vấn đề của ta, ta liền mang người về nhà” Cốc Nhiễm cười lạnh “ nếu không, ta sẽ làm cho người khắp tam giới cũng không có chỗ dung thân”

A Ly nghe vậy bỗng nhiên yên tĩnh lại, chẳng lẽ đã nói sai cái gì nên mới chọc giận Cốc Nhiễm, làm hấn quyết tâm truy vấn.

“Mang ta về nhà? Mang ta về cùng người hay là về nhà Tô Phù Phong?”

Thanh âm của A Ly nhỏ đến mức không nghe thấy, nghĩ đến hai vết roi trên lưng, nàng không khỏi rùng mình, lần này may mắn nhưng còn lần sau thì sao? Nhà? Nàng chưa bao giờ xem Thiên Vi cung của Cốc Nhiễm trở thành nhà, sự xuất hiện của hấn chỉ là ngoài ý muốn, nàng ở trong tam giới đã sớm không còn chỗ dung thân, chưa từng hi vọng có nhà.

Cốc Nhiễm muốn nói lại thôi, trong mắt hiện lên sự xấu hổ.

“Tô tiểu thư quả thật đã làm chuyện khác người” Tịnh Vũ lên tiếng, biểu tình lạnh lùng không nhìn ra tâm tư của hấn.

Chợt nghe tiếng ồn ào vang lên, đang tiến về phía này.

Đoán được người tới là ai, Cốc Nhiễm tựa tiểu phi tiểu nói “ thì ra A Ly còn tức giận sao, chờ, ta cho người một lời giải thích”

“Đừng. . .” A Ly vội xoay người, đứng lên muốn ngăn cản nhưng Cốc Nhiễm và Tịnh Vũ đã đáp mây chào đón người tới.

“Hai vị thượng tiên, Tiểu Tiên đến chậm, Tiểu Tiên đến chậm.” Chỉ thấy người lên tiếng là một nam nhân trung niên gầy trơ xương, da vàng như sáp ong, phía sau hắn là một đám đệ tử.

“Không muộn không muộn, từ tiên phủ của người tới đây cũng mất thời gian, Hoa Dương sơn quân có thể thông thả uống chén trà rồi mới tới” Cốc Nhiễm mỉm cười dịu dàng, Tô Hoa Dương trước mặt chính là nhạc phụ tương lai của hắn, phụ thân của Tô Phù Phong.

Tô phủ tọa lạc cách Ký Châu hai trăm dặm, Thiên Quân ban tặng cho hắn mười tòa sơn phong ở phía bắc của Ký Châu, lại phong hắn là sơn thần, theo lý thuyết Tô phủ gần Ký Châu như vậy, phong ấn của Xi Vưu có vấn đề thì Tô phủ phải đứng mũi chịu sào, ra tay trước hết. Thế nhưng thiên binh thiên tướng từ Nam Thiên Môn cũng đã tới rồi cũng đã rời đi, còn hắn giờ này mới thấy mặt. Tô Hoa Dương nghe trong lời của Cốc Nhiễm có ý chế nhạo nên thở dài đáp

“Thượng tiên thứ tội, thượng tiên thứ tội nha, vì quý phủ tiểu tiên có chút chuyện nên mới trì hoãn không kịp tới chỗ phong ấn Xi Vưu trước tiên”

Tịnh Vũ khó hiểu nhìn Cốc Nhiễm, thấy thái độ của hắn đối với Tô Hoa Dương không tốt, chẳng lẽ A Ly bị thương đã chọc giận tới Cốc Nhiễm? trong đám người phía sau Tô Hoa Dương, Tịnh Vũ cũng thấy có mặt Tô Phù Phong, nàng vừa thấy Cốc Nhiễm thì hưng phấn định tiến lên chào hỏi nhưng sau khi nhìn thấy A Ly thì vội lẩn trốn phía sau, chẳng lẽ là sợ bị quở trách?

“Thúc thúc đã dùng máu của mình để gia cố phong ấn Xi Vưu rồi, Hoa Dương sơn quân cũng không cần tự trách, nơi này đã không có việc gì, sơn

quân có thể hồi phủ” Tịnh Vũ dùng ánh mắt ý bảo Tô Hoa Dương nên nhanh chóng rời khỏi trước khi bị Cốc Nhiễm làm khó dễ.

“Dạ, sư phụ” Tô Hoa Dương khi còn tại nhân gian đã có thời gian là môn hạ của Tịnh Vũ, cho nên sau khi thăng tiên vẫn gọi Tịnh Vũ là sư phụ, hắn nhìn tiểu lững chó trên mặt đất thì hiểu ý của Tịnh Vũ, lập tức dẫn chúng đệ tử hành lễ rời đi.

“Đợi chút, các người có thể rời khỏi nhưng Tô Phù Phong ở lại” thanh âm của Cốc Nhiễm như có ma lực làm cho thân mình của Tô Phù Phong cứng đờ, không dám quay lại nhìn hắn.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Tô Hoa Dương nhìn Tô Phù Phong chăm chú, thầm nghĩ nếu nữ nhi bị trừng phạt thì hẳn là phụ thân cũng khó tránh bị liên lụy, Cốc Nhiễm tiên quân tuy là con rể tương lai nhưng tiên giai rất cao, cho dù hẳn có trở thành nhạc phụ của Cốc Nhiễm thì vẫn phải kính trọng vị đại thần này, cho nên không dám lơ đãng.

“Cốc Nhiễm tiên quân, tiểu tiên suýt chút nữa đã quên một chuyện, mới vừa rồi tiểu tiên chậm trễ tới đây là do tiểu thú của Cốc Nhiễm tiên quân đã làm bị thương thỏ ngọc của Hằng Nga tiên tử tặng cho tiểu nữ, sau đó còn bỏ trốn. Tiểu tiên một là sợ Hằng Nga tiên tử biết thỏ ngọc bị thương mà tức giận, hai là sợ Cốc Nhiễm tiên quân sẽ trách cứ Tô phủ không có trông giữ cẩn thận sủng thú của tiên quân, lo lắng không biết phải xử lý thế nào cho tốt a”

Tô Hoa Dương nhanh chân cáo trạng trước.

“Nga? Thỏ ngọc kia bị thương như thế nào?” Cốc Nhiễm cau mày, cái gì mà tổn thương thỏ ngọc rồi bỏ trốn?

“chuyện này...chuyện này hơi khó nói” Tô Hoa Dương vẽ mặt khó xử, Tô Phù Phong mặt cũng ửng đỏ.

“Có cái gì mà khó nói? Nếu thực sự A Ly làm chuyện quá phận, thúc thúc nhất định sẽ không thiên vị” Tịnh Vũ rõ ràng là thiên vị người của Tô gia, hẳn cùng Tô gia qua lại không nhiều nhưng dù sao cũng có chút quan hệ với Tô Hoa Dương, tuy rằng Tịnh Vũ đã nói duyên phận sư đồ giữa hẳn và Tô Hoa Dương đã hết nhưng Tô Hoa Dương đâu dễ gì bỏ qua cơ hội có

quan hệ với các vị thượng tiên. Cho nên vẫn đối đãi với Tịnh Vũ như sư phụ, mà Tịnh Vũ lúc này giải vây cho đệ tử cũng là hợp tình hợp lý.

Tô Hoa Dương ngẩng đầu liếc nhìn Tịnh Vũ, có chút lo lắng nói “ A Ly không theo thả ngọc Tiểu Khôi thì cũng thôi đi, còn làm cho hấn phải tuyệt tử tuyệt tôn”

“Phốc xuy ——” Cốc Nhiễm giễu cợt cười lên tiếng, vẻ mặt băng sương nháy mắt hòa tan, thì ra A Ly cũng không dễ bị thua thiệt, liền nhìn về phía nàng nói

“Không thể tưởng tượng được A Ly lại mạnh mẽ như vậy, xem ra một tiểu thú là không thể chế phục người nha”

Đúng lúc này chợt nghe thanh âm nữ tử nước nở, mọi người nhìn lại thì ra là xuất phát từ chỗ Tô Phù Phong

“Thực ra thả ngọc cũng không hiếm lạ gì, nhưng Tiểu Khôi là do Hằng Nga tiên tử tặng cho tiểu tiên, đó cũng do tiên tử yêu thích tiểu tiên, bây giờ bộ dạng của Tiểu Khôi đã thành ra như vậy, tiểu tiên đã cô phụ tấm lòng của tiên tử, tiên tử nhất định không thềm để ý tới tiểu tiên nữa”

Hằng Nga cũng là từ nhân gian mà thăng thành tiên như Tô Phù Phong, cho nên quan hệ giữa hai người rất tốt, nhưng Hằng Nga đến thiên giới sớm hơn Tô Phù Phong cả vạn năm, địa vị tại thiên giới lại cao, nên có nhiều tiên nữ vì muốn nhận được sự quan tâm của Hằng Nga mà kết giao với Tô Phù Phong.

A Ly liếc mắt xem thường nhìn Tô Phù Phong, đúng là khoe mẽ, ý có Hằng Nga là núi lớn để dựa vào.

“Tạm không nói tới chuyện Tiểu Khôi bị thương, vậy hai vết roi trên lưng A Ly kia, người tính thế nào?” Cốc Nhiễm nói.

Tô Phù Phong lấy khăn lau nước mắt, phong tình tràn đầy, khi ngẩng mặt lên thì đã cười tươi như hoa

“Đó là khi tiểu tiên thấy Tiểu Khôi bị thương mới nhất thời tức giận mà đả thương A Ly. A Ly bị thương liền bỏ đi, tiểu tiên hối tiếc vô cùng muốn tìm nàng về, gia phụ cũng phái đệ tử đến các vùng lân cận tìm kiếm nhưng vẫn không thấy A Ly, do đó mới chậm trễ việc tới Ký Châu cứu viện, thì ra A Ly vẫn ở bên cạnh tiên quân, như vậy tiểu tiên cũng an tâm”

Tô Phù Phong nói rất trôi chảy.

“Không hổ là người phàm trần a, tâm trí lão luyện như vậy, tiên gia không thể sánh bằng” Cốc Nhiễm bờ môi tựa tiểu phi tiểu nhàn Tô Phù Phong, hăn đột nhiên có chút không hiểu nàng.

“Hoa Dương sơn quân, hai tiểu thú không đáng để làm tổn thương hòa khí, bản tôn trong lòng đã hiểu, ngươi cứ về trước đi, Tô Phù Phong ở lại là được rồi” Cốc Nhiễm ngừng đầu nói với Tô Hoa Dương, vẻ lạnh lùng trên mặt cũng đã tan biến.

Thấy thái độ của Cốc Nhiễm đã chuyển biến, hăn thở dài một hơi nhẹ nhõm. Khi đám người Tô Hoa Dương vừa rời đi, Cốc Nhiễm chăm chú nhìn Tô Phù Phong mà Tô Phù Phong bị hăn nhìn như vậy thì có chút ngượng ngùng, vẻ mặt ửng đỏ, xinh đẹp như hoa đào.

Thật lâu sau, Cốc Nhiễm mới mở miệng “ Phù Phong, ngươi vẫn giỏi sử dụng tâm kế như vậy sao?”

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Có Lý Do Gì Để Không Về Nhà?

Tô Phù Phong cảm giác như Cốc Nhiễm có thể nhìn thấu con người mình, trong lòng dù hoảng sợ nhưng ngoài mặt vẫn cố trấn tĩnh, mỉm cười nói

“Phù Phong là nữ tử phàm trần, tuệ căn kém cỏi, đương nhiên không thể so với các tiên nữ có tiên căn thuần khiết, nhưng xin tiên quân tin tưởng, Phù Phong đối với tiên quân không có ý xấu, Phù Phong thật lòng yêu tiên quân”

Tô Phù Phong đột nhiên thổ lộ làm Cốc Nhiễm và Tịnh Vũ bất ngờ.

Cốc Nhiễm thở dài một hơi, nói:

“Bản tôn sẽ tận lực nếm thử tư vị tình yêu của nhân gian thế nào, ngày sau người cũng chính là nữ chủ của A Ly, nếu người không cư xử rộng lượng với nàng, bản tôn e là không thể cưới người vào cửa”

Trong lòng Phù Phong nhảy nhót không yên, sau khi được Thiên Quân tứ hôn, thái độ của Cốc Nhiễm đối với nàng không rõ ràng, làm cho nàng đoán không ra tâm tư của hắn. Nay nàng mới bừng tỉnh đại ngộ, trước kia thái độ của hắn như vậy là vì muốn khảo sát nàng, nhưng ít ra bây giờ hắn đã cho nàng cơ hội tiến gần lại hắn.

“Phù Phong hiểu, Phù Phong nhất định sẽ không làm tiên quân thất vọng” Tô Phù Phong cảm thấy mình làm vậy thật đáng giá, ít ra đã có thêm cơ hội.

Cốc Nhiễm vừa lòng mỉm cười, phượng nhãn nheo lại nói “ tốt lắm, để thể hiện sự rộng lượng thì trước tiên hãy nói lời xin lỗi với A Ly”

Một câu này chẳng khác nào hắt cả thau nước lạnh vào người Tô Phù Phong, suy cho cùng, trong lòng Cốc Nhiễm, nàng không bằng với tiểu lủng chó kia.

Khi bọn họ đáp xuống đất lại không thấy A Ly đâu.

“Đằng kia” Tịnh Vũ mắt tinh đã nhìn thấy A Ly ở cách đó không xa, đang có ý đồ bỏ chạy.

“Đừng đuổi theo ta. Ôi, Cốc Nhiễm thượng tiên a, người tha cho tiểu nhân đi, cho tiểu nhân một con đường sống đi” A Ly vẻ mặt cầu xin nhìn ba người đang đuổi theo, người ta chỉ cần dậm chân một cái đã bay được một chạng vạng thật xa, còn nàng cả bốn chân vắt lên cổ mà chạy cũng chẳng được bao nhiêu, tốc độ thua kém như vậy là cho A Ly xấu hổ đến muốn nhảy xuống biển.

Tới gần A Ly, Tịnh Vũ thi pháp, mây mù màu lam liền bao quanh A Ly, rồi từ từ bay lên trước mặt ba người. Trong mây mù, A Ly tựa hồ không có phản ứng với tình trạng bản thân hiện tại, vẫn đang liều mạng muốn bỏ trốn.

“A Ly đừng nháo, trở về lại cho người ăn gà nướng” Cốc Nhiễm nhếch miệng cố nhin cười, vì sao mỗi lần hắt thấy A Ly đều không thể nhin cười? chuyện này rất không bình thường, uy nghiêm của thượng tiên còn đâu nữa. Đều do A Ly ngốc này.

“Gà nướng cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ a” A Ly quay đầu, đập vào mắt là ba gương mặt xinh đẹp.

A Ly ngẩng đầu nhìn ông trời, tự hỏi vì sao nàng lại bị dây dưa với đám thần tiên này?

“Thúc thúc muốn Tô Phù Phong đến xin lỗi người” Tịnh Vũ có hảo tâm nhắc nhở

“Đừng cố tỏ ra khí phách! Đều là do ta sai, Cốc Nhiễm tiên quân, người tha cho ta đi, Tô tiểu thư là tiên tử, sao có thể đi xin lỗi một tiểu thú như ta” A Ly không quên trừng mắt liếc Cốc Nhiễm, hẳn là cố ý muốn Tô Phù Phong kết oán thù với nàng sao?

“Là ta sai,ta không biết A Ly là bảo bối tâm can của Cốc Nhiễm nên mới đa thương người” ý tứ của Tô Phù Phong nghe không rõ, nhưng cũng biết nhận sai.

“A Ly, lúc này người còn lý do gì để không theo ta trở về?” Cốc Nhiễm đưa tay vào trong mây mù, ôm A Ly vào ngực, trong mắt không che giấu sự chờ mong.

“Ách. . .” Chống lại con người hắc bạch phân minh của Cốc Nhiễm, A Ly đột nhiên cảm giác não trong đầu đều là hồ dán, nàng thật không nghĩ ra được lý do để cự tuyệt hẳn.

“A. . . Rất mệt a. . .” A Ly ngáp một cái, dụi đầu vào ngực Cốc Nhiễm mà ngủ, coi như ngủ là biện pháp trốn tránh tốt nhất.

“Nhớ rõ lần sau phải làm chân gà nướng non mềm một chút” trước khi ngủ còn không quên dặn dò.

Cốc Nhiễm nghe vậy bỗng nhiên nhếch môi cười đến thoải mái, Tô Phù Phong nhìn thấy càng thêm chói mắt, A Ly cả người đầy máu và bùn, thế nhưng Cốc Nhiễm cũng không ngại bẩn mà ôm nàng vào lòng.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tiết Thanh Minh

Hôm nay là tiết thanh minh ở nhân gian, thời điểm này người phàm thường cùng gia đình đến tảo mộ cho người thân. Thực ra tại thiên giới thần bí đối với phàm nhân cũng có tập tục như vậy, thần tiên cũng có sinh tử, chỉ là hiếm thấy mà thôi. Ví dụ như Bàn Cổ, hẳn sau khi khai thiên lập địa trở thành Sáng Thế Thần liền hóa thành dãy núi xuyên qua trời đất, vào ngày này Thiên Quân sẽ dẫn dắt chúng thần tiên tưởng niệm hắn. Cho nên hôm nay, phần lớn chúng tiên trên thiên giới đều ra ngoài, đi đến chân trời góc bể theo tung tích của Bàn Cổ, nói thực ra là chúng tiên đi chơi đạp thanh tập thể.

Cốc Nhiễm vốn nhàn tản không thích góp vui nhưng vì chuyện liên quan đến cha hắn nên có ngoại lệ, mà hôm nay A Ly lại tái phát bệnh ham ngủ, gọi thế nào cũng không tỉnh, cốc Nhiễm đành để nàng ở lại một mình trong Thiên Vi cung.

Cốc Nhiễm vừa mới rời khỏi, A Ly vốn còn ngáy đến rung trời chuyển đất đã mở to đôi mắt đen như ngọc, đảo đảo nhìn chung quanh.

Tiên đồng đang dùng quạt hương hầu hạ nàng, thấy A Ly đã tỉnh liền nói

“Di, A Ly người tỉnh nha, thượng tiên phân phó, người sau khi tỉnh lại thì ăn hết một trăm con gà nướng rồi mới được chơi đùa”.

Giọng của tiên đồng nghe như vui sướng khi người gặp họa, hắn nhớ không lầm trước khi ngủ A Ly đã ăn một trăm con gà nướng, mà hôm nàng mới ngủ được một canh giờ liền tỉnh, so với thời gian dự tính thì nhanh hơn nhiều, bình thường nàng ngủ đến một ngày một đêm, khi nào đói bụng thì mới tỉnh lại. Cốc Nhiễm tiên quân lại rất sủng ái tiểu thú này, cho dù ra

ngoài cũng an bài chu đáo cho A Ly, làm cho trên dưới Thiên Vi cung đều hâm mộ đến ghen tỵ.

“Này. . . Này cũng quá sẵn sóc đi. . .” A Ly nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì lú cả lưỡi.

Một trăm con gà nướng nằm ngay ngắn trên giá nướng, làm cho sân nhỏ sực nức mùi thơm, tiếng mỡ cháy vang lên xeo xéo. Thậm chí các thần tiên đi ngang qua Thiên Vi cung cũng ngửi được mùi gà nướng thơm lừng, may mắn là Cốc Nhiễm tiên quân tu vi không cao, nếu không thần tiên mà ăn mặn tới mức này e là sẽ bị trời phạt.

“Mau ăn nhanh đi, nếu người không ăn hết, khi thượng tiên trở về lại nói chúng ta không chiêu cố người” tiên đồng hối thúc.

Tiên đồng chờ hơn nửa ngày cũng không thấy A Ly có động tác gì, liền buông quạt hương bồ ra, tiến gần cái giỏ ngủ mà xem xét A Ly, không ngờ nàng lại đang cuộn tròn mà mơ màng ngủ, xem ra là ngủ không đủ giấc nếu là trước kia thì cần gì hẳn phải thúc giục, A Ly mà nhìn thấy gà nướng là đã cao hứng nhảy cẫng lên rồi. Bĩu môi, tiên đồng nghĩ hôm nay chủ tử không ở trong phủ, khó có dịp được nhàn hạ lại phải hầu hạ A Ly, càng nghĩ càng tức, cho rằng A Ly nếu không ngủ đủ mười hai canh giờ sẽ không tỉnh, liền rón rén rời đi.

Yên tĩnh đợi trong chốc lát, A Ly xác định tiên đồng sẽ không quay lại liền mở mắt, rón rén chuồn khỏi Thiên Vi cung, trước khi đi không quên mang theo hai con gà nướng đến làm lương thực dọc đường.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ta Là Một Lũng Chó

Tiết thanh minh, ở nhân gian khắp nơi đều là mưa phùn, Viên Châu cũng vì vậy mà ẩm ướt, cả ngọn núi đều bị hơi nước bao quanh, mơ hồ có thể thấy thảm thực vật trên núi cũng đắm nước, không khí ẩm ướt, buồn bã.

Trên đỉnh núi, sương mù dày đặc, cho dù là ngày trời nắng cũng có sương mù quanh quẩn, như là cố ý che phủ nơi này. Bên dưới màn sương là hơn mười ngôi mộ lớn nhỏ, không ai chăm sóc nên cỏ hoang mọc lan tràn.

Một tiểu lũng chó nhỏ gầy đang dùng miệng nhổ những dùm cỏ dại mọc trên mộ, cả người dính đầy bùn nhưng ánh mắt vẫn kiên định dị thường, vẫn kiên trì nhổ cỏ sạch sẽ cho mười ngôi mộ xong xuôi mới dừng lại.

Dem hai con gà nướng đặt lên mặt đất, A Ly không có ăn mà mang đến trước một ngôi mộ lớn, nàng cứ yên tĩnh như vậy, như một tiểu hài tử dụ ngoạn nằm trong lòng cha mẹ...

“A Ly...”

Bỗng nhiên, một giọng nam khàn khàn vang lên sau lưng A Ly, ngữ khí thương xót.

A Ly đột nhiên quay đầu, chỉ thấy Tịnh Vũ trong ngực ôm một cái giỏ trúc tía đứng sau lưng nàng, hắn đã che giấu tiên quang, mình bận một cấm bào màu xanh, nhìn chẳng khác những thiếu gia của nhân gian, nếu không nhìn kỹ còn cho rằng hắn hòa lẫn với cảnh sắc chung quanh.

“A Ly. . . Thật phải là người. . .” Tịnh Vũ nói xong, xe lăn đã hướng về phía A Ly, chỉ thấy nàng cả người dính đầy bùn, chỉ để lộ đôi mắt đen như

ngọc.

“Tịnh Vũ tiên quân nha, người không nhận ra ta sao? Ta là sủng thú của Cốc Nhiễm tiên quân a, thật là xấu hổ, chẳng trách tiên quân không nhận ra ta” A Ly giơ chân trước lên, ra sức lau bùn đất trên mặt nhưng càng lau càng bẩn.

Tịnh Vũ khom người, ánh mắt ôn hòa nhưng thần sắc vẫn lạnh lùng.

“A Ly, phải là người, nhất định phải là người, lúc ở Ký Châu ta dẫn hận ra, người chính là A Ly” Tịnh Vũ ngữ khí kiên định.

A Ly chớp chớp đôi mắt, bất khả tư nghị kiêu reo lên:

“Tịnh Vũ tiên quân! Người ta chính là A Ly! Như thế nào, người không nhận ra người ta?”

“Nhận ra , A Ly, Cốc Nhiễm không nhớ ra người nhưng ta nhớ rất rõ, tám ngàn năm, ta nghĩ người đã chết rồi” Tịnh Vũ nâng tay, một đám mây bay xuống, hóa thành dòng nước dội lên mình A Ly, làm cho nàng trở nên sạch sẽ.

A Ly run run, rũ nước trên thân, hai mắt lại chớp chớp.

“Ta hiểu, Tịnh Vũ tiên quân nhất định là nhận sai người rồi, chẳng trách Tô tiểu thư cũng luôn hỏi ta là A Ly gì đó phải không? ta chỉ là một tiểu lủng chó, sao có khả năng quen biết với thượng tiên như các người? Thực là khéo nói đùa a”

“Người còn không thừa nhận?” Tịnh Vũ nhú nhú mày.

Ách. . . Thừa nhận cái gì nha! A Ly không hiểu ra sao.

“Tốt lắm, ta hỏi người, người tới nơi này làm cái gì?” Tịnh Vũ có chút nóng nảy.

“Ta. . . Ta tới ăn gà nướng a. . .” A Ly dùng móng vuốt vỗ vỗ vào gà nướng bên cạnh.

“Ăn gà nướng sao phải chạy tới tận đây?”

“Tam giới đều lưu hành đập thanh, ta tỉnh ngủ thì thấy Cốc Nhiễm không lương tâm kia đem ta bỏ lại rồi tự mình đi chơi với các tiên đồng, tiên nữ xinh đẹp, ta liền mang theo gà nướng tự mình đi chơi xuân a”

“Cho dù người thật là đi chơi xuân nhưng sao lại đến trước mộ phần của Hoan Hỉ thú tộc? còn dọn dẹp mồ mả của người ta, chuyện này người giải thích thế nào?” Tịnh Vũ nhất quyết không buông tha.

“Hoan Hỉ thú? thì ra đây là phần mộ của Hoan Hỉ thú sạp? Nha, ta thấy mộ phần rất hoang vắng, e là rất lạnh lẽo nên mới thuận tiện quan tâm bọn họ một chút, đó chẳng qua chỉ là hảo tâm mà thôi” A Ly lộ ra vẻ mặt sùng bái nhìn mấy phần mộ kia.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hoan Hỉ Thú

Trong cuốn Tiên Sử Giám Thần Thú Tiên có ghi lại, Hoan Hỉ thú là thần thú thượng cổ theo hầu Bàn Cổ, vâng mệnh thủ hộ Thái Thiên lực thần khí, tám ngàn năm trước tà ma xâm nhập, Viêm Châu náo loạn, vì để bảo toàn lưỡng chố trượng nên toàn tộc Hoan Hỉ thú bị diệt vong. Thiên Quân cảm động và nhớ công của Hoan Hỉ thú tộc nên ban tặng Viêm Châu làm nơi an nghỉ ngàn đời.

Lại thêm ghi chú: Hoan Hỉ thú sợ lưỡng chố trượng rơi vào tay kẻ xấu cho nên trước khi chết đã hủy diệt.

Trong Sơn Hải Kinh của nhân gian cũng có ghi Hoan Hỉ thú sinh trưởng tại Viêm Châu, là bất tử chi thân, còn nói thịt của Hoan Hỉ thú có thể làm người ta kéo dài tuổi thọ, tuy nhiên không ai có thể chứng thật những gì ghi trong Sơn Hải Kinh, bởi vì Hoan Hỉ thú đã sớm bị tiêu diệt sạch.

Nếu Hoan Hỉ thú còn tồn tại, thì thân phận bọn họ tôn quý so với Thiên Quân chỉ có hơn chứ không kém.

Tịnh Vũ không hề chớp mắt nhìn A Ly thật lâu, sau đó thở dài một hơi, vỗ vỗ đầu nàng.

“Thôi, ta cũng không miễn cưỡng người nữa, xem ra ta thực sự đã nhìn lầm, người thực ra chỉ là một tiểu lưỡng chố bình thường”

“Di, sự thật là thế” A Ly nhếch miệng cười.

“Thúc thúc biết người ra ngoài đập thanh không?” Tịnh Vũ vừa nói, vừa đặt cái giỏ trên tay xuống đất, ý bảo A Ly giúp hắn đem những thứ ở trong

giỏ đặt trước mộ.

“Đương nhiên không biết a! Ta là thừa dịp hăn không có mặt mới vụng trộm ra ngoài, mỗi ngày đều bắt luyện giạng chân, luyện đến mức thắt lưng ta rất đau, chân còn bị rút gân nữa, nếu không đi bộ một chút ta e sẽ chết trước khi già” A Ly tò mò nhìn những thứ Tịnh Vũ mang tới, đều là đồ vàng mã và trái cây.

“Đúng rồi, Tịnh Vũ tiên quân lại vì sao lại tới đây?” A Ly thừa dịp Tịnh Vũ không để ý, đem một trái nho tím bỏ vào trong miệng.

“Tế điện bạn cũ.” Tịnh Vũ ánh mắt đảo qua phần mộ, nhưng không dừng lại chỗ nào.

“Tiên quân trước kia có quen biết với Hoan Hỉ thú sao?” A Ly tò mò hỏi.

“Ta có yêu một Hoan Hỉ thú” Tịnh Vũ bỗng nhiên bình tĩnh nhìn A Ly, ánh mắt không sắc bén như ngày thường mà là nóng cháy.

A Ly vụng trộm nhai nho, vì những lời của Tịnh Vũ mà giật mình đến suýt chút nữa không thở nổi.

“Thì ra sở thích luyện thú cũng có di truyền a” Cốc Nhiễm luyện thú, Tịnh Vũ cũng vậy, không di truyền thì là gì?

Khuôn mặt lạnh lùng của Tịnh Vũ phùng phịu một chút rồi nói “ Hoan Hỉ thú đã biến thân thành người”

Không giống như mỗi thú nào đó, toàn thân đầy lông nhưng, lại đi bằng bốn chân.

“Thì ra là thế, vậy phần mộ nào là của nàng?” A Ly ra vẻ đứng đắn, vừa nhai xong nho trong miệng đã vụng trộm lấy thêm một trái khác bỏ vào

mồm.

“Không có, trong đất chôn đều là không có thi thể” Tịnh Vũ tiết lộ tin tức chấn động.

“Hoan Hỉ thú sau khi gió thổi vào miệng sẽ trọng sinh, thịt của bọn chúng có thể làm người ta trường sinh bách lão, cho nên...”

“Cho nên bị người ta ăn đến xương cốt không còn?” A Ly tiếp lời, thân hình thoáng chút run rẩy.

Tịnh Vũ cho rằng A Ly lạnh, vung tay áo một cái liền đem thân hình A Ly cuốn vào trong tay áo của hắn.

“A Ly, người có biết chân của ta vì sao bị phế không?”

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tịnh Vũ Đừng Khóc, Đứng Lên

Chỉ nghe nói Tịnh Vũ tiên quân trong lúc bình loạn tại Viêm Châu, hai chân bị thương từ đó trở thành tàn phế, phải ngồi trên xe lăn, chẳng lẽ còn có nguyên nhân nào khác sao?

A Ly vẽ mặt đồng tình nhìn đôi chân thon dài của Tịnh Vũ, hăn bộ dáng không tệ, phong thần tuấn lãng, nghiêm nghị, bình thường nàng vẫn có hảo cảm với hăn, vì hăn sẽ không như Cốc Nhiễm, lấy việc tra tấn nàng làm niềm vui.

Tịnh Vũ tiên quân là chiến thần thiên giới, chuyên làm đại sự, chiến loạn lớn nhỏ trong tam giới đều phải nhìn sắc mặt của hăn. Ba ngàn năm trước, Yêu đế muốn nhiễu loạn nhân gian, cũng chính Tịnh Vũ đem quân thu thập. Năm trăm năm trước, Ma quân vì yêu một hồ ly tinh, quyết chí cùng nàng quy ẩn sơn lâm làm cho Ma giới không kẻ cầm đầu trở nên náo loạn, cũng chính Tịnh Vũ đứng ra trấn áp. Chắc chắn, những chuyện này A Ly vẫn thường nghe các tiên nga trong Thiên Vi cung lén tám với nhau rất nhiều, mà có nhiều hơn nữa cũng không ảnh hưởng sự sùng bái của các tiên nga đối với Tịnh Vũ.

Nghĩ tới Cốc Nhiễm vô dụng, không lý tưởng, A Ly không khỏi cảm thán bản thân mình đã theo nhầm người.

Đáng tiếc cho đôi chân này a, nhưng tuy rằng tàn phế cũng không ảnh hưởng tới việc Tịnh Vũ thị uy tam giới, A Ly tin rằng nếu Tịnh Vũ đứng lên sẽ rất khí phách. Lúc này, nàng rất muốn hô lớn: Tịnh Vũ, đừng khóc, mau đứng lên!

“Người đang suy nghĩ cái gì?” Tịnh Vũ quan sát A Ly một hồi, thấy nàng nhìn đôi chân hần một hồi sau đó lại thở dài, lẩm bẩm trong miệng, rốt cuộc nàng có nghe hần nói chuyện hay không? khó có lúc hần nguyện ý nhớ lại chuyện cũ, nàng không thể phối hợp một chút sao?

“A! Có a! Tiên quân mau nói cho ta biết chân của người là xảy ra chuyện gì a?” A Ly hoàn hồn, ngượng ngùng lui lại chờ Tịnh Vũ nói.

“Sắc trời không còn sớm, ta đưa người về Thiên Vi cung đi, bằng không thúc thúc trở về không thấy người, nhất định sẽ sốt ruột” Tịnh Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời đã trở nên u ám, trên không thỉnh thoảng có tiên quang hiện ra, xem ra các thần tiên ra ngoài du ngoạn cũng đã lần lượt trở về.

“Không cần, người ta vất vả lắm mới trốn ra ngoài được” A Ly không tính quay về.

“Không vội, không vội, cháu trai cứ đem chuyện xưa của người nói ra hết rồi trở về cũng không muộn”

Thanh âm của Cốc Nhiễm đột nhiên vang lên, còn thấy hần một tay cầm gà rừng, một tay mang theo một vò Tây Phong Liệt đi tới.

“Xem ra thúc thúc lần này đập thanh là đập đến nhân gian tìm mỹ vị đi.” Tịnh Vũ nhìn đồ trong tay Cốc Nhiễm liền hiểu ý mà cười, toàn là vật cấm trên thiên giới a.

“Vốn muốn cho tiểu thú không biết tốt xấu nào đó thay đổi khẩu vị, nhưng tiếc là nàng không có lộc ăn” dứt lời, ném gà rừng trong tay đi, mà gà rừng được buông tha liền bỏ chạy trời chết.

A Ly há hốc mồm, trơ mắt nhìn gà rừng biến mất trong tầm mắt, gà rừng a, thịt so với gà được nuôi bằng thú tinh thịt ngon hơn không biết bao nhiêu lần, không được ăn rồi, ô ô...

“Thức thức đang cầm là Tây Phong Liệt phải không?” Tịnh Vũ nhìn về phía vò rượu, nhất thời tâm tình tốt hơn, đó chính là rượu mạnh cực điểm của nhân gian a, khẩu vị của Cốc Nhiễm đúng là càng ngày càng nặng.

Cốc Nhiễm đặc ý nói: “Đúng vậy, ta đến nhân gian cũng vì muốn tìm rượu này, cháu biết đó, rượu này rất mạnh, nếu đem lên thiên giới để thiên binh tuần tra ngửi được, làm cho Thiên Quân biết được lại trách mắng ta, cho nên trước khi quay về trời mới tính tới Viêm Châu này lặng lẽ thưởng thức, không ngờ gặp được ngươi và A Ly hẹn hò ở đây”

“Ách. . .” A Ly trừng mắt nhìn Cốc Nhiễm, tựa hồ vẫn tức giận vì chuyện con gà rừng.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 26

A Ly dùng ánh mắt ác độc trừng Cốc Nhiễm, hận không thể bắn hẳn thùng vô số chỗ thì Cốc Nhiễm và Tịnh Vũ lại uống rượu vui đến vui cả trời đất, còn nói là ngại A Ly chướng mắt nên đem nàng quăng vào trong cái giỏ trúc tía. Trúc tía, lại là trúc tía, có cơ hội nàng nhất định sẽ phóng hỏa thiêu rụi trúc tử lâm của Nam Hải Quan Âm. Nàng nhất định sẽ thiêu rụi chúng. Nàng vất vả lắm mới thoát khỏi, lại bị hai đại gia này bắt được. hu..hu nàng không muốn luyện giạng chân, không muốn bị làm bia ngắm. A..a..Cốc Nhiễm là một kẻ cuồng ngược thú a.

“Mới vừa rồi nghe cháu nhắc lại chuyện cái chân của người với A Ly, thừa dịp rượu vào hưng phấn, người không ngại chia sẻ với thúc thúc ta chứ?” tò mò thì ai cũng có, thần tiên cũng không ngoại lệ.

Tịnh Vũ trầm mặc nửa ngày, há mồm uống một ngụm rượu to, thanh âm khàn khàn.

“Ta ở nơi này quỳ suốt một trăm năm, khi đứng lên thì phát hiện hai chân đã không còn cảm giác”

Trong cái giỏ trúc tía có một đôi tai dựng thẳng đứng, mỗi thứ nào đó đang cố gắng nghe lén.

“Nhưng nguyên nhân vì sao? Chuyện gì có thể khiến cho đứa cháu kiêu ngạo của ta phải quỳ ở đây suốt một trăm năm?” Cốc Nhiễm giống như không để ý, cầm gà nướng lên đưa cho Tịnh Vũ một con, hai người cùng nhắm rượu.

Gà nướng của ta. Gà nướng a. A Ly dù khẩn trương cũng không làm gì được, chẳng biết sao trúc tía lại có năng lực giam cầm nàng. Cốc Nhiễm dường như phát hiện ra sự kích động của A Ly, liền cầm một cái chân gà béo mập non mềm giơ về phía nàng, trong mắt tràn ngập sự trêu tức.

“Bởi vì ta đã làm sai chuyện.” Tịnh Vũ nói xong thì nâng vò rượu lên uống, chỉ có cảm giác cay nồng kia mới làm cho hấn vơi bớt nỗi đau trong lòng.

Cốc Nhiễm vỗ vỗ bả vai của Tịnh Vũ để an ủi, lúc này im lặng có lẽ là tốt nhất.

“Thực ra ta rất hâm mộ các người có thể nhớ được mọi thứ, cho dù khi nhớ tới rất đau lòng nhưng dù sao vẫn hơn là không nhớ được gì. Trong đầu toàn là trống rỗng, cảm giác như bị treo giữa không trung, bay không được, dừng lại cũng không xong”

“Cho nên phạm là những gì làm cho ta nhớ được một chút chuyện cũ ta cũng không muốn bỏ qua” Cốc Nhiễm nhìn về phía A Ly đang cố nghe lén, không nhìn thấy sự né tránh trong mắt Tịnh Vũ.

A Ly nhô đầu ra, nhìn thấy tầm mắt của Cốc Nhiễm liền oa một tiếng rồi khóc lớn, hai người này vì hành động của nàng mà trở nên mơ hồ.

“Oa..gà nướng của người ta” A Ly vẫn không nhận được, trong lòng chỉ biết tới gà nướng, tuy bây giờ nàng không đói nhưng gà đó là do nàng mang tới, thế nhưng nản thị bị nhốt trong cái giỏ chết tiệt này nhìn bọn họ ăn gà của nàng, đây chính là ngược đãi a.

“Ta còn chưa tính chuyện người vụng trộm chuồn kho Thiên Vi cung, người còn khiêu nại cái gì?” Cốc Nhiễm cau mày.

“Ô..ô, chẳng phải người bỏ lại ta một mình ở Thiên Vi cung rồi đi chơi cùng các tiên nữ sao? Vậy mà còn trách ta” A Ly nói rất hợp lý hợp tình,

giống như trước giờ nàng không biết hai chữ nhận sai viết như thế nào.

“Cùng với các tiên nữ muội tử?” Cốc Nhiễm nghiêng răng lặp lại, thì ra trong mắt A Ly, hẳn là kẻ phong lưu a, tiếc rằng hẳn bị oan a, hẳn chỉ là đi nhân gian chôm chia rượu và gà rừng thôi a.

“Xem ra là nàng không muốn ở trong giỏ” Tịnh Vũ mỉm cười, tay áo vung lên, A Ly đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Vẫn là Tịnh Vũ thiện lương am hiểu lòng người, A Ly hướng hẳn cười nịnh nọt, quả thực hận không thể ịn cái mông lạnh lên mặt Cốc Nhiễm. Đột nhiên mông bị đau, quay đầu còn thấy bàn tay chưa rời đi của Cốc Nhiễm, thì ra là hẳn đánh nàng a.

“Gà nướng không có phần của người, Tây Phong Liệt thì còn nửa bình, người không chịu nổi tịch mịch thì cùng chú cháu ta uống rượu, ta sẽ không truy cứu chuyện người vụng trộm ra ngoài” Cốc Nhiễm thuận tay hái một chiếc lá, gấp thành cái ly uống rượu đưa cho A Ly.

“Này...” thực ra A Ly cũng là một tên sâu rượu, mà rượu của nhân gian lại rất hợp ý nàng.

Cứ như vậy, hai tiên một thú cùng thưởng thức rượu mạnh của nhân gian trong tiết trời mưa phùn, hương rượu nồng nàn lượn lờ.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tiên Thú Cùng Uống Rượu

Tiết thanh minh đã qua, trên chín tầng mây, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, Nam Thiên Môn vẫn lấp lánh ánh kim quan, tiên cung trước sua vẫn không một tiếng động.

Thiên Lý Nhân cùng Thuận Phong Nhĩ hôm nay tới phiên trực, chỉ nghe một trận ồn ào, ngay sau đó liền ngửi được một mùi hương nồng đậm.

“Đây là mùi rượu của nhân gian” Thiên Ly Nhân bịt mũi, chán ghét nói

“Một hai ba bốn năm, lên núi đánh lão hổ, lão hổ không ở nhà, A Ly xưng Đại Vương!”

“Ha ha. . . Một hai ba bốn năm. . .”

“Sai lầm rồi sai lầm rồi, hửn là ông trời đánh Bạch Hổ, Bạch Hổ không ở nhà, A Ly xưng Đại Vương!”

“Xuyt! đừng để cho Bạch Hổ nhà ta nghe thấy, nếu không hửn sẽ tức giận”

“Ai nha, Tịnh Vũ tiên quân đừng nhỏ mọn như vậy nha, người ta cũng chỉ là nói thôi, làm sao dám thực sự đánh Bạch Hổ nhà người, đó là thần thú a...”

“Đúng vậy, Bạch Hổ cũng không có ở đây, người cứ để A Ly nói cũng không mất miếng thịt nào, A Ly cứ tiếp tục hát đi, có ta làm chỗ dựa cho người”

...

Thuận Phong Nhĩ nghe xong đoạn đối thoại này, vẻ mặt khó xử, đang tính thi pháp nhìn xem người nói là ai thì Thiên Lý Nhân đã ngăn cản.

“Không cần nhìn, nhất định là Cốc Nhiễm tiên quân .”

Dám công khai uống rượu phạm trần như thế chỉ có Cốc Nhiễm tiên quân, nếu hắn không nghe lầm thì Tịnh Vũ tiên quân cũng có mặt ở đó, còn giọng nữ cười khẽ kia thì hắn chưa từng nghe qua, không biết là ai, đừng nói là Tô tiểu thư nha.

“Làm sao bây giờ?” thiên binh phía sau lo lắng hỏi Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ, theo lý thì phải bắt những kẻ đang uống rượu giao cho Thiên Quân xử lý nhưng những kẻ phạm tội kia thân phận bất phạm, không thể đắc tội a.

“Theo thường lệ, chúng ta giả ngủ gật, bỏ qua cho bọn họ đi” Thuận Phong Nhĩ lên tiếng, chuyện này cũng không phải một hai lần, bọn họ đã có cách ứng phó.

Mọi người hiểu ý, nghiêng người dựa vào cột chống trời, từ từ nhắm mắt lại.

“Di, ta nói đúng mà, thủ vệ Nam Thiên môn rất lơ là, hiện tại còn đang ngủ gật, cháu quá mức lo xa rồi” Cốc Nhiễm tiên quân vừa bay tới, theo sau là Tịnh Vũ hai má đỏ bừng, cuối cùng là A Ly bước đi loạng chạng, xem ra bọn họ đều đã say.

“Thúc thúc...” Tịnh Vũ mặc dù say, nhưng vẫn chú trọng hình tượng, điều chỉnh vạt áo.

Cốc Nhiễm nghiêng nghiêng khóe miệng cắt ngang lời của Tịnh Vũ “ta biết, người ta giả ngu, chúng ta cũng không thể phá hư ý tốt của người ta a, nhanh đi thôi”

“Các vị, hôm nay bản tôn mời các vị đến Thiên Vi cung uống vài chén, hôm nay xin cảm tạ” Cốc Nhiễm ôm quyền, tựa như không có gì xảy ra, bước qua Nam Thiên môn.

A Ly cũng bắt chước theo Cốc Nhiễm nói “ các vị, bữa nào bản thú mời các vị đến Thiên Vi cung ăn gà nướng, hôm nay xin cảm tạ”

Tịnh Vũ không biết làm sao lắc đầu, xem ra lần này uống quá chén rồi, ngay cả hắc cũng say, lại cùng hai kẻ kia công khai vi phạm thiên quy, uy nghiêm chiến thần của hắn còn đâu nữa chứ...

Bỗng nhiên, một đạo kim quang từ phía chân trời xông đến, đầu tiên lộ ra một cái đầu rồng thật lớn, tiếp theo là toàn bộ thân hình hiện ra. Con rồng này kim giáp lòe lòe, uy phong lẫm lẫm, chăm chú nhìn thì thấy ngời vừng chắc ngay tại cổ rồng là một lão nhân đầu bạc tiên phong đạo cốt, toàn thân khí phái quý không thể tả, tuy rằng nhìn qua thì thấy mập mạp nhưng cặp mắt lại dị thường sáng ngời, như thể không có chuyện gì thoát khỏi cặp mắt của hắn.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Lão Đầu Thực Sự Nổi Giận

“Oa, hảo thần khí” A Ly nhìn con rồng chở lão đầu, tự đáy lòng cảm thán vô cùng, thần thú đúng là thần thú, ra sân cũng đẹp mắt như vậy.

“Nhìn cái gì, nhanh chạy trốn a” Cốc Nhiễm túm mõ thú vẫn còn đang ngưỡng mộ mà nhanh chân rời đi.

“Cốc Nhiễm!” lão đầu tóc trắng ở phía sau rống lên một tiếng, kèm theo là một đạo thiên lôi đánh về phía Cốc Nhiễm và A Ly.

“Chậc, chậc, lão đầu này thực sự nổi giận rồi” Cốc Nhiễm thở dài một hơi, dừng chân, thiên lôi liền tránh qua thân mình hăn mà đánh vào cột chống trời một cái, làm cho thiên binh giật mình tỉnh giấc.

“Bái kiến thiên quân!” Mọi người quỳ xuống, trên đỉnh đầu là huyền phù Thanh Long. Thiên Quân đập thanh trở về, ngửi được mùi rượu mạnh nồng nặc trong gió, liền tìm đến Nam Thiên môn, quả nhiên để hăn bắt gặp được đám người Cốc Nhiễm.

“Tịnh Vũ, ngươi là chiến thần thiên giới, mẫu hậu ngươi chưởng quản hình phạt của thiên giới, ngươi sao có thể đi theo thúc thúc ngươi hồ nháo?” Thiên Quân hướng về Tịnh Vũ, thanh âm nghèn nghẹn.

“Tịnh Vũ biết tội.” Tịnh Vũ biết sai mà nhận.

“Đi thiên đình diện bích mười ngày, đem mùi vị tục trần trên thân ngươi trừ bỏ sạch sẽ mới được trở về thiên cung” Thiên Quân đưa tay chỉ về hướng bắc.

Tịnh Vũ không nói tiếng nào, thần sắc phức tạp nhìn A Ly một cái sau đó phi thân rời đi.

“Thiên đỉnh là nơi nào?” A Ly không khỏi tò mò, hình như đó là nơi rất lợi hại a.

“Thiên đỉnh điểm là nơi cao nhất ở phương bắc, nơi đó băng thiên tuyết địa, vĩnh viễn không có ban ngày” Cốc Nhiễm giải thích.

“Như vậy Tịnh Vũ phải sẽ rất lạnh sao?” A Ly lo lắng, nếu nàng và Cốc Nhiễm không cứng rắn ép buộc hắc cùng uống rượu thì giờ hắc cũng không bị Thiên Quân trách phạt.

“Phốc xuy ——” Cốc Nhiễm cười nói “Tịnh Vũ là thần tiên, sao còn sợ mấy thứ này, người mau thu hồi tâm ý đi”

Thiên quân không nói gì nhìn Cốc Nhiễm và A Ly đang thì thầm to nhỏ với nhau, hắc vỗ vỗ vào cái đuôi của Thanh Long một cái, thiên binh trực Nam Thiên môn hôm nay cùng Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ cũng bị đưa đến thiên đỉnh điểm.

“Ách. . .” A Ly nuốt nuốt nước miếng vô tội nhìn Cốc Nhiễm lại nhìn cái đuôi thần kỳ của Thanh Long hỏi

“Cốc Nhiễm, chúng ta có thể trở về Thiên Vi cung mang theo cái thảm đến thiên đỉnh điểm không? ta sợ lạnh a”

“Đến thiên đỉnh điểm thì quá tiện nghi cho các người, mau tới Thiên Nguyên điện đi” Thiên Quân thành linh ném ra một câu rồi nghênh ngang rời đi, khí thế bức người.

“Ta biết Thiên Nguyên điện, là nơi Thiên Quân thiết triều” A Ly đặc ý nói với Cốc Nhiễm.

Cốc Nhiễm tức giận gõ lên trán A Ly một cái, tác dụng của Tây Phong Liệt rất chậm, khuôn mặt thanh tú của cốc Nhiễm vì sau rượu mà ửng đỏ, càng thêm tuần mỹ vô trù.

“Đi thôi, khi tới Thiên Nguyên điện người cũng đừng mở miệng nói lung tung, bằng không ta cũng khó bảo vệ cho người” cốc Nhiễm bay lên, tay áo bay bay.

“Ta thấy người là bần nhão, Bồ Tát qua sông bản thân còn khó bảo toàn, nói thật nha, ca người cùng người diện mạo khác biệt nhau quá lớn a...”

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tan Vỡ Hành Vi Phạm Tội

Thiên Nguyên điện, thiên binh áo giáp chỉnh tề đứng xếp hàng ngay ngắn ở hai bên, chúng thần tiên theo phẩm cấp mà tề tựu đông đủ, rất tu dưỡng mà không phát ra âm thanh, kiểu như đứng ngay tại vị trí của mình mà nhập định tham thiền. Đại điện thiết kế đơn giản, mộc mạc, chỉ có mấy cây cột điêu khắc hình ảnh một vài thần thú, bố cục rộng rãi, sáng ngời, phía tận cùng bên trong, Thiên Quân đang ngồi trên một cái đệm mềm mại bằng vải thô, Thanh Long cuộn cái đuôi ngồi xếp bằng bên cạnh hắn, đại gia đang nhắm mắt dưỡng thần, dường như là đang chờ người.

Bỗng nhiên, mùi rượu nồng nặc tràn lan khắp đại điện, Cốc Nhiễm ôn A Ly tiến vào, mùi rượu là tỏa ra từ hai người bọn họ, chúng tiên đều nhú mày nhưng không dám lên tiếng, chỉ đành âm thầm thi pháp nín thở.

“Đều tới đông đủ hết a, có chuyện lớn gì muốn tuyên bố sao?” Cốc Nhiễm vẫn ung dung, cười tươi như gió mùa xuân.

Thiên quân mở mắt ra nhìn Cốc Nhiễm rồi hơi hơi lắc đầu, lại liếc nhìn Thanh Long một cái, Thanh Long lập tức đứng dậy rồi nháy mắt hóa thành một trung niên nam tử.

Thanh Long lấy từ trong tay áo ra một quyển sổ con mạ vàng mà đọc.

“Lũng chó ở Viêm Châu, tên gọi A Ly, giống cái, trời sinh tính lười biếng, vô lại thập phần, một tháng trước được Cốc Nhiễm tiên quan mang về Thiên Vi cung, còn ép Cốc Nhiễm khắp nơi tìm gà cho nàng ăn, cũng không để ý đến thân phận thượng tiên của Cốc Nhiễm tiên quân mà trước mặt mọi người đùa bỡn hắn, làm tổn hao danh dự của hắn, mười ngày trước còn dả thương tiêu thú Tiểu Khôi của Phong tiên tử đến thân tàn ma dại, sau

đó trốn tới Ký Châu, làm khinh động tới phong ấn Xi Vương, suýt chút nữa làm cho Tà Thần Xi Vương thoát ra ngoài, nay lại mê hoặc Cốc Nhiễm tiên quân đến nhân gian uống rượu, làm cho không khí thiên giới bị vẩn đục, tội không thể tha...”

Thanh Long nói xong, A Ly trợn mắt há hốc mồm, cứ như là nàng đã gây ra tội ác tày trời a...

“A Ly, người có nhận tội không?” Thiên Quân nhắm mắt, giọng nói đầy uy nghiêm.

“Gà là do bản tôn giết, rượu cũng là bản tôn buộc A Ly uống, Thiên Quân vì sao lại đem tất cả tội danh đổ lên đầu A Ly?” Cốc Nhiễm nhú mày, phản bác.

Thiên Quân vẫn nhắm mắt nói “ từ lúc tiểu thú này đến thiên cung, không khí nơi đây trở nên bại hoại, Cốc Nhiễm người cũng dính phải tin đồn có sở thích luyến thú, nàng còn hại thổ ngọc đến thân tàn ma dại làm cho các sủng thú khác ở thiên cung cũng lo lắng bất an, các vị tiên gia đều hướng bốn tọa oán giận. Bốn tọa nếu không cho các vị tiên gia một công đạo thì sao có thể dẹp tan oán khí?”

“Bản tôn nói là vì sao muốn đem tất cả tội danh đổ lên đầu A Ly, không phải muốn người lặp lại những lời của Thanh Long” thanh âm của Cốc Nhiễm tăng cao, chúng tiên nín thở. Cốc Nhiễm quả là đại bất kính, đại bất kính a. A Ly cũng thò đầu đánh giá Cốc Nhiễm, mới rồi hẳn còn giọng nàng không được nói lung tung nhưng sao chính hẳn lại hồ ngôn loạn ngữ?

Thiên quân ho khan vài tiếng, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng.

“Trên thân tiểu thú này có ma khí, bốn tọa không thể lưu nàng”

“Tư Hình tinh quân”

“Dạ” Tư Hình tinh quân tiến lên, nhìn chăm chăm A Ly, mắt lộ hung quang, hẳn đã sớm nghe tiểu lũng chó này làm đủ mọi việc xấu, nếu không phải Thiên Quân vẫn chưa lên tiếng thì hẳn đã sớm tử hình nàng rồi.

“Đem lũng chó này đánh vào đạo súc sinh, trọn đời không được bước vào thiên giới” Thiên Quân khoát tay áo.

“Cốc Nhiễm...” A Ly bĩu môi, nước mắt lưng tròng nhưng nàng cứng rắn không để rơi ra, cho dù nàng ngốc thế nào cũng biết tình thế lúc này rất nghiêm trọng, trước mặt chúng tiên, Thiên Quân nhất định sẽ không thu hồi lời đã nói.

“Không cho chạm vào nàng!” Cốc Nhiễm hét lớn, vạt áo bỗng nhiên không gió mà bay phất phới, tiên khí quanh thân bùng nổ, Tư Hình tinh quân sợ tới mức rút tay lại, nhìn về phía Thiên Quân.

Buông A Ly era, Cốc Nhiễm cúi đầu nhìn ống tay áo, vuốt vạt áo bị A Ly làm nhăn rồi ngẩng đầu lên, trong mắt hàn ý dâng đầy.

“Nếu như muốn trị tội nàng thì hãy đem bản tôn đánh vào lục đạo luân hồi luân đi, bản tôn tình nguyện có được thất tình lục dục chân thật của phàm nhân cũng không muốn nhìn các người luân miện nói tu hành mà một chút thiện tâm cũng không có”

“Thượng tiên mau thu hồi lời nói đi, thân thể thượng tiên cao quý sao có thể dễ dàng rơi vào lục đạo luân hồi’ Thái Thượng Lão Quân nhin không được mà lên tiếng khuyên can.

“Thượng tiên cân nhắc.” người khác cũng lên tiếng phụ họa.

Cân nhắc cân nhắc! Làm thần tiên phiền nhất chính là lý trí” Cốc Nhiễm không kiên nhẫn.

Chúng tiên bắt đầu lớn tiếng bàn tán xôn xao, xem ra sự tình hôm nay khó thể giải quyết. Cốc Nhiễm tiên quân kiệt ngạo, tựa hồ như không ai có thể nắm hãm trong tay, ngay cả Thiên Quân cũng vậy.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ồi Thoải Mái

“Bản tôn muốn nuôi sủng thú còn cần phải trưng cầu ý kiến của các người sao?” Cốc Nhiễm lạnh lùng nhìn chúng tiên, Thiên Quân không lên tiếng, trong đại điện cũng yên lặng.

A Ly choáng váng, nhất định do nàng say rượu nên nghe nhầm, Cốc Nhiễm đang bảo vệ nàng, đùa cái gì vậy chứ? Nhất định là nghe nhầm, nhất định là vậy.

“Bốn tọa biết người vẫn canh cánh trong lòng chuyện mất trí nhớ, nếu người chấp nhận bỏ qua tất cả cũng không có gì không tốt, quên đi chưa hẳn là xấu. Lũng chó này trên thân nhiễm ma khí, sẽ mê hoặc tâm trí của người, hãy sớm tỉnh ngộ đi. Cốc Nhiễm, bốn tọa niệm tình người đã có công sửa chữa phong ấn Xi Vưu nên không truy cứu những việc làm sai trái của người trong thời gian qua, người không nên cố chấp như vậy nữa” Thiên Quân vẫn tận tình khuyên bảo, hẳn muốn cấp cho Cốc Nhiễm bậc thang để hạ xuống.

“Người nhất định là có chuyện gì giấu diếm ta!” Cốc Nhiễm cười lạnh một tiếng, nếu không vì sao mỗi lần hắn truy cứu thì Thiên Quân đều gây trở ngại cho hắn, nhất định là có chuyện gì đó bọn họ không muốn hắn nhớ tới.

“Cốc Nhiễm...” Thiên Quân đang tính nói thêm gì đó.

“Không cần tiếp tục nói đạo lý với bản tôn, sáng khoái mà đánh bản tôn vào lục đạo luân hồi đi” Cốc Nhiễm hất mặt nói.

Thiên Quân im lặng, cúi đầu không biết suy nghĩ chuyện gì, lúc này Thiên Quân tựa như lão nhân bình thường, tóc trắng toát, trên trán hằn sâu nhiều vết nhăn, hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ gật làm cho người ta nảy sinh cảm giác không đành lòng.

“Hôn lễ của người và Tô tiểu thư cử hành trong tháng này đi, niệm tình người có việc vui, bốn tọa sẽ không truy cứu nữa” Thiên Quân quyết định cấp cho Cốc Nhiễm một cái cơ.

Cốc Nhiễm sửng sốt, lúc trước hôn lễ của hân cứ kéo dài, không ngờ hôm nay đột nhiên Thiên Quân lại quyết định nhanh chóng như vậy, hân không phải không hiểu dụng ý của Thiên Quân.

“Vậy A Ly...”

Cốc Nhiễm còn chưa nói xong đã nghe mùi hôi thối xông lên, cúi đầu nhìn thấy A Ly đang co rút thân mình mà nôn mửa.

Rượu còn có gà nướng chưa kịp tiêu hóa hoàn toàn tràn lan trên sàng ngọc thạch bóng loáng, nhìn rất chói mắt, mùi càng khó ngửi. Thiên giới đối với thức ăn mặn của phàm trần rất mẫn cảm, rượu nặng mùi một chút, chúng tiên gia đã không ngửi được huống chi là gà nướng, được xếp hàng thức ăn mặn bậc nhất, không ai bảo ai, chúng tiên đều la61uy tay bịt mũi, thậm chí có người vì mùi hôi mà hôn mê.

Ói xong một trận, A Ly cũng tỉnh rượu, nàng nâng cái chân sạch sẽ chùi miệng, xấu hổ cười làm lành, đừng nói là thần tiên cao nhã, ngay cả tiểu thú thôn tục như nàng cũng cảm thấy mùi thật khó ngửi. Nàng hôm nay thật là mất mặt, đang êm đẹp tự dừng uống rượu làm gì, còn nôn mửa tùm lum, bây giờ thì thành trò cười cho thiên hạ, còn nôn trước mặt thần tiên nữa. Phải biết là tiểu thú hiếm khi có cơ hội được gặp mặt thần tiên, nàng sao không biết quý trọng cơ hội để lưu lại ấn tượng tốt trong mắt các đại gia chứ?

“Thôi, coi như là kiếp nạn của Cốc Nhiễm người, bốn tọa đã cố hết sức, sau này có hối hận cũng đừng trách bốn tọa không cảnh tỉnh người, phạt Cốc Nhiễm và ngốc thú phải tẩy rửa sạch sẽ đực khí trên thiên giới, tan triều đi”. Đực khí này chính là rượu và gà nướng, Thiên Quân nói xong liền vung tay áo, lắc mình một cái đã không thấy bóng dáng đâu, xem ra là không chịu nổi mùi hôi.

Thiên Quân bỏ chạy, chúng tiên cấp bậc lễ nghĩa cũng không cần giữ nữa, nhanh chóng thoát ly hiện trường, chớp mắt trong Thiên Nguyên điện chỉ còn lại A Ly và Cốc Nhiễm cùng một đồng bầu nhầy.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Thiên Nguyên điện, thiên giai thượng, Cốc Nhiễm vuốt cằm nhìn khôn cùng tận trời đến xuất thần, A Ly cũng bắt chước theo hẳn, đưa mắt nhìn xa xa, bộ dáng thâm trầm.

“Ô. . .” A Ly ngáp dài một cái, nhìn nhìn Cốc Nhiễm vẫn không có động tĩnh gì.

“Xin hỏi thượng tiên suy nghĩ cái gì mà nghĩ đến xuất thần như vậy?” A Ly nhìn sang, nàng đã tỉnh rượu mà Cốc Nhiễm toàn thân vẫn nồng nặc mùi rượu làm nàng thấy chán ghét, xem ra nôn xong thì thần thanh khí爽 a.

“Ta đang suy nghĩ làm thế nào để văn hồi danh dự của người”

Cốc Nhiễm hoàn hồn, thấy A Ly có vẻ không hứng thú lại nói tiếp

“Ta thì không sao, nhưng người còn chưa có gả đi, bây giờ thần thú khắp thiên giới không ai dám cưới người, người cũng không thể chết già bên cạnh ta, người phải có gia đình”

A Ly bật dậy, lắc đầu.

‘Người phải có gia đình’

Xem ra Cốc Nhiễm còn nhớ những lời A Ly nói ở Ký Châu, nàng đã nói khắp tam giới này nàng không có chỗ dung thân.

“Thì ra người không tính nuôi ta...” bĩu môi, tâm tình của nàng như rơi xuống đáy cốc, cảm giác mất mát khó hiểu.

“Không phải ta không muốn nuôi người, nhưng ta biết người sẽ không muốn tiếp tục ở lại bên cạnh ta. Tháng sau ta sẽ đại hôn, ta biết người không muốn ở cạnh Tô Phù Phong” trong mắt của Cốc Nhiễm không có vẻ trêu chọc A Ly mà chính là tâm sự cùng nàng, có lẽ vì say rượu chưa tỉnh hay là Cốc Nhiễm vì say rượu nên mới dễ dàng thổ lộ tâm tình?

Đúng vậy, A Ly vốn không muốn ở Thiên Vi cung, vốn tính thừa dịp tiết thanh minh mà trốn đi, sau vì âm kém dương sai mà bị bắt về, còn suýt chút nữa là bị đánh vào đạo súc sinh. Nàng vốn đang ngủ ngon, cuộc sống an tĩnh từ ngày gặp được Cốc Nhiễm đều thay đổi hoàn toàn.

“Ta có thể hỏi người mấy vấn đề sao?” A Ly thở dài một hơi.

“Có thể nhưng người cũng phải trả lời ta mấy vấn đề mới được” Cốc Nhiễm tranh thủ cơ hội.

Liếc mắt xem thường, A Ly xoay người đi ra khỏi đại điện.

“Ta không muốn ép người, nhưng thời gian không còn nhiều...” Cốc Nhiễm nhìn theo bóng dáng của A Ly, lẩm bẩm, không còn thời gian. Hẳn biết A Ly sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi hắn, khi hôn lễ của hắn và Tô Phù Phong diễn ra, A Ly nhất định sẽ tìm cơ hội rời đi. Thiên Quân cũng sẽ không chấp nhận cho A Ly tiếp tục ở lại bên cạnh hắn, nếu A Ly có ở lại bên cạnh hắn, hắn cũng không dám cam đoan nàng có thể tiếp tục tiêu dao khoái hoạt nữa hay không, cho nên thời gian của bọn họ không còn nhiều lắm.

Chỉ chốc lát sau, A Ly đã ngậm một cái chổi trong miệng, cong vẹo đi vào, cái chổi kia rất dài, đối với A Ly sẽ rất nặng. Thì ra nàng đi ra ngoài là đi tìm chổi, nhìn thấy ngoài điện có sẵn liền ngậm vào miệng đi vào.

“Nhìn cái gì vậy, mau tới giúp a, ta cần đến mọi răng lắm rồi” A Ly ném cái chổi lên mặt đất, tức giận nói với Cốc Nhiễm.

“Người thực sự tính dọn dẹp Thiên Nguyên điện?” Cốc Nhiễm chỉ tay vào chỗ A Ly nôn ra, thần sắc quái dị nhìn cái chổi trên mặt đất.

“Người không nghe Thiên Quân trước khi rời đi đã yêu cầu chúng ta phải dọn dẹp sạch sẽ sao? Nếu làm trái ý hăn thì cho dù người cùng ta luân hồi một trăm kiếp cũng vô dụng, ta cũng không muốn đến nhân gian làm súc sinh” A Ly còn muốn nói, nếu phải đến nhân gian làm súc sinh thì nàng nguyện ý ở bên cạnh Cốc Nhiễm luyện giạng chân.

Cốc Nhiễm nghe A Ly nhắc tới những gì hăn vừa nói ở đại điện thì biểu tình có chút không được tự nhiên

“Người cho rằng ta thực sự sẽ luân hồi cùng người? Đó chẳng qua là hù dọa bọn hăn mà thôi”

Không ngờ A Ly sững sốt, nàng tránh đi tầm mắt của Cốc Nhiễm, làm cho hăn không nhìn rõ biểu tình của nàng, sau đó ngồi lên bậc thang, cúi đầu, xem ra là tâm tình không được vui.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Người Là Ai?

“Người có tin có người sẽ nguyện ý luân hồi cùng người hay không?” A Ly không nhìn Cốc Nhiễm, thanh âm khàn khàn yếu ớt.

“Luân hồi một trăm thế.” Nàng lại bổ sung.

Cốc Nhiễm phát hiện A Ly khác thường, trong lòng lại mừng thầm vì mỗi thú đã có sơ hở, hẳn ngồi xuống cạnh A Ly, cúi đầu nghĩ nghĩ nói

“Chắc là sẽ không có người như vậy, người đã từng gặp?”

“Người thích Tô Phù Phong sao?” A Ly ông nói gà, bà nói vịt, nhìn chăm chăm Cốc Nhiễm hai mắt không muốn bỏ qua bất luận cái gì.

“Không thích.” Cốc Nhiễm không chút do dự.

“Vậy sao người lại muốn cứu nàng?” A Ly không tin.

“Bởi vì Thiên Quân, ta không muốn lại làm hãn thất vọng”. Tám ngàn năm trước, vì cứu Cốc Nhiễm mà Thiên Quân suýt chút nữa đã hao hết tu vi, Cốc Nhiễm vẫn rất áy náy, sau đó hãn mất trí nhớ, trở nên vô dụng, Thiên Quân vẫn ngậm bảo vệ hãn, những chuyện này Cốc Nhiễm đều ghi nhớ trong lòng.

“Nhìn thiên tượng của Thiên Quân thì e là thời điểm tọa hoa sẽ không xa, hẳn chắc là hi vọng sau khi hãn tọa hóa sẽ có người chiếu cố người” ngữ khí của A Ly lộ ra vẻ bi thương và cảm thán, vừa rồi Cốc Nhiễm bất kính với Thiên Quân cũng không có nghĩa tình huynh đệ của bọn họ không tốt, chính vì cảm tình tốt cho nên hãn mới dám ngỗ ngược như vậy mà Thiên Quân cũng không trách hãn, tựa như một ca ca luôn bao dung cho đệ đệ của

mình. Tây Vương Mẫu, Thiên Quân, Cốc Nhiễm là cổ thần quyền lực nhất trong tam giới, bọn họ lại là huynh muội, ba người nếu không nương tựa hỗ trợ nhau thì làm sao có được thành tựu hôm nay?

Tọa hóa thật ra chính là thời kỳ tử vong của thần tiên, chỉ có điều phương thức khác với người phàm. Phàm nhân sau trăm năm có thể lần nữa nhập luân hồi mà thần tiên thì dựa vào năng lực, khi tọa hóa cũng chính là lúc tạo thành thành tựu lớn lao, giống như Bàn Cổ ngộ được đạo thiên lý, hóa thân thành trời đất biến mất trong tam giới, nói cách khác là có thể đạt tới trình độ tồn vong cùng trời đất. Phật gia có Đạt Ma tổ sư siêu thoát tam giới, không hỏi chuyện thế sự, sau thời gian tọa hóa ở nhân gian cũng vĩnh tồn cùng trời đất. Thiên Quân tu vi sắp cạn, nàng dường như hiểu được vì sao thiên giới lo lắng tới chuyện tìm Thiên Quân cho nhiệm kỳ mới, tuy rằng chỉ là sự chuyển giao quyền lực nhưng nguyên nhân chân chính là vì hãn sắp tọa hóa.

Cốc Nhiễm đột nhiên mở mắt to, khiếp sợ trong lòng, lập tức ẩn trụ A Ly, hạ thấp thanh âm hỏi “ người rốt cuộc là ai? Sao có thể nhìn ra được hãn sắp tọa hóa?”

Chuyện Thiên Quân sắp tọa hóa chỉ có Cốc Nhiễm và Tây Vương Mẫu biết, hơn nữa việc này cũng do Thanh Long là thượng cổ thần thú, tâm linh tương thông với Thiên Quân đoán ra. Vì sao một tiểu lững chó như A Ly chỉ mới gặp mặt Thiên Quân một lần đã nhìn ra? Nếu nàng không có thân thủ bất phàm thì điều này giải thích thế nào? hơn nữa nàng chỉ là một tiểu thú sao có thể nói chuyện? lúc trước hãn giả ngu không hỏi tới là vì sợ A Ly sợ hãi, bây giờ hãn không thể kiềm chế được nữa.

“Buông ta ra, người làm đau ta !” A Ly giãy dụa thế nào cũng không thoát được khỏi tay Cốc Nhiễm, mà nàng cắn la thế nào, Cốc Nhiễm cũng không chịu buông tay.

“Nếu hôm nay người không nói rõ ràng mọi chuyện với ta, ta nhất định sẽ không giơ cao đánh khẽ với người”. Cốc Nhiễm thái độ kiên quyết, rất hiểu lý, hẳn thậm chí còn cảm thấy mình bị A Ly lừa gạt, hẳn biết A Ly không đơn giản nhưng không ngờ đến thời điểm đối diện chân tướng, hẳn lại tức giận đến vậy.

“Người cho dù bóp chết ta cũng vô dụng! Ta quả thật chỉ là một lũng chó bình thường, từ lúc mới sinh ra đã ngủ cho đến tận bây giờ, ta không biết vì sao có thể nói chuyện được, ta cũng không biết vì sao có thể nhìn ra Thiên Quân sắp tọa hóa” A ly nhẹ nhàng trợn mắt, sống chết cũng không nhận tội.

“Ta đây liền bóp chết người!” Cốc Nhiễm tăng thêm sức lực, mắt tràn ngập lửa giận, làm cho lục phủ ngũ tạng của A Ly lộn tùng phèo.

...

Không biết qua bao lâu, A Ly không có phản ứng, Cốc Nhiễm cả kinh vội buông tay, đừng nói là đã chết rồi a.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Đánh Nhau Với Cái Chối

Cốc Nhiễm thừa nhận mình ra tay hơi hung ác, A Ly lại rất cố chấp, tình nguyện bị hấn bóp chết cũng không chịu nói thật.

“Không cho phép chết! Có nghe hay không? A Ly!” Cốc Nhiễm loạn choạng ôm thân mình mềm oặt, không chút phản ứng của A Ly, trong lòng đột nhiên thấy chua xót, ngón tay trắng nõn dùng sức nhắm chặt, các đốt ngón tay gồ lên.

“A Ly..ta không ép người nữa, chỉ cần người tỉnh lại, ta đáp ứng người, ta không ép người” Cốc Nhiễm hối hận vô cùng, hấn không nên bức nàng, nhìn A Ly nhắm chặt hai mắt mới cảm nhận được thì ra trong lòng lại đau như vậy, thì ra vẫn có chuyện kích thích tâm tư trống rỗng, ưu tư và chết lặng của hấn. Một tiểu thú lại làm cho hấn có tâm tư như một phạm nhân, tất nhiên A Ly trong lòng hấn không chỉ là một tiểu lỉnh chó, còn là cái gì thì ngay cả hấn cũng không hiểu được.

Cốc Nhiễm nhăn mi xuất thần, A Ly vốn đã chết đột nhiên nhảy lên rồi hướng bên ngoài đại điện chạy như điên. Thì ra là giả chết, trong mắt Cốc Nhiễm thoáng vẻ kinh ngạc sau đó đổi thành tức giận nhưng không vội ngăn cản nàng mà khéo môi nhếch lên thành một nụ cười.

A Ly cầm đầu cầm cổ chạy ra ngoài, trong đầu chỉ nghĩ làm sao thoát khỏi đại điện, cho dù có lao mình xuống Cửu Trọng Thiên để thoát khỏi ma trảo của Cốc Nhiễm cũng được, nhưng đột nhiên trước mắt xuất hiện chướng ngại vật, còn chưa kịp nhìn rõ thì đã đụng trúng, giống như đụng phải một đám cỏ khô, A Ly lui ra sau mới thấy vật ngăn mình lại chính là cái chối mà nàng mới ngậm vào.

Có làm hay không? Cái chổi cũng có thể di động? hôm nay đúng là chuyện lạ gì cũng có.

“Quét rác thì cứ lo quét rác đi, người làm thế để làm gì? Cốc Nhiễm cũng sẽ không cho người gà nướng để ăn” A Ly bấu môi hất cái chổi sang một bên, quay đầu nhìn thấy Cốc Nhiễm đang bình tĩnh khoanh tay đứng một bên, khuôn mặt tuần tú âm trầm, ánh nhìn bất định.

Nhớ vừa rồi hẳn làm cho nàng suýt chút nữa phải đi gặp Diêm Vương gia, nàng liền thấy lạnh sống lưng, nếu hôm nay nàng không thể thoát khỏi tay hắn, vậy thì cùng nhau đồng quy vu tận đi.

Giờ cái đuôi lên, tập trung lực lượng, nàng lại bỏ chạy như điên.

“Ba ——” thân thể nho nhỏ lại bị cái chổi đánh lén, bắn ngược trở lại dưới chân Cốc Nhiễm, té đâu không té lại té đúng dưới chân hắn, đúng là hết thuốc chữa.

“Cái chổi thôi, cái chổi nát” A Ly khóc không ra nước mắt, chỉ tay mắng cái chổi, giống như đứa nhỏ bị đoạt mất kẹo.

Cái chổi giống như hiểu những lời A Ly nói liền tức giận mà bỏ về phía nàng, A Ly vì chạy trốn bất thành, lúc này cái chổi lại đánh nàng nên tích tụ tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Đừng nghĩ người ngon lành lắm nha, A Ly ta có bốn cái chân còn người có sao? Muốn đánh nhau phải không? được, ta đánh không lại Cốc Nhiễm chẳng lẽ không thắng được người sao?”

Dứt lời, A Ly giống như gà trống chuẩn bị chiến đấu, dùng móng vuốt chụp loạn lên cây chổi, cây chổi cũng không vừa, cong lại, ra sức gõ lên thân mình của A Ly. A Ly bị đánh đau mới phát hiện móng vuốt không có tác dụng liền dùng tới cái miệng vạn năng, bắt được cây chổi giằm lên mặt

đất xong liền căn điên cuồng, thiên binh ngoại đại điện nhìn cảnh tượng lừng chó đánh nhau với cây chổi mà há hốc mồm.

Thiên binh Giáp “ cái chổi này không phải là Sao Chổi tinh quân vừa mới ngủ gà ngủ gật ngoài đại điện sao?”

Thiên binh Ất: ” tiểu thú này không phải nghe đồn là tiểu thú hung tàn nhất trong tam giới sao?”

Thiên binh Bính “ các người nghĩ ai sẽ thắng?”

Thiên binh Giáp” phàm là đụng tới Sao Chổi tinh quân đều phải xui xẻo, ta nghĩ Sao Chổi tinh quân thắng”

Thiên binh Bính “nhưng nghe nói tiểu thú này cũng không phải dễ chọc, đừng quên còn có Cốc Nhiễm tiên quân ở đây, Cốc Nhiễm tiên quân vì nàng mà đối nghịch với chúng tiên, có thể thấy được tình cảm của hắn dành cho nàng a...”

...

Thì ra thiên binh quanh năm suốt tháng bảo vệ nơi này dần dần trở nên nhàm chán tới mức này.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Không Có Việc Gì, Giả Làm Cây Chối Làm Chi?

Đánh nhau với cái chối không phải là A Ly ngu ngốc mà vì cái chối này bắt nạt tiểu thú quá đáng.

A Ly tập trung cao độ, quyết tâm đuổi theo cái chối đáng ghét này, nhưng so ra nàng hơi ở thế yếu, hai bên cứ người cắn một ngụm, ta một đánh một cái, chiến đấu thực sự rất kịch liệt.

Cốc Nhiễm nhìn bộ dáng nổi bão của A Ly mà buồn cười, khuôn mặt phút chốc sáng bừng, hăn nghĩ hăn có nên bỏ qua mong muốn bóp chết nàng hay không? cho dù nàng muốn giả ngu cả đời, hăn cũng không có kiên nhẫn chơi đùa với nàng cả đời, bởi lẽ đời sống của nàng quá ngắn ngủi mà hăn thì lại dài đằng đẳng, cho nên hăn cần tận dụng thời gian mà bóc dần lớp mặt nạ ngụy trang của nàng.

“Đều dừng tay đi.” Thanh âm của Cốc Nhiễm không lớn không nhỏ nhưng đủ tác dụng để làm cái chối dừng lại, chỉ có A Ly không cam lòng, vẫn tiếp tục chiến đấu.

Ai bảo người dám ăn hiếp ta. Ai bảo người ngăn cản việc chạy trốn của ta. Phải đem người xé thành từng mảnh. A Ly cảm giác có một lực lượng mạnh tới chín trâu mười hổ kéo nàng lên, mà hoàn hảo sao, đó lại chính là cái tay của Cốc Nhiễm.

Xách thân mình A Ly lên, trong mắt Cốc Nhiễm hàm chứa ý cười dịu dàng

“Ta quyết định , ta không thể giết người, ta cũng không ép người, ta muốn cho người ở bên cạnh người, nhưng mà người yên tâm, ta không để

người chết là vì ta muốn cho người sống không bằng chết”

Đây là cầm tù, là muốn đem A Ly giam cầm suốt đời bên cạnh hân, một tắc cũng không rời.

A Ly hừ lạnh một tiếng, nâng lên chân trước lên bóp cổ Cốc Nhiễm, tiếc rằng hai móng của nàng không bao hết cổ của hân, ngược lại móng vuốt bén nhọn lại đâm vào cổ hân, máu trào ra mà Cốc Nhiễm mặt không chút thay đổi.

“Người muốn đùa giỡn thế nào, ta cũng tùy ý người, cho dù người muốn đại náo thiên giới, ta cũng sẽ cùng với người, chỉ cần người ở bên cạnh ta” Cốc Nhiễm nhìn chăm chăm A Ly, để mặc nàng phát tiết.

Hai móng suy sụp rũ xuống, A Ly thần sắc phức tạp hỏi “ vì sao?”

“Bởi vì nhàm chán, bởi vì tám ngàn năm cô tịch” Cốc Nhiễm cũng không xác định được đây có phải là đáp án.

Cốc Nhiễm cảm thấy rất tịch mịch, mang theo một đoạn thời gian trống rỗng, hân đã quen với những chuỗi ngày vô vị nhưng từ khi A Ly xuất hiện đã mang đến cho hân không ít lạc thú, cũng vì thế hân không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Ánh nhìn của A Ly cũng trở nên âm đạm, di dời tầm mắt khỏi cái cổ của Cốc Nhiễm, thân mình cũng rũ xuống, không còn giãy dụa nữa.

“Người cũng đừng hối hận.”

Ngữ khí của A Ly y như ngữ khí của Thiên Quân nói trước khi rời đi, nếu quá cố chấp, chắc chắn sẽ khổ.

“Không hối hận.” Cốc Nhiễm vui vẻ tiếp nhận khiêu chiến.

“Đừng chắc chắn quá, nếu có một ngày ta thực sự rời khỏi thì sao?” A Ly vẫn không phục.

Cốc Nhiễm hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu người rời khỏi thì làm cho ta mù hai mắt, từ đó không còn nhìn thấy người nữa, như vậy chẳng phải người sẽ an tâm hơn?”

A Ly thế này mới vừa lòng.

“Thiên Quân muốn rửa sạch đục khí trên thiên giới, mà việc uống rượu là do người bày trò trước, ta không cần biết, người tự mình giải quyết đi” A Ly nhẹ nhàng phân phó.

“Chuyện này không cần người phải lo” Cốc Nhiễm không buông A Ly ra mà xách nàng như xách một mớ cá mới mua ở chợ về, A Ly cũng biết phản kháng vô dụng cho nên cũng tùy ý hẫng đùa giỡn.

“Sao Chối tinh quân, chuyện này đành phải là phiền người” Cốc Nhiễm nói.

Sao Chối tinh quân? Phản ứng đầu tiên của A Ly là xoay người nhìn kẻ vừa đối đầu với mình.

Chỉ thấy cái chổi run lên, một đạo hồng quang bắn ra, ngay sau đó hẫng liền biến thành hình người, một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi, dáng hình y như nguyên hình: vừa gầy vừa cao, trên mặt có vài vết xước, không nghi ngờ gì, đó là kiệt tác của A Ly, mái tóc của hẫng đen xài, so với chúng tiên luôn bày ra tư thế đạo mạo thì khác biệt vô cùng.

Quả nhiên là đệ nhất xui xẻo của thiên giới, Sao Chối tinh quân là chổi tinh, trăm ngàn năm qua việc vệ sinh ở thiên giới đều do hẫng phụ trách, càng vất vả công lao càng cao nên được phong là tinh quân, tuy nhiên có thêm tên gọi Sao Chối là vì hẫng tiếp xúc với vật bẩn lâu ngày nên hấp thu không ít khi xui, vì vậy phạm là vật gì bị hẫng dính qua đều không hay ho gì,

chuyện này ở nhân gian đồn đại rất nhiều, A Ly đương nhiên cũng có nghe qua.

Không thể tưởng tượng được vừa rồi nàng còn cùng sao chổi này trải qua nhiều tiếp xúc như vậy, như thế không phải là xui xẻo lớn rồi sao? Xui xẻo lớn? hừ, là Cốc Nhiễm, nhất định là vậy, ô...ô

“Oa oa oa oa oa oa. . .sao chổi kia, người không việc gì lại giả làm cây chổi làm chi” A Ly la lên cực kỳ bi thảm, thân mình bắt đầu không an phận mà vịn vẹo, tựa hồ như muốn thoát khỏi tay Cốc Nhiễm mà tiếp tục chiến đấu với Sao Chổi tinh quân.

Sao Chổi tinh quân liếc mắt nhìn A Ly nói “ bản tinh quân là phụng mệnh Thiên Quân đến hỗ trợ Cốc Nhiễm tiên quân quét dọn thiên đình”

Khi Sao Chổi tinh quân nhận được lệnh đến Thiên Nguyên điện thì Thiên Quân còn ở đó, vì thân phận của hắn không thể tiến vào đại điện nên đành hóa về nguyên hình ở bên ngoài đánh một giấc chờ khi hạ triều, không ngờ ngủ quên liền bị A Ly ngậm vào.

Thiên Quân tuy phạt Cốc Nhiễm và A Ly quét tước thiên đình nhưng cũng không thực sự muốn cho Cốc Nhiễm thân phận cao quý đi làm chuyện này, cho nên nói là Sao Chổi tinh quân đến hỗ trợ hắn, thật ra người ra tay quét dọn là Sao Chổi tinh quân mới đúng.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Sao Chối Là Thần Khí

Sao Chối tinh quân quả nhiên là người dọn vệ sinh chuyên nghiệp, hô phong hoán vũ vài cái đã đem Thiên Nguyên điện dọn dẹp sạch sẽ, không khí cũng trở nên trong lành.

“Thượng tiên, nếu không còn việc gì nữa thì tiểu tiên xin cáo lui” Sao Chối tinh quân hành lễ tính rời đi.

“Có việc.” Cốc Nhiễm gọi Sao Chối tinh quân lại.

“Khi A Ly ngậm người tiến vào, đối thoại giữa bản tôn và nàng, người cũng đã nghe hết phải không?” Cốc Nhiễm ôm A Ly vào lòng, giúp nàng chải lông, A Ly cảm thấy lạnh hết cả người, ngẩng đầu nhìn lên thấy Cốc Nhiễm không chút thay đổi, tiên khí quanh thân trở nên rét lạnh.

Sao Chối tinh quân âm thầm kêu khổ, đều do tiểu lững chó thối tha kia, bây giờ thì hay rồi, Cốc Nhiễm tiên quân có thể giết hắc diệt khẩu hay không? Hắc ở thiên giới cần cù và thật thà làm cu li, không có ai nguyện ý mạo hiểm tiếp xúc với hắc, ban thân hắc cũng độc lai độc vãng mà sống yên ổn ở tam giới đầy rẫy thị phi này suốt bao nhiêu năm, không ngờ vì một cái ngoạn của tiểu lững chó mà công sức tu luyện của hắc trước giờ có nguy cơ đổ sông đổ bể.

“Tiểu tiên hiểu nên làm thế nào” Sao Chối tinh quân thật ra rất thức thời, bước lên đám mây chuẩn bị bay về phía Tru Tiên đài, pháp trường của các thần tiên.

“Chậm đã, bản tôn còn chưa nói xong, người hoảng hốt cái gì?” Cốc Nhiễm thản nhiên nói.

Sao Chối tinh quân khom người không dám ngẩng đầu, chuyện Thiên Quân sắp tọa hóa là bí mật trọng đại, không giết hãn thì Cốc Nhiễm tiên quân làm sao có thể yên tâm?

Chỉ thấy trong tay áo của Cốc Nhiễm xuất ra một điểm sáng, càng lúc càng lớn, chăm chú nhìn kỹ thì ra là một y bào màu trắng, bóng loáng đến kỳ lạ.

“Đây là y bào Phật tổ đưa cho bản tôn khi bản tôn tham dự đại hội Phật giáo, bản tôn không thích lắm, nay tặng lại cho người. Nghe nói áo này bên từ mây trắng ở Tây Thiên, còn được Phật tổ khai quang, có thể ngăn cản sự ăn mòn của tất cả các vật bẩn, thích hợp để tặng cho người”

Dứt lời, Cốc Nhiễm vung tay lên, quần áo nghe nói là bẩn nhất tam giới của Sao Chối tinh quân liền biến thành tro tàn, lộ ra dáng người gầy gò xương của hãn, còn có cặp chân thon dài là niềm mơ ước của biết bao tiên nữ, A Ly vội che mắt lại. Cốc Nhiễm muốn đổi quần áo cho hãn thì tốt xấu gì cũng phải nói trước cho nàng biết một tiếng chứ, dù sao nàng cũng là giống cái, cũng biết thẹn thùng a.

Sao Chối tinh quân không biết ý của Cốc Nhiễm thế nào, chỉ biết ngoan ngoãn mặc quần áo vào, cảm giác bản thân trở nên thanh cao hơn, pháp lực của Phật tổ quả nhiên khôn cùng, một thân dơ bẩn của hãn nhanh chóng được tiêu trừ sạch sẽ. Trong lòng cảm động không ngừng, hãn dơ bẩn đã lâu, chưa từng có vị thượng tiên nào có hảo tâm giúp hãn nay Cốc Nhiễm tiên quân lại ra tay làm cho hãn trước khi chết trở nên sạch sẽ, cho nên dù có chết hãn cũng không oán.

“Người còn sống đúng là sẽ làm bản tôn lo lắng nhưng sủng thú của bản tôn đang thiếu đồ chơi mà vừa rồi bản tôn thấy người đánh nhau với nàng thật vui, chi bằng từ nay cùng chơi đùa với A Ly đi”

Sao Chối tinh quân sừng sốt, hăn hiểu ý của Cốc Nhiễm, nhưng như vậy thì giết hăn đi còn hơn. Trở thành đồ chơi của tiểu thú dã man này. Oan nghiệt, oan nghiệt a.

“Ta không cần, ta không cần! Ai muốn chơi với cái chối ! dài như vậy, ta mỗi ngày phải dùng miệng để ngậm thì đến lúc nào đó sẽ bị cắn nát a” A Ly cũng hoàn toàn không muốn.

“Đúng là không biết nhìn hàng, cái chối này chính là thần khí a” Cốc Nhiễm hạ giọng nhắc nhở A Ly, mặc vào y bào đặc biệt kia, tu vi của Sao Chối tăng lên rất nhiều, lập tức thăng cấp trở thành thần khí a.

Phốc xuy ——

Thần khí? Là cái chối quét nhà này sao? Sao Chối? A Ly tỏ vẻ khinh thường.

Sao Chối tinh quân cân nhắc, nghĩ tốt xấu gì cũng nên tìm cách bảo vệ mạng nhỏ trước đã, cứ để cho tiểu thú này chơi đến chán ngấy thì sẽ vứt bỏ hăn, đến lúc đó thì hăn sẽ được tự do rồi. Nghĩ thông suốt nên Sao Chối tinh quân liền hóa lại chân thân, còn hiểu ý mà biến nhỏ cỡ như một cái thìa bỏ túi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Cốc Nhiễm tóm lấy chân sau của A Ly vẽ ra một đạo tiên quang, A Ly bị đau kêu thảm một tiếng, máu đã phun ra.

“Người muốn làm gì?” A Ly kêu to.

Cốc Nhiễm cũng không thềm giải thích, lấy máu của nàng nhỏ lên cái chối, tiên quang trên cây chối lóe lên trong chốc lát rồi biến mất.

“Người đã cùng Sao Chối tinh quân ký kết khế ước, từ nay về sau người là chủ nhân của hăn” Cốc Nhiễm thản nhiên nói.

A Ly vẻ mặt mê mang, chuyện này là sao?

“Sao Chối tinh quân tốt xấu gì cũng là một tinh quân, hắc đã quét sạch từng góc thiên giới, công phu không tệ, tu vi cũng không thấp, dùng nó làm vũ khí coi như là tiện nghi cho người”

“Nhưng mà nhìn không đẹp mắt chút nào. Nếu để cho ta dùng cái chối đánh nhau với người khác thì còn gì là hình tượng nữa. Ta không đồng ý” A Ly chính là điển hình của được voi còn đòi tiên.

“Khế ước đã ký kết, không thể thay đổi được, người cứ từ từ giao tiếp với hắc đi, tin tưởng ta, hắc rất lợi hại” Cốc Nhiễm mặc kệ kháng nghị của A Ly.

Đúng là bá đạo. A Ly khóc không ra nước mắt.

Cứ như vậy, mỗi thú có được một thần khí tên là Sao Chối.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 36: A Ly Và Tịnh Vũ Có Gian Tình

Tiên đồng Chư Tử gần đây rất buồn bực bởi vì A Ly vốn yêu gà nường như mạng giò lại không thèm ngó ngang đến nữa, cả ngày cứ nằm trong cái ổ nhỏ buồn bực không vui, Cốc Nhiễm tiên quân cũng cả ngày mặt lạnh, sớm đi tối về, không thèm nhìn tới A Ly. Tình huống này bắt đầu xảy ra từ khi Cốc Nhiễm tiên quân và A Ly từ Nguyên Thiên điện quay về. Chúng tiên nô đoán rằng hai người bọn họ đang giận nhau, nếu không thì chắc do Cốc Nhiễm tiên quân vì bận rộn tổ chức hôn lễ nên không rảnh để ý tới A Ly, vì thế nàng mới buồn bực.

Hôm nay, Cốc Nhiễm cũng mới sáng sớm đã ra ngoài, mà Tịnh Vũ hết hạn bị phạt cũng từ thiên đình điểm trở về, kỳ lạ là hăn không về phủ mà lập tức tới Thiên Vi cung tìm A Ly. Sau khi nhìn thấy Tịnh Vũ thì tâm tình của A Ly dường như tốt hơn, rốt cuộc cũng rời khỏi cái ổ nhỏ của mình.

Trong Thiên Vi cung vang lên một giọng nữ thánh thót như chim hoàng oanh

“Tịnh Vũ, ta muốn xem tuyết rơi, ta muốn xem bông tuyết bay đầy trời”

“Được”

Thanh âm vang lên, trong Thiên Vi cung liền có rất nhiều bông tuyết bay bay, thiên cung vĩnh viễn ban ngày, ánh nắng lúc nào cũng dịu nhẹ, gió xuân lúc nào cũng thổi hây hây. Cho nên ở thiên giới, trừ khi là dùng pháp lực nếu không không thể nào thấy cảnh tuyết rơi

Tịnh Vũ tay trái ôm A Ly, tay phải giơ lên, đầu ngón tay lấp lánh lam quang, làm cho mắt hăn cũng trở nên chói sáng.

“Đã lâu không thấy tuyết rơi, ta đã sớm quên tuyết đẹp đến thế nào”

A Ly nhìn những bông tuyết, biểu tình có chút buồn bã.

Tịnh Vũ cúi đầu nhìn A Ly, ôn nhu nói: “A Ly nếu thích nhìn tuyết rơi thì cứ tới tìm ta, ta sẽ biến cho người xem”

“Tốt, dù sao cũng do Tịnh Vũ người mang ta rời khỏi Viêm Châu” A Ly nhếch miệng cười, Cốc Nhiễm vô dụng, cái gì cũng không biến ra được, chỉ biết làm gà nường cho nàng, còn Tịnh Vũ thì khác, hẳn thực sự thần thông quảng đại.

Nghe những lời của A Ly, Tịnh Vũ bỗng giật mình sau đó nở nụ cười ấm áp như gió xuân tháng ba, hẳn bề thân mình xù lông của A Ly lên, ánh mắt ôn nhu

“Ta cũng mong người đầu tiên gặp được người là ta”

Tiên nô hầu hạ một bên nhìn thấy cảnh đó đều lú lủi, bọn hắn cũng lâu lắm rồi chưa nhìn thấy tuyết rơi, có thể biến ra bốn mùa, không phải là chuyện mà những tiểu tiên bọn họ có thể làm được. Mà dưới trời tuyết rơi, Tịnh Vũ tiên quân một thân lam sắc cầm bào, đầu đội mũ ngọc, vẻ mặt chưa từng ôn nhu đến vậy, thế nhưng lại dành cho một tiểu lủng chó. Chẳng lẽ Tịnh Vũ tiên quân cũng có sở thích luyến thú? đã nói rồi, không có việc gì, Tịnh Vũ tiên quân tới Thiên Vi cung làm chi? Thì ra là vì A Ly.

Thật ra, A Ly và Tịnh Vũ tiên quân có gian tình.

Tiểu lủng chó này thực ra mị lực cũng quá cao đi, có thể làm cho hai vị thượng tiên cao quý thần hồn điên đảo. Cửu Thiên Huyền Nữ thậm chí Tịnh Vũ tiên quân đã lâu, lúc nào cũng ân cần với hắn cũng chưa từng làm hắn vui lòng. Thất công chúa của Đông Hải Long Cung từng thì không phải Cốc Nhiễm tiên quân thì không gả cũng không làm cho Cốc Nhiễm tiên

quân ngoái đầu nhìn lại, thành ra đến giờ vẫn là quý tộc độc thân. A Ly quả xứng đáng bị chúng tiên nữ thù oán a.

Từ trong bóng tối xuất hiện một thân ảnh vàng nhạt, cước bộ uyển chuyển không tiếng động, khi hần đi ra chỗ sáng mới thấy đó chính là chủ nhân của Thiên Vi cung, Cốc Nhiễm tiên quân. Vẻ mặt hần đang rất hưng phấn nhưng nhìn thấy cảnh tượng sau thì ý cười liền tan biến.

“Tịnh Vũ, ta giảng chân cho người xem, hắc hắc, nói riêng cho người biết, ta cố ý đối nghịch với Cốc Nhiễm nên trước mặt hần vẫn không thể giảng chân, thực ra thì ta làm rất lợi hại a” A Ly nói xong liền thoát khỏi vòng tay của Tịnh Vũ, dù sao hần cũng biến ra tuyết rơi cho nàng xem, tốt xấu gì nàng cũng nên có sự hồi đáp mới được, không thể cứ chiếm tiện nghi của người ta.

Lúc này mặt đất đã được che phủ bởi một tầng bông tuyết mỏng manh, cảm giác lạnh lẽo khi chạm vào, A Ly ổn định thân hình xong thì bắt đầu giảng chân, một chút, một chút, thêm một chút nữa. A Ly cố gắng từ chút một, nàng lúc này không có té xuống mà thực sự xoạc được hai chân ra.

Nhưng tuyết trên mặt đất rất trơn, móng vuốt của A Ly không bám vào được, ngay lập tức đổ ập trên mặt đất.

“A Ly!” Tịnh Vũ tâm căng thẳng, xoay người định đỡ A Ly, không ngờ đã có một thân ảnh khác nhanh hơn, A Ly đã rơi vào vòng tay của một thân ảnh vàng nhạt.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tiên Tung Đồng Tâm Kết

“Giọng chân kém như vậy, còn không biết xấu hổ mà dám biểu diễn trước mặt Tịnh Vũ, người không thấy ngại ta cũng xấu hổ thay người, phải tập luyện nhiều thêm nữa đi, chừng nào làm tốt thì hãy biểu diễn cho Tịnh Vũ xem” Cốc Nhiễm cẩn thận ôm A Ly còn đang hoảng sợ, ra sức véo vào má nàng.

Vật nhỏ này, thì ra ngày thường giọng chân không tốt là giả bộ, là muốn đối nghịch với hắn. Tốt lắm, hắn thật muốn nhìn xem đến cuối cùng là ai thắng.

“Thúc thúc đã về” Tịnh Vũ thấy người đến là Cốc Nhiễm liền thu hồi pháp lực, làm cho Thiên Vi cung trở về nguyên dạng, chỉ còn một ít tuyết đọng lại trên các cành cây.

“Ta mới từ núi Côn Luân chỗ mẫu hậu người về đây, mẫu hậu người mới nhắc tới người, sao đã thực hiện xong án phạt lại không trở về để cho mẫu hậu người khỏi phải lo lắng?” Cốc Nhiễm có chút nghi hoặc, Tịnh Vũ đột nhiên ân cần, nhiệt tình với A Ly là sao?

“Cháu nghe nói suýt chút nữa Thiên Quân đã đánh A Ly vào đạo súc sinh cho nên đến xem tình huống thế nào, còn nghe nói thúc thúc dạo này rất bận rộn, là có việc gì sao?” Tịnh Vũ nói.

Cốc Nhiễm nghe vậy như là bỗng nhiên nhớ ra còn có việc chưa làm, liền lấy từ trong tay áo ra một dùm tóc đen bóng, nhìn giống như là tóc của hắn.

“Mấy ngày qua ta tìm mẩu hậu người để học kết Tiên Tung Đồng Tâm Kết” Cốc Nhiễm giơ nắm tóc trong tay lên.

“Tiên Tung Đồng Tâm Kết là pháp thuật đặc thù của mẩu hậu, có thể tìm người ở ngoài vạn dặm, thúc thúc học cái này để làm gì?” Tịnh Vũ thấy khó hiểu, pháp thuật này của mẩu hậu không truyền ra ngoài, xem ra mấy ngày qua Cốc Nhiễm đã tới Côn Luân sơn nhõng nhẽo với mẩu hậu rất nhiều mới làm cho mẩu hậu gật đầu đáp ứng, đối với công phu làm nũng của Cốc Nhiễm, hẳn vẫn luôn bội phục.

“A Ly lúc nào cũng muốn trốn đi, có Tiên Tung Đồng Tâm Kết này, xem nàng còn có thể chạy đi đâu” Cốc Nhiễm nheo mắt nhìn A Ly, có cái này thì A Ly đừng hòng thoát khỏi tay hẳn.

Thì ra mấy ngày qua hẳn vội vội vàng vàng như vậy là tìm cách vây khốn nàng, A Ly khinh thường liếc Cốc Nhiễm một cái, sau đó quay về phía Tịnh Vũ thề lười. Cốc Nhiễm đột nhiên duỗi tay một cái, A Ly đã nghe lưng nhói đau, Cốc Nhiễm đã thô bạo dứt mất của nàng một dùm lông.

“Ai da, Cốc Nhiễm trúng thối, người thực không biết gì là thương hoa tiếc ngọc, đau chết ta” A Ly bất mãn kêu to, nàng đau đến ứa nước mắt, Cốc Nhiễm rõ ràng có thể dùng dao để cắt mà, nhất định là hẳn cố ý.

Cốc Nhiễm không thèm để ý tới kháng nghị của nàng, ném nàng lên mặt đất rồi mân mê nhúm lông tóc trong tay, ngón tay trắng dài linh hoạt uyển chuyển, đầu ngón tay thoáng hiện ra hồng quang, chỉ lát sau đã thấy trong tay hẳn có hai cái kết hình thoi.

A Ly tựa vào chân Tịnh Vũ, vẻ mặt không kiên nhẫn lại bị Cốc Nhiễm tóm lấy.

“Đây là của người, phải luôn đeo bên mình, không cho phép rời ra” Cốc Nhiễm đem một cái Tiên Tung Đồng Tâm Kết nhét vào chân trước của A Ly.

“Ta không cần! Ta không có mặc quần áo, cũng không có ống tay áo giống như cái tủ nhỏ của người, chẳng lẽ mỗi ngày đều bắt ta ngậm vào miệng sao?” một cái chổi đã là nàng bị ép buộc đủ rồi, giờ thêm cái đồng tâm kết này nữa. Nhưng phản kháng của A Ly cũng chỉ là uống công vô ích.

Đúng lúc này, Tô Phù Phong từ ngoài bay tới, trên mặt tràn đầy vẻ chờ mong hạnh phúc.

Nhìn thấy Tịnh Vũ và Cốc Nhiễm liền thi lễ “ Phù Phong xin chào”

“Nhìn vẻ mặt của người là có chuyện gì vui sao?” Tịnh Vũ hỏi

Tô Phù Phong ý cười dịu dàng từ trong tay áo lấy ra một cái túi gấm màu hồng, bên trên có thêu uyên ương bằng chỉ nguyệt bạch.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Túi Gấm Uyên Ương

“Nhân gian đồn rằng uyên ương là tượng trưng cho phu thê, đại biểu cho trăm năm ân ái và như ý cát tường, cho nên Phù Phong đi tìm Chức Nữ mượn thoi đan và vải đỏ, sau lại thỉnh Hằng Nga tiên tử xin nguyệt sắc để thêu uyên ương, túi hương đã thêu xong nên ta mang đến Thiên Vi cung cho Cốc Nhiễm tiên quân”

Cốc Nhiễm nhận túi gấm uyên ương, trong đầu hần liền hiện lên một bức tranh mơ hồ, đứt quãng, theo bản năng, hần than nhẹ:

“Uyên ương tại bay, tất chi la chi. Quân tử vạn năm, phúc lộc thích hợp.”

Nghe vậy thân mình của A Ly bỗng nhiên run rẩy, móng vuốt cầm Tiên Tung Đồng Tâm Kết không khỏi căng thẳng. Tịnh Vũ cũng kinh ngạc nhìn Cốc Nhiễm rồi lại nhìn A Ly, sau đó lại quay sang Tô Phù Phong.

Cốc Nhiễm dường như cũng phát hiện bản thân khác lạ, lập tức thu hồi tâm trạng, tươi cười nói “ngụ ý của uyên ương quả thực không sai, Phù Phong có lòng rồi, vừa lúc A Ly lại thiếu trang sức, ta đem túi gấm uyên ương này thưởng cho nàng, không biết ý của Phù Phong thế nào?”

Tô Phù Phong sửng sốt, mặt giãn ra cười nhe hàm, đưa tay vuốt đầu A Ly nói “nếu đã tặng cho tiên quân thì sẽ do tiên quân quyết định”

“Như thế rất tốt.”

Cốc Nhiễm lấy đồng tâm kết đã đưa cho A Ly bỏ vào túi gấm, thuận tiện nhét luôn Sao Chổi tinh quân vào đó, trên túi gấm có buộc sợi dây nhỏ màu

đen, vừa vặn để A Ly mang trên cổ.

A Ly không nói gì, nhìn lễ vật Tô Phù Phong tặng cho Cốc Nhiễm ở trên cổ mình, dù thế nào nàng cũng không thấy được tự tin, nhất là khi Tô Phù Phong dùng ánh mắt oán độc nhìn nàng, oán khí ngùn ngụt.

“Cái chổi trong túi là Sao Chổi tinh quân phải không?” Tịnh Vũ lên tiếng, chỉ trách gần đây thiên giới đồn đại, không biết nhân sĩ nào đã thu phục Sao Chổi tinh quân làm thần khí, làm cho việc dọn dẹp vệ sinh ở thiên giới phải đổi người, không ngờ được Sao Chổi tinh quân lại quy phục dưới trảo của A Ly, xem ra nhất định là chuyện tốt do Cốc Nhiễm làm ra.

“Đúng rồi, không biết dùng sao chổi làm vũ khí có thể làm giảm vận may của ta hay không, ta thấy Cốc Nhiễm nhất định là muốn ta sau này không có ngày nào an lành” A Ly vẻ mặt cầu xin oán giận.

Tịnh Vũ lắc đầu, nói: “Ta thấy Sao Chổi tinh quân xui xẻo thì đúng hơn, không phải thúc thúc đem áo cà sa bồ đề mà Phật tổ tặng cho Sao Chổi tinh quân dùng chứ?”

Tô Phù Phong nghe thấy thì sắc mặt đại biến “áo cà sa bồ đề là đại biểu cho công đức vô thượng của Phật tổ, có thể tinh lọc tất cả dơ bẩn, ta nghe nói Phật tổ đưa cho Cốc Nhiễm tiên quân, bây giờ dùng trên người Sao Chổi tinh quân chẳng phải có chút lãng phí sao?”

“Nha! Ta trả lại cho người, ta không cần, ta không thèm a” A Ly nghe vậy vội sờ tay vào túi gấm, ý đồ trả lại đồ.

“Phật tổ đưa cho ta, ta thích cho ai xài thì cho người đó” Cốc Nhiễm vỗ vỗ đầu A Ly, vẻ mặt đầy sủng nịch.

Tô Phù Phong cảm giác như mình ăn phải hoàng liên, Cốc Nhiễm đem túi gấm uyên ương nàng tặng cho A Ly, áo cà sa bồ đề của Phật tổ hẳn là dùng để tinh lọc Sao Chổi tinh quân rồi đưa cho A Ly làm thần khí, mà

nàng là hôn thê của hắn lại chưa từng được hắn tặng bất kỳ vật gì, trong mắt Cốc Nhiễm nàng không bằng A Ly.

Như nhớ tới chuyện gì, Tô Phù Phong lại lên tiếng “ ta nghe thiên giới đồn đãi huyền ảo, nói A Ly trời sinh tính tình hung ác, thân mang tà khí, mê hoặc Cốc Nhiễm tiên quân, sủng thú thiên giới nghe được đều kinh hồn táng đờm”

Cốc Nhiễm nghe xong hình như không bằng lòng, thở dài một hơi nói

“Nói quá sự thật , bởi vậy mới làm ảnh hưởng tới danh dự của A Ly và ta, mấy ngày qua ta còn vì chuyện này mà buồn rầu, Phù Phong có ý kiến gì không?”

Mí mắt A Ly giựt giựt, có cảm giác chẳng lành.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 39: A Ly Chọn Rể

“Theo Phù Phong thấy, chi bằng đem A Ly gả đi, như vậy chứng minh được lời đồn tiên quân có sở thích luyện thú là giả, thứ hai cũng chứng tỏ A Ly trong sạch”

Tô Phù Phong không muốn sau này gả cho Cốc Nhiễm rồi mỗi ngày vẫn phải gặp mặt A Ly, mà A Ly cũng chẳng muốn nhìn thấy nàng, cho nên biện pháp này của Tô Phù Phong đúng là lưỡng toàn kỳ mỹ.

Cốc Nhiễm gật gật đầu, hắn cũng từng nghĩ vậy, nhưng hắn tuyệt đối không đồng ý chuyện A Ly rời khỏi hắn.

“Không bằng như vậy đi, chọn một kẻ ở rể cho A Ly” Cốc Nhiễm không có hảo ý nheo mắt nhìn A Ly.

A Ly trở mắt, Tịnh Vũ nín thở, Phù Phong cứng lưỡi, Cốc Nhiễm cười thầm.

Tô Phù Phong vạn vạn không ngờ rằng, nàng trăm phương nghìn kế muốn cho A Ly rời khỏi, lại luôn thất bại.

Cứ như vậy, Cốc Nhiễm yêu cầu Chư Tử viết thông báo chọn rể cho A Ly rồi đem dán ở Thiên Nguyên điện.

Thiên Nguyên điện, chúng tiên vây quanh tảng đá trụ trời trên có dán thông báo, có người còn cao giọng đọc

“Thông báo chọn rể:

A Ly, giống cái, tộc lửng chó, tuổi không rõ, chủ nhân là Cốc Nhiễm tiên quân. Nay muốn kén rể, phàm là sủng thú thiên giới hay thần thú đều có thể báo danh tham gia, nếu đồng ý ở rể sẽ được chọn lấy một thần khí của Cốc Nhiễm tiên quân, xem như là đồ cưới cho A Ly. Cuối cùng hi vọng các ứng cử viên tham gia sẽ không có kết cục giống như Tiểu Khôi.

Cốc Nhiễm tiên quân thông báo”

Thiên Quân ngồi trong điện giật giật khóe miệng, nghiêng đầu hỏi Thanh Long

“Bảo vật trong tay Cốc Nhiễm không ít, dù hãn trân bảo vô số nhưng vì một sủng thú mà uống phí thần khí thì có vẻ hơi khoa trương, nhìn chung trong tam giới e là chỉ có một mình Cốc Nhiễm mới làm như vậy”

Bởi vì, chỉ có Cốc Nhiễm mới coi thường cái gọi là thần khí và bảo vật, cũng chỉ có hãn mới không để ý tới tu vi.

Bên ngoài, chúng tiên cũng đang khua môi múa mép thảo luận:

“Xem ra Cốc Nhiễm tiên quân và tiểu thú không chịu nổi những lời đồn đại, nếu không thì sao lại...”

“Tuy rằng tiểu thú kia hung ác nhưng nếu tiểu thú nào chịu ở rể Thiên Vi cung thì sau này địa vị sẽ tăng cao hơn nhiều, còn có thần khí của Cốc Nhiễm tiên quân làm thần khí, chắc chắn, rất hấp dẫn nha”

“Mặc kệ ! vì có được thần khí kia, ta quyết định đem sư tử Tinh Thông nhà ta đi ứng cử”

“Cắt! Cốc Nhiễm tiên quân sẽ không để ý tới sư tử tinh của nhà người, phượng hoàng của ta mới có cơ hội lớn a”

“Sủng thú của các người quá lớn, thổ tinh nhà ta và lũng chó về hình thể phù hợp với nhau hơn, như vậy thành thân mới thích hợp”

“Người chẳng lẽ đã quên kết cục của thổ ngọc tinh Tiểu Khôi của Tô tiểu thư sao? A Ly nhất định là không thích hto3”

“Mặc kệ , vì có được mối quan hệ với Cốc Nhiễm tiên quân, ta phải thử một lần”

“Còn có thần khí! Thần khí là của ta!”

...

Quả nhiên, chỉ cần có lợi thế thì dù danh tiếng xấu cỡ nào cũng có thể gả đi, chúng tiên lúc này chẳng còn nhớ tới những lời đồn trước kia nữa, trong đầu, trong mắt chỉ là địa vị của Thiên Vi cung và thần khí.

Thiên Quân nghiêng đầu nói với Thanh Long

“Nếu sau này người có đối tượng vừa ý, bốn tọa cũng nhất định không để cho đệ nhất thần thú như người phải kém cạnh, để bốn tọa nghĩ xem có thể dùng cái gì...”

Thanh Long gằm nhẹ một tiếng, xem ra là bị Thiên Quân kích thích. Tự nhiên lại bắt đầu quan tâm tới chuyện chung thân đại sự của Thanh Long hần, hần còn chưa nghĩ tới chuyện này a...Hần là yêu Thiên Quân, nguyện ý trung thành, chuyện nhi nữ tình trường là không thể.

【 tiểu kịch trường:

Cốc Nhiễm ôm mỡ thú đang ngủ vù vù trong lòng, cắn răng nói “ Lừa Viên của Lỗ Mãn tiên quân ở cách vách đang tới lúc lai giống, hần muốn thay con lừa của hần cầu hôn với người, bản tôn thấy người ở nơi này của bản tôn cũng đủ lâu, cũng nên hoàn lương, cho nên...”

Mỗ thú vẫn tiếp tục ngáy o o.

Hôm sau mỗ thú yên lặng làm cho Lừa Viên thân tàn ma dại, làm cho chúng thú khắp tam giới sợ tới mức chẳng ai dám tới cửa cầu hôn, nhưng Cốc Nhiễm tiên quân đã lên tiếng chỉ cần thần thú nào có thể thân cận được với mỗ thú thì dù có phá sản cũng đem mỗ thú gả ra ngoài.

Mỗ thú không kiên nhẫn nổi thành từng mảnh vụn nói: “Người ta trong bụng có cục cứng của thượng tiên, người ta đã sớm hoàn lương, người ta là thượng tiên”

Chúng tiên nữ gào lên “ thú tra, mau buông thượng tiên ra”

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Con Thỏ Nhìn Quen Mắt

Thiên giới hôm nay rất náo nhiệt, đặc biệt là Thiên Vi cung, đông như trẩy hội, các loại cầm thú sắp hàng dài ở phía trước chờ báo danh tham gia đại hội kén rể của A Ly.

A Ly cổ đeo túi gấm uyên ương hồng, ngồi trước cửa Thiên Vi cung, tiếp thu các loại ánh mắt. Cốc Nhiễm thì thành thoi nằm chéo chân trên một cái ghế, theo lời Cốc Nhiễm thì đây là lần đầu A Ly gả đi, sợ nàng then thùng cho nên mới cùng nàng tuyển chồng. Chỉ có A Ly mới hiểu rõ là hẳn muốn xem náo nhiệt, là muốn nhìn bộ dạng khốn quẫn của nàng.

Cốc Nhiễm ngẩng đầu nhìn biểu thời gian treo trên tường mới phát hiện đã tới giờ cơm trưa, liền bật dậy, vỗ đầu A Ly nói

“Đã tới giờ cơm trưa, người cứ tiếp tục ở đây lựa chọn phu quân tương lai, ta đi lấy gà nướng đến giúp Nguyên đỡ đói”

Rốt cục cũng nhớ tới nàng. A Ly đã sớm đói muốn chết, không khỏi dùng móng vuốt sờ sờ cái bụng, tâm tình không tốt vì nghĩ tới gà nướng mà thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Thừa dịp Cốc Nhiễm không cốc mặt, nàng liền nghĩ ra một chủ ý, nhe răng cười để lộ cả lợi

“Nhìn cái gì vậy! Muốn chết à?” A Ly trừng mắt hét to với bồ câu tình đang đánh giá nàng.

“Tránh xa ta một chút, con lừa thôi” tiếp tục công kích

“Nếu người dám báo danh, ta sẽ cắn chết người” A Ly nhe răng trợn mắt.

...

Chúng thú do dự rồi lui về phía sau, lúc này còn Cốc Nhiễm tiên quân ở đây thì A Ly yếu ớt như đũa chuột mà Cốc Nhiễm tiên quân vừa rời khỏi, nàng đã như gà chọi xung trận, thực sự quá hung hãn.

A Ly rất vừa lòng với phản ứng của chúng thú. Nếu ác danh đã truyền ra ngoài nàng muốn làm cho vang dội hơn, muốn cho kế hoạch của Cốc Nhiễm phải ngâm nước nóng. Cái gì mà nhân gian hôn nhân là theo lệnh cha mẹ, nghe lời mai mối, hẳn muốn làm hết trách nhiệm của một chủ nhân nên mới thay nàng tìm vị hôn phu. Hôn phu cái đầu người a. Cốc Nhiễm viết trên thông báo là nàng tuổi tác không rõ đã dọa một đám thú trai trẻ sợ đến bỏ chạy, như vậy chẳng phải nói nàng có thể là cô nãi nãi của bọn họ, như thế thì chẳng phải sẽ loạn luân sao?

Trong lòng mắng Cốc Nhiễm vô lương tâm cả trăm lần thì đột nhiên có một con thỏ xám mập mạp nhảy về phía nàng với tốc độ tên bắn, A Ly xoa mắt, sao thấy con thỏ này quen mắt đến vậy?

Con thỏ nhào tới, giờ cái chân trước đánh về phía A Ly, A Ly trúng một chưởng của hân, còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì con thỏ kia đã tấn công tiếp, làm cho A Ly không có cơ hội phản công.

“Thì ra là tiểu tử Tiểu Khôi a”. là kẻ thù tìm tới. A Ly cả giận, bốn chân nhanh chóng di chuyển, tránh né đòn tấn công của con thỏ.

A Ly vừa lên tiếng, hai mắt Tiểu Khôi đã bắn ra hai đạo hồng quang giống như hai ngọn roi đánh vào trên thân A Ly, A Ly bất ngờ tránh không kịp, đau đến mức ngã xuống đất.

“Nữ nhân này, làm cho ta thân tàn ma dại, đã không chịu trách nhiệm mà còn dám tuyển chồng” Tiểu Khôi tức giận lên án.

A Ly nghe xong thì lão đảo suýt té ngã.

Tiểu Khôi hai mắt hồng hồng, lệ quang lóng lánh, hôm nay hẳn nhất định phải rửa nhục trước mặt chúng thú.

“A a a —— “

“Cốc Nhiễm a! Mau tới cứu mạng a!”

A Ly vội vàng nhảy lên, đau đớn la to nhưng thanh âm của nàng không truyền tới bên trong bởi vì Thiên Vi cung rất rộng nên Cốc Nhiễm không nghe được tiếng kêu cứu của nàng.

Tiểu Khôi trầm nghĩ, người gọi đi, cho dù gọi phá cổ họng cũng vô dụng. Hôm nay ta nhất định sẽ phế người, cho người trở thành trò cười trong thú giới.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tồn Thương A Ly Là Tồn Thương Bản Tôn

“Tiểu Khôi ca ca, không bằng như vậy đi, ta sẽ nạp người làm tiểu thiếp, coi như là phụ trách với người, ô, oa, người đừng tới đây a” A Ly gấp đến độ giơ chân.

Tiểu Khôi còn lâu mới động tâm, vung móng vuốt về phía mặt A Ly, lập tức trên mặt nàng đã xuất hiện mấy vết xước. Đối phó với A Ly, hẳn không cần đến pháp thuật, lần trước là vì trúng gian kế của nàng chứ nếu không dựa vào một kẻ phế vật như nàng có thể ăn hiếp trên đầu hẳn sao?

Thiên binh gác cổng Thiên Vi cung thấy thế vội vàng tiến lên can ngăn nhưng lúc này A Ly cũng bị chọc giận, cùng Tiểu Khôi đánh nhau túi bụi. Tiểu Khôi lui ra sau hai bước, hai mắt bắn ra hai luồng hồng quang đánh vào người A Ly, nháy mắt lông của nàng bị thiêu cháy, khói đen bốc lên mang theo mùi da lông bị đốt.

“Đây là sủng thú của Tô tiểu thư, hay là chúng ta đi mời Tô tiểu thư đến mang hẳn đi” thủ vệ thấy hai tiểu thú chiến đấu hăng say, nhất thời không biết thế nào.

Không trung đột nhiên sáng lên, tiếng nói dịu dàng của mỹ nhân cũng vang lên “Tiểu Khôi, sao người lại tới đây?”

Thật may, Tô Phù Phong đã tới rồi, thấy hai tiểu thú đang đánh nhau liền đi tới tách bọn chúng ra, khéo miệng lại mớ hồ hiện ra ý cười.

“A Ly, Tiểu Khôi từ khi bị người làm cho thân tàn ma dại thì ngày đêm nung nấu ý định trả thù, trong lúc ta không để ý liền trốn ra ngoài, người cũng đừng so đo với hẳn nữa, hẳn đã đủ thảm rồi” Tô Phù Phong đê A Ly

lại, nhìn như là khuyên can, muốn tách bọn hăn ra nhưng thực ra vì vậy mà A Ly không thể nhúc nhích còn Tiểu Khôi khí thế càng hăng hơn, tiếp tục cuồng đâm loạn đá vào người A Ly.

Oa oa oa oa oa oa! Tô Phù Phong rõ ràng thật sự bao che khuyết điểm! A Ly không vui , không biết làm sao tránh khỏi Tô Phù Phong.

Thấy A Ly đột nhiên không nói lời nào mà cắn răng chịu đựng đòn tấn công của Tiểu Khôi, Tô Phù Phong lại âm thầm dùng sức, mơ hồ có hào quang lóe ra từ tay nàng. A Ly cảm thấy khí lạnh từ trên lưng xông thẳng vào lục phủ ngũ tạng của nàng, giống như gió lạnh xâm nhập làm người ta phải rùng mình, xem ra là Tô Phù Phong dùng âm hàn, chiêu này làm cho nàng đau từ trong cơ thể nhưng chỉ có một mình nàng biết, người khác đều không nhìn ra. Đúng là ngậm hoàng liên còn khen ngọt mà, khổ nói không nên lời.

Tô Phù Phong bỗng nhiên đề thấp thanh âm nói: “Người thực sự có thể nuốt trôi nổi nhục này? Người thực sự không có khả năng đánh trả?”

Là A Ly giả quá giống hay muốn học Câu Tiễn ở nhân gian chơi trò nằm gai nếm mật? Tô Phù Phong vẫn cảm thấy A Ly không đơn giản nhưng Tiểu Khôi đối phó với nàng như vậy mà nàng vẫn thờ ơ, chẳng lẽ là mình quá đa nghi? Nhưng nàng vẫn luôn không yên tâm, lo lắng A Ly ở bên cạnh Cốc Nhiễm có ý đồ khác, nếu như vậy thì sớm hay muộn Cốc Nhiễm cũng sẽ nhớ lại chuyện của tám ngàn năm trước.

“Nuốt trôi, không phải chỉ là một hồi thôi sao, nuốt xong thì chuyện gì cũng không còn” A Ly lạc quan trả lời.

A Ly biết, Tô Phù Phong là vì Cốc Nhiễm đem túi gấm uyên ương tặng cho nàng nên sinh lòng oán giận, nói không chừng Tiểu Khôi là do nàng xúi giục đến. Nhưng A Ly cũng thức thời không vạch trần, tốt xấu gì cũng giữ

lại cái mạng đã, mấy vết thương nhỏ có đáng gì, ăn thêm mấy con gà nướng là được rồi.

“Tổn thương A Ly chẳng khác nào tổn thương bản tôn, nàng có thể chịu ủy khuất này nhưng bản tôn thì không”

Cốc Nhiễm vừa ra đến cửa cung, trên tay còn cầm một cái mâm trắng chất đầy gà nướng nghi ngút khói. Đưa cái mâm cho thủ vệ, Cốc Nhiễm đoạt lại A Ly, Tiểu Khôi rút cuộc cũng an phận, Cốc Nhiễm nhìn mấy vết xước trên mặt nàng thì nhú mi

“Mặt ra nông nổi này...”

Tô Phù Phong nhận lỗi “Cốc Nhiễm tiên quân bớt giận, chuyện xảy ra, Phù Phong cũng cảm thấy có lỗi nhưng Tiểu Khôi làm như vậy với A Ly cũng là có nguyên nhân”

“Phù Phong người cũng đừng tự trách, bản tôn biết đây là lỗi của Tiểu Khôi, sẽ không trách người” Cốc Nhiễm nâng mi, hắn thấy A Ly bị ăn hiếp thì trong lòng không khống chế được phần nộ, thực ra cũng biết là mình hơi quá khích nhưng cứ đụng đến chuyện của A Ly là hắn không thể giữ được bình tĩnh.

“Nếu Tiểu Khôi cảm thấy A Ly làm cho hắn thân tàn ma dại, hắn sống rất khổ sở vậy thì bản tôn thành toàn cho hắn, làm cho hắn ra đi thoải mái một chút. Người đâu, đem Tiểu Khôi vào trong thiêu cho ta” Cốc Nhiễm ra lệnh cho thủ vệ, ngữ khí đậm đậm.

Tô Phù Phong sắc mặt trắng bệch, mở to mắt nói “vạn vạn không thể a, sát sinh sẽ làm tổn phước của người”

“Giết tiểu thú này cũng như giết gà thôi, bản tôn phúc khí đầy mình, không sợ” Cốc Nhiễm cười khê, mỗi ngày giết gà cho A Ly ăn, hắn không biết đã tôn bao nhiêu phúc a.

A Ly run run lỗ tai, nàng rất muốn cầu tình giúp Tiểu Khôi nhưng Cốc Nhiễm dường như đã đoán được cho nên đã dùng tay che miệng nàng lại, không cho nàng lên tiếng, cho nên A Ly ngoại trừ việc âm thầm cầu phúc cho Tiểu Khôi thì cũng chỉ mong Cốc Nhiễm nói giỡn.

“Hôm nay A Ly thân thể không khỏe, đại hội kén rể lùi lại một ngày, ngày mai tiếp tục” Cốc Nhiễm thấy bộ dáng chật vật của A Ly, đúng là không thể gặp người cho nên phóng cho nàng một con ngựa.

“Phù Phong, nếu đã đến đây thì cùng dùng bữa với ta đi” Dù sắp thành thân nhưng bọn họ tiếp xúc với nhau quá ít, cho nên Cốc Nhiễm muốn cho Tô Phù Phong có cơ hội cùng hân bồi dưỡng tình cảm, dù sao cũng là hôn thê của hắn a, không thể để cho nàng đã tới đây, cơm còn chưa được ăn đã phải rời đi.

Tô Phù Phong nghe vậy mừng thầm, tâm tình tốt lên, hoàn toàn quên mất Tiểu Khôi bị mang vào Thiên Vi cung sống chết ra sao.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Minh Chiêu Tiên Quân

Vào Thiên Vi cung, mới phát hiện Tiểu Khôi bị mang đến chỗ sân nhỏ giúp A Ly nướng gà, Tiểu Khôi rất sợ hãi nên người ta biểu hấn làm gì hấn liền làm vậy, cho dù sau này bắt hấn mỗi ngày nướng gà cho kẻ thù A Ly, hấn cũng nguyện ý. Thực ra Cốc Nhiễm cũng không tàn nhẫn như vậy, hấn nói giết Tiểu Khôi chẳng qua là muốn cảnh cáo Tô Phù Phong mà thôi.

Cốc Nhiễm thông minh như vậy thì sao không nhìn ra manh mối, thực ra Tô Phù Phong làm vậy cũng là tính cách nữ nhân thôi, nói đến cùng vẫn do Cốc Nhiễm hấn xử lý không tốt mối quan hệ giữa Tô Phù Phong và A Ly. Sau chuyện hôm nay, hấn bắt đầu nghĩ lại, hấn nhất định phải nghĩ ra kế sách vẹn toàn để A Ly có thể ở lại bên cạnh hấn mà không bị tổn thương gì, cũng muốn cho A Ly và Tô Phù Phong hòa thuận chung sống với nhau. Cho nên Cốc Nhiễm mới không vạch trần Tô Phù Phong, ngược lại còn muốn nàng cùng hấn dùng bữa ở Thiên Vi cung, làm giảm oán khí của Tô Phù Phong đối với A Ly.

Hấn có cảm giác mình giống như hoàng đế ở nhân gian xử lý mâu thuẫn giữa các phi tần chốn hậu cung, ớn mưa móc ban đều. Nhưng mà A Ly chỉ là một sủng thú, còn Tô Phù Phong mới là hôn thê của hấn, hấn làm vậy là sao?

Hôm sau, A Ly nghĩ nàng bị Tiểu Khôi đả thương sẽ là cớ để hủy bỏ việc kén rể, ai ngờ Cốc Nhiễm mặc kệ a.

A Ly điên cuồng chạy tới tấm điện của Cốc Nhiễm, khê gõ cửa, không ngờ lại nảy sinh một cuộc đối thoại.

“Người ta trên mặt có thương tích, không muốn gặp ai”

“Nếu có người không để ý tới dung mạo mà thích người thì đó là phu quân tốt”

“Người ta tâm tình không tốt, không muốn tiếp khách”

“Không có việc gì, đi ra tiếp khách, tâm tình của người sẽ tốt hơn”

“Người ta. . .”

“Người còn tìm cơ nữa, ta liền giả người cho Tiểu Khôi, đừng quấy rầy giấc ngủ của bản tôn, lẩn”

...

Xem ra Cốc Nhiễm rất quyết tâm giả A Ly đi, A Ly bị nhục, từ cửa lớn lao ra, khóc không ra nước mắt.

Sáng sớm, Cốc Nhiễm còn đang ngủ nướng, A Ly đang say giấc trong ổ thì bị Chư Tử tóm ra ngoài, sau đó đưa nàng đến cửa Thiên Vi cung, còn tỉ mỉ nói

“A Ly, hôm nay người nên biểu hiện cho tốt để không uổng phí khổ tâm của tiên quân dành cho người a, hôm qua tiên quân lo lắng cho thương thế của người nên cả đêm không chợp mắt, sau khi người ngủ rồi vẫn còn ngồi canh người đến tận hừng sáng, thấy người bình an vô sự mới quay về tấm điện nghỉ ngơi” Chư Tử vừa nói vừa không tình nguyện đặt A Ly ở cửa cung, trong lòng ghen tỵ không thôi.

Chớp chớp đôi mắt, A Ly bề ngoài làm ra vẻ không tin nhưng trong lòng thầm nghĩ chẳng trách hôm nay Cốc Nhiễm lại ngủ nướng đến vậy, còn tức giận đến thế, thì ra cả đêm không ngủ a... Nàng thực sự có lỗi, nội tâm như có một dòng nước ấm chảy qua, tim nhảy loạn lên...Đáng chết. Cảm động sao? Cốc Nhiễm có lẽ là trùng hợp mất ngủ mà thôi. A Ly a, người trăm ngàn lần phải tỉnh táo, đừng để Cốc Nhiễm kia mê hoặc.

Sau đó, A Ly dựa vào sừ tử đá trước cửa Thiên Vi cung ngồi xõm xuống, mí mắt dúi lại, nếu không có Chư Tử ở bên thì nàng đã sớm không để ý tới hình tượng mà nằm lăn ra đất ngủ.

Đang nửa tỉnh nửa ngủ thì A Ly bị Chư Tử làm thức giận, nàng há miệng ngáp, mắt nhìn theo ngón tay của Chư Tử thì thấy Tịnh Vũ mang theo Bạch Hồ đang đi tới chỗ nàng, bên cạnh còn có một nam nhân xa lạ.

Nam nhân này thập phần yêu nghiệt, mái tóc dài tung bay phiêu lãng, đôi mắt đào hoa, đôi môi dày vừa phải, không tô son mà vẫn đỏ. Hắn mặc một bộ cẩm y tú bào đỏ chót, bên hông mang ngọc bội đỉnh dương, yêu dã mị hoặc nhưng hắn giống như trời sinh đã thích hợp với phong cách này, điểm lệ nhưng không thô tục, ngược lại còn làm người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, giống như từ nhỏ hắn đã có thể mê hoặc chúng sinh. Sau lưng hắn là một hỏa phương hoàng, càng làm cho khung cảnh chung quanh thêm huy hoàng chói mắt. Chúng tiên nhìn thấy tiểu tử đi cùng Tịnh Vũ này thì không hện mà cùng lui sang một bên.

“Chư Tử, tiểu tử kia là ai vậy? trước giờ chưa từng gặp qua a” A Ly kéo vạt áo Chư Tử, tò mò hỏi.

“Hắn là Minh Chiêu tiên quân, con trai độc nhất của Thiên Quân, là người không dễ trêu chọc đâu. Cốc Nhiệm tiên quân tuy là thúc thúc của hắn nhưng hai người giống như là oan gia, mỗi lần gặp nhau đều đấu võ mồm. Xem ra lần này tới đây là để xem náo nhiệt” Chư Tử giải thích.

“Hắn chính là Minh Chiêu luyện nam trong lời đồn?” A Ly che miệng, luyện nam trong nhân gian gọi bằng cái tên dễ nghe hơn là long dương chi phích, đây là một loại bệnh tâm lý.

Có thể chữa trị bệnh này cho Minh Chiêu chính là nữ nhân, nhưng mà hắn lại chán ghét tiếp xúc với nữ nhân, phàm là nữ nhân nào đụng tới hắn,

hắn cũng cảm thấy ghê tởm, cho nên chỉ cần hắn không bài xích nữ nhân nào thì bệnh hắn còn có thể trị.

A Ly trộm đánh giá Minh Chiêu, nhưng mà diện mạo thật dễ nhìn, nếu như hắn là nữ nhân nhất định có thể tranh đấu với Tô Phù Phong. Không thể tưởng tượng được Thiên Quân chính khí tiên phong đạo cốt lại sinh ra một đứa con như thế.

Nghe nói Thiên Quân trước giờ chưa từng cưới vợ, cũng không ai biết mẫu hậu của Minh Chiêu là người thế nào, cho đến khi Minh Chiêu sinh ra, Thiên Quân ôm hắn, tuyên bố với tam giới đây là nhi tử của hắn, đặt tên là Minh Chiêu. Nếu Thiên Quân đã nói đây là nhi tử của hắn thì cũng không ai dám nghi ngờ, nhưng rất nhiều người tò mò, muốn biết nữ nhân thần bí sau lưng Thiên Quân là ai, tuy nhiên đoán hoài vẫn không có kết quả nên chuyện này cũng nhanh chóng bị lãng quên.

“Đây là A Ly làm cho thiên giới gà bay chó sủa sao? Nàng cũng không hơn bọn tiểu thú một đôi mắt hay cái mũi, vậy thì năng lực của nàng rốt cuộc là ở đâu?”

Minh Chiêu nhéo nhéo tai A Ly, thanh âm mị hoặc làm cho người ta nghe được xương cốt cũng phải mềm. Hắn thấy A Ly thực bình thường, dáng người nhỏ gầy, cái đuôi dài, toàn thân đầy lông, điểm đặc biệt duy nhất là đôi mắt chung quanh được viền một vòng lông đen, nhìn A Ly vừa giống gấu mèo lại như hồ ly mà cũng giống chồn, thực không đâu vào đâu. Cũng không biết Cốc Nhiễm thích nàng ở điểm nào lại coi nàng như bảo bối.

A Ly biết người này không dễ chọc, cũng không muốn dính tới nên hướng khuôn mặt tươi cười về phía Tịnh Vũ.

“Tịnh Vũ tiên quân hôm nay không có việc gì sao? Lại có thời gian tới Thiên Vi cung a?” A Ly hỏi.

Tịnh Vũ chỉ vào Bạch Hổ tâm tình không tốt lắm “ ta mang Bạch Hổ đến báo danh”

“Ta. . . Ta không có nghe lầm chứ...Bạch Hổ là thần thú a...như thế nào lại...” A Ly đưa tay ngoáy lỗ tai, mặt mũi của nàng cũng quá lớn đi, cư nhiên có thể làm cho Tịnh Vũ mang Bạch Hổ đến cho nàng lựa chọn.

Tịnh Vũ hé miệng cười, nói: “Không riêng Bạch Hổ, Minh Chiêu tiên quân cũng dẫn Hỏa Phượng Hoàng của hắc tới báo danh”

A Ly đưa mắt nhìn Hỏa Phượng Hoàng, lộ ra biểu tình bất khả tư nghị. Hỏa phượng hoàng là cực phẩm trong phượng hoàng, là thần thú trải qua đục hỏa Niết Bàn sao có thể để mắt tới một tiểu thú như A Ly nàng,đừng nói Minh Chiêu cũng vì thần khí của Cốc Nhiễm mà tới nha.

“Các người có thể bị Cốc Nhiễm lừa! Hắc làm sao có được thần khí, hắc dùng cái Sao Chổi xui xẻo này làm thần khí, ai dám dính tới xui xẻo a” A Ly hét lớn làm cho chúng tiên cùng ghé mắt nhìn.

“Đứa nhỏ này thật thà, ta thích, nhưng bản tiên quân không phải vì thần khí của Cốc Nhiễm mà tới, bản tiên quân là vì A Ly người” Minh Chiêu mỉm cười lên tiếng, hắc chưa bao giờ nguyện ý gọi Cốc Nhiễm là thúc thúc với lý do là nhìn bộ dạng của Cốc Nhiễm rất trẻ.

Lỗ tai của A Ly run lên, không hiểu.

“ Bản tiên quân lâu nay đến Đông Hải Long Cung làm khách, không có ở trên thiên giới, hôm qua mới quay về đã nghe đủ loại sự tích của A Ly người, khiến bản tiên quân kính nể cho nên mới đến xem người tốt cùng là thế nào. Đương nhiên nếu Hỏa Phượng Hoàng có thể ở rể Thiên Vi cung thì bản tiên quân sau này mỗi ngày đều có thể tới đây chơi”

“Hoang tưởng, cho dù Hỏa Phượng Hoàng ở rể Thiên Vi cung cũng không liên quan gì đến người, đừng nghĩ mỗi ngày lại kiếm cớ tới Thiên Vi

cung của ta ăn chực ở nhờ, có A Ly ăn là đủ rồi, người đừng hòng” thanh âm của Cốc Nhiễm đột nhiên vang lên, hắc tiêu sái từ Thiên Vi cung đi ra, áo bào tung bay, nửa vạt áo trên còn mở rộng để lộ cả xương quai xanh tinh xảo, mái tóc đen tùy ý phân tán, xem ra là vừa mới rời giường.

“Cốc Nhiễm, nói đến chuyện ăn của A Ly, ta có hảo tâm nhắc nhở người, người giết nhiều gà như vậy sẽ bị giảm phúc a. Vì một tiểu thú mà làm thế là không đáng” Minh Chiêu khuyên can.

“Phúc của thúc thúc ta còn đủ để chia cho người a” Cốc Nhiễm vỗ vai Minh Chiêu, ra dáng trưởng bối.

A Ly thấy Cốc Nhiễm vừa gặp Minh Chiêu đã đấu võ mồm, nàng liền nhân cơ hội mà nhẹ bước đến bên cạnh Tịnh Vũ.

“Tịnh Vũ tiên quân, A Ly muốn nhờ người giúp đỡ” A Ly bám vào cái xe lăn của Tịnh Vũ, tận lực làm cho mình trở nên đáng yêu.

“A Ly có chuyện khó khăn gì?” Tịnh Vũ đối với A Ly ngữ khí luôn ôn hòa.

“Chính là. . . Người ta không muốn thành thân nhưng Cốc Nhiễm cứ ép buộc ta phải gả đi, nếu Tịnh Quân muốn để Bạch Hổ báo danh chi bằng khiến ta gả cho Bạch Hổ, sau đó làm vợ chồng hữu danh vô thực được không?”

“Hảo.” Tịnh Vũ không chút do dự gật đầu, Bạch Hổ khóc không ra nước mắt, đây không phải đổi thành Bạch Hổ làm vật hy sinh sao? Bắt hắc cười A Ly là muốn hắc trong thần thú giới không thể ngáng đầu a. Tịnh Vũ lại đáp ứng sáng khoái như vậy, rốt cuộc hắc là chủ nhân của ai đây?

“Tịnh Vũ tốt nhất ! Ha ha!” A Ly hoan hô nhảy nhót, chỉ thiếu chút nữa là ôm bắp đùi của Tịnh Vũ nhưng nghĩ lại làm vậy thực sự không có lễ nghĩa, sợ Cốc Nhiễm không thích cho nên đành từ bỏ.

“Tịnh Vũ, đi! Cốc Nhiễm hẳn đã bị ta khám phá ra thì ra hẳn ở nhân gian còn giấu Tây Phong Liệt, các người lúc trước ở Viêm Châu uống trộm vui sướng như vậy lại không nói với ta, thực không trượng nghĩa. Đi mau, mau đem Tây Phong Liệt đền bù cho ta”

Minh Chiêu nắm tay áo của Tịnh Vũ la lên, mặt hoa đào xinh đẹp, mi nhân như tơ, cái mũi cao thẳng tắp, hẳn là đang làm nũng, hẳn đang làm nũng a.

“Cho xin đi, nếu Thiên Quân cha người biết được lại trách phạt, ta vừa từ thiên đình điểm trở về chưa được mấy ngày” Tịnh Vũ can ngăn, tuy rằng nghe nói Cốc Nhiễm còn cất giấu Tây Phong Liệt cũng có chút động tâm.

“Sợ cái gì, có thúc thúc làm chỗ dựa cho người, hơn nữa lên thiên đình điểm để suy nghĩ thì thời gian qua rất nhanh, người đừng bỏ lỡ cơ hội Minh Chiêu say rượu, ha hah” Cốc Nhiễm nhớ tới bộ dáng say rượu của Minh Chiêu thì không khỏi thấy buồn cười, Minh Chiêu say rượu quần thái cùng với A Ly liễu mạng chẳng khác gì nhau.

A Ly hé một mắt nghe lén bọn họ nói chuyện, xem ra nàng rất khỏe mạnh, tinh lực cũng dư thừa, không chút ảnh hưởng bởi thương tích hôm qua. Cốc Nhiễm muốn trên đại bàn của hẳn không có người dám giương oai như hôm qua nữa, hôm qua cũng do Tiểu Khôi và A Ly có oán thù từ trước, lại thêm Tô Phù Phong ở giữa gây khó dễ nên mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thấy A Ly không có việc gì, sinh long hoạt hổ, Cốc Nhiễm mới đáp ứng mang Minh Chiêu đi uống rượu.

Ba vị đại gia quý tộc của thiên giới này cứ nghe nói tới rượu là không thể kháng cự được, dù bình thường Cốc Nhiễm và Minh Chiêu thích đấu khẩu với nhau thế nào nhưng hễ nói đến rượu thì lại rất đồng tâm hiệp lực.

Bị Cốc Nhiễm và Minh Chiêu ép buộc nhiều lần, cuối cùng Tịnh Vũ cũng
thở dài gật đầu đồng ý.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Kẻ Đến Bất Thiện

Ba vị đại thần vừa đi, không khí hiện trường trở nên sinh động hẳn, nhưng dù thế nào thì A Ly cũng không có tâm trạng tham gia.

Nàng nên đối phó với tình huống trước mắt thế nào? nhóm tiểu thú đến báo danh đã xếp hàng dài gần tới Nam Thiên môn rồi, chẳng lẽ nàng thực sự muốn đi xem? Cốc Nhiễm nói, nếu cần thì cũng muốn bắt chước phạm nhân tử vô kén rể. A Ly nước mắt tuôn rơi, tiểu thú mà đánh nhau thì không phải là thứ tốt, nói không chừng là sẽ có khuynh hướng bạo lực gia đình (mỗi thú nào đó quên mất bản thân mình). Nhưng cũng may là Tịnh Vũ đã đáp ứng nàng, để Bạch Hồ đến cầu thân, nếu đánh nhau thì với Bạch Hồ không thành vấn đề.

A Ly đang muốn lấy lòng hướng về Bạch Hồ cười, không ngờ Bạch Hồ lạnh lùng gầm nhẹ một tiếng rồi xoay người rời đi, Hỏa Phượng Hoàng cũng đi theo hẳn, hiển nhiên là bọn họ khinh thường giao tiếp với vật nhỏ như A Ly. Vật nhỏ? Là không thèm nhìn tới tở? chê thân phận tử thấp kém hay ngại thanh danh tử không tốt? được rồi, tử cũng không hiếm lạ, đi thì cứ đi đi. A Ly nghiêng răng phần uất.

Bỗng nhiên, chung quanh huyên náo ồn ào, khi A Ly nhìn lại thì đã thấy chung quanh vắng lặng, tại cửa Thiên Vi cung chỉ còn lại mình nàng, dáo dác nhìn chung quanh A Ly phát hiện chúng thú đều ra sức bỏ chạy, vẻ mặt hoảng sợ.

“Uy? Ai có thể nói cho ta đây là tình huống gì không?” A Ly chẳng hiểu gì cả, ngay cả Chư Tử cũng lui vào trong cung.

Ngay sau đó, một cỗ sát khí sắc bén đánh úp lại, bên dưới tầng mây đột nhiên xuất hiện một cái đầu rồng thân báo. Vừa nhìn thấy đối tượng A Ly trợn tròn mắt, cả người hăn phát ra mùi tanh, nước hồ trên thân còn chảy tí tách, y chang một con chuột chết mới nhảy ra từ cống rãnh nào đó, nhưng mà con vật này hiển nhiên là lớn hơn con chuột gấp mấy trăm ngàn lần.

“Đây là... Trùng Nhân, người không phải bị giam ở khổ hải sao?” A Ly liên tục lui về sau, gia hỏa này tuyệt đối không phải là kẻ lương thiện gì.

Trùng Nhân là thần thú thượng cổ, thuộc loại Long tộc, trời sinh tính hiếu chiến, dân gian có câu “ một cơm đức tất thường, Trùng Nhân oán tất báo” có thể thấy Trùng Nhân lòng dạ cực kỳ hẹp hòi, nói cách khác người nào vô tình trừng mắt nhìn hăn một cái hăn cũng đã ghi hận trong lòng, không báo được thù tuyệt không bỏ qua. Tính cách của Trùng Nhân rất thích so đo, hăn cũng không muốn thiếu ân tình của người khác, ngay lúc hăn đang đói khát mà cho hăn một chén cơm hăn cũng sẽ ghi nhớ.

Bởi vì Trùng Nhân phạm sát nghiệt, oán khí quá nặng cho nên không ai dám thu dưỡng hăn, chín ngàn năm trước vẫn tồn tại cùng Hoan Hỉ thú, sau bị Cốc Nhiễm tiên quân đưa giam ở Khổ Hải rửa tội nghiệt, từ đó mọi người dường như đã quên sự tồn tại của hăn, không thể ngờ lúc này hăn lại xuất hiện ở thiên giới.

Đều biết lai giả bất thiện.

Chỉ thấy thân hình khổng lồ trừng mắt nhìn chăm chăm thân mình nhỏ gầy của A Ly, trong mắt tràn ngập tức giận và sát khí.

“A. . . A Ly. . . Chạy mau a. . .” Chư Tử khẩn trương tới mức nói lắp, Trùng Nhân không phải kẻ dễ chọc, gốc tử cũng biết được hăn là đến vì A Ly.

Trốn? trốn bằng cách nào? chuyện xảy ra quá đột ngột, A Ly sợ tới mức bốn chân co rúm, án binh bất động, chỉ sợ hơi động đậy sẽ chọc giận tới

Trùng Nhân.

Nhưng cứ giăng co như vậy cũng không phải là biện pháp, A Ly lên tiếng cầu xin “ ăn hiếp một tiểu thú vô dụng như ta thì cũng đâu có gì hay”

A Ly tới giờ cũng chưa hiểu sao Trùng Nhân thoát khỏi Khổ Hải lại lên đây, cũng quá nguy hiểm đi.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Trùng Nhân rít lên một tiếng, nhìn tiểu thú chung quanh, tiếng rít này giống như ngôn ngữ của loài thú cho nên A Ly hiểu được.

“Cái gì, lão nhân gia người từ Khố Hải xa xôi sao có nghe được sự tích về A Ly ta? Nhất định là tin đồn thất thiệt, là sai lệch a” A Ly cả kinh nói, thì ra Trùng Nhân nghe nói A Ly ở thiên giới muốn xưng bá trong thú tộc, vì vậy không phục mà tìm nàng để so tài.

Xem ra Khố Hải vẫn chưa rửa sạch được tính xấu của Trùng Nhân, vẫn hiếu chiến, háo thắng như trước.

“Không đúng, nhất định là có ai đó thả người ra, nhất định là có người cố ý làm cho người tìm tới ta”. A Ly phân tích, nếu không quá khứ có nhiều thần thú sự tích anh dũng hơn nhiều mà cũng không thấy Trùng Nhân tìm người ta so đo, một tiểu thú nhỏ bé như nàng sao đáng giá để hấn xông lên tận thiên giới?

Trùng Nhân nghe vậy, cúi đầu để sát vào lỗ tai của A Ly nước nở mà A Ly nghe xong thì ngẩng đầu kinh ngạc không thôi, lại là một kẻ tìm tới trả thù.

“Người nghe lầm rồi, ta là một lừng chó không chút pháp lực còn nữ tử tên gọi A Ly kia đã chết từ tám ngàn năm trước rồi, người báo thù cái gì chứ?”

Trùng Nhân lắc đầu, hấn không tin, hấn ở Khố Hải chịu biết bao tra tấn, oán khí khó tiêu tan.

Chư Tử kinh hãi “ xem ra Trùng Nhân coi A Ly là Hoan Hỉ thú đã chết vào tám ngàn năm trước, ôi, phải làm sao bây giờ a, Cốc Nhiễm tiên quân lại không có mặt mà ở đây chẳng có ai dám chọc vào Trùng Nhân, A Ly chết chắc rồi”

Chư Tử còn chưa cảm thán xong đã nghe tiếng rên rất nhỏ, A Ly bị Trùng Nhân một chưởng đánh bay ra khoảng trăm trượng rồi rơi xuống đất, chúng thú nín thở, cụp đuôi đào tẩu, một vài kẻ to gan thì núp vào trong góc nhìn coi nhưng không ai dám tiến lên đỡ A Ly, kể cả Chư Tử.

“Ta nói . . . Ta không phải là A Ly gì đó”

Cú đánh này của Trùng Nhân cũng không nhẹ, xương cốt toàn thân A Ly như rã rời, máu từ lỗ mũi nhỏ giọt tí tách, xem ra là bị thương tới nội tạng.

Trùng Nhân đến gần, nghi hoặc đánh giá A Ly. Hắn đưa mũi vào sát người A Ly rồi ra sức ngửi, hưởng thụ mùi máu tươi, sau đó hung hăng dùng móng vuốt chụp xuống. A Ly muốn tránh nhưng không biết làm sao, thân hình to lớn của Trùng Nhân đã vây quanh nàng.

“A Phi! Lão nương giả ngu đủ rồi. Ta không phải từng đánh thắng người sao? Thủ hạ bại tướng, người cứ muốn dây dưa không ngớt như vậy sao?” A Ly hốc mắt đỏ lên, vì muốn giữ được tính mạng nên nàng mới giả ngây giả dại nhưng gần đây nàng rất uất nghẹn, đã sớm không thể nhịn được nữa.

Quả nhiên, chuyện nhỏ không nhịn sẽ ảnh hưởng tới đại sự, nàng nhìn quanh bốn phía, đoán chừng không ai nghe được những lời vừa rồi nên mới nhẹ nhõm thở phào một hơi. Phun ra một búng máu bọt, e là lần này bị nội thương, khó thoát khỏi vận rủi, đột nhiên nhớ tới Sao Chối trong túi gấm vội vàng lấy nó ra.

“Oa oa oa ——” Trùng Nhân nghe A Ly thừa nhận thì hưng phấn kêu to, làm rung động cả thiên cung, mùi tanh bức người cũng tỏa ra dày đặc.

“Lúc trước là Cốc Nhiễm đem người giao ở Khố Hải, người tới tìm ta báo thù làm gì? Cút” A Ly gầm nhẹ, nàng chẳng qua chỉ là góp chút công sức thôi, chân chính là cho hắn chịu khổ là Cốc Nhiễm, Trùng Nhân rõ ràng là bắt nạt kẻ yếu, đem tất cả oán khí trút xuống đầu nàng.

A Ly vùng Sao Chổi, một trận cuồng phong đột nhiên nổi lên, ngay cả Trùng Nhân cũng không thể mở mắt.

Trong tuyết trắng mây mù, một dung nhan tuyệt mỹ như ẩn như hiện, khóe miệng cong lên “ quả nhiên là người”

Chờ gió ngừng, Trùng Nhân mở mắt mới phát hiện A Ly đang gấp rút đào tẩu, đương nhiên hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Xong rồi xong rồi, tiêu rồi. Đều tại Sao Chổi người, nhất định là vì người ta mới xui xẻo như vậy” A Ly chạy như điên còn không quên quở trách cây chổi vô tội trong tay.

Bất quá hoàn hảo là Trùng Nhân xuất hiện đã phá tan đại hội kén rể, A Ly mừng thầm.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Sao Chối Là Người Tốt

Trừng Nhân thoát khỏi Khổ Hải đại não trước cửa Thiên Vi cung, Cốc Nhiễm và Tịnh Vũ cùng Minh Chiêu đi nhân gian uống rượu nên không biết sự tình, A Ly thì chạy trời không khỏi nắng. Khi thiên binh tuần tra hay tin tới thấy Trừng Nhân thì liền yên lặng rời đi.

A Ly cầm cây chõ bỏ túi chiến đấu với Trừng Nhân không lờ, toàn thân tanh tưởi, cái chõ mang theo hơi gió, mỗi lần A Ly phát huy là lại giống như vô số tiểu đao phóng về phía Trừng Nhân, làm cho hấn trong nhất thời cũng không có cách gì tới gần A Ly.

Thiên binh núp ở một góc, thì thầm thảo luận

“Đây rõ ràng là lớn ăn hiếp nhỏ” A Ly và Cốc Nhiễm đều vô dụng đều như nhau.

“Lúc này ta thực sự thấy đồng tình với tiểu thú A Ly kia”

“Trừng Nhân là thần thú thượng cổ, sợ là chúng ta không đối phó được a” không chỉ là thần thú thượng cổ mà còn là mãnh thú nha.

“Có cần đi thỉnh cầu Tịnh Vũ tiên quân không?” chiến thần mà ra tay thì chắc tình thế sẽ khác.

“Tịnh Vũ tiên quân cùng Cốc Nhiễm tiên quân không có ở thiên giới, mà giờ bọn họ đuổi tới thì e cũng không kịp nữa rồi” đúng là ốc dò rỉ lại suốt đêm gặp mưa.

“Vậy phải làm sao bây giờ, chúng ta không có khả năng trơ mắt nhìn Trừng Nhân ăn mất lừng chó kia, đó là tâm can bảo bối của Cốc Nhiễm tiên

quân a, nếu nàng chết đi thì hẳn nhất định sẽ không để chúng ta yên thân”

...

Trong lúc các thiên binh còn do dự thì A Ly đã xụi lơ, “thần khí” Sao Chổi cũng trơ mắt bị đá bay sang một bên, hiển nhiên là A Ly không chịu nổi một đòn của Trùng Nhân.

Thân mình không lẽ thừa thắng xông lên, nhe răng nanh hung hăng cắn xuống thân hình của A Ly.

“Ta không muốn chết!” A Ly tâm không cam lòng không nguyện, nàng không thể chết được. Cảm giác thân thể bị cắn xé, cảm giác đau nhức truyền đến rất quen thuộc, từng chuỗi ký ức bỗng nhiên hiện về, nàng đã từng chết như vậy, cả gia đình, dòng tộc của nàng nữa.

“Cốc Nhiệm tiên quân nếu biết chúng ta không có hết sức nghĩ cách cứu viện nhất định sẽ trách tội chúng ta. Mặc kệ, các huynh đệ tiến lên” thiên binh thấy tình cảnh A Ly như vậy thì không chần chờ nữa, tiến lên vây quanh Trùng Nhân.

“Oa oa oa ——” Trùng Nhân thấy có thiên binh can thiệp thì liền bỏ qua A Ly mà quay lại đối phó bọn họ.

Trùng Nhân hành động rất nhanh lẹ, tránh né các đòn tấn công của thiên binh không chút tổn sức, có thiên binh muốn dùng pháp lực để vây khốn hẳn nhưng cũng không thành công, quang cầu đụng tới người hẳn liền vỡ, thân mình vật lộn với hắn cũng bị đánh bay ra. Toàn cảnh hỗn loạn vô cùng.

A Ly mất máu quá nhiều, cả người lạnh lẽo, đau đớn tựa kịch độc dần dần xâm chiếm thần trí của nàng.

“Ta không thể chết được! Sao Chổi, ta không thể chết được! Sao Chổi, hiện tại chỉ có người có thể cứu ta, ta cam đoan. . . Về sau sẽ không cùng

người đánh nhau . . .” A Ly lúc tuyệt vọng thì cái gì cũng muốn thử, mà bên cạnh nàng chỉ có Sao Chổi để dựa vào.

Cái chổi động một cái, hồng quang lóe ra, hiện thành hình người

“Ta không đánh lại Trừng Nhân nhưng ta có thể kéo dài thời gian, nếu người có thể dịch chuyển thì nhanh chóng trốn xuống nhân gian đi” Sao Chổi nhìn thân hình đơn bạc đến nỗi một trận gió cũng có thể thổi bay của A Ly mà xúc động.

“Đa tạ.” A Ly lúc này hoàn toàn có thể khẳng định Sao Chổi là người tốt, thực áy náy vì lúc trước đã đánh nhau với hắc ở Thiên Nguyên điện, nàng hắc phải xem hắc là bằng hữu mới đúng, đương nhiên điều kiện tiên quyết là nếu nàng còn sống.

“Không cần” ai biểu ta lại có một chủ nhân vô dụng như người? Sao Chổi thầm nghĩ, nói dứt lời thì hắc đã lắc mình mãnh liệt tấn công Trừng Nhân, Sao Chổi thân thủ lạnh lẽ, thân hình cao gầy có thể trốn tránh đòn tấn công của Trừng Nhân, thậm chí còn tìm được sơ hở của hắc mà phản công, tuy nhiên cũng không chống đỡ được lâu.

A Ly cũng không dám chậm trễ, vội cố gắng đứng dậy trèo lên đám mây bên cạnh, đám mây nhiễm máu trên người nàng giống y như một đóa hoa sen máu cực lớn, tựa như lửa từ luyện ngục bao lấy thân hình của A Ly. Trừng Nhân thấy A Ly bỏ trốn thì tung một đòn sát thủ với Sao Chổi rồi chạy nhanh về phía A Ly.

Đám mây chở A Ly hướng thẳng nhân gian mà đi, A Ly tuyệt vọng nhắm mắt, không kịp nhìn thấy Trừng Nhân có nhào tới kịp hay không đã ngất xỉu.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Người Kế Vị Thiên Quân

Hiện trường trước cửa Thiên Vi cung hỗn độn vô cùng, thiên binh nằm dài ra đất rên rỉ thống khổ, Trừng Nhãn rít gào không ngừng, hấn một đường truy đuổi đóa hoa máu như điên, mãi đến Ký Châu mới chặn lại được.

A Ly gần như nhắm mắt chờ đợi số phận được quyết định, nàng cũng xa lạ gì với nơi này, lần trước bị Tô Phù Phong đã thương nàng cũng đã trốn đến Ký Châu này, còn suýt chút nữa làm ảnh hưởng tới phong ấn Xi Vương.

Cách tảng đá tròn phong ấn Xi Vương mười trượng, trên thân A Ly mơ hồ toát ra một cỗ sương khói màu đen, cùng lúc đó tảng đá tròn kia cũng giật giật như là có vật gì đang giãy dụa bên trong.

Trừng Nhãn dừng lại, nghi hoặc nhìn cảnh tượng trước mắt, trên tảng đá tròn kia có pháp lực cường đại, hấn cảm giác được càng đến gần chân núi thì lực lượng kia càng mạnh hơn, cho nên hấn không dám tùy tiện tiến lên.

Ký Châu không hề dễ phát hiện ra sự rung động, A Ly giống như bị một lực hấp dẫn kéo tới khối đá tròn, cái tượng đầu thú trên khối đá tròn há rộng miệng như muốn nuốt chửng lấy nàng. Trừng Nhãn thấy thế không kiên nhẫn nữa, muốn tiến lên bắt A Ly, vì muốn tự mình giết chết nàng nên hấn rốt cuộc không nhìn thấy tình huống quái dị trước mắt.

Bỗng nhiên vật bên dưới Ký Châu như phát hiện ra điều bất thường, bắt đầu phản ứng, rung động trên mặt đất cũng dừng lại, tình cảnh chung quanh khôi phục lại như bình thường, chỉ có vết máu của A Ly lưu lại trên đường là chứng minh vừa rồi đã có chuyện phát sinh ra.

Ngay sau đó, một đạo kim quang phóng tới, từ trong kim quan xuất hiện một cái đuôi rồng lớn cuốn lấy A Ly đang hôn mê, Trùng Nhân thấy Thanh Long hiện thân thì sợ hãi dừng bước nhưng vẫn không cam lòng mà gầm nhẹ.

“Trùng Nhân, không ngờ chín ngàn năm bị giam cầm trong Khổ Hải cũng không tẩy rửa hết sự tà ác của ngươi, thiên giới đâu phải là địa phương để ngươi giễu võ giương oai”

Thanh âm uất giận của Thiên Quân từ bốn phương tám hướng truyền tới, mạnh mẽ vang dội, ngay sau đó đã thấy Thiên Quân phi thân khỏi người Thanh Long, sau lưng hắn là một đám tiên quân.

Thiên Quân xua tay chỉ, một đạo kim quang đã bắn đến mi tâm của Trùng Nhân, hắn nghiêng người né tránh. Thấy Trùng Nhân ương bướng, Thiên Quân càng thêm giận, cách không tát cho hắn một cái, Trùng Nhân không kịp tránh, lãnh nguyên cái tát mạnh đến chao đảo thân hình. Lúc này Trùng Nhân cũng đã thức thời hơn, A Ly giờ đã nửa sống nửa chết, coi như hắn cũng đã báo được thù, lại có Thiên Quân ở đây nên hắn không dám cường ngạnh nữa, ngoan ngoãn chịu trói.

“Thái Thượng Lão Quân, đem súc sinh này nhốt trong lò luyện đan rồi mang đến Khổ Hải đi” Thiên Quân phân phó.

“Dạ”

Thái Thượng Lão Quân tiến lên lĩnh mệnh, vì phòng ngừa Trùng Nhân trốn thoát nên lại nhớ chúng tiên quân trói hắn thêm lần nữa, sau đó đem hắn bỏ vào trong lò luyện đan. Lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân thực ra chính là Hỏa Diệm Sơn mà nhân gian vẫn gọi, đã luyện hóa rất nhiều yêu ma quỷ quái nhưng ý của Thiên Quân chỉ là dùng lò luyện đan để ngăn Trùng Nhân chạy trốn chứ không phải luyện hóa hắn. Trùng Nhân là thần thú thượng cổ bậc nhất, số lượng còn lại cũng không nhiều, nếu như có

thể tẩy rửa được bản tính tà ác để sau này góp sức cho thiên giới thì rất tốt, cho nên Thiên Quân mới luyện tiếc mà không xử tử hần.

Thấy tình thế đã ổn định, chúng tiên đều đập gió cời mây rời khỏi Ký Châu, vì nơi này có phong ấn Xi Vương, bọn họ đều cho là chốn xui rủi cho nên cũng không muốn ở lại lâu.

Chỉ có Thiên Quân lại không vội vã.

“Quả thật như Thiên Quân dự đoán, thân phận của lững chó này thật khả nghi, trên thân nàng có ma khí nhưng lại không tra ra được nguồn gốc, vừa rời Ký Châu phát sinh dị biến không biết có liên quan tới ma khí trên thân của nàng hay không, hơn nữa hồn phách của lững chó này cũng không ổn định”

Thanh Long bấm báo, A Ly nằm trên đuôi hần không biết là sống hay chết.

Thiên Quân trầm mặc, đưa tay vuốt chòm râu bạc.

“Phỏng chừng lần trước A Ly xúc động phong ấn Xin Vương đã làm Xi Vương ghi nhớ, nhưng phong ấn cũng đã được Cốc Nhiễm tu sửa, dù hần ở trong làm cách nào cũng không thể ra được” Thiên Quân thở dài một hơi nói tiếp “bốn tọa cứ tưởng rằng sau khi Hoan Hỉ thú bị diệt vong vào tám ngàn năm trước thì nghiệt duyên của A Ly và Cốc Nhiễm cũng hết...”

“Oan nghiệt a, một lần lịch kiếp hần đã suýt chút nữa không vượt qua được, bốn tọa và Tây Vương Mẫu gần như hao hết tu vi mới cứu được một mạng của hần, lại sợ hần nhớ lại chuyện cũ nảy sinh oán hận mà sa vào ma đạo nên mới phong bế trí nhớ của hần, mà hần lại không nghĩ tới dụng tâm lương khổ của bốn tọa cứ muốn truy cứu những chuyện đã qua, nay lững chó này hiện thân cũng có nghĩa là lịch kiếp của Cốc Nhiễm đã tới”

Thanh Long gật đầu như hiểu ra gì đó mà nói

“Chẳng lẽ sau khi Cốc Nhiễm tiên quân độ kiếp cuối cùng thì trăm năm sau sẽ là thiên quân nhiệm kỳ mới”

Thiên Quân mỉm cười bí hiểm, nhúu mày lắc đầu nói

“Không riêng Cốc Nhiễm phải lịch kiếp mà Tịnh Vũ và Minh Chiêu cũng vậy, cho nên ai thừa kế chức vị của bốn tọa thì phải xem tạo hóa của bọn hầy”

Thanh Long yên lặng nhìn A Ly, lịch kiếp của ba vị tiên quân chẳng lẽ đều có liên quan tới A Ly? Thiên quân nhiệm kỳ mới, ai cũng nghĩ là Tịnh Vũ có tư cách nhất nhưng chức vị thiên quân không phải là chuyện có thể dễ dàng suy đoán, mà ứng cử viên thì lại có ba người: Cốc Nhiễm vô dụng, chiến thần Tịnh Vũ và thể tử Minh Chiêu.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Thiên Vi cung, trong tấm cung của Cốc Nhiễm, ánh sáng màu bạc bao phủ cung điện rộng lớn và lộng lẫy nhưng trong không khí lại ảm ảm vẻ xác xơ tiêu điều, vài tiên nô cảm nhận bầu không khí khác thường đều vội vàng trốn xa.

Lúc này Chư Tử đang quỳ run rẩy, bờ vai co rúm, mơ hồ còn nghe được âm thanh nước nổ của hắc, nhìn kỹ còn thấy một dấu bàn tay đỏ ửng trên gương mặt thanh tú của hắc làm cho nửa mặt của hắc sưng vù lên, chứng tỏ hắc đã trúng một bạt tai không nhẹ.

Còn A Ly toàn thân máu me đầm đìa đang nằm trên giường ngọc thạch chạm hoa, bộ lông của nàng bết lại vì thắm máu, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở mong manh. Tịnh Vũ đang ngồi bên cạnh thi pháp, mồ hôi đọng trên trán hắc, từng chùm tia sáng màu lam thi nhau bao phủ thân hình bị tàn phá của A Ly, chỉ sợ sơ xuất một chút là nàng sẽ mất mạng.

Cốc Nhiễm khoanh tay đứng bên cạnh, đôi mắt lạnh lùng lộ ra hồng quang, yên tĩnh quan sát trạng thái của A Ly, mày kiếm nhíu chặt, vẻ mặt tức giận, hoàn toàn khác xa bộ dáng tiên quân vô dụng trong truyền thuyết.

“Không phải chỉ là một lững chó thôi sao? Hai người các người cần gì phải khẩn trương như vậy, còn làm cho Tịnh Vũ tiên quân người không ngừng thi pháp giúp nàng kéo dài mạng sống” Minh Chiêu nghiêng người tựa vào bên giường, ngáp một cái, bộ dáng không kiên nhẫn.

Cốc Nhiễm cùng Tịnh Vũ đều không có đáp lại hắc, hai người đều đang lo lắng cho A Ly nên không rảnh để quan tâm bọn hắc, hơn nữa địa vị của A Ly ở trong lòng bọn họ là điều Minh Chiêu có thể hiểu được. Lững chó

trên đời có rất nhiều nhưng A Ly thì độc nhất vô nhị, chỉ có một A Ly làm cho người khác vui, làm cho người ta nổi giận nhưng cũng có thể làm cho người ta cưng chiều, mất đi là vĩnh viễn không tìm lại được, có lẽ càng không thể chịu thêm cảm giác mất đi “nàng” một lần nữa.

“Cứ thi pháp như vậy cũng không phải là cách, Chư Tử, mang một cây đao tới đây” Cốc Nhiễm lạnh giọng ra lệnh.

Chư Tử âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, Cốc Nhiễm không tiếp tục truy cứu hẳn nữa nên vội vàng chạy đi tìm đao, rất nhanh đã mang vào. Cốc Nhiễm trừng mắt nhìn hẳn, tiểu tiên không nên thân, không có đao nào thích hợp hơn sao? Chư Tử rút cổ, sợ lại bị thêm một tát nữa nên vội vàng chạy như điên vào nhà bếp đem tới một cái đao khác.

“Phốc xuy. . .” Minh Chiêu nhìn thấy cái đao thì nhin không được mà cười thành tiếng “Cốc Nhiễm, người muốn ăn lũng chó này cũng không cần phải động đao a. Ta biết người vô dụng, cứ nói ta một tiếng, ta biến ra cây đuốc thiêu chín nàng không phải tốt hơn sao? Ta đã sớm nói đừng cố sức, lũng chó này thương tích đầy mình chỉ còn một hơi tàn, mau để cho nàng sớm siêu sinh đi...”

Cốc Nhiễm vẫn không thèm để ý tới Minh Chiêu, trong lòng hẳn chỉ lo cho A Ly nên hơi đâu để ý tới kẻ dư thừa, trái lại Minh Chiêu cảm thấy iao oán, như vậy là sao? Hẳn đường đường là thượng thần lại vì một lũng chó mà bị người ta không thèm để ý tới hai lần, một lần là đã quá lắm rồi, đằng này lại tới hai lần. Là hai lần đó nha.

Nhanh chóng nhận đao từ tay Chư Tử, Cốc Nhiễm mặt không nhăn một chút liền hướng cổ tay cắt một cái, máu lập tức chảy thành từng dòng, Cốc Nhiễm vội vàng đặt vết thương lên miệng A Ly, ý đồ cho nàng uống máu của mình.

Minh Chiêu quên cả buồn bực mà hoảng sợ, hắn không ngờ Cốc Nhiễm lại dùng máu của mình để cứu một tiểu thú. Hắn giống như đau lòng mà tiến lên thổi vào miệng vết thương của Cốc Nhiễm, ý đồ giúp hắn giảm bớt đau đớn, Cốc Nhiễm tưởng máu của mình là thuốc vạn năng chữa được bách bệnh sao?

“Ta không ngờ lũng chó này lại có địa vị quan trọng trong lòng các người như vậy, làm cho một kẻ bất cần đời như Cốc Nhiễm, một người bình tĩnh cơ trí như Tịnh Vũ lại để ý đến thế” Minh Chiêu nhìn chăm chăm A Ly, không biết nàng có ma lực gì hay nói cách khác nàng là ai? Minh Chiêu cảm thấy như mình đã bỏ qua chuyện gì đó.

Lần thứ ba Cốc Nhiễm không để ý tới Minh Chiêu, dùng bàn tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của A Ly, nơi đó bị Trừng Nhân cắn một cái, mơ hồ thấy cả xương bên trong, máu đọng thành cục.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Chết Vẫn Còn Nhớ Tới Gà

Minh Chiêu chưa kịp kháng nghị lần thứ ba mình bị bỏ qua thì Cốc Nhiễm lại mở đôi môi tái nhợt không chút máu, chậm rãi nhả từng chữ “trong mắt ta, A Ly không phải là một tiểu thú, nàng là của ta, không ai được phép tổn thương nàng”.

Tịnh Vũ nhú mày, giật giật môi như định nói gì đó rồi lại thôi, không ai thấy trong mắt hằn che giấu mâu thuẫn và tức giận.

“Ngày kia người sẽ thành hôn cùng Tô tiểu thư, Cốc Nhiễm, người không thể thích tiểu thú này, như vậy không hợp luân lý” Minh Chiêu sợ hãi la lên, hoa dung thất sắc.

“Không sợ, ta sẽ giúp nàng biến thành hình người” Cốc Nhiễm ánh mắt nhu hòa nhìn A Ly, tràn ngập sủng nịch không che giấu được, tuy chỉ thuận miệng trêu chọc Minh Chiêu nhưng bản thân hắn cũng vì ý nghĩ này mà giật mình. A Ly không bình thường, nàng là một tiểu thú có trí tuệ, có chủ kiến, sau lưng nàng nhất định có một quá khứ không muốn ai biết.

“Nếu ta biến thành hình người, người sẽ bỏ qua ta?” thanh âm thanh thúy dễ nghe đột nhiên vang lên, mỏng manh yếu ớt, thì ra A Ly vừa tỉnh cũng kịp lúc nghe được câu nói kia của Cốc Nhiễm.

Thấy A Ly uống máu của Cốc Nhiễm liền tỉnh lại, ai nấy đều thở dài nhẹ nhõm, Cốc Nhiễm thu tay lại nói với A Ly “người đừng có mơ, cùng lắm là làm một cái nhà để cho người ở”

Nãi nãi, ta không phải là tiểu tam. A Ly oán thầm trong lòng, mặc dù vẫn khinh bỉ Cốc Nhiễm như trước, nhưng nội tâm như có một dòng nước

ấm chảy qua làm cho người ta thoải mái không nói nên lời, đau đớn cũng giảm đi nhiều nhưng ít nhất thì nàng vẫn cảm thấy khinh bỉ Cốc Nhiễm cho nên A Ly vẫn thấy rất vui vẻ mà vẫn chưa ý thức được mình thực lòng muốn gì.

“Nếu. . . Thật sự làm cho ta một cái nhà...ta hi vọng nơi đó có bốn mùa rõ rệt...sáng sáng có thể thấy mặt trời mọc, chiều chiều có thể ngắm hoàng hôn...còn muốn...còn muốn...nuôi rất nhiều gà...có được không?” nói xong A Ly lại phun ra một ngụm máu tươi. Nàng quá mệt, nàng nhớ rõ trong mộng nàng đã tới một nơi như thế, có lẽ là do tiềm thức thúc đẩy. Nếu có thể chết ở một nơi như thế, nàng nguyện ý chết.

Cốc Nhiễm nhìn A Ly vừa bức mình vừa buồn cười, chết tới nơi vẫn còn nhớ tới gà. Thực ra A Ly nói còn chưa hết, nàng không chỉ muốn nuôi nhiều gà, nàng có hi vọng mỗi ngày mở mắt ra đều có thể nhìn thấy người, Nhiễm Nhiễm.

“Nhiễm Nhiễm, ta đau quá. . . Ta không muốn chết” lúc hôn mê thì không biết gì nhưng giờ tỉnh lại, A Ly mới cảm nhận hết sự đau đớn, lần này đau gấp mấy lần so với lúc bị Tô Phù Phong đả thương, nàng có cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đều bị nát hết.

“Không! Người sẽ không chết , ta nói rồi không cho phép người rời khỏi ta.” Cốc Nhiễm ngữ khí kiên định.

Bỗng nhiên một làn gió thơm thổi tới, nhìn lại thì thấy Tô Phù Phong đang đi tới.

“Cốc Nhiễm tiên quân, thì ra là người ở đây, ta tìm người rất lâu”

“Chuyện gì?” Cốc Nhiễm hỏi.

Tô Phù Phong liếc mắt nhìn thấy A Ly còn sống thì rất thất vọng nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ vui mừng nói “ ngày kia là ngày đại hôn của ta và

người nhưng thiệp mời còn chưa được phát ra, cha ta muốn ta đến hỏi người danh sách khách mời thế nào”

Cốc Nhiễm lúc này mới nhớ tới chuyện này, nhưng hiện tâm tư của hẳn đều đặt hết vào A Ly nên đâu còn để ý tới chuyện cưới xin.

“Danh sách thì người tự quyết định đi” Cốc Nhiễm thản nhiên nói, hôn lễ này với hẳn chỉ là hình thức, mời ai cũng không quan trọng.

“Này. . .” Tô Phù Phong có chút khó xử, hơn nữa còn trước mặt hai vị tiên quân, Cốc Nhiễm không chút để ý tới hôn lễ, mọi chuyện đều do Tô gia thu xếp, chúng tiên nữ đều ngằm khoa tay múa chân với nàng. Cho nên lần này tới tìm Cốc Nhiễm bàn chuyện khách mời là muốn ám chỉ cho hẳn biết hôn lễ sắp tới, không ngờ hẳn lại lãnh đạm như vậy.

“Cốc Nhiễm, người như vậy là không đúng rồi, thành hôn là chuyện của hai người sao có thể để một mình Tô tiểu thư lo liệu, chẳng phải sẽ làm cho chúng tiên chê cười Tô tiểu thư sao?” Minh Chiêu vẻ mặt nghiêm túc nhưng trong lòng lại cười thầm, rốt cuộc hẳn cũng tìm được cớ để chê trách Cốc Nhiễm.

Tịnh Vũ cũng gật đầu đồng ý với Minh Chiêu, vỗ vai cốc Nhiễm nói “thúc thúc yên tâm, A Ly cứ giao cho ta là được”

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 49: A Ly Nhà Ta Quả Nhiên Mạnh Mẽ

A Ly thấy Tô Phù Phong đến thì tràn đầy chán ghét nhưng lòng tự trọng khiến nàng cắn chặt răng, quyết không biểu hiện ra trước mặt Tô Phù Phong, dù cả người nàng đau đến muốn ngất xỉu nhưng vẫn cố nhẫn nại.

Cốc Nhiễm thấy thế càng không đành lòng.

“Mạng của A Ly quan trọng hơn, ta muốn tự mình lo lắng” Cốc Nhiễm thừa nhận gần đây có hơi vắng vẻ Tô Phù Phong nhưng chuyện quan trọng trước mắt chính là phải cứu sống A Ly.

Tô Phù Phong nghe vậy, lập tức che mặt nước mắt, nói: ” từ khi hôn kỳ được định ra, người chẳng chút quan tâm tới ta, bây giờ sắp tới ngày đại hôn người lại đặt hết tâm tư lên người tiểu thú kia, người để Tô Phù Phong ta ở chỗ nào?”

Cốc Nhiễm xoa xoa mi tâm, bộ dáng buồn rầu hẳn thực sự không chút hứng thú với cuộc hôn nhân này, toàn bộ hẳn đều nghe theo ý của Thiên Quân, Thiên Quân nói sao hẳn làm vậy. Hẳn vốn quen một mình tiêu dao tự tại, nếu sau này có một nữ nhân suốt ngày mè nheo bên cạnh thì làm sao hẳn chịu được? hẳn nghe các tiên gia có gia thất nói qua, nữ nhân là phiền toái, quả rất đúng.

“Hay là như vậy đi, hôn sự của chúng ta tạm gác lại, chờ A Ly giữ được tính mạng rồi, ta sẽ cùng với người chuẩn bị, được không?” Nếu muốn hẳn tham gia chuẩn bị mà không bỏ mặc A Ly thì nghĩ tới nghĩ lui chỉ có cách này là tốt nhất, cũng là sự nhượng bộ lớn nhất của hẳn, mất máu quá nhiều cũng làm Cốc Nhiễm thấy mệt mỏi.

“Ý của tiên quân là muốn kéo dài hôn kỳ?” Tô Phù Phong biến sắc

“Đúng, chuyện kết hôn sau này tính tiếp” Cốc Nhiễm gật đầu, cắt tiếp một vết nữa trên cánh tay, sắc mặt tái nhợt trong suốt nhưng hiện tại chỉ có máu của hắn mới có thể duy trì sự sống cho A Ly.

Tô Phù Phong cắn răng, ánh mắt oán độc nhìn A Ly, cười lạnh một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: không ngờ Tô Phù Phong ta còn không bằng một tiểu thú như người, ta ngược lại muốn nhìn xem người có phúc để hưởng sự sủng ái của Cốc Nhiễm hay không.

Tô Phù Phong giận dữ bước lên mây rời đi, mùi hương nồng đặc trên người nàng thật lâu cũng không tan hết.

Nhìn Tô Phù Phong mang theo oán khí rời đi, A Ly không biết làm sao, vừa rồi có Tô Phù Phong ở đây nàng không muốn phát tác nhưng rốt cuộc không nhịn được nữa, đau tới mức la lên.

“Trừng Nhân chết tiệt, cắn ta đau quá, nếu ta còn sống nhất định sẽ không tha cho hắn”

“A Ly nhà ta quả nhiên mạnh mẽ, đã sắp chết vẫn còn nghĩ tới chuyện báo thù rửa nhục, đúng là có phong phạm của Cốc Nhiễm ta” khoe môi Cốc Nhiễm hiện lên ý cười, hắn cố ý đùa cợt để di dời lực chú ý của A Ly, làm nàng không nghĩ tới sự đau đớn nữa.

“Vô dụng tiên quân xứng với vô dụng tiểu thú, đúng là tuyệt phối” Minh Chiêu nhin không được mà trêu chọc.

...

A Ly lại đau đến hôn mê, ra khỏi tầm điện, Tịnh Vũ buồn bực nói “A Ly thương tích đầy mình, lực phủ ngũ tạng đều vỡ nát, máu của thúc thúc

chỉ có thể giữ mạng cho nàng trong tạm thời, xem ra cần phải nhờ thần y Hoa Đà ra tay”

Cốc Nhiễm gật đầu đồng ý. Hoa Đà ở nhân gian y thuật nổi tiếng vô cùng, cứu người vô số, nên sau khi thành tiên, được Thiên Quân phong là thần y vẫn tiếp tục nghiên cứu y thuật, đi lại khắp tam giới để trị bệnh cứu người, hành tung bất định, nếu không có duyên thì việc tìm được hãn e là rất khó, chẳng khác nào tìm kim đáy bể. Nhưng Hoa Đà lại có rất nhiều phương pháp trị liệu tốt cho thần tiên, cho nên rất nhiều thần tiên tìm đến hãn, vì vậy nếu hãn ra tay cứu A Ly thì cơ hội cao hơn bọn Tịnh Vũ và Cốc Nhiễm nhiều.

“Minh Chiêu, ngươi cùng Tịnh Vũ đi một chuyến đi, nhất định phải tìm được Hoa Đà tới đây” Cốc Nhiễm nhìn Minh Chiêu nói.

“Được rồi được rồi, khó có lúc người để bụng chuyện gì đó, ta sẽ vì người mà đi một chuyến” Minh Chiêu cố làm ra vẻ trượng nghĩa nhưng thực ra hãn cũng rất thích A Ly, ngay lần gặp mặt đầu tiên hãn đã cảm thấy A Ly rất đặc biệt. Đúng vậy, hơn nữa hãn cũng rất hiếu kỳ, vì sao Tịnh Vũ và Cốc Nhiễm đều đối xử đặc biệt với A Ly, nếu nàng chết đi thì hãn sẽ không tìm được đáp án.

Sau khi Tịnh Vũ và Minh Chiêu rời đi, Cốc Nhiễm gọi Chư Tử đến

“Chư Tử, ngươi trông coi A Ly cẩn thận, nếu thấy nàng không ổn thì mau cho nàng uống chén máu này” đưa chén máu cho Chư Tử, Cốc Nhiễm liền băng bó vết thương trên tay.

“Ngươi có biết Trừng Nhân sau khi cắn A Ly xong thì đi đâu không?”

“Thiên Quân lệnh cho Thái Thượng Lão Quân dùng lò luyện đan áp giải hãn trở về Khở Hải” Chư Tử nhắc tới Trừng Nhân liền cảm thấy rùng mình, đó là mãnh thú thượng cổ a, cả người tràn ngập sát khí, cũng may Thiên Quân tới kịp lúc, nếu không A Ly đã bị ăn đến xương cốt không còn.

Nhìn chén máu trong tay, Chư Tử lại thấy ghen tỵ, đây là máu của Cốc Nhiễm tiên quân a, tiểu tiên uống vào thì không biết tăng bao nhiêu tu vi, thế nhưng lại lãng phí cho một tiểu thú a.

Ngẩng đầu đã thấy Cốc Nhiễm đạp mây rời khỏi Thiên Vi cung, mơ hồ thấy trong tay hắn cầm Côn Ngô kiếm, khí thế hùng hực. Là đi đâu vậy? Chư Tử nghi hoặc hết sức, đột nhiên một làn khói lượn lờ ở phía sau Chư Tử, làm cho hắn trở nên mơ hồ rồi bất tỉnh nhân sự, ngã nhào xuống đất, chén máu cũng văng tung tóe trên mặt đất.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Bí Mật Của A Ly Và Hoan Hỉ Thú

Khi làn khói cuối cùng tiêu tán, tiếp theo đó là vài tiếng vang nhỏ, chúng tiên nô canh giữ cửa tấm điện đều lần lượt ngã xuống đất.

A Ly mở mắt, muốn nhìn xem có chuyện gì lại nhìn thấy vẻ mặt phần nộ dữ tợn của Tô Phù Phong, không còn chút phong phạm của đệ nhất mỹ nhân thiên giới.

“Ta..biết... chính là người” A Ly lại rất bình tĩnh khi thấy Tô Phù Phong xuất hiện.

“A Ly, ta thấy người sống quá khổ nên tới giúp người thoải mái một chút” Tô Phù Phong ngữ khí hung ác tưởng bước tiến gần đến bên giường.

A Ly không lên tiếng, tiên nô canh giữ tấm điện không có phòng bị với Tô Phù Phong nên rất dễ dàng bị nàng làm cho hôn mê. Thiên Vi cung lại quá lớn, A Ly có kêu cứu cũng phí công, thiên binh bên ngoài chưa chắc nghe được cho nên chừa chút khí lực để thở còn hơn.

Thấy A Ly không nói tiếng nào, Tô Phù Phong cười lạnh “ thời gian qua người ngục trang rất khá, suýt chút nữa cũng gạt được ta, nếu không phải ta thả Trường Nhân đến bức người thì ta cũng không thể xác định được người chính là Hoan Hỉ thú A Ly, nói cho ta, vì sao người không chết?”

“ Hoan Hỉ thú với Tô gia không oán không cừ...Nếu Tô gia đã ăn được thịt của Hoan Hỉ thú như ý nguyện...thăng thiên làm tiên...vì sao..vì sao còn không buông tha ta?” A Ly nhắm mắt, một giọt lệ trào ra, nhỏ xuống người nàng thì có màu hồng, biến thành huyết lệ.

Nàng đã sớm đoán ra Trừng Nhân xuất hiện là có người ở sau lưng giờ trò, không ngờ đó lại là Tô Phù Phong. Nàng lẽ ra phải đoán được lúc trước Tô Phù Phong cho Tiểu Khôi đến tìm nàng báo thù là muốn thử xem nàng có pháp lực hay không, sau đó Tô Phù Phong vẫn không yên tâm nên thả Trừng Nhân đến bức nàng.

Tìm Trừng Nhân đến bức A Ly thật đúng, vì Trừng Nhân nhận biết được hơi thở của A Ly.

Tô Phù Phong vô cùng chán ghét xách A Ly lên, tựa hồ như nhìn một tang vật, giễu cợt cười nhạo, thanh âm hung hiểm “ sao không buông tha người? Được, ta nói cho người biết”

“Cốc Nhiễm ở nhân gian trải qua bách thế luân hồi, mà ta và hắc là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, lại hứa hôn với nhau nhưng chính vì người xuất hiện làm cho hắc vắng vẻ ta, ta biết hắc thích người. Ăn thịt Hoan Hỉ thú xong, Tô gia ta thành tiên, ta cho rằng chỉ cần người chết đi thì sau này vẫn chỉ có một mình ta ở bên cạnh hắc, không ngờ người lại xuất hiện. Người cũng như khi đó, ngăn trở nhân duyên của ta và Cốc Nhiễm, Cốc Nhiễm thậm chí còn vì người mà chậm lại hôn kỳ của ta và hắc. Cho nên ta hận người, sự xuất hiện của người luôn làm ta khó chịu. Vốn muốn mượn tay Trừng Nhân giết người, không ngờ mạng người lại lớn như vậy, cho nên ta quyết định tự mình động thủ”

A Ly không biết làm sao lại mỉm cười, yếu ớt nói “ Cốc Nhiễm luân hồi bách thế đều là ta cùng hắc...thực ra chen ngang vào...phải là người mới đúng...hơn nữa, hắc còn giúp Tô gia người sát hại tộc nhân của ta...về sau...ta đối với hắc chỉ có hận”

Ánh mắt của Tô Phù Phong dừng lại trên cổ A Ly, liền hung hăng giật lấy túi gấm uyên ương.

“Đây là ta tự tay thêu từng đường kim mũi chỉ cho Cốc Nhiễm, người không xứng mang” Tô Phù Phong dùng sức xiết chặt cổ A Ly.

“Ha ha. . . Khụ khụ. . . Ha ha. . .” A Ly cười lớn, máu lại ứa ra miệng.

“Người cười cái gì!” Tô Phù Phong không hiểu, tay càng thêm dùng sức.

“Ta cười người đáng thương. . . Uyên ương thêu là lúc trước ta. . . Là ta thêu cho Cốc Nhiễm . . . Người muốn bắt chước ta...làm cho Cốc Nhiễm động tâm với người...nhưng mà người cũng biết Cốc Nhiễm không thích uyên ương thêu ...mà là thích “ uyên ương tại bay...quân tử vạn năm” chính là câu này...”

Uyên ương tại bay, tất chi la chi. Quân tử vạn năm, phúc lộc thích hợp . Khi Cốc Nhiễm nhìn thấy túi gấm uyên ương đã đọc những câu này, làm cho A Ly cảm thấy rất đau lòng, Cốc Nhiễm không nhớ nổi nàng nhưng lại nhớ rõ những gì nàng từng nói với hắn.

Nghe A Ly nói như vậy, Tô Phù Phong không phục, nàng cũng cười lớn, để sát vào A Ly lỗ tai thấp giọng nói: “Người có biết Cốc Nhiễm đi đâu không? hắn đến Khố Hải tìm Trùng Nhân để báo thù cho người, nhưng mà hắn đi lần này nhất định là tìm cái chết”

A Ly cả người run rẩy, ngu ngốc Cốc Nhiễm! Vì sao lại đối xử tốt với nàng như vậy. Rõ ràng đã là người xa lạ, rõ ràng hắn đã quên nàng, nàng cũng coi như chưa từng biết hắn, phong bế hết những chuyện cũ nhưng vì sao lại muốn tiếp tục giẫm lên vết xe đổ. Nàng yêu không được, hận cũng không xong.

Không cần ép nàng.

Tô Phù Phong rất hài lòng với phản ứng của A Ly “ nhưng mà người an tâm, giết người xong, ta sẽ đến Khố Hải diễn khổ nhục kế trước mặt Cốc

Nhiệm, hẳn muốn yêu thì người đó phải là ta” từng câu từng chữ đều hết sức tự tin “ cho nên bây giờ người phải chết...”

“Ha ha ha ha ha... A Ly... Đi tìm chết đi... Vĩnh viễn biến mất tại trong thế giới của Cốc Nhiệm...vĩnh viễn”

Tô Phù Phong nói gì, A Ly không còn nghe được nữa, chỉ cảm thấy choáng váng, trước mắt mờ hồ một mảnh, trí nhớ như thủy triều tuôn ra. Nàng cảm giác những gì của tám ngàn năm trước dù nàng đã tìm mọi cách để quên đang ùn ùn kéo về, không thể nào quên được.

Cuộc đời này, năm đó, ngày đó, hẳn mặc thanh sam đứng ở phía sau nàng, nói...

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Trò Hay Vừa Mới Bắt Đầu

Vậy thì thích hợp với người sao?

Chuyện cũ hiện về tựa như nước lũ tràn bờ, mệnh mông bao phủ A Ly.

Trong cơn mông lung, có một thân cấm bào màu xanh phần phật tung bay trong gió, người nọ thề nguyện son sắt.

“A Ly, trải qua một trăm thế luân hồi xong, ta sẽ cưới người”

“Cứ đi đi, dù là đầu thai thành chuột hay mèo, ta đều ở cùng người, ta chờ người”

Quả nhiên đã bị A Ly nói trúng. Kiếp thứ nhất, Cốc Nhiễm đầu thai thành con chuột bị người ta ngày đuổi đánh, nàng liền hóa thành chuột mẹ cùng theo hắc chiêu khổ. Kiếp thứ hai, hắc là con mèo, nàng từ trong phố xá sầm uất tìm ra được một vườn rau con nguyện vẹn, còn có rất nhiều đồ ăn, nuôi dưỡng hắc cho đến khi chết già. Kiếp thứ ba, hắc là một tú tài nghèo kiệt xác, nàng hóa thành thư đồng, vì hắc mà mài mực...

Kiếp thứ tư, kiếp thứ năm...cho đến kiếp thứ một trăm.

Ký ức giống như một trang sách, mà A Ly lúc này đang lật giở từng trang một.

Đó là một thung lũng nằm trong núi sâu, mơ hồ nghe truyền lại tiếng cười của nam nữ, già trẻ đều có.

Trong chốc lát, tiếng cười trở thành tiếng rên la khắp nơi, quanh quẩn vang dội, chọc vào từng sợi dây thần kinh của A Ly, nàng không muốn tiếp

tục nữa nhưng lại không tự chủ được tiếp tục.

“Cốc Nhiễm! Ta vẫn nghĩ tình chúng ta sắt son tựa đá vàng, ta rất chờ mong sau khi người độ kiếp xong tình yêu của chúng ta sẽ đơm hoa kết trái, ta đã từng nghĩ người sẽ quên ta, ta cũng từng nghĩ sẽ có chuyện ngoài ý muốn nhưng ta chưa từng nghĩ người ở kiếp thứ nhất lại phản bội ta” nàng trơ mắt nhìn tộc nhân của mình đột nhiên bị đám người Tô gia giết hại từng người một mà nàng lại bất lực, lúc này trong lòng nàng chỉ có hận thù.

“Ta hận người. . . Cốc Nhiễm thượng tiên. . . Ta muốn người chôn cùng Hoan Hỉ thú tộc của ta”. Nàng đặt tay lên cổ hăn, hai mắt đỏ ngầu, không cho hăn có cơ hội mở miệng, nàng đã hóa thành Hoan Hỉ thú, dùng hết sức cắn xuống.

Nàng cắn chết hăn, bản thân cũng hôn mê trong vũng máu, tùy ý cho bọn người ác ma của Tô gia đâm chết, tâm đã chết nên thần cũng chẳng còn biết tới đau đớn. Ngay sau đó trước mắt toàn là máu, cái gì nàng cũng không nhìn thấy cũng không cảm giác được chỉ có mấy câu thì thầm như chú ngữ luôn quanh quẩn trong đầu nàng.

“A Ly. . . huyết mạch cuối cùng của Hoan Hỉ thú...không cần báo thù... chỉ cần sống sót”

“A Ly, bé ngoan của ta, không có việc gì, ngủ đi”

“Khi người tỉnh lại, mọi thứ đều đã qua”

“Không cần báo thù...chỉ cần sống sót”

...

Rốt cuộc A Ly cũng thoát khỏi ác mộng, đối diện với sự thật nhưng trước mắt của nàng vẫn là một mảnh mơ hồ, Tô Phù Phong xé rách thân mình

rách nàng của nàng, hai mắt đục ngầu, biểu tình im lặng, xem ra là đang đặc ý.

“Cốc Nhiễm, ta hận ngươi. . .”

“Ta hận ngươi!”

A Ly không tìm được mà nỉ non lặp lại, suy nghĩ và lời nói đã không theo sự điều khiển của bản thân. Hiện tại nàng muốn, tất cả đều là Cốc Nhiễm, là lúc trước Cốc Nhiễm nói muốn thành thân với nàng.

A Ly rất hận Cốc Nhiễm, là huyết hải thâm thù. Hoan Hỉ thú vì bảo vệ lưỡng chố trượng mà che giấu tung tích, không ai biết nơi bọn họ ẩn thân nhưng Cốc Nhiễm lại nói muốn gặp người nhà của nàng, muốn nói với họ, hẳn sẽ lấy nàng làm vợ. A Ly nghĩ có lẽ hẳn nhớ tới những lời đã hứa hẹn trước khi nhảy xuống đài Luân Hồi, vì thế nàng vui vẻ dẫn hẳn đến Viêm Châu. Bộ tộc Hoan Hỉ thú biết thân phận Cốc Nhiễm nên cũng nhiệt tình tiếp đãi hẳn, không ngờ đồ ăn đã bị người ta hạ Mông Hãn dược. Thử nghĩ, thức ăn kia ngoài trừ Cốc Nhiễm mà bọn họ không phòng bị thì còn có ai có thể tiếp xúc được? tất cả các tộc nhân vì trúng thuốc mà vô lực phản kháng, ngay lúc đó người của Tô gia xuất hiện, giết hết toàn bộ, nghĩ tới việc sắp được thăng thiên thành tiên, bọn họ càng thêm điên cuồng như mãnh thú.

Sự thật xảy ra trước mắt, A Ly không thể không nghi ngờ Cốc Nhiễm có vai trò gì trong chuyện này, nàng đã trải qua chín mươi chín kiếp luân hồ với hẳn, nàng nghĩ rằng tình cảm của bọn họ vững hơn vàng đá nhưng khi Tô Phù Phong xuất hiện trong kiếp cuối cùng này thì tình yêu của bọn họ liền trở nên mong manh, yếu ớt.

Cốc Nhiễm luân hồi một trăm thế, A Ly chờ đợi một trăm thế, hai người thậm chí vẫn luôn yêu nhau, cho dù giữa chừng nhân duyên của họ có bị nhiễu loạn thì A Ly vẫn nỗ lực duy trì mối quan hệ của hai người. Cốc

Nhiệm quên nàng rồi lại yêu nàng, sua đó lại yêu, cứ tuần hoàn như vậy mà cũng chỉ có một mình A Ly chịu đựng.

Nhưng ở kiếp thứ một trăm của Cốc Nhiệm, hẳn lại rơi vào tình kiếp mà dù là tiên yêu đều khó thể vượt qua, Cốc Nhiệm cũng thế. Nhìn lại mọi chuyện, có thể nói Cốc Nhiệm đã đạt được cảnh giới rất cao mà vượt qua tai kiếp, vẫn là một thượng tiên cao quý còn đối với A Ly thì đây chính là bi kịch lớn nhất của cuộc đời nàng, nàng không vượt qua được và từ đó rơi vào vạn kiếp bất phục.

Cho nên, nàng không chỉ hận mà còn muốn cùng Cốc Nhiệm đồng quy vu tận, nếu sống không cùng sàng vậy thì chết cùng mộ đi.

Nhưng A Ly không có chết, tộc Hoan Hỉ thú dùng hết tất cả tu vi cuối cùng, hợp lực đem hồn phách của nàng phong ấn trên thân của một tiểu thú, che giấu được người của Tô gia, pháp lực của nàng cũng vì thế mà bị phong ấn theo. Nàng hôn mê ở Viên Châu, còn Hoan Hỉ thú tộc giữ được huyết mạch cuối cùng. Đó cũng là nguyên nhân khiến A Ly giả ngây giả dại, nàng không có pháp lực nhưng nàng muốn sống, nàng phải vì Hoan Hỉ thú tộc mà giữ lại huyết mạch.

“Ta hận ngươi. . .” A Ly vô ý thức lặp lại, là suy nghĩ cuối cùng của nàng trước khi hấp hối.

Nghe những lời của nàng, biểu tình của Tô Phù Phong càng thêm hung ác.

“Ngươi hận hẳn? nếu ngươi thực sự hận hẳn sao không giết hẳn? ngươi giả ngu ở bên cạnh hẳn mà hẳn không chút phòng bị gì với ngươi, cho nên ngươi có vô số cơ hội để giết hẳn nhưng ngươi lại không làm, rõ ràng là ngươi vẫn còn yêu Cốc Nhiệm”

“A Ly! Ngươi còn yêu Cốc Nhiệm. . . Ngươi không lừa được ta!”

“Nếu không phải Cốc Nhiễm cảm thấy hân không thể động tình với một tiểu thú thì e là đã giẫm lên vết xe đổ mà yêu người”

“Ta sẽ không buông tay ! thứ ta muốn, không ai có thể cướp được từ tay ta”

...

A Ly không còn nghe được Tô Phù Phong nói gì nữa, tai ù lên, phổi đau đến mức phun cả máu tươi, văng trúng gương mặt trắng nõn của Tô Phù Phong làm cho dung nhan của đệ nhất mỹ nhân thiên giới hoàn toàn biến dạng.

Mặt dính đầy máu, Tô Phù Phong tức giận đến mức bật cười, giọng cười the thé sắc bén, cánh tay đang nắm cổ A Ly càng thêm dùng sức, nháy mắt đã nghe tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, thế nhưng trong tai của Tô Phù Phong lại là tiếng nhạc êm ái, làm cho nàng ta cảm thấy rất vui vẻ.

A Ly bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến vô cùng thê lương. Lúc này đây, nàng sẽ không còn may mắn như trước nữa, nàng thật có lỗi với cha mẹ, với các trưởng lão với toàn bộ tộc nhân của Hoan Hỉ thú tộc.

Tô Phù Phong cũng không cần phí sức, A Ly đã không còn chút sức lực để phản kháng, thậm chí là không thể giãy dụa, nội tạng của nàng đã vỡ nát, máu tuôn ra như suối, không còn hơi thở nữa.

“Chuyện này không thể oán ta, muốn oán thì người nên oán bản thân vì đã yêu phải người người không nên yêu. Cốc Nhiễm là của ta” Tô Phù Phong ném thân mình cứng nhắc của A Ly lên giường.

A Ly vừa chết, Tô Phù Phong cảm giác oán niệm trong lòng cũng giảm đi rất nhiều, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng được bỏ xuống. Nàng muốn sau khi Cốc Nhiễm trở về nhìn thấy thi thể của A Ly thì nghĩ rằng A Ly không qua khỏi, mà những tiên nô bị nàng làm cho hôn mê cũng sẽ không

nói được gì, thời gian rồi sẽ làm cho Cốc Nhiễm nhanh chóng quên A Ly, mà nàng vẫn là hôn thê của hắn, hôn lễ vẫn sẽ tiếp tục cử hành.

Nàng, Tô Phù Phong, chính là thê tử của Cốc Nhiễm thượng tiên, là con dâu của Bàn Cổ, làm em dâu Thiên Quân, chúng sinh trong tam giới lục đạo đều phải cung kính với nàng. Thân phận tôn quý nàng nhất định phải có.

“Ha ha. . . Cái gì uyên ương tại bay, tất chi la chi. Từ giờ trở đi, hắn chỉ biết tới uyên ương mà ta theo chứ không phải là thê của ngươi” .Tô Phù Phong mang theo cảm giác vui sướng trước giờ chưa từng có cõi mây hướng về phía Khổ Hải mà đi.

Nháy mắt sau, trong tầm điện của Cốc Nhiễm một đạo hồng quang phá tan cả trần nhà, chiếu sáng toàn bộ Thiên Vi cung, giống như huyết quang tràn ngập.

“A ——” ngay sau đó một tiếng thét dài đột nhiên vang lên, khi thiên binh tuần tra chạy tới chỉ thấy một ảo ảnh từ Thiên Vi cung vọt ra, tốc độ cực kỳ nhanh, nhìn thân hình thì là một con thú rất lớn, còn thấy một hỏa cầu Xích Viêm ở ngay đuôi, thần thú trên thiên giới dường như cũng cảm giác được khác thường nên xao động bất an, lại mơ hồ thấy một đám khói đen bay ra, đuổi theo ảo ảnh của cự thú.

Thiên Nguyên điện, Thiên Quân đang tham thiên nhập định đột nhiên mở mắt, liếc nhìn về phía Thiên Vi cung đang thoáng hiện hồng quang.

“Phong ẩn giải .” trên mặt Thiên Quân hiện lên ý cười, dù đã già vẫn không che giấu được khí vũ hiên ngang.

Lúc này Thanh Long ở bên cạnh Thiên Quân cũng nhìn về hướng Thiên Vi cung, trong lòng mơ hồ hoảng loạn, hắn cũng nhận ra có một cỗ lực lượng đã thoát khỏi Thiên Vi cung, âm thanh rít gào nghe rất quen thuộc

“Không thể tưởng tượng được còn có Hoan Hỉ thú còn sống”

“Hoan Hỉ thú tộc còn lưu lại huyết mạch, bốn tọa cũng rất vui mừng”. Thì ra Thiên Quân cười là vì vậy. Hoan Hỉ thú trung thành phụng dưỡng Bàn Cổ, tư cách còn cao hơn cả Thanh Long, đáng tiếc lại gặp phải kết cục bi thảm, mà A Ly cùng Cốc Nhiễm yêu nhau cũng không được bên nhau, nay lại có một Hoan Hỉ thú xuất hiện, trong lòng Thiên Quân cảm thấy vui mừng cũng giảm bớt sự áy náy, nói cho cùng là bọn hắc có lỗi với Hoan Hỉ thú tộc.

“Cốc Nhiễm tiên quân chuyện gì cũng không nhớ” Thanh Long lầm bầm.

“Nếu hắc quyết tâm tìm hiểu, tự nhiên sẽ nhớ lại, đương nhiên là bốn tọa không hi vọng hắc nhớ lại, thực mong hắc cứ như bây giờ, vô tâm vô phế mà sống. Tình yêu sẽ làm cho hắc thêm đau khổ”. Đây là tấm lòng của người huynh trưởng dành cho đệ đệ của mình, thời gian của hắc không còn nhiều, chỉ có thể bảo hộ cho Cốc Nhiễm thêm vài năm nữa nên coi như hắc ích kỷ cũng được, độc đoán cũng thế, hắc vẫn kiên trì cho rằng Cốc Nhiễm quên đi những chuyện trước kia là tốt nhất.

“Thanh Long, người và ta cứ yên lặng chờ xem tình hình tiếp theo sẽ thế nào đi” Thiên Quân dường như có chút chờ mong, xem vận mệnh an bài thế nào.

Trò hay, vừa mới vừa mới bắt đầu.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đại Hôn Của Cốc Nhiễm

Thiên giới an bình đã lâu lắm rồi, các thần tiên chuyên tâm theo đuổi cảnh giới vô vi, yêu ma cũng không dám quấy nhiễu, nhân gian vẫn tuần hoàn những yêu oán tình thù, sinh ly tử biệt...Cho nên khó có được chút tin tức cho các bà tám bàn chuyện, ngày qua ngày cứ vậy mà nối tiếp nhau, mặt trời cứ mọc đằng đông rồi lặn đằng tây, cuộc sống an tĩnh tới mức nhàm chán.

Nhưng mà ba tháng trước, Cốc Nhiễm mang một lừng chó từ Viêm Châu về, thiên giới bỗng náo nhiệt hẳn lên, hàng ngày luôn có tin để người ta buôn dưa lê. Chuyện của A Ly cùng Cốc Nhiễm vừa mất sức thu hút thì đã tới chuyện A Ly kén rể bị Trừng Nhân đến quấy rối, cuối cùng cũng phải bỏ mạng dù đã uống không ít máu của Cốc Nhiễm tiên quân, ngay cả Tịnh Vũ tiên quân vất vả lắm mới mời được thần y Hoa Đà tới thì A Ly đã hồn lìa khỏi xác.

Đương nhiên những tin tức đó đều đã cũ, đều là tin của một tháng trước.

Lúc này Thiên Vi cung rực rỡ đèn hoa, trên cửa treo đầy đèn lồng màu đỏ, tiên nhạc du dương, lụa đỏ sóng sánh như sóng biển, hoa mẫu đơn tượng cho phú quý nở rộ, toàn bộ thiên giới chìm trong không khí vui vẻ náo nhiệt.

Người đến kẻ đi, ra vào tấp nập, mấy tiểu tiên thì chụm đầu một chỗ, say sưa cập nhật tin tức mới nhất.

“Hôm nay là đại hôn của Cốc Nhiễm tiên quân và Tô tiểu thư, người nổi danh trong tam giới đều tề tựu đông đảo, chắc chắn không hổ là thượng

tiên, rất có mặt mũi a, ta là thần tiên một ngàn năm rồi cũng chưa từng thấy nhiều nhân vật lớn như vậy”

“Nhưng mà thật đáng tiếc, đôi mắt của Cốc Nhiễm tiên quân lại bị mù, cho dù cưới được đệ nhất mỹ nhân thiên giới thì cũng không thể thưởng thức mỗi ngày”

“Hôm nay hai người có thể nói là trải qua sinh tử hoạn nạn có nhau, ta nghe nói khi Cốc Nhiễm tiên quân đến Khổ Hải tìm Trừng Nhân để báo thù cho lừng chó kia, nhưng hắn đã mất hết pháp lực, chỉ nhờ vào Côn Ngô kiếm nên nhanh chóng rơi vào thế hạ phong. Trừng Nhân năm xưa là bị Cốc Nhiễm bắt giam ở Khổ Hải nên vẫn ôm thù hận, Cốc Nhiễm tiên quân tìm tới đó chẳng khác nào đưa dê tới miệng cọp.” Nói tới đây tiểu tiên kia còn đảo mắt nhìn chung quanh một vòng.

Một tiểu tiên khác hưng phấn bổ sung

“Ai nha, người nói nhiều như vậy cũng chưa nói tới trọng tâm. Ai cũng biết Cốc Nhiễm tiên quân vô dụng, hắn tìm tới Khổ Hải suýt chút nữa đã bị Trừng Nhân giết chết, cũng may Tô tiểu thư tới đúng lúc, sát cánh kề vai chiến đấu với Cốc Nhiễm tiên quân, nhưng Trừng Nhân cũng không phải đèn cạn dầu cho nên dù có Tô tiểu thư giúp sức cũng không giành được phần thắng. Sau Tô tiểu thư liều mình cứu Cốc Nhiễm tiên quân ra mà hắn lúc đó cũng đã nửa sống nửa chết, cũng may Trừng Nhân cũng đã chết ở đòn cuối cùng của Cốc Nhiễm tiên quân, đáng tiếc là Cốc Nhiễm tiên quân cũng vì trận chiến này mà bị mù hai mắt”

“Ta nghe nói Cốc Nhiễm tiên quân vì cứu lừng chó kia mà tạm hoãn hôn lễ với Tô tiểu thư, nhưng Tô tiểu thư đối với hắn vẫn là một mảnh tình si, vì thế Cốc Nhiễm tiên quân sau khi được cứu trở về cũng rất cảm động, tuy vẫn đau lòng vì cái chết của A Ly nên tâm tình cũng khá hơn. Tô tiểu thư cũng không vì Cốc Nhiễm tiên quân bị mù mà bỏ mặc hắn, vẫn kề cận bên cạnh hắn hàng ngày, có lẽ người có tình sẽ thành thân thuộc, cuối cùng Cốc

Nhiệm tiên quân cũng chủ động đề cập tới hôn lễ, Tô tiểu thư có thể nói là bỉ cực thái lai”

...

Tiếng nhạc vang vọng từ xa đã cắt ngang lời bàn tán của bọn họ, còn có rất nhiều mây lành bao quanh Thiên Vi cung, làm sáng rực cả một góc trời.

“Suyt, đừng nói nữa, đội ngũ đón dâu của Cốc Nhiệm tiên quân đã trở lại, chúng ta nhanh đi xem đệ nhất mỹ nhân của thiên giới hôm nay làm tân nương thế nào đi”

Cửa Thiên Vi cung tập trung rất nhiều người, kỳ hoa dị thảo khắp tam giới đều có mặt, dường như đều muốn góp sức, tham gia hôn lễ của Cốc Nhiệm thượng tiên.

Cốc Nhiệm một thân hồng bào càng thêm hoàn mỹ, dung nhan tuấn mỹ, một sợi tơ màu đen buộc nút sau đầu, che đi hai mắt, nhìn không ra hân tâm tư của hân thế nào. Đứng trên cao, hân vẫn như thế, khí chất ung dung mà bên cạnh hân là Tô Phù Phong xinh đẹp động lòng người. Tô Phù Phong môi mọng yêu mỹ, mũi nhân như tơ, khuôn mặt không nén được cảm giác vui sướng và hạnh phúc. Phía sau hai người, tiên đồng chốc chốc lại vung tay rải hoa, các vì sao thay nhau chiếu lấp lánh làm cho bầu trời trở thành một dải ngân hà chói mắt.

Tiên nhạc réo rắt, đội ngũ đón dâu hùng hậu hạ xuống đại viện của Thiên Vi cung, Cốc Nhiệm nắm tay Tô Phù Phong đi vào trong, mỉm cười cảm ơn những lời chúc phúc của mọi người. Bởi vì mắt không thể nhìn thấy nên hân phải nghiêng đầu lắng nghe để phân biệt thân phận người tới, khi thì gật đầu lúc lại mỉm cười, tinh thần có vẻ rất tốt.

Thiên Quân cũng cỡi Thanh Long đến đây, Tây Vương Mẫu và Tịnh Vũ trang phục hoa lệ đi bên cạnh. Mọi người nhìn thấy Thiên Quân đều quỳ xuống hành lễ.

“Hôm nay là đại hôn của Cốc Nhiễm, chúng tiên không cần câu nệ lễ tiết, bốn tọa chỉ là tân khách, đừng vì bốn tọa mà làm mọi người mất hứng, hi vọng chúng tiên có thể vui chơi tận hưởng” Thiên Quân mỉm cười hòa nhã, giảm đi vẻ nghiêm nghị thường ngày lại tăng mấy phần nhân tình, đệ đệ hẳn rồi cuộc cũng đã thành gia lập thất.

Tây Vương Mẫu cũng đi vào đại điện, ngồi lên vị trí chủ vị bên cạnh Thiên Quân. Tây Vương Mẫu thoát nhìn giống như một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, ánh mắt hơi nghiêm khắc, bộ dáng phúc hậu mượt mà, nếu không biết chuyện thì sẽ không ai nghĩ Thiên Quân bộ dáng y như ông lão là ca ca của Cốc Nhiễm, còn phu nhân cao quý nghiêm nghị Tây Vương Mẫu lại là muội muội của Cốc Nhiễm.

“Phù Phong.” Tây Vương Mẫu ngồi xuống, đưa mắt nhìn tân khách một lượt rồi lên tiếng gọi Tô Phù Phong.

“Tây Vương Mẫu, chuyện gì?” Tô Phù Phong đến gần, thành thân xong, nàng chính là tấu tử của Tây Vương Mẫu, một cô nương như nàng lại làm tấu tử của một mệnh phụ trung niên dù thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

“Sao lại không thấy người nhà của người?” Tây Vương Mẫu ngạc nhiên, theo lý, toàn bộ người nhà của Tô Phù Phong cũng phải có mặt mới đúng.

Lúc này Tô Phù Phong cũng phát hiện ra vấn đề, nàng vì muốn hôm nay là người xinh đẹp nhất nên từ sáng sớm đã đến Nguyệt cung nhờ Hằng Nga tiên tử giúp, vì vậy mới không cùng người nhà tới đây. Giờ lành bái đường sắp tới, Tô gia nhị lão là cao đường hẳn nên có mặt từ sớm mới đúng. Nàng không khỏi ảo não, Tô gia đến muộn thực làm cho nàng mất mặt.

“Chắc là đang trên đường tới đây” Tô Phù Phong vừa trả lời vừa đưa mắt tìm kiếm thân ảnh của Tô Hoa Dương, mí mắt giật giật, tim đập liên

hồi, có lẽ là do ngủ không ngon cho nên thấy mệt mỏi nhưng mà vẫn có dự cảm không lành.

Tô Phù Phong bước nhanh đến bên cạnh Cốc Nhiễm, kéo tay áo của hần, Cốc Nhiễm nghiêng đầu nghe Tô Phù Phong nói

“Đến giờ cũng chưa thấy cha ta tới, mà mí mắt ta cứ giật liên hồi, không biết có chuyện gì xảy ra hay không”

Cốc Nhiễm lắc đầu, cầm lấy tay Tô Phù Phong an ủi “ sẽ không, có lẽ bọn họ thu xếp mọi việc xong xuôi nên mới đến muộn, chờ thêm chút nữa đi”

Nói xong cũng không để trong lòng mà nghiêng người nói với Tịnh Vũ

“Tịnh Vũ, hôm nay ta đại hôn, buổi sáng đã nhờ người mang mấy con gà nướng đến tế trước phần mộ của A Ly, người có làm chưa?”

“Rồi” Tịnh Vũ gật đầu, nhắc tới A Ly, trong mắt hần hiện lên vẻ đau xót, thật ra hần còn mang theo một vò rượu Nữ Nhi Hồng để tế A Ly nữa, hần nhớ nàng thích uống rượu.

Hôm nay là ngày đại hỉ của Cốc Nhiễm, cũng nên để cho nàng cao hứng dù nàng đã chết.

Tô Phù Phong nghe vậy không vui trong lòng, Cốc Nhiễm không nói ra nhưng nàng biết hần vẫn còn nghĩ tới A Ly, ngay cả ngày thành thân cũng nhớ mang gà nướng đi cúng nàng, nhưng mà tin rằng chuyện này sẽ tồn tại không bao lâu, Cốc Nhiễm sớm muộn gì cũng sẽ quên A Ly, A Ly chẳng qua chỉ là một sủng thú mà thôi, rồi nàng sẽ tìm một tiểu thú khác để di dời lực chú ý của Cốc Nhiễm.

Lúc này, người chủ trì hôn lễ đã cầm một cuốn sổ thật dày, xướng to tên khách mời và các lễ vật được tặng, thể hiện địa vị của người kết hôn.

“Đông Hải Long vương, đưa Dạ Minh châu mười hai viên, ánh trắng cốc chín đôi.”

“Thái Thượng Lão Quân đưa năm viên quy nguyên đan, sáu viên tổng tử đan”

“Quan Âm Đại Sĩ đưa ba bình dương chi ngọc lộ, trúc tía trăm cân”

“Ma Quân Mặc Dạ đưa một đôi Mạc Tà kiếm”

...

Lễ vật cực kỳ quý giá y như thân phận của người tặng và được tặng

Minh Chiêu nghe Thái Thượng Lão Quân tặng tổng tử đan thì che miệng thì thầm vào tai Cốc Nhiễm

“Thái Thượng lão nhân suy nghĩ thật chu toàn, ăn tổng tử đan rồi, đảm bảo người và Tô tiểu thư sẽ sinh ra một tiểu tử béo tròn”

“Chỉ sợ béo tiểu tử cũng không làm cho kẻ thấy mỹ nam liền nổi sắc tâm như người” Cốc Nhiễm đáp trả.

Sinh đứa nhỏ? Hẳn không có nghĩ xa như vậy, thành thân đã là cực hạn của hắc rồi, nếu không phải bị Tô Phù Phong làm cảm động thì hẳn đã không nghĩ tới chuyện thành thân, nhưng tốt xấu thế nào cũng phải cho người ta một cái công đạo. Như vậy mới không uổng công Tô Phù Phong đến Khố Hải cứu hắc, A Ly đã chết rồi, hẳn không có truy cứu bởi vì tâm của hắc đã nguội lạnh như tro tàn.

“Ma Quân Mặc Dạ xem ra là nhịn đau mà từ bỏ thứ mình yêu thích, cư nhiên đem cả hai thanh thần khí Mạc Tà đều tặng hết cho người” Tịnh Vũ lú lười, nhưng mà Mặc Dạ đã cùng người yêu quy ẩn sơn lâm, cho nên

thần khí với hân cũng chẳng có giá trị gì, tặng cho Cốc Nhiễm còn được chút tiếng thơm.

“Thế thì ta cũng nên thành thân, chắc chắn sẽ thu được nhiều bảo vật, ha ha” Minh Chiêu tính toán, cân nhắc nên lựa chọn ai làm tân nương tử.

“Không phải người thích nam nhân sao?” Cốc Nhiễm không bỏ lỡ cơ hội châm chọc.

“Xuyt ——” Minh Chiêu đem ngón trỏ đặt lên môi Cốc Nhiễm, xúc cảm mềm mại làm hân đột nhiên hoảng hốt, nếu Cốc Nhiễm không phải là thúc thúc của hân thì nhất định hân sẽ ăn tới xương cốt không còn.

Lúc này mà còn muốn giấu diếm sao? Chuyện Minh Chiêu tiên quân thích nam nhân đã không còn là bí mật, ai nấy đều cầu nguyện có ác nữ nào đó thu phục được hân, miễn đi tai họa cho các mỹ nam.

“Cứu mạng a! Tiểu thư!”

“Cứu mạng a! Nhanh đi cứu Lão gia phu nhân a!”

Bỗng nhiên, bên ngoài Thiên Vi cung truyền tới tiếng gào khóc, sau đó là tiểu đạo sĩ toàn thân đầy máu chạy vào, hình như là đệ tử của Tô phủ.

“Xảy ra chuyện gì?” Tô Phù Phong bất an bùng nổ, vội vàng tiến lên nâng tiểu đạo sĩ dậy.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tô Gia Bị Giết

Tiểu đạo sĩ đột nhiên xông vào hiện trường hôn lễ toàn thân đầy máu, trên lưng còn có một vết xước rất sâu nhìn thấy cả xương, nhìn vết cào này như là bị thú gây nên, hấn gào khóc nói

“Lão gia vốn định mang theo chúng tiểu nhân đến tham dự hôn lễ nhưng đột nhiên xuất hiện một nữ nhân mặc bạch y, sau đó hóa thành cự thú, không nói tiếng nào đã đại khai sát giới với Tô gia. Ta thấy vậy vội chạy tới đây báo tin, nữ nhân kia thật kinh khủng, lão gia không đánh lại nàng, e là cả Tô phủ lành ít dữ nhiều”

Nghe vậy, chúng tiên ồ lên bàn tán, mặt Tô Phù Phong trắng bệch, son phấn càng làm cho mặt của nàng thêm tái.

“Là ai mà dám kiêu ngạo như vậy, thực không nể mặt thiên giới a. Dám đại khai sát giới trong ngày đại hôn của Cốc Nhiễm tiên quân, rõ ràng là muốn khiêu khích mà”. Diêm La Vương nổi bão đầu tiên, mặt hồng lên, vừa thấy đã biết là tính nóng như lửa.

“Cốc Nhiễm tiên quân, nơi này ai chẳng là cao thủ số một số hai của tam giới, người chỉ cần nói một câu, chúng ta lập tức đi bắt hung thủ ngay” Ma Quân thiên Minh xung phong nhận việc.

Ai nấy đều khí thế hùng hục, chuẩn bị đi đến Tô phủ nhưng Tịnh Vũ đã đầy xe lăn tiến lên chặn lại

“Các vị đều là khách của thiên giới sao dám phiền các vị phải ra tay, chi bằng để Tịnh Vũ đến Tô phủ xem sự tình thế nào trước đã”

“VẬY..” mọi người đều nhìn Cốc Nhiễm, chờ nghe quyết định của hắn.

“Để Tịnh Vũ đi đi, hắn là chiến thần phụ trách an nguy của thiên giới, đây là trách nhiệm của hắn” Cốc Nhiễm lên tiếng, đưa tay vỗ vỗ bả vai Tô Phù Phong để an ủi, không biết Tô gia đắc tội ai mà phải gặp họa sát thân? Còn có nữ nhân mà đạo sĩ kia nói là ai?

“Còn có ta!” Tô Phù Phong trong tay đã nắm Cửu Khúc Liên Hoa.

Tịnh Vũ liếc mắt nhìn Tô Phù Phong một cái, không nói gì rồi bay về phía Tô phủ, Tô Phù Phong cũng vội vàng đuổi theo, một thân giá y đỏ rực như máu tươi, càng nhìn càng chói mắt rồi dần dần biến mất ở cuối chân trời.

Cốc Nhiễm và tân khách cũng lập tức bay đến Tô phủ.

“Chuyện nên tới sẽ phải tới, Tô gia gây nghiệt cũng đã đến lúc phải hoàn trả” Thiên Quân và Tây Vương Mẫu lại không vội đến Tô phủ, thần sắc lạnh nhạt rời khỏi Thiên Vi cung, giống như dù có chuyện gì xảy ra cũng không ảnh hưởng tới bọn họ, thái độ hờ hững, bàng quang nhìn xem thế sự thay đổi ra sao.

“Tịnh Vũ cố ý tới Tô phủ trước mọi người là có ý muốn bảo vệ nàng, xem ra Tịnh Vũ vẫn không quên được nàng”. Tây Vương Mẫu thở dài rồi nói tiếp “ chúng ta chỉ là người ngoài cuộc, vận mệnh an bài thế nào thì tự bọn họ giải quyết đi”

Dù có chuyện gì thì hết thảy cũng thuận theo thiên mệnh, nhân quả tuần hoàn, không ai tránh khỏi sự trói buộc của thiên mệnh, thần tiên cũng vậy thôi. Thiên Quân và Tây Vương Mẫu xem ra đã sớm thấu hiểu đạo lý này.

Thiên Quân và Tây Vương Mẫu cũng biết hôn lễ này sẽ không thể tiếp tục nên tự trở về tam điện, không đếm xỉa đến.

Thiên Vi cung chớp mắt trở nên vắng lặng, chỉ còn lại vài tiên nô canh cửa, đèn lồng vẫn treo trên đại môn, vừa rồi còn náo nhiệt vui vẻ, phút chốc đã trở nên lạnh lùng, tất cả đều tới rất đột ngột.

...

Tô phủ, một mảnh tĩnh mịch, trên núi nắng ấm gió nhẹ, mơ hồ có thể ngửi được mùi máu tươi.

Bên dưới tấm biển ở cổng chính của Tô phủ, một thiếu nữ cao gầy, thân mặc bạch y đang khoanh tay đứng nhìn, mái tóc dài đen bóng chỉ dùng một cái trâm ngọc cố định, khuôn mặt không trang điểm cũng đã xinh đẹp tuyệt trần, đôi mày lá liễu, môi hồng nhuận như cánh hoa, ngũ quan tinh xảo lại không mất đi linh khí, tựa như mỹ ngọc thiên nhiên tìm mĩ tạo thành. Ánh mắt thanh lệ thoát tục, nhìn khắp thiên hạ cũng không thấy ai có thể đẹp bằng nàng.

Dưới chân thiếu nữ là Tô Hoa Dương đang thở thoi thóp, cả người đầy máu, tóc dài rối tung, nhìn chật vật vô cùng.

“Người là A Ly. . . Người không chết. . . Người là A Ly. . . Báo ứng a. . . Báo ứng rốt cục đến đây. . .” Tô Hoa Dương vẻ mặt hoảng hốt, ngơ ngác nhìn về bạch y thiếu nữ lầm bầm lâu bầu, máu từ miệng vết thương vẫn chảy nhưng hẳn lại không cảm nhận được sự đau đớn.

“Phải, ta là A Ly” bạch y thiếu nữ thanh âm thanh thúy như châu ngọc nhưng cũng nghe ra được sự tức giận.

A Ly hừ lạnh một tiếng, chân phải dẫm lên lưng Tô Hoa Dương nói “báo ứng này đã chậm hơn tám ngàn năm rồi, lúc trước Tô gia giết Hoan Hi thú, nay ta diệt cả nhà ngươi cũng là công bằng”

“Người không phải đã chết. . . Sao?” Tô Hoa Dương đến bây giờ cũng chưa rõ vì sao A Ly lại đột nhiên xuất hiện, nàng rõ ràng đã chết.

“Nói đến chuyện ta không có chết còn phải cảm tạ Tô Phù Phong, nếu không phải nàng ta giết ta lần nữa thì phong ấn của ta sẽ không bị cởi bỏ. Đương nhiên các người có thể không phải chết, cho nên muốn trách thì nên trách nữ nhi hao hết tâm tư muốn gả cho Cốc Nhiễm đi”. Thực ra A Ly có thể giải bỏ phong ấn cũng là ngoài ý muốn, nàng vốn nghĩ mình đã chết nhưng không ngờ hồn phách của nàng được phong ấn trên mình lửng chơ nên thân thể vừa chết thì nàng cũng cởi bỏ được phong ấn, khôi phục chân thân cũng khôi phục pháp lực.

Nàng vốn muốn hoàn thành ước nguyện của tộc nhân, hảo hảo sống sót, không muốn báo thù, không muốn chính mình cuốn vào thị phi nhưng Tô Phù Phong vẫn luôn ép bức, thậm chí còn ra tay giết nàng hoặc có thể nói do số mệnh, cho nên cuối cùng nàng đã thoát khỏi phong ấn.

Thực ra, khi được giải thoát khỏi phong ấn, nàng đã muốn quy ẩn sơn lâm, không màng thế sự nhưng tin Cốc Nhiễm và Tô Phù Phong đại hôn truyền khắp tam giới, người ta còn bàn tán xôn xao, hâm mộ hai người “hoạn nạn có nhau” làm nàng nổi giận.

Nàng không thể lánh đời bảo mệnh được nữa, nàng muốn trả thù, muốn phá tan hôn lễ của Cốc Nhiễm và Tô Phù Phong.

Bỗng nhiên A Ly rùng mình một cái, lửa giận hừng hực trong nội tâm đột nhiên suy yếu rồi. Nàng lắc đầu, cảm giác thân thể của mình có gì đó không đúng nhưng lại không biết cụ thể thế nào. Nàng cảm thấy nghi hoặc với ý nghĩ của mình, nàng khi nào lại trở nên bạo ngược như vậy? khi nghe Tô Phù Phong và Cốc Nhiễm sẽ thành thân, nàng giống như ma xui quỷ khiến mà đến Tô phủ tàn sát, giờ nghĩ lại bộ dáng thị huyết của mình cũng cảm thấy khó hiểu. Cảm giác khác thường này hình như xuất hiện khi nàng bị Tô Phù Phong đánh trọng thương rồi chạy trốn tới Ký Châu, dường như có một cỗ tà khí ăn mòn dần dần tư tưởng của nàng, tùy thời đánh tan lý trí của nàng.

“Người đã giết chúng ta, có thể buông tha cho Phù Phong không?” Tô Hoa Dương tự biết mình không thể sống, lại nghĩ tới nữ nhi háo thắng sẽ gả cho Cốc Nhiễm tiên quân, có chỗ dựa lớn thì A Ly chắc sẽ không làm được gì nàng.

Lời của Tô Hoa Dương làm A Ly thu hồi suy nghĩ. Mặc kệ, người cũng đã giết rồi, dù cho lúc đó nàng vì tức giận mà không suy nghĩ thì cũng không thể quay đầu lại được nữa, cho nên con đường này phải đi cho tới cùng.

“Người nói sao?” Đương nhiên không thể! A Ly cảm thấy yêu cầu của Tô Hoa Dương rất buồn cười, nhưng mà Tô Phù Phong lúc này là chúng tinh phùng nguyệt, có núi lớn để dựa vào cho nên phải chờ thời cơ mới có thể ra tay.

“Ta hỏi lại lần nữa, lừng chó trượng đâu?” nếu đã quyết định báo thù thì cũng phải thuận tiện truy cứu về lừng chó trượng bị mất trước kia, lực lượng trong đó rất đáng sợ, rơi vào tay ai cũng rất đáng lo, nếu có thể tìm được lừng chó trượng thì cha và các trưởng lão cũng có thể yên lòng.

“Ta không biết. Là do ta nghe nói người là Hoan Hỉ thú, nếu ăn thịt thì có thể giúp ta thăng thiên, nhưng lúc đó ta chỉ là một phàm nhân sao biết được sự tồn tại của lừng chó trượng. Tin tưởng ta, ta chưa từng thấy lừng chó trượng” Tô Hoa Dương lắc đầu, trán đổ mồ hôi.

Thiên Quân thấy việc Tô gia thăng thiên đã là kết cục đã định mà Hoan Hỉ thú tộc cũng không thể sống lại nên cũng không truy cứu nữa, cho nên liền tuyên bố do tà ma xâm nhập, Hoan Hỉ thú vì bảo vệ lừng chó trượng mà bị hủy diệt. Tô Hoa Dương sợ người khác biết được chân tướng nên cũng chưa bao giờ dám hỏi đến chuyện lừng chó trượng, nếu hãn thực sự có cầm nó thì đã sớm xưng bá tam giới rồi. Thực ra hãn cũng rất ngạc nhiên, không biết khi bọn hãn giết Hoan Hỉ thú tộc thì lừng chó trượng rơi vào tay ai.

A Ly nhúm mày, lại hỏi: “Là ai nói cho người chuyện của Hoan Hỉ thú tộc? là Cốc Nhiễm phải không?”

Lúc đó chỉ có một mình Cốc Nhiễm biết nàng là Hoan Hỉ thú mà thôi.

“Không, là. . .”

“Cha!” thanh âm lo lắng của Tô Phù Phong vang lên từ xa.

“Đáng chết!” A Ly chửi thề một tiếng, chuyện nàng muốn biết còn chưa hỏi được, viện binh đã tới nhanh như vậy, nhưng mà cũng may vẫn còn Tô Phù Phong.

A Ly xòe tay chụp xuống thiên linh cái của Tô Hoa Dương, một đạo hồng quang lóe ra, óc của Tô Hoa Dương vỡ tan, khi đám người Tô Phù Phong tới nơi thì A Ly đã rời khỏi Tô phủ.

Khi Tịnh Vũ cùng Tô Phù Phong đến Tô phủ thì không một ai còn sống, thi thể đứt lìa từng mảnh vung vãi khắp mặt đất, vật dụng gia đình cũng vỡ vụn, cổng chính Tô phủ trước kia luôn khói hương nghi ngút giờ vắng lặng, hỗn độn.

Tô Phù Phong đau lòng đến mức sắp ngất xỉu, nước mắt tràn mi làm nhòe nhoẹt cả lớp son phấn trang điểm. Nàng không ngờ hi sự lại biến thành tang sự, nàng vẫn không có được gì như trước, thậm chí còn mất đi người thân, nếu nàng không có mặt ở Thiên Vi cung thì chắc nàng cũng bỏ mạng. Xem ra chuyện Tô gia năm xưa giết hại Hoan Hỉ thú tộc đã bị bại lộ.

Tịnh Vũ lạnh lùng quét mắt nhìn thi thể ngổn ngang trong Tô phủ, máu đột nhiên trào ra, rất nhanh đã nhuộm hồng cả xe lăn bạch ngọc dưới chân hắn.

“A Ly! Là người phải không?” Tịnh Vũ ngẩng đầu hướng về hư không lớn tiếng kêu gọi, ngoại trừ A Ly thì còn ai có mối thù sâu đậm với Tô phủ

như thế? Nhưng chẳng phải A Ly đã chết rồi sao? Khi nghe tiểu đạo sĩ báo tin người tới là một thiếu nữ bạch y thì Tịnh Vũ đã khẳng định đó chính là A Ly, bởi vì A Ly thích mặc quần áo màu trắng, nàng nói màu trắng dễ dàng bị vấy bẩn nên mặc màu trắng sẽ dễ dàng nhìn thấy vết bẩn, sẽ thúc đẩy nàng siêng năng giặt quần áo hơn.

Tô Phù Phong nghe vậy, nắm chặt Cửu Khúc Hoa Liên la to “ A Ly, người muốn báo oán thì hãy tới tìm ta. Người ra đây đi, hôm nay ta không giết được người không thể giải được mối hận trong lòng ta”

“Tô Phù Phong! Người nếu còn dám đả thương A Ly lần nữa, ta sẽ làm cho người cả đời này không thể siêu sinh” Tịnh Vũ giận tái mặt, hăn tuyệt đối không để A Ly phải chịu thêm thương tổn nào nữa.

Tô Phù Phong cười lớn, thê lương vô cùng, tựa hồ như nàng cảm thấy Tịnh Vũ nói mấy câu này thật buồn cười.

“Người có tư cách gì mà nói vậy? lúc trước nếu không vì người...”

“Câm miệng! người dám nói thêm một từ ta sẽ cho người chết không có chỗ chôn” Tịnh Vũ quát to ngăn chặn lời của Tô Phù Phong, hăn khoát tay một cái, Tô Phù Phong đã như điều đứt dây ngã xuống bên cạnh thi thể của Tô Hoa Dương. Tô Phù Phong nhìn thấy phụ thân chết thảm thì rùng mình.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Vết Máu Ở Góc Váy

Tịnh Vũ và Tô Phù Phong đến Tô phủ không bao lâu thì chốc lát chúng tiên cùng thần phật, yêu ma tam giới cũng tới nơi, làm cho hai đỉnh núi quanh Tô phủ đều chật ních, trong đó có cả những kẻ tới hóng tin để buôn chuyện.

“Ôi trời ơi, lâu rồi thiên giới không có thảm án lớn như vậy” người phát ra cảm thán này là tướng quân Trọng Lâu của Ma giới.

Chúng tiên sắc mặt đều khó coi, dám ở thiên giới giết người, đúng là lá gan quá lớn. Hôm nay lại là ngày đại hôn của Cốc Nhiễm tiên quân, những nhân vật tai to mặt lớn của tam giới đều tề tựu đông đủ, nói là đến uống rượu mừng chi bằng giờ nói đến xem kịch vui, chẳng trách Thiên Quân lại không cùng tới, cử chỉ sáng suốt a.

“Tịnh Vũ tiên quân có bắt được hung thủ không?”

“Hung thủ ở đâu? Mau đi thỉnh tấu Thiên Quân rồi đưa lên Tru Tiên đài để Thiên Lôi tặng nàng mấy trăm búa, làm cho nàng hội phi yên diệt đi”

“Rất ác độc ! Tô gia rất thảm !”

...

“Cầu các vị làm chủ cho Phù Phong, nhất định phải sớm lôi cổ hung thủ ra” Tô Phù Phong quỳ gối trước thi thể của Tô Hoa Dương, hai mắt sưng đỏ, không còn hình ảnh của tân nương tử kiều diễm làm người yêu mến nữa.

“Tô tiểu thư yên tâm, chúng ta nhất định sẽ vì Tô gia đòi lại công đạo.” chúng tiên trăm miệng một lời.

“Phù Phong!” khi Cốc Nhiễm đi vào đại môn của Tô phủ, hắn chỉ người được mùi máu tương cũng đã đoán ra cảnh tượng thê thảm thế nào.

“Cốc Nhiễm. . . Ô ô. . . Cha ta. . . Mẹ ta bọn họ chết thật thảm a” Tô Phù Phong thấy Cốc Nhiễm đến thì lập tức gào khóc.

Cốc Nhiễm bám theo tường đá trước cửa mà đi vào, hắn không nhìn thấy gì chỉ có thể nương theo tiếng khóc của Tô Phù Phong mà xác định phương hướng. Khi đến trước mặt Tô Phù Phong thì giày của hắn đã bị máu loãng nhiễm hồng, ngồi xuống nâng thân mình của Tô Phù Phong lên, vè mặt thương hại. Tuy hai người chưa bái đường nhưng dù sao nàng cũng là thê tử chưa xuất giá của hắn, bây giờ thân nhân của Tô Phù Phong đều đã chết, nàng trở nên bơ vơ một mình, hắn nhất định phải chiếu cố cho nàng.

Tô Phù Phong thừa cơ nhào vào lòng Cốc Nhiễm khóc lớn, khóc đến nỗi người người đều thấy đau xót, ai ai cũng đồng tình với nàng.

Tịnh Vũ đi ra ngoài đại môn của Tô phủ, nhỏ giọng phân phó cho Bạch Hồ “ người dựa vào hơi thở của A Ly còn lưu trên người Tô lão gia mà tìm xem, nếu phát hiện ra A Ly thì đừng manh động, lặng lẽ cho bản tôn biết nhưng cũng không được quấy nhiễu đến A Ly”

Bạch Hồ gật đầu, nhảy đến bên thi thể Tô Hoa Dương người người, sau đó yên lặng rời đi. Mọi người đều tập trung vào chỗ Tô Phù Phong một thân giá y đỏ rực bay lượn, làn váy dính đầy máu bắn, nàng dựa vào lòng Cốc Nhiễm không ngừng khóc. Cốc Nhiễm ôm nàng ,không nói lời nào, cau mày. Ngọn núi đối diện Tô phủ hoa cỏ tốt tươi nhưng bị đám người chen lẫn cũng trở nên tan nát.

Trong đám người có một nữ tử bạch y đang buồn đưa lê “ ngày Tô tiểu thư và Cốc Nhiễm tiên quân thành thân thì toàn bộ Tô phủ đều chết hết,

xem ra Tô tiểu thư chính là mệnh thiên sát cô tình a, theo ta thấy , bát tự của Cốc Nhiễm tiên quân và Tô tiểu thư không hợp, cho nên bọn họ không nên lấy nhau a”

Mọi người đưa mắt nhìn mới thấy cư nhiên còn có người đẹp như vậy, nếu Tô tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân của thiên giới thì nữ tử bạch y này phải là đệ nhất của đệ nhất, đẹp không chỉ ở diện mạo mà còn có khí chất siêu phàm thoát tục, khí chất tinh thuần, làm cho người ta cảm giác rất khoan khoái dễ chịu. Chắc chắn, như thế này mới gọi là thiên tiên.

“Người nói cũng không phải không có lý, có lẽ Tô tiểu thư thật sự không nên cùng Cốc Nhiễm tiên quân thành thân a.”

“Thời điểm ra đời rất quan trọng nha, nếu mệnh cách hai người không hợp nhau thì chắc chắn sẽ phát sinh sự cố, cho dù miễn cưỡng ở cùng một chỗ cũng sẽ có kết cục không tốt”

“May mắn Cốc Nhiễm tiên quân cùng Tô tiểu thư không có bái đường, bằng không chuyện xấu còn tiếp diễn a.”

Mỹ nhân nói chuyện, ai nấy tự nhiên sẽ nể mặt mũi, có người còn gật đầu đồng ý.

“Vị này mỹ nhân, trước kia chưa từng gặp người a, xin hỏi động phủ ở đâu?”

“Đúng vậy, chưa gặp bao giờ a, hữu duyên gặp nhau, không ngại xin giới thiệu để có thể cùng nhau nhận thức a, tại hạ là Kim Xà, động chủ Thiên Cơ động”

“Còn ta là thủ vệ Dao Trì, tên gọi Thanh Hồ tiểu tiên”

...

Không người nào còn tâm trí chú ý tới chuyện của Tô phủ, một lòng một dạ đều đặt vào mỹ nhân trước mắt.

“Khụ khụ, tiêu tiên là Khuynh Thành phái ở Côn Luân sơn, chỉ là đối với thuật tướng số biết một chút nên thuận tiện nói vài câu mà thôi, chẳng có danh tiếng gì” bạch y nữ tử nhẹ giọng trả lời.

Khuynh Thành phái? Chưa từng nghe qua, Côn Luân sơn rất nhiều tiên phủ của các thượng tiên, người tu tiên cũng nhiều, có lẽ là tiểu tiên nữ của một môn phái nhỏ mới tu thành chánh quả, hèn chi chưa gặp bao giờ.

Bạch y nữ tử cười thầm, tiên phủ này là do tám ngàn năm trước Tịnh Vũ nhàn rỗi không việc gì làm nên đã lập ra ở nhân gian, từng thu Tô lão gia làm đồ đệ, sau đó hăn không rảnh để quản lý cho nên môn phái này đã sớm lụi tàn, cho nên mấy kẻ tiểu bối sao biết được.

Bạch y nữ tử này cũng chẳng phải ai khác, chính là hung thủ giết người còn to gan ở lại xem náo nhiệt, A Ly. Nàng đúng là gan lớn bằng trời, nhưng mà dù sao cũng không có ai biết nàng.

Mọi người đều bu quanh nàng hỏi chuyện, A Ly không kiên nhẫn chỉ tay về phía Tô phủ nói

“Nhìn xem, tấm biển của Tô phủ dường như không thích hợp a”

Mọi người nhìn theo ngón tay chỉ của A Ly mà không thấy ngón tay sau lưng nàng bắn ra một luồng ánh sáng, chớp mắt hai chữ Tô phủ trên tấm biển trước đại môn của Tô phủ đã thay bằng mấy chữ “nợ máu phải trả bằng máu”, màu đỏ tươi đến chói mắt, mỗi một chữ như là dùng máu viết lên, còn nhỏ giọt xuống, quý dị phi thường.

“Chẳng lẽ Tô phủ bị diệt môn sau lưng còn có bí mật không muốn ai biết?” có người lên tiếng hỏi, nếu không mấy chữ kia sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện, nhất định là hung thủ muốn ám chỉ điều gì đó nên lưu lại.

“Một câu như vậy thực làm cho người ta tò mò, Tô phủ đột nhiên cả nhà cùng thẳng thien, nhất định là sử dụng thủ đoạn gì đó. Có phải vì chuyện này mà gây thù chuốc oán với người khác nên họ mới tìm tới giết hết cả nhà?”

“Không thể nào? Tô phủ thẳng thien luôn luôn an phận thủ thường, cũng không giống như chuyên làm việc tà ác, nhất định là biết được bí mật gì đó nên mới bị diệt khẩu”

...

Lại xôn xao bàn tán, xem ra mấy chữ này đã di dời lực chú ý của mọi người, làm cho bọn họ chỉ nghĩ tới nguyên nhân Tô gia bị giết.

A Ly vốn tính lẩn trong đám người đứng xem náo nhiệt, thuận tiện tạo chứng cứ ngoại phạm nhưng cũng biết bộ dáng của nàng rất dễ gây chú ý cho nên để an toàn liền tìm biện pháp di dời sự chú ý của mọi người. Thấy mưu kế thành công, nàng liền xoay người rồi đi không ngờ đã có một nam nhân tóc dài bay bay, tiên khí bức người chặn ngang. Nam nhân này một thân y phục hoa lệ lại yêu dã, ngoại trừ Minh Chiêu tiên quân thì còn có ai.

A Ly muốn tránh Minh Chiêu nhưng hắn vì nàng mà đến nên đâu dễ gì bỏ qua, tránh không được, A Ly cũng chuyển đổi ý nghĩ, sợ gì chứ? Khi nàng chết, Minh Chiêu chỉ mới một trăm tuổi, vẫn là con nít còn hôi sữa, sao biết nàng được.

Minh Chiêu không lên tiếng chỉ ung dung nhìn A Ly.

“Vị này thượng thien. . . Có gì chỉ giáo?” A Ly cúi đầu, rất cung kính hỏi.

...

Minh Chiêu vẫn không lên tiếng, chớp chớp phượng nhãn, nhìn A Ly chăm chăm như muốn nhìn xuyên qua cả người nàng, nhìn cho đến khi A

Ly cảm thấy da đầu run lên.

“Ách. . . Nếu thượng tiên không có gì để chỉ giáo thì tiểu tiên xin phép đi trước, trong nhà còn có bảo bảo đang chờ tiểu tiên về cho bú sữa” A Ly nói khoác mà mặt không đỏ tim không suy, chuyện khác thì không nói nhưng diễn trò là sở trường của nàng, dù sao nàng cũng ở bên cạnh Cốc Nhiễm sắm vai tiểu thú ngọc ngạch cũng rất lâu a.

“Phốc xuy ——” Minh Chiêu rất cục bị một câu này của A Ly mà bật cười, hần chỉ tay vào một góc váy của nàng nói

“Bản tôn chỉ tò mò muốn biết vết máu ở góc váy của ngươi là do đâu mà có”

Thanh âm của Minh Chiêu rất lớn, mọi người còn đang suy đoán mấy chữ “nợ máu phải trả bằng máu” trên tấm biển từ đâu mà có đã bị những lời này của Minh Chiêu hấp dẫn, lại quay sang nhìn A Ly. Đương nhiên không chỉ có quần chúng ở quanh đây chú ý mà mấy đại gia trong Tô phủ vì thấy tấm biển đột nhiên xuất hiện mấy chữ bằng máu, đoán rằng hung thủ đang ở gần đây nên bắt đầu chia nhau tìm kiếm dấu vết.

A Ly nghe vậy cúi đầu nhìn, trong lòng cảm thấy căng thẳng, góc váy của nàng quả thật có dính máu, trên nền vải trắng y như những đóa hoa diễm lệ.

Xong rồi, giết người xong lại quên kiểm tra xem có lưu lại dấu vết gì không, xem ra cái câu lưới trời tuy thưa mà không lọt là quá chuẩn. Mà không bị ai phát hiện lại nhằm đúng là Minh Chiêu, khó chơi a. A Ly ời là A Ly, sao chẳng khi nào người may mắn được một lần, luôn luôn có sự cố xảy ra vào phút chót a.

Mạnh mẽ vỗ vỗ đầu, A Ly làm như bưng tỉnh đại ngộ, nói: “Ồ! Vừa nghe nói có náo nhiệt nên vội vã chạy tới coi, đi nhanh quá không chú ý nên

đã giẫm chết mấy con chuột, thành ra váy bị dính máu. Thật có lỗi a, chỗ ở của ta hơi rách nát nên thường xuyên có chuột tới thăm a”

Minh Chiêu khoanh tay, khoe môi gợi lên nụ cười mỉa mai, hãnh nhiên nhìn nữ nhân trước mắt đang ra sức khua tay múa chân nói, cũng không vội vạch trần nàng mà còn thăm nghĩ, nữ nhân này có ý tứ.

A Ly nói một lèo, thiếu chút nữa là hụt hơi, tuy rằng quần chúng bình thường với chỉ số thông minh bình thường đã nhanh chóng bị lời của nàng thuyết phục, nhưng Minh Chiêu lại không nằm trong số đó.

“Phải không? sao ta lại nghe thanh âm của người giống như sủng thú mà Cốc Nhiễm nuôi..a ..a”

Còn chưa nói xong, miệng đã bị tay của A Ly che lại, hãnh trộn to hai mắt không thể tin được, trong đôi mắt màu lam tràn đầy tức giận.

Quần chúng nhìn thấy cũng há mồm tròn mắt. Nữ nhân này dám bịt miệng Minh Chiêu tiên quân, nữ nhân này dám bịt miệng Minh Chiêu tiên quân,. Ai chẳng biết Minh Chiêu tiên quân chán ghét nữ nhân tới mức nào, một trăm năm trước có tiên nữ say mê dung mạo tuyệt mỹ của hắn, thừa dịp hắn ngủ mà sờ mặt hắn. Không ngờ Minh Chiêu đột nhiên tỉnh lại, nổi trận lôi đình, đày tiên nữ kia xuống phạm trần, hủy hết tu vi, làm cho nàng ta phải cực khổ tu hành lại lần nữa.

Có thể thấy được Minh Chiêu thống hận nữ nhân đụng chạm đến mức nào.

A Ly phạm vào tối kỵ của Minh Chiêu lại hồn nhiên không biết, gắt gao che miệng hắn, hai mắt chớp chớp, trong mắt đều là vẻ cầu xin. Nàng đúng là xui mà, đụng phải Minh Chiêu này không có gì hay, chư thiên thần phật đều ở gần đây, nếu biết nàng là hung thủ thì khẳng định nàng không có cơ hội rời khỏi nơi này.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Bệnh Nữ Nhân

A Ly trong lòng mắng Minh Chiêu vô số lần, tên gia hỏa này đã nhận ra thanh âm của nàng nên mới hoài nghi, nhất định là sẽ tìm hiểu tới cùng, cũng giống nàng, Minh Chiêu cũng là một kẻ tò mò.

Vết máu ở góc váy của nàng...thực sự là vấn đề làm người ta đau đầu mà...

“Dù người có nghi ngờ ta thế nào thì chúng ta cũng có thể thương lượng riêng với nhau”. Dù thế nào cũng không thể thảo luận vấn đề này ở ngay nơi nguy hiểm này được, A Ly nhỏ giọng, vẫn tiếp tục che miệng Minh Chiêu.

Minh Chiêu vẽ mặt bất khả tư nghị đảo đôi mắt ngọc, mày nhíu lại rồi buông ra, sau đó lại nhíu lại, xem ra nội tâm của hắn cũng đang rối rắm. Hắn đang đánh giá A Ly, trong lòng tràn đầy kinh ngạc. Nữ nhân này đụng vào hắn, thế nhưng hắn lại không thấy chán ghét, ngược lại còn cảm giác không được tự nhiên, nếu là nữ nhân khác, chỉ cần đụng chạm một chút thôi, hắn cũng đã cảm thấy ghê tởm. Hắn cho rằng khi nữ nhân này dùng tay che miệng hắn thì hắn sẽ lập tức bùng nổ nhưng hắn không có, ngược lại còn cảm thấy tay của nữ nhân này rất mềm mại, xúc cảm thấm lạnh thoải mái.

Loại cảm giác này, hắn chưa bao giờ trải qua! Nữ nhân này cho hắn biết thì ra tay của nữ nhân mềm mại hơn nam nhân rất nhiều, thì ra không phải hắn với tất cả nữ nhân đều phản cảm. Nàng một thân bạch y trắng như tuyết, vết máu nơi góc váy như những đóa hoa kiêu diễm, khi nàng nháy mắt ra hiệu với hắn làm hắn cảm thấy rất thoải mái.

Đợi chút!

Nữ nhân này. . .chẳng lẽ hần đã tìm được giải được giúp hần trị bệnh long dương chi phích? Mừng thầm trong lòng, ánh mắt nhìn A Ly cũng thay đổi, trở nên vui sướng khó hiểu.

“Xem bộ dạng nàng lén lút như vậy, chẳng lẽ nàng là hung thủ?” một nữ yêu chỉ vào vết máu ở góc áo A Ly mà nói, đối với mỹ nữ nàng luôn cảm thấy như đối diện kẻ thù.

Quần chúng tuy hoài nghi nhưng không muốn nói ra, không ai muốn nhìn thấy sự thật trần trụi nhưng nữ yêu kia đã lên tiếng, giống như một cục đá gây nên gợn sóng trên mặt hồ, biến A Ly từ nhân vật được hâm mộ trở thành đối tượng cần được nghiên cứu.

A Ly bỏ tay che miệng Minh Chiêu, thầm nghĩ không xong rồi, cầu mong bọn họ đừng bắt nàng đến chỗ Tịnh Vũ và Tô Phù Phong, hai người kia sẽ nhận ra nàng.

“Vừa rồi ai nói nữ nhân của bản tôn là hung thủ?”

Bỗng nhiên thanh âm lạnh lùng của Minh Chiêu vang lên, hần quét mắt nhìn mọi người, bộ dáng không còn vô lại mà uy nghi chẳng khác phụ vương của hần, quả nhiên là nhi tử của Thiên Quân, vương giả từ trong xương.

Ai là nữ nhân của hần? là nữ yêu vừa rồi hay người nào khác? Minh Chiêu mà có nữ nhân sao? A Ly muốn đào tẩu nhưng một câu của Minh Chiêu làm nàng dừng bước, nhin không được đưa mắt tìm kiếm trong đám đông.

Bỗng nhiên, A Ly cảm thấy bị một cánh tay lớn kéo lấy, sau đó thì nàng rơi vào một vòm ngực thoang thoảng mùi xạ hương, A Ly nhin không được mà hít một hơi, làm cho nàng cảm giác rất thoải mái.

“Nữ nhân, mặt của người đồ quá, theo bản tôn thấy vẫn nên tìm cơ hội nhờ Hoa Đà giúp người chữa bệnh của nữ nhân thôi” Minh Chiêu ôm A Ly trong ngực, ngón tay đùa giỡn một lọn tóc của nàng, ánh mắt lại hờ hững nhìn về phía vết máu ở góc áo.

Bệnh nữ nhân? Mặt A Ly đỏ bừng y như mặt trời. Nàng có bện nữ nhân? Thái độ của Minh Chiêu thay đổi cũng quá nhanh đi, thì ra nữ nhân mà hắn nói chính là nàng, đúng là tò mò hại chết người mà.

“Minh Chiêu đại nhân, kinh nguyệt mới xong...” ý thức mình nói sai A Ly vội vàng cầm miệng, nàng bị Minh Chiêu làm cho mơ hồ rồi, không theo kịp ý nghĩ của hắn nên không tự chủ đã đề cập tới vấn đề tế nhị nhất của nữ nhân.

Thật là mất mặt quá đi.

Còn chưa nói xong đã cảm giác được cánh tay vòng quanh thân mình như buộc chặt hơn, làm nàng thở không nổi.

Minh Chiêu vẫn nở nụ cười lưu manh xấu xa như trước, hắn nhìn quần chúng đang hiếu kỳ chung quanh nói

“Nữ nhân thôi, mỗi tháng luôn luôn có mấy ngày như vậy, tính khí trở nên xấu hơn, bản tôn là người biết thương hoa tiếc ngọc nên không thèm so đo với nàng”

Người mới là mỗi tháng đều có mấy ngày như vậy, không biết trong hồ lô của Minh Chiêu bán thuốc chó má gì. Ta trừng, ta trừng, ta trừng chết người. A Ly trừng mắt dù nàng da mặt dày thế nào, bị Minh Chiêu nói như thế trước mặt mọi người cũng cảm thấy thẹn thùng.

“Hắn là nữ nhân của bản tôn, vừa rồi còn ở cùng bản tôn nhưng nàng giận bản tôn không chú ý tới nàng, để thất lạc nàng cho nên mới giở trò đùa giỡn với bản tôn, không phải là hung thủ gì đó” Minh Chiêu không để ý tới

ánh mắt căm giận của A Ly, càng ôm nàng chặt hơn, động tác thành thạo giống như đã quen ôm nàng như thế.

“Này. . . Minh Chiêu tiên quân không phải thích nam nhân sao? Sao lại chủ động ôm nữ nhân, còn thân mật như vậy nữa”

“Đúng vậy, hẳn rõ ràng là rất săn sóc nha” mỗi tiên nữ nào đó cực kỳ hâm mộ.

“Đúng vậy. . . Chẳng lẽ tin đồn đều là giả?” vì Minh Chiêu ghét nữ nhân cho nên trong cung hẳn không hề có nữ nhân, ngược lại là rất nhiều nam sủng, chuyện này ai cũng biết.

...

Quần chúng bàn tán xôn xao, chăm chú nhìn mỹ nhân đang đỏ mặt nhún nhó trong ngực Minh Chiêu, trong mắt họ thật là ái muội, rõ ràng mỹ nhân này là nữ nhân bí mật của Minh Chiêu.

Minh Chiêu rất vừa lòng với phản ứng của mọi người, cúi đầu ngửi mùi hương trên tóc A Ly, vẻ mặt sủng nịch.

“Nữ nhân, chơi mệt rồi phải không? đi, chúng ta hồi cung...”

Thì ra là hẳn muốn bảo vệ nàng, xóa bỏ mọi hiềm nghi.

A Ly sửng sốt, không biết nên làm thế nào, Minh Chiêu giống như không có ác ý với nàng, chẳng lẽ nào hẳn bị vô nước nên hồng rồi? vừa rồi còn muốn vạch trần nàng, bây giờ lại chủ động giúp nàng xóa bỏ hiềm nghi, nhưng mà nàng cũng rất thức thời, ngoan ngoãn phối hợp với hẳn. Mặc kệ trong hồ lô của Minh Chiêu là bán thuốc gì, trước tiên tránh khỏi phiền toái này rồi tính, chuyện làm xấu mặt nàng trước mặt người khác thì sẽ tính sổ với hẳn sau.

Quần chúng còn đang mơ hồ thì phía Tô phủ đã vang lên những tiếng xôn xao lớn, thì ra Tô Phù Phong khóc quá lâu, quá thương tâm nên đã ngất đi, Cốc Nhiễm bỗng nằng lên, đi ra khỏi Tô phủ, đứng dưới tấm biển, hăn khẽ nói

“Hôm nay xin lỗi các vị, xin mời trở về, cho bản tôn một ít thời gian, bản tôn chắc chắn sẽ tra ra được ai là hung thủ, đưa hăn ra trước pháp luật, cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng”

Hôm nay không thể thành thân, không biết sao Cốc Nhiễm lại cảm giác mình thở dài một hơi nhẹ nhõm, ôm chặt Tô Phù Phong đã hôn mê, trong lòng hăn chỉ có cảm giác thương xót. Tô gia giờ chỉ còn là một mình nàng, một nữ nhân sao có thể chịu được tình cảnh như thế. Tuy rằng Tô Phù Phong ngày thường hơi kiêu ngạo, ngang ngược nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một nữ nhân, lại là hôn thê của hăn, ngày đại hôn phải gặp cảnh toàn gia bị giết, nếu không bắt được hung thủ thì sĩ diện thượng tiên của hăn biết để vào đâu? Cho nên việc truy tìm hung thủ phải do hăn đảm đương rồi.

Dù hai mắt hăn bị mù, nhưng hăn vẫn nghe được, mà còn nghe được thì hăn vẫn có cách để tìm ra manh mối. Đã từng có lúc hăn rất hưởng thụ những ngày tháng tự do tự tại, lấy cố vô dụng nên chuyện gì hăn cũng không thèm quan, nhưng từ khi A Ly chết đi làm hăn lâm vào bi thống không thể kiềm chế, làm cho hăn lần đầu tiên ý thức được hăn vô dụng tới mức nào, không bảo hộ được cả một sủng thú. Bây giờ Tô Phù Phong từng cứu hăn mà xâm nhập Khổ Hải đánh nhau với Trùng Nhân lại rơi vào thảm cảnh, hăn không thể để cho bi kịch của A Ly lại tái diễn trên người nàng.

“Nếu người rời đi thì hãy khiến cho hai mắt của ta bị mù để không nhìn thấy người nữa, như vậy người sẽ an tâm?”

Lúc trước trong Thiên Nguyên điện, Cốc Nhiễm từng tức giận A Ly mà nói một câu này, không ngờ lại linh nghiệm. A Ly rời đi, Cốc Nhiễm liền bị

mù, không nhìn thấy nàng cũng không có cách tìm ra nàng, như vậy A Ly thực sự thấy an tâm sao?

A Ly nhìn về phía chân núi, Cốc Nhiễm một thân hồng bào, tơ đen che mắt đang đứng thất thần, ôm Tô Phù Phong trong ngực. Hắn vừa mới hứa hẹn với mọi người sẽ tra ra hung thủ, nhưng Cốc Nhiễm, người có biết hung thủ chính là ta a. Khi sự thật được phơi bày, người sẽ như năm đó, tổn thương ta lần nữa mà ta sẽ không nhịn được mà lại giết người lần nữa sao?

“Nữ nhân, từ giờ trở đi, nam nhân trong mắt người chỉ cho phép có một mình ta, Minh Chiêu” Minh Chiêu xoay đầu A Ly, làm cho nàng đối diện hắn.

“Nào có thần tiên nào không phân rõ phải trái như người vậy” A Ly bất mãn, tự nhiên trở thành nữ nhân của Minh Chiêu làm nàng cảm thấy rất khó chịu.

“Không thể phải không? Tốt lắm, vậy ta sẽ nói cho người ta biết tẩy của người” Minh Chiêu buông A Ly ra, hướng về phía Cốc Nhiễm và Tịnh Vũ la to.

“Đừng kêu đừng kêu! Người có yêu cầu gì ta đều đáp ứng ,chỉ cần người đừng la lối um sùm” A Ly kéo tay áo Minh Chiêu, nàng chịu thua.

Minh Chiêu nhướng mày, ánh nhìn狡 hoạt “ ta muốn người về cùng ta, giúp ta chữa bệnh”

Nàng cuối cùng cũng hiểu, Minh Chiêu tiên quân có bệnh long dương chi phích đã gặp được “ thuốc” trị bệnh, gặp được nữ nhân làm cho hắn động vào mà không cảm thấy ghê tởm, thật không biết nàng xui xẻo mấy kiếp mới dính vào hắn.

Quả nhiên chỉ chạm vào Sao Chổi thôi đã xui tậm mạng, Tiểu Khôi cùng Trừng Nhân tới báo thù, Tô Phù Phong phát hiện ra thân thể của nàng rồi hạ

độc thủ, bây giờ còn bị Minh Chiêu xem là “giải dược”, nhiều chuyện như vậy đủ cho thấy nàng đúng là xui tận mạng, còn Sao Chổi tinh quân chắc là đang ở trong tay của Tô Phù Phong, Cốc Nhiễm đem Sao Chổi và Tiên Tung Đồng Tâm kết đặt trong túi gấm uyên ương, tui gấm bị Tô Phù Phong cướp đi, không biết nàng ta đã xử lý thế nào, nếu đốt đi thì e là Sao Chổi tinh quân chỉ còn là một đồng tro tàn.

Nghĩ đến đây, A Ly không khỏi âm ỉ tâm thần, tốt xấu gì Sao Chổi cũng là một bằng hữu trọng đạo nghĩa. Đáng tiếc...

Không biết làm sao, A Ly thở dài một hơi nói “trị như thế nào?”

“Ta còn chưa biết, năm đó ta có hỏi Hoa Đà thì hắn nói nếu có ngày nào đó ta đối với nữ nhân mà không thấy ghê tởm thì nữ nhân này có thể trị bệnh của ta, hoặc có lẽ là...lấy thân báo đáp đi...” Minh Chiêu còn ra vẻ thực sự, thừa dịp nữ nhân này còn bị hắn nắm nhược điểm trong tay, trước tiên nhân cơ hội này mà lừa nàng tới tay cái đã, sau đó sẽ đi hỏi Hoa Đà cũng chưa muộn.

Lấy thân báo đáp. . . A Ly sắc mặt khó nhìn...có lẽ Minh Chiêu chỉ nói chơi mà thôi.

“Hảo, ta đáp ứng ngươi.” A Ly gật đầu, nội tâm nguyên rủa Minh Chiêu không biết bao nhiêu lần: ông trời, cầu mong cho Minh Chiêu khó chơi và đáng ghét này cả đời chỉ có thể dựa vào nam nhân đi, như vậy nàng không cần phải dùng thân báo đáp gì cả.

Minh Chiêu mừng thầm, lại ôm lấy bả vai A Ly, gọi tường vân đến rồi cùng nhau bay đi.

“Ngươi là A Ly phải không? trên đám mây, Minh Chiêu hỏi.

...

A Ly không lên tiếng, mắt dò chừng đám mây dưới chân, nàng đang tìm cơ hội trốn đi.

“Người nhất định là A Ly, ta nghe được thanh âm của người” Minh Chiêu khẳng định, dù là ngữ khí hay thanh âm thì đều là của sủng thú mà Cốc Nhiễm nuôi dưỡng”

“Người không được nói với Cốc Nhiễm và Tịnh Vũ, nếu người nói ra, ta sẽ lập tức biến mất, cho người cả đời chỉ có thể chạm vào nam nhân” A Ly uy hiếp.

“Không thành vấn đề.” Minh Chiêu đáp ứng thật sự sảng khoái, nếu Cốc Nhiễm cùng Tịnh Vũ biết A Ly còn chưa chết, lại biến thành một đại mỹ nhân nhất định sẽ đến tranh với hắn, cho nên dù A Ly không yêu cầu hắn cũng sẽ giữ bí mật.

“Nói. . . Ta chưa từng hưởng qua tư vị nữ nhân, về cung, người có thể cho ta nếm thử không?”

“Muốn hấp, chiêm, xào hay nướng” A Ly trả lời cũng rất sảng khoái nhưng ngữ khí lại rất lạnh lùng.

“Không, ta muốn ăn sống. . .” Rửa sạch sẽ rồi chậm rãi nhắm nháp.

“Phi lễ a a a a!”

...

Cốc Nhiễm đột nhiên ngẩng đầu, hắn giống như nghe được thanh âm của A Ly, chắc là nghe nhầm rồi, có lẽ do vừa rồi đắm chìm trong tưởng niệm về nàng nên mới có cảm giác như vậy. Mấy ngày nay không có A Ly ở bên huyen não mề nheo, Cốc Nhiễm cảm thấy trống vắng vô cùng, ngay cả nhóm tiên nô cũng nói với hắn rằng không có A Ly âm ỉ, Thiên Vi cung quá mức tịch liêu.

Mọi người lần lượt bỏ đi, ráng hồng hiện lên cuối chân trời, gió gào thét trong không trung.

Cốc Nhiễm quay về Thiên Vi cung để an bài cho Tô Phù Phong, chỉ còn một mình Tịnh Vũ ở lại Tô phủ, chốc lát sau Bạch Hổ loạng choạng xuất hiện trước mặt hắn.

“Minh Chiêu sao lại dính vào chuyện này?” nghe Bạch Hổ thuật lại sự việc, Tịnh Vũ nhú mày, nhìn ngọn núi đối diện có chút đăm chiêu.

A Ly, người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lũng chó kia là thế nào? Hoan Hỉ thú gặp gió thổi vào miệng sẽ sống lại sự thật, nhưng A Ly khi đó chỉ là một lũng chó, không có khả năng có bản lĩnh của một Hoan Hỉ thú, giải thích duy nhất có thể chấp nhận là linh hồn của A Ly ký gởi trên thân của lũng chó kia nên khi chết đi, nàng đã khôi phục được chân thân.

Tịnh Vũ đoán, là đúng .

“Dù thế nào thì giờ A Ly cũng tạm thời an toàn, trước tiên chúng ta hãy đến Thiên Nguyên điện, Thiên Quân chắc đang chờ ta báo cáo tình hình ở đây”. Tịnh Vũ nói xong thì vỗ vỗ đầu Bạch Hổ, ý niệm vừa động, xe lăn đã chở hắn bay đến hướng Thiên Nguyên điện.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Tranh Đoạt Nữ Nhân

Một đạo chưởng phong thổi tới trong Dưỡng Tâm điện, đem đại môn đóng lại, Cốc Nhiễm nằm mê man trên giường lớn còn Tô Phù Phong thì toàn thân trần trụi, thân thể yếu mĩ như ẩn như hiện trong tơ vàng vấy quanh giường, nàng cúi xuống, cởi từng kiện từng kiện quần áo của Cốc Nhiễm, làm lộ ra thân hình cường tráng của hân.

“Chết tiệt” Tô Phù Phong rửa thầm, chau mày cười trên thân Cốc Nhiễm.

Hân đang hôn mê nên không thể cùng nàng hoan ái, một mình nàng dù có gắng sức thế nào cũng không được gì, nếu biết vậy thì nàng đã dùng được với hân, lúc đó thì không cần nàng ra tay, hân cũng sẽ ham muốn nàng. Bây giờ đành phải chịu thôi, chỉ thoát quần áo của cả hai, còn làm cho mái tóc của nàng tán loạn, rối bời, sau đó nằm bên người hân.

Lát sau, Tâm Thủy thấy Cốc Nhiễm còn chưa ra liền khẽ gõ cửa

“Tiên quân, ngự trù đã làm xong thức ăn, thỉnh tiện quân đến Thiện Đức điện dùng bữa”

Tô Phù Phong đang tính nhắm mắt ngủ, nghe vậy thầm nghĩ tiên nô này tới thật đúng lúc. Nàng xoay người đứng lên, hít sâu một hơi, ý cười tà mị

“A. . . Cốc Nhiễm. . . Người nhẹ chút. . .”

“Ân. . . A. . .”

...

Trong Dưỡng Tâm điện truyền đến tiếng nữ nhân rên rỉ, tiếng thở dốc kịch liệt. Thủy Tâm dán tai lên cánh cửa lắng nghe, khi nghe rõ thì mặt đỏ tai hồng thối lui về sau.

Tâm Thủy đã từng coi lén tiểu thuyết của nhân gian trong tàng thư các, trong đó có miêu tả chuyện hoan ái của nam và nữ nên cũng biết được chút ít, thanh âm trong điện truyền ra thì tám, chín phần là việc mây mưa mà trong tiểu thuyết miêu tả rồi. Vừa rồi Chư Tử còn nói cho nàng biết vì Cốc Nhiễm tiên quân không đụng tới Tô tiểu thư nên nàng cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, nhưng tình hình trước mắt xem ra là Chư Tử nói sai rồi. Nàng phải tìm Chư Tử để nói cho hắn biết chuyện này mới được, tiên quân và Tô tiểu thư dù vô danh phận nhưng đã có vợ chồng chi thực.

Nếu tiên quân đang bận đương nhiên không thể quấy rầy, mà hắn chắc cũng không nghĩ tới chuyện dùng bữa, tiếng rên rỉ yêu kiều trong điện vẫn chưa dứt, tim của Tâm Thủy đập càng lúc càng nhanh, mặt nóng lên, không dám nghe nữa, vội vàng quay đầu rời đi.

Tâm Thủy vừa rời đi, Tô Phù Phong cũng ngừng âm thanh, ngay cả mặt quần áo cũng lười liến xuống giường tìm một chén trà để nhuận hầu. Có tiên nô kia làm nhân chứng, tin rằng Cốc Nhiễm khi tỉnh lại không muốn tin cũng phải tin, bỗng nhiên nhớ từng nghe nói rằng nữ nhân lần đầu tiên sẽ đổ máu, nàng vỗ vỗ đầu, suýt chút nữa thì quên chuyện quan trọng này.

Đi đến bên giường, Tô Phù Phong cắn ngón tay, đem máu từ vết thương nhiều lên trên giường.

“Hôm nay ngươi không đụng tới ta nhưng ta không tin ngươi vĩnh viễn cũng sẽ như thế” Tô Phù Phong đưa ngón tay khê vượt môi của Cốc Nhiễm, ánh mắt tràn ngập sự mê luyến, chỉ cần Cốc Nhiễm tin rằng bọn họ đã gao nấu thành cơm thì sau này sẽ không cự tuyệt chuyện cùng nàng lên giường.

Vô Vi cung, đủ loại kỳ hoa dị thảo, muôn ngàn chim thú quý hiếm, còn có núi nhỏ, có thác nước...

Trong nội điện, Minh Chiêu và Tịnh Vũ ngồi trên thượng vị nhấm nháp bạch lộ, cả hai đều không nói lời nào, tựa như đang chờ đợi đối phương mở miệng trước.

Cuối cùng Minh Chiêu không kiên nhẫn được nữa mà lên tiếng

“Biểu huynh, người chương quản việc an nguy của thiên cung, công vụ bận rộn sao lại rảnh rỗi mà đến chỗ ta?”

Đặt cái ly xuống, Tịnh Vũ ngẩng đầu, trong mắt hiện lên ý cười, Thiên Quân lớn tuổi mới có con nên Minh Chiêu nhỏ hơn hẳn cả ngàn tuổi, là biểu đệ của hắn.

“Ta là tới để nói với người về một người” Tịnh Vũ lên tiếng.

Minh Chiêu sững sốt, hắn đã nói rồi mà, vô sự không lên tam bảo điện, Tịnh Vũ trước hay đến Thiên Vi cung chỗ Cốc Nhiễm, nghe nhóm tiên nô đồn đại là hắn thích A Ly, nên đến đó chẳng qua là để gặp nàng. Hắn có dự cảm hôm nay Tịnh Vũ đến Vô Vi cung là có liên quan tới A Ly, cũng may hắn đã có đề phòng nên đã đem nàng giấu đi.

“Vô Vi cung của ta toàn là nam nhân, chẳng lẽ người muốn tìm nam nhân?” Minh Chiêu mỉm cười, nếu Tịnh Vũ thực sự thích nam nhân thì đưa cho hắn một người cũng không sao, dù sao hiện giờ hắn rất có hứng thú với A Ly, sớm muộn gì cũng sẽ phân phát hết các nam sủng thôi.

Sắc mặt Tịnh Vũ trầm xuống, Minh Chiêu trước giờ không đứng đắn, sao có thể làm nên cơm cháo gì, xem ra nhiệm kỳ thiên quân sắp tới hắn không đủ tư cách cạnh tranh rồi.

“A Ly là đang ở chỗ người, ta muốn mang nàng đi” Tịnh Vũ trực tiếp đi vào vấn đề, không muốn phí thời gian lòng vòng cùng Minh Chiêu.

Minh Chiêu mấp máy đôi môi đỏ tươi, ra vẻ tò mò hỏi

“Không phải A Ly đã chết rồi sao? Người muốn tìm nàng thì nên đến Viêm Châu”

“Minh Chiêu, ta biết nàng không chết, Bạch Hồ đã theo dõi các người, mấy ngày qua nàng đều ở trong phủ của người” Tịnh Vũ thở dài “hiện giờ tam giới đều dán hình truy nã nàng khắp nơi, ta muốn mang nàng đi, bảo hộ cho nàng”

“Không thể, nàng hiện tại là nữ nhân của ta” Minh Chiêu phản đối, quăng luôn cái ly rượu trong tay xuống đất.

Tịnh Vũ nghe vậy cũng trừng mắt tức giận

“Nếu không để cho ta mang nàng đi cũng đừng trách ta khách khí”

“A a! Tịnh Vũ! Người tính giành nữ nhân với ta sao? Nếu là nam nhân, ta có thể đưa cho người mấy trăm người nhưng nữ nhân thì ta chỉ có một mình nàng, nếu người giành với ta, ta cũng sẽ phụng bồi tới cùng” Minh Chiêu đứng lên, cao ngạo nhìn Tịnh Vũ đang ngồi trên xe lăn.

Tịnh Vũ đặt tay lên thành xe lăn, lạnh lùng nhìn Minh Chiêu khiêu khích, sát khí quanh thân bùng nổ, chưởng phong tung ra, lam quang chợt lóe, trong tay hắn đã xuất hiện một cái chiết phiến, mới nhìn thì tưởng như chỉ là một cây quạt bình thường nhưng nhìn kỹ sẽ thấy mỗi góc cạnh đều sắc bén phi thường còn ẩn giấu lam quang lạnh thấu xương.

Cây quạt này là lễ vật Tây Vương Mẫu tặng cho Tịnh Vũ khi hắn lịch kiếp ở nhân gian trở về, có tên gọi là Càn Khôn. Hai mặt của quạt giống như trời và đất, là hai cực âm dương, mặt chính có mặt trời và lưu thủy

hành vân di động, chống đỡ tà ác, mặt ngược lại có lửa nơi luyện ngục có thể hỏa thiêu thần phật chín thiên.

Minh Chiêu thấy Tịnh Vũ xuất ra Càn Khôn phiến thì lui ra sau hai bước, xem ra Tịnh Vũ thực sự nổi giận. Hắn cũng không cam lòng yếu thế, xua tay hướng trên đầu mà chỉ, một đôi kim quyền bao sắc bén lập tức xuất hiện, bao quanh hai tay của hắn, vũ khí của hắn một âm một dương, một cái dùng hàn sắt ma ngàn năm ở sâu nhất dưới thiên đỉnh điểm mà luyện thành, quyền bao vải dệt là dùng hỏa hoàn bố mà may thành, một bản một hoa, cực âm cực dương lại hài hòa với nhau, nếu trúng phải một quyền thì thân thể vừa chìm trong hầm băng lại như bị thiêu trong hỏa ngục, dần dần mà chết.

Mây đen vần vũ trên Vô Vi cung, muông thú đang thành thoi dạo chơi trong hoa viên cảm nhận được sát khí nên rủ nhau chạy trốn.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tiểu Hồ Ly Nhận Thức Mẫu Thân

“Đem A Ly giao cho ta, ta không muốn huynh đệ tàn sát lẫn nhau” Tịnh Vũ khuyên nhủ lần cuối, khuôn mặt cực kỳ lạnh lùng.

“A Ly là biện pháp duy nhất giúp ta chữa bệnh long dương chi phích, dù thế nào ta cũng không thể giao nàng cho người” Minh Chiêu nhím mày, chuẩn bị chiến đấu.

Tịnh Vũ ngăn ra, A Ly cứ nhiên lại là giải dược của Minh Chiêu. Nhưng như vậy hẳn càng không thể để nàng ở bên cạnh Minh Chiêu, ai biết dược này dùng thế nào, tóm lại việc trị bệnh cho Minh Chiêu đối với A Ly chỉ có hại mà không lợi.

“Tiên quân! Tiên quân!”

Trong lúc hai người đang chuẩn bị động thủ thì một thiếu niên anh tuấn vội vàng chạy vào, vẻ mặt lo lắng gọi chủ tử của mình là Minh Chiêu.

“Kêu cái gì? không gặp được bản tôn thì kiếm cơ sao?” Minh Chiêu không kiên nhẫn, có lẽ nam sủng nào đó bị hấn văng vể nên muốn tìm cái chết. Từ lúc hấn dẫn A Ly về thì không gặp các nam sủng nữa, mỗi ngày ở bên cạnh nàng nghĩ cách làm sao để trị bệnh cho nên các mỹ nam trong hậu viện không chịu nổi tịch mịch, suốt ngày tìm đủ cách để quyến rũ hấn.

“Không phải a!” Tiên nô vội vàng nói thầm vào tai Minh Chiêu “ không thấy A Ly đâu”

“Cái gì? ! để người trông chừng một nữ nhân thôi mà cũng không được, nuôi người thật uổng phí” Minh Chiêu rống to, A Ly thật là giáo hoạt, từ lúc

tới Vô Vi cung chưa từng từ bỏ ý định chạy trốn, nhưng lần nào cũng bị hắc phá vỡ, lần này vì Tịnh Vũ đột nhiên tìm tới, hắc muốn ứng phó nên mới để cho tiên nô trông nòng.

Minh Chiêu nhìn về phía Tịnh Vũ bất mãn reo lên: “Người xem người xem! Đây là tại người”

Tịnh Vũ đại khái cũng đoán ra là chuyện gì xảy ra , vừa vui vừa lo, vui là A Ly thoát khỏi Vô Vi cung, lo là sợ nàng ra ngoài sẽ bị người ta truy bắt.

Thu hồi Càn Khôn phiến, Tịnh Vũ di chuyển xe lăn rời đi, A Ly nhất định là đi tìm Tô Phù Phong, bây giờ Thiên Vi cung khắp nơi đều có trọng binh canh gác, A Ly vào đó chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp.

“Người kêu bọn tiên nô tìm kỹ từng góc ngách trong cung, có lẽ nàng vẫn còn ở đây” Minh Chiêu phân phó.

Nhìn Tịnh Vũ rời đi, Minh Chiêu thu hồi Âm Dương Quyền Bao, đuổi theo Tịnh Vũ.

“Chờ ta! Dù thế nào thì tìm được nữ nhân giao hoát kia rồi tính sau” hắc không thể để Tịnh Vũ tìm được A Ly trước.

Mây đen tiêu tán, Vô Vi cung lại khôi phục không khí như ban đầu, chim thú lại rủ nhau đi dạo, hoa lại nở...

Sân trong có một dòng suối nhỏ chảy xiết, bên trên có một cây cầu bán nguyệt bắc qua, dưới cầu có một hồ ly đang cuộn mình đứng yên, bên cạnh nàng là một con sói xám đang nhe răng múa vuốt. Hắc nhìn bạch hồ ly như nhìn một con mồi thơm ngon, liếm đầu lưỡi, nước miếng chảy ròng ròng mà bạch hồ ly bị sói xám nhìn như hổ rình mồi thì khiếp sợ đến mức không cử động được.

Minh Chiêu rất thích nuôi dưỡng nhiều loại động vật khác nhau, nhưng lại bỏ chúng ở sân sau rồi không thèm quan tâm tới, hẳn nói muốn tạo thành một thế giới nhỏ ở Vô Vi cung, muốn để các loại động vật sinh tồn theo quy luật tự nhiên, cho nên trong thế giới động vật ở sân sau vẫn tồn tại tình trạng cá lớn nuốt cá bé.

Ở một góc khác dưới cầu, một tiểu bạch thỏ đang yên lặng nhìn sói xám. Sói xám thấy bạch hồ ly không có phản kháng cũng không chạy trốn thì nghênh ngang tiến tới gần, nước miếng chảy thành từng dòng, thấm ướt cả mặt đất bên dưới. Tiểu bạch thỏ thấy thế chán ghét nhìn sói xám

“Oa oa oa ô —— “

Sói xám đang chuẩn bị vỗ bạch hồ ly bỗng nhiên thấy bụng quần đau sau đó thân mình đã văng xa ngoài mấy trượng, thống khổ gào thét, trừng mắt nhìn, thì ra kẻ vừa đá bay hẳn lại chính là tiểu bạch thỏ. Quỷ a, tiểu bạch thỏ này lại dám đá hẳn.

“Uy! Tiểu hồ ly, ngươi ngậy ngốc cái gì chứ? Rõ ràng có thể trốn sao lại không trốn?”

Tiểu bạch thỏ vừa làm việc nghĩa đột nhiên biến thành một nữ nhân mặc bạch y, nhúu mày hỏi bạch hồ ly vẫn đứng im không nhúc nhích.

Sói xám thấy tiểu bạch hồ hóa thành hình người, biết nhất định đã đụng phải vị nào tu thành thần tiên rồi nên lặng lẽ cụp đuôi rời đi, còn luyến tiếc nhìn bạch hồ ly một cái. Coi như là người gặp may, ta đi tìm lũ gà mái lột dạ cũng được.

“Người qua bên kia tìm xem, có lẽ nàng trốn trong bụi cỏ nào đó”

“Hảo.”

...

Cách đó không xa vang lên tiếng bàn tán, có lẽ là đang đi tìm A Ly. Mà A Ly cũng chính là tiểu bạch thỏ vừa rồi, nàng hóa thành tiểu bạch thỏ trốn trong sân say tính lợi dụng thời cơ để trốn khỏi Vô Vi cung, thấy Tịnh Vũ và Minh Chiêu rời đi, nàng cũng tính đi thì gặp tình cảnh vừa rồi, nhận không được mà ra tay tương trợ.

Thấy bạch hồ ly vẫn im lặng, không nhúc nhích, A Ly cảm thấy rất mất mặt, muốn nhân dịp chưa bị phát hiện mà trốn đi thì đã thấy bạch hồ ly cõ bỏ da hồ ly, biến thành một nữ hài tử xinh đẹp, đáng yêu khoảng bảy, tám tuổi, da thịt tuyết trắng, diện mạo quyến rũ bẩm sinh của tộc hồ ly, nhưng hơi mập một chút, khuôn mặt mướt mà đáng yêu.

“Đa tạ ơn cứu mạng của người” bạch hồ ly hóa thành nữ hài tử quý xuống trước mặt A Ly, thanh âm thanh thúy dễ nghe, tựa như tiếng nước chảy, trong suốt tinh thuần.

Thì ra bạch hồ ly vừa rồi không chịu trốn là vì thời điểm hóa thành hình người sắp tới, ngay lúc mấu chốt không thể nhúc nhích được, cho nên không có cơ hội bỏ chạy. Sự tương trợ của A Ly đã giúp cho nàng hoàn thành việc biến hình.

“Xem ra sói xám vừa rồi chính là tai kiếp của người, coi như người cũng may mắn, ông trời không hạ tội kiếp mà chỉ dùng một con sói xám”. A Ly bình tĩnh đại ngộ, dù là cây cỏ hay động vật, trong quá trình tu hành đều phải trải qua chín lần tai kiếp, thuận lợi vượt qua kiếp cuối cùng thì có thể biến thành hình người, nếu may mắn được một vị thần tiên nguyện ý độ hóa thì có thể trở thành một tiểu tiên, nếu không thì trở thành yêu, tiếp tục tu hành cho đến ngày đạt thành chính quả.

Đơn giản mà nói, trừ bỏ người, phàm là muốn thành tiên đều phải trải qua chín tai kiếp, biến thành hình người, sau đó làm yêu, tu hành lần nữa thì trở thành tiên. Đương nhiên nếu sau khi biến thành hình người mà may mắn được thần tiên phổ độ thì trực tiếp thành tiên, bỏ qua kiếp yêu tinh.

A Ly đưa tay bứt một nắm cỏ dưới chân, hồng quang lóe lên, trong tay nàng đã hiện ra một bộ xiêm y bằng lụa mỏng màu xanh lục.

“Mau mặc vào đi, trần truồng như thế rất xấu hổ a” A Ly cười dịu dàng, đưa bộ xiêm y cho tiểu hồ ly, làm chuyện tốt khiến cho tâm tình của nàng cũng vui sướng, nhìn tiểu hồ ly cũng thấy thiện cảm hơn, nàng đặc biệt thích đôi mắt hồng, trong suốt của tiểu hồ ly.

“Đa tạ.” Tiểu hồ ly nhìn thân hình trần như nhộng của mình, khuôn mặt trắng nõn đột nhiên đỏ bừng.

“Đúng rồi, người tên gọi là gì a?” A Ly tò mò hỏi, thấy tiểu hồ ly không biết cách mặc quần áo, đành tiến lên giúp nàng, xem ra đứa nhỏ này còn rất đơn thuần, cái gì cũng không biết, ngay cả quần áo cũng không biết mặc như thế nào.

“Ta không có tên. . .” Tiểu hồ ly mân mê miệng có chút khổ sở, đưa tay sờ sờ cái mũi giống như bộ dáng hồ ly trước kia, lại phát hiện mình đã có tay chứ không phải bốn chân như trước.

“Chi bằng nương đặt tên cho ta đi” tiểu hồ ly ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn A Ly, ngập tràn chờ mong.

“Mẫu thân?” A Ly suýt nữa té ngã, ai là mẹ người?

“Đúng vậy, là người cứu tiểu hồ ly, cho hồ ly sinh mạng cho nên tiểu hồ ly gọi người là mẹ a” tiểu hồ ly chớp đôi mắt trong suốt như nước, bộ dáng ngây thơ đáng yêu. Nàng là cô nhi, nghe bọn hồ ly nói mẫu thân chính là người cho mình sinh mạng, nhân gian còn có câu, ân nhân cứu mạng cũng chính là cha mẹ tái sinh, như vậy nữ nhân trước mắt chẳng phải là mẫu thân của nàng sao? Tuy rằng còn quá trẻ.

“Phốc xuy ——” A Ly cười thành tiếng, đứa nhỏ này, có cần đáng yêu như vậy không?

“Vật nhỏ, mẫu thân là không thể nhận bừa, mẫu thân của người chính là hồ ly đã sinh ra người kìa, không phải ta” A Ly vỗ vỗ đầu tiểu hồ ly an ủi.

Tiểu hồ ly chép chép miệng nức nở “ tiểu hồ ly không có mẫu thân, tiểu hồ ly không có thân nhân, tiểu hồ ly là một kẻ cô độc đáng thương, người cũng không muốn làm mẫu thân ta, tiểu hồ ly muốn mẫu thân...”

A Ly nội tâm tràn đầy xúc động, nàng hiểu nỗi đau khổ, cô đơn khi không có người thân là thế nào.

Nếu tiểu hồ ly có thân nhân thì cũng không đến nỗi ngay thời điểm độ kiếp lại bơ vơ một mình, không nơi chốn dung thân, không có ai giúp đỡ, lại đúng lúc nàng gặp được mà ra tay tương trợ, cái này có phải là nàng và tiểu hồ ly có duyên với nhau không?

Nhìn vẻ mặt chờ mong của tiểu hồ ly, A Ly cũng mím môi, tựa hồ như đang quyết định một chuyện khó khăn.

“Hảo, ta làm mẹ người, về sau A Ly ta có gì ăn cũng sẽ không thiếu phần của người” A Ly quyết định, mang theo tiểu hồ ly thì không thể để cho nàng chịu cực, nàng muốn nuôi dưỡng tiểu hồ ly, làm cho nàng vui vẻ trưởng thành mà không phải giẫm vào vết xe đổ của nàng, nàng muốn cho tiểu hồ ly trở thành một thần tiên vui vẻ nhất.

“Gọi người là Hi Hi đi, mẫu thân hy vọng người về sau đều sống vui vẻ, lúc nào cũng phải cười, khi không vui cũng cười, có làm được không?”

“Thật tốt quá! Mẫu thân! Mẫu thân! Ta rốt cục có mẫu thân ! Ta rốt cục cũng có tên rồi, ta sau này gọi là Hi Hi, sau này ta vui cũng cười, không vui cũng cười” tiểu hồ ly nghe vậy cao hứng vỗ tay liên tục, trầm trồ khen ngợi.

“Bên dưới cầu hình như có thanh âm của nữ nhân”

“Qua xem đi, nhanh lên”

...

Thanh âm của Hỉ Hỉ đã làm các tiên nô chú ý.

A Ly liền kéo tay Hỉ Hỉ điên cuồng chạy ra ngoài.

“Mẫu thân, vì sao chúng ta phải chạy?” Hỉ Hỉ chạy theo A Ly, biểu tình ngạc nhiên.

“Bởi vì có nam nhân đang đuổi theo, muốn bắt người về làm vợ, mẫu thân phải bảo vệ người, cho nên người phải mau theo mẫu thân chạy trốn” A Ly muốn tạo dựng hình ảnh người mẹ vĩ đại.

“A! Mẫu thân, Hỉ Hỉ còn nhỏ, không thể lập gia đình !” Hỉ Hỉ hoảng sợ, nàng nghe nói gả cho người ta thì phải đi theo người ta cả đời, nấu cơm giặt giũ, hết lòng hầu hạ nam nhân mà nàng cái gì cũng không biết, như vậy nhất định sẽ bị vứt bỏ. Chuyện ở nhân gian nàng nghe được nhiều lắm.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tô Phù Phong, Người Hầy Đợi Đây

Có đánh chết A Ly cũng không thể tưởng tượng được mình lại thu dưỡng một nữ nhi, lại là một nữ nhi có rất nhiều vấn đề. Vừa mới biến thành hình người nên Hỉ Hỉ cái gì cũng không hiểu, suốt ngày quẩn lầy A Ly hỏi không ngừng. Nay, lại có vấn đề mới rồi kìa.

“Mẫu thân, vì sao chúng ta phải đi đường lén lút như vậy?” Hỉ Hỉ bắt chước A Ly nhỏ giọng, chung quanh đều là phủ động của các thần tiên, tường cao bao quanh.

“Người không thấy khắp nơi đều có bức hình của mẫu thân sao? Mẫu thân là tội phạm truy nã” A Ly chỉ tấm bố cáo được dán lên gốc cây đào bên đường, đi theo nòng chính là mạo hiểm a.

“Như vậy mẫu thân vì sao là tội phạm bị truy nã ? Tranh này cũng quá khó coi đi? Mẫu thân so với hình vẽ đẹp hơn nhiều nhiều”

“Xuyt! Hỉ Hỉ a, mẫu thân và người cùng chơi một trò chơi được không?” đến gần mục tiêu, A Ly rút cuộc nhìn không được mà che cái miệng không chịu ngừng nói của Hỉ Hỉ.

Tốt, tốt, Hỉ Hỉ thích nhất là chơi trò chơi nên lập tức gật đầu.

“Mẫu thân đem người giấu trên cây, ta đếm một, hai ,ba, người phải ngoan ngoãn không lên tiếng, không để ai phát hiện ra người. Ta đi xử lý công việc một chút, sau khi làm xong trở về mà người vẫn chưa bị người ta phát hiện thì mẫu thân sẽ dẫn người đi ăn gà nướng, có được không?”

Gà nướng? Hỉ Hỉ là hồ ly, đương nhiên rất thích ăn gà, điểm này thì giống A Ly y chang, nàng vui vẻ gật đầu

“Ta sẽ ngoan ngoãn chờ mẫu thân trở về”

A Ly thở dài nhẹ nhõm một hơi, xách Hỉ Hỉ quăng lên trên câu đào, Hỉ Hỉ trên không trung vẽ ra một độ cong rồi vũng vàng đáp lên nhánh cây sum suê cành lá, lúc này hoa đào đang nở rộ nên dưới tác động của Hỉ Hỉ, những cánh hoa rơi y như là sao sa hồng nhạt hạ xuống người A Ly. Hỉ Hỉ thấy thế càng ra sức rung lắc, làm cho cánh hoa rơi nhiều hơn đồng thời phát ra tiếng cười khanh khách đầy vui vẻ. Thiên nữ tán hoa tình cảnh cũng không bằng lúc này.

A Ly thấy Hỉ Hỉ ở trên cây chơi vui vẻ như vậy cũng cười rộ lên.

“Tốt lắm, tốt lắm, một hai ba, đừng nghịch ngợm a, an tĩnh ở trên đó, đừng để người ta phát hiện, ta sẽ nhanh chóng quay lại tìm ngươi” A Ly khoát tay, ý bảo Hỉ Hỉ đừng đùa nữa.

Hỉ Hỉ ngồi trên cành cây, nhìn thấy A Ly đang đi về phía một tòa cung điện, trên đại môn là tấm biển viết ba chữ màu vàng thật to “Thiên Vi cung”

Quay đầu thấy Hỉ Hỉ rất nghe lời, trong lòng A Ly thấy kiên định hơn. Nàng không nên mang Hỉ Hỉ đến đây, nhưng bây giờ nàng cũng không có chỗ nào dung thân, không biết nên thu xếp cho Hỉ Hỉ thế nào, vì vậy đành phải mang theo bên người.

Chung quanh Thiên Vi cung cảm giác có một lực lượng rất mạnh mẽ, mơ hồ có thể thấy được năm sáu cái kết giới màu sắc khác nhau được lập nên để bảo hộ tòa cung điện này. Xem ra Tô Phù Phong nhất định là ở trong này, Cốc Nhiễm bảo hộ nàng cũng hợp tình hợp lý, A Ly cầu mong mọi chuyện hết thảy đều thuận lợi, cầu mong nàng không nên đụng trúng Cốc Nhiễm oan gia kia.

Ngửa đầu, từ chân tường nhìn lên thấy, trời ơi, có cần phải phòng bị tới mức này không? xây tường cao như vậy để làm gì chứ? Lúc trước nàng ở Thiên Vi cung, mỗi ngày đều theo Cốc Nhiễm cỡi mây bay lên nên đâu biết tường cao bao nhiêu. Bây giờ nàng muốn ẩn vào trong Thiên Vi cung, không muốn để thiên binh tuần tra phát hiện nên không thể cỡi mây, chỉ có thể leo từng bước một.

Xắn tay áo, cột lại vạt áo, cong lưng, A Ly hóa thành một cự thú đầu như báo, thân hình như kỳ lân, lông trên thân như là gai nhọn sắc, tứ chi gầy dài, móng vuốt sắc bén, ngay chót đuôi có hỏa diễm như ẩn như hiện. A Ly dùng móng vuốt sắc bén bám vào vách tường, nhanh chóng leo lên.

“A Ly, mau xuống dưới đi” một giọng nam cổ ý đề nhỏ tiếng lại đột nhiên vang lên.

“Thì ra A Ly là Hoan Hỉ thú, hèn chi lại có năng lực giết chết cả nhà Tô gia” Minh Chiêu đi theo Tịnh Vũ bay đến bên cạnh A Ly, bào y màu lam rũ xuống trong không trung y như thác nước đổ xuống, hai tay khoanh trước ngực ra vẻ suy tư, sớm nghe nói Hoan Hỉ thú đã bị diệt tộc, không ngờ còn sót lại một con, vì sao nàng lại giết Tô gia? Minh Chiêu ngày càng tò mò về A Ly.

A Ly lắc đầu, tiếp tục leo lên trên, không chút do dự.

Tịnh Vũ di chuyển xe lăn bay lên chỗ A Ly mà không dám cỡi mây vì hấn cũng sợ thu hút sự chú ý của thiên binh.

“Người đã giết Tô gia, trở thành tội phạm bị truy nã khắp tam giới, Cốc Nhiễm lại không nhớ ra người, hấn sẽ không thủ hạ lưu tình, theo ta trở về đi, ta sẽ bảo vệ người” Tịnh Vũ lên tiếng khuyên giải.

A Ly giật giật miệng nhưng vẫn không lên tiếng rồi đột nhiên bật mình một cái, bỏ qua Tịnh Vũ và Minh Chiêu, tiến thẳng vào Thiên Vi cung.

Không ngờ, trên không của Thiên Vi cung kết giới giăng kín như mạng nhện, có cái như lưới đánh cá, có cái như cái vồng...mà loại kết giới nào chạm vào cũng sẽ bị hất văng ra, không ngờ Cốc Nhiễm lại nhiều mưu kế như vậy, lấy vài thô kết hợp với kết giới tạo thành cái vồng hấp thu pháp lực, không chỉ phòng ngăn không cho người tiến vào mà còn bắt được kẻ tới.

A Ly bị vô hình kết giới hấp thụ có cảm giác như nàng đang đánh lên một đám bông, lui không được, vào không xong, chỉ đành để bị cố định trong không trung. Bồng Nhiễm kết giới kia phát sát, màu sắc rực rỡ như là báo hiệu, trong Thiên Vi cung lập tức vang lên rất nhiều tiếng bước chân, thiên binh từ khắp nơi đang chạy tới.

“Không tốt.”

“Nguy rồi!”

Thấy A Ly bị nhốt, Tịnh Vũ và Minh Chiêu cùng la lên, cùng liếc mắt nhìn nhau, ý nghĩ cũng xoay chuyển trong đầu, muốn tìm ra cách cứu được A Ly mà không để lộ tung tích.

Hoan Hỉ thú bị vây găm nhẹ một tiếng rồi hóa thành bạch y nữ nhân, A Ly giãy dụa không được, thấp giọng mắng.

“Cốc Nhiễm chết tiệt, vẫn quỷ kế đa đoan như trước”

Luôn bình tĩnh trước mọi chuyện mà lúc này vẻ mặt Tịnh Vũ cũng hiện lên sự lo lắng, nếu thiên binh cứu tới thì hẳn không thể công khai cứu người, cho nên phải tranh thủ thời gian. Tịnh Vũ nâng hai tay đặt lên trán, nhắm mắt, trong khoảnh khắc chung quanh Thiên Vi cung xuất hiện sương trắng dày đặc, che lấp cả Thiên Vi cung.

“Ai dám ở trong cung của bản tôn phóng sương khói? Cũng quá can đảm a”

Trong màn sương trắng vang lên thanh âm của Cốc Nhiễm, nghe phương hướng của âm thanh thì hình như hắc đang đứng dưới chân tường, nhưng sương trắng của Tịnh Vũ đã phát huy tác dụng, đem Cốc Nhiễm và nhóm thần tiên mê hoặc.

“Nữ nhân, kêu người không được lộn xộn người lại không nghe lời, bây giờ thì hay rồi, mau ngoan ngoãn cùng bản tôn về Vô Vi cung đi” Minh Chiêu không biết khi nào đã ở bên cạnh A Ly, cố gắng giải bỏ kết giới.

“Hoang tưởng, hôm nay ta đã quyết tâm liều chết xông vào Thiên Vi cung thì không tính chuyện quay về” A Ly nổi tính quật cường, chín trâu kéo cũng không đi, nếu suy nghĩ cẩn thận thì nàng đã không bị vây trong kết giới, nếu kết giới không hấp thụ tiên pháp thì nàng đã vào được bên trong rồi. Nhưng cuộc đời không có nếu như, biết trước thì không có nghèo rồi, không chính xác là biết trước thì đã không rơi vào tình cảnh như bây giờ a.

Tịnh Vũ thấy Minh Chiêu nhân lúc hắc triệu hồi sương trắng mà nhanh chân đi cứu A Ly thì mày kiếm nhíu lại, nháy mắt cũng đã di chuyển đến cạnh nàng.

“A Ly, người theo ta trở về trước đi” Tịnh Vũ cắn ngón trỏ, đem máu nhỏ và lòng bàn tay rồi quát một tiếng “ phá”

Kết giới lập tức được giải bỏ, thân hình của A Ly liền rơi xuống. Chiến thần đúng là chiến thần, thiên la địa võng của thần tiên cũng có thể phá thật dễ dàng. Trong lòng A Ly mừng thầm, rơi xuống thì quá tốt, rơi xuống rồi nàng có thể vào bên trong tìm nữ nhân chết tiết Tô Phù Phong kia. Nhưng nàng không được như ý, thân mình đã rơi vào một cái ôm ấm áp, khuôn mặt của Tịnh Vũ còn đặt trên đầu nàng, rồi sau đó nàng bị mang rời khỏi Thiên Vi cung.

“Buông ta ra!” A Ly rống to, bỏ lỡ cơ hội lần này, nàng muốn xông vào Thiên Vi cung lần nữa sẽ rất khó khăn.

“A Ly đừng nháo.” Tịnh Vũ gắt gao ôm chặt A Ly không an phận.

Minh Chiêu thấy Tịnh Vũ đã cứu được A Ly mà hấn mất bao công sức cũng không phá được kết giới thì cảm thấy rất thất bại, thấy sương trắng bắt đầu tan, thiên binh cũng đã chạy tới cửa Thiên Vi cung thì bất mãn thở dài một hơi “ vì lấy đại cục làm trọng nên giờ ta không tranh với ngươi, nhưng ngày nào đó, ta nhất định sẽ cướp nữ nhân này về”

“Tô Phù Phong! Ngươi hãy đợi đấy! ta nhất định sẽ quay trở lại” thanh âm giận dữ nhưng tiếng chuông đồng vang dội trong gió, Tịnh Vũ vội vã bịt miệng của nàng lại.

Thấy A Ly vẫn không cam lòng giãy dụa, Minh Chiêu không kiên nhẫn giờ tay đánh mạnh vào gáy nàng, A Ly hoa lệ hôn mê, trở nên an tĩnh hơn. Tịnh Vũ liếc mắt trách cứ nhìn Minh Chiêu, nhưng không thể không thừa nhận làm cho nàng an phận thì bọn họ sẽ trốn thoát nhanh hơn.

Nghe được trên không truyền đến tiếng rống giận dữ, Cốc Nhiễm đột nhiên ngừng đầu, nhưng không biết làm sao nhìn thấy cảnh tượng bên trên.

“A Ly! Là người phải không?” Cốc Nhiễm hướng lên không trung la lớn, sương trắng cũng đã tan, trên không Thiên Vi cung cũng chẳng còn một ai, ánh sáng ở kết giới cũng đã biến mất, hơi thở sắc bén cũng không còn. Nếu là A Ly thì làm sao có năng lực phá được thiên la địa võng? Nhưng thanh âm đó nhất định là của A Ly, đây là lần thứ hai hấn nghe được thanh âm của nàng, chẳng lẽ lần trước ở Tô phủ không phải hấn nghe nhầm mà là sự thật.

Không có khả năng! A Ly đã chết, hung thủ không có khả năng là A Ly! Nhất định là người nọ bắt chước thanh âm A Ly muốn làm cho hấn phân tâm, nhất định là vậy.

“Cốc Nhiễm, bắt được hung thủ rồi sao?” Tô Phù Phong vốn đang tránh né trong cung, đang đi ra hỏi thăm tình hình.

Cốc Nhiễm lắc đầu, nhú mày, quay đầu về phía mấy thiên binh sau hẳn, chửi ầm lên “ đồ vô dụng”

Lần này để hỗ trợ Cốc Nhiễm là Thất Đầu tinh quân chương quản an nguy ở phía Bắc, cả đám nhìn nhau xấu hổ, bọn họ là tài năng đầy tương lai của thiên giới, lần này chấp hành nhiệm vụ còn chưa kịp nhìn thấy hung thủ đã để nàng tẩu thoát, thật quá mất mặt.

“Thượng tiên bớt giận, theo tiểu tiên thấy hung thủ nhất định có đồng lõa, nếu không thiên la địa võng một khi đã vây khốn địch nhân thì địch nhân không có cách nào thoát được, làn sương trắng vừa rồi nhất định là đồng lõa của hung thủ phóng ra”. Bắc Đầu tinh quân đứng đầu Thiên Xu tinh quân lấy hết dũng khí nói ra nhận xét hòng gỡ gạc chút thể diện cho bọn họ, sai lầm lần này là do địch nhân có người giúp đỡ a.

Lão ngũ Ngọc Hành tinh quân cũng bưng tỉnh đại ngộ, nói: “hơn nữa, hung thủ không có khả năng bị nhốt mà trong thời gian ngắn như vậy có thể phá giải được Bắc Tinh Thất Đầu trận của chúng ta cùng với thiên la địa võng, trong tam giới trong nháy mắt có thể phá giải cũng không tới năm người: Thiên Quân, Thanh Long, Tây Vương Mẫu, Ma quân Mặc Dạ và Tịnh Vũ tiên quân”

Đương nhiên, nếu Cốc Nhiễm không có mất đi pháp lực thì hẳn cũng nằm trong số đó.

“Nhất định là Tịnh Vũ.” Tô Phù Phong rất khẳng định, trong lòng nàng hiểu rõ hơn ai hết.

“Sao lại có chuyện đó được” Cốc Nhiễm phủ quyết, Tịnh Vũ cháu hẳn rất tuân thủ thiên quy, không thể làm chuyện xằng bậy như vậy được.

Tô Phù Phong tựa hồ ý thức được mình đã lỡ lời nên không nhiều lời nữa, chỉ đưa mắt nhìn về hư không mà suy nghĩ. Xem ra Tịnh Vũ đã quyết tâm đứng về phía A Ly, nàng không hiểu A Ly có gì tốt mà làm cho hai nam nhân ưu tú đều khăng khăng một mực với nàng, cam nguyện vì nàng mà trả giá hết thảy. Nàng ghen tỵ, rất ghen tỵ. Ghen tỵ với mỹ mạo của A Ly, ghen tỵ A Ly có gia tộc hạnh phúc hòa thuận, ghen tỵ thân phận tôn quý của A Ly, ghen tỵ A Ly có thể làm cho nam nhân điên cuồng vì nàng.

Nàng ghen tỵ người khác tốt hơn so với mình. Nàng không muốn có nữ nhân nào ưu tú xuất hiện bên cạnh mình, nàng muốn mình là độc nhất vô song trên đời. Cho nên thời khắc nàng gặp A Ly thì nàng và A Ly nhất định chỉ có thể tồn tại một người. Cũng may nàng đã trói buộc được Cốc Nhiễm, bản khoản cũng được giải trừ, giờ nàng có thể an tâm trừ bỏ mối nguy hại A Ly rồi.

Bắc Đẩu Thất Tinh không dám đoán tiếp nữa, bởi vì năm cái tên kia đều là những đại gia mà bọn họ không thể đắc tội.

Cốc Nhiễm khoanh tay đi qua đi lại, bọn họ phân tích không phải không có lý nhưng ai đồng lõa trong chuyện này thì cần phải suy nghĩ thật kỹ.

Cốc Nhiễm khoát tay, có chút mệt mỏi phân phó cho Bắc Đẩu Thất tinh quân “giăng lại thiên la địa võng đi”

Lần này không bắt được hung thủ, cần phải phòng bị nghiêm cẩn hơn.

Thấy Cốc Nhiễm quay về nội điện, Tô Phù Phong cũng vội vàng đuổi theo, nắm tay Cốc Nhiễm, Cốc Nhiễm do dự một chút rồi cũng nắm lại tay nàng cùng bước đi.

“Hôn lễ của chúng ta khi nào cử hành?” Tô Phù Phong cảm thấy mọi việc đều theo ý nàng. Ngày đó, khi Cốc Nhiễm tỉnh lại, thấy hai người đều trần trụi, trên nệm còn có vết máu, tuy oán Tô Phù Phong mê hoặc hãm nhưng là một nam nhân có trách nhiệm, hãm chủ động nhận gánh vác, coi

như cũng đã tiếp nhận nàng. Vì vậy Tô Phù Phong muốn rèn sắt ngay còn nóng, nhanh chóng thành thân như vậy nàng sẽ hoàn toàn an tâm.

“Đợi sau khi tìm được hung thủ đi, như vậy cũng có thể an ủi người nhà của người” Cốc Nhiễm không quên những gì Tô Phù Phong trả giá vì hắn, cũng không bạc đãi nàng, thành thân thì nhất định sẽ làm những hung thủ giết Tô gia cũng phải tìm cho ra.

“Ô a. . . Mẫu thân. . . Mẹ ở đâu?”

“Mẫu thân. . . Người không cần Hỉ Hỉ...Hỉ Hỉ đói bụng...người nói sẽ trở về tìm Hỉ Hỉ mà...ô oa...”

Đột nhiên, tiếng khóc non nớt vang lên, thanh âm vang lên từ trên cây đào bên ngoài Thiên Vi cung.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Đứa Nhỏ Đây Không Sống Được Lâu

Vô Vi cung, hoa viên phía sau to như một khu rừng, có núi cao, có thác nước, có cầu có động, Minh Chiêu một thân cầm bào màu hồng cước bộ vội vàng, thần sắc lo lắng.

“Kỳ quái. . . Đi đâu . . .” Minh Chiêu xoay người lại xem xét kỹ từng khe đá, lại ngược nhìn trên từng cành cây, đều không tìm được vật hẳn muốn tìm.

“Ngải, bạch hồ mà bản tôn nuôi ở hoa viên đâu rồi?”

Minh Chiêu lớn tiếng gọi tên đồng tên Ngải, mặt mày nhăn lại, biểu tình không vui.

Thấy Minh Chiêu sốt ruột như thế, Ngải run cầm cập tiến lên, động vật trong hoa viên có cả ngà cả vạm, hẳn đâu cò nhàn rồi mà quan tâm đến một tiểu bạch hồ. Nhưng từ lúc tiên quân từ bên ngoài về thì liền đi thẳng đến hoa viên, giống như rất quan tâm tới tiểu bạch hồ này.

Thấy Ngải vẻ mặt mờ mịt, Minh Chiêu mới cảm thấy mình phản ứng hơi quá, hẳn mang tiểu bạch hồ về, liền ném ở hậu hoa viên không thèm hỏi tới, bây giờ nhớ ra thì cuống cuống đi tìm, quả thật có chút khó khăn, không chừng đã là điểm tâm lót dạ cho sài lang hổ báo nào đó rồi.

Thấy Minh Chiêu đưa hai ngón tay vào miệng ra sức thối một cái, âm thanh vang lên, quanh quẩn trong không khí, tất cả các động vật trong hoa viên dường như nghe được khẩu lệnh mà lập tức nhắm hướng Minh Chiêu chạy tới. Chốc lát sau từ thú dữ cho đến sủng vật hiền lành đều tề tựu ngay

ngắn, chỉnh tề trước mặt Minh Chiêu, đưa mắt nhìn quanh có thể thấy được động vật Minh Chiêu nuôi dưỡng nhiều không kể xiết.

“Bản tôn tháng trước có đem một tiểu bạch hồ tới hậu hoa viên, các người có ai biết nàng hiện đang ở đâu không? nếu giúp bản tôn tìm được thì sẽ có thưởng” Minh Chiêu lên tiếng.

“Hí hí. . .”

“Chít chít. . .”

“Oa oa oa oa oa oa. . .”

Một loạt âm thanh hỗn loạn tranh nhau vang lên, thảo luận sôi nổi tình hình của bạch hồ.

Một sói xám cường tráng bước lên phía trước, “ô ô oa oa” với Minh Chiêu một hồi mà Minh Chiêu nghe xong thì khóe miệng rút rút nói

“Ý người là suýt chút nữa người đã ăn bạch hồ kia nhưng bạch hồ đã được một nữ nhân giả là tiểu bạch thả cứu, hơn nữa còn mang bạch hồ trốn khỏi Vô Vi cung?”

Sói xám gật đầu, bỗng nhiên trước mắt hiện ra một luồng ánh sáng, sau đó thì lưng bị đau, hắn đã văng ra xa. Chúng thú cũng lui về phía sau, thì ra đây là phần thưởng của Minh Chiêu, gạt người, không là gạt thú mới đúng a...Sói xám nức nở đứng lên, nước mắt rùng rùng, sớm biết vậy thì không thèm nói ra, lúc trước bị tiểu bạch thả đá, giờ lại tới tiên quân, hắn là vua của thảo nguyên nha, sau này sao còn đủ tư cách làm sói nữa...

“Cũng may là người chưa ăn bạch hồ kia, nếu không bản tôn băm người ra cũng chưa hải giận” Minh Chiêu cực kỳ tức giận, nếu bạch hồ chết đi thì hắn làm sao ăn nói với người ta...

Ngài đứng một bên vỗ vỗ trán như bưng bình đại ngộ “ ta nhớ ra rồi, chúng ta nhìn thấy khi A Ly trốn khỏi hậu hoa viên trong ngực có ôm một vật toàn thân trắng toát, có lẽ là bạch hồ mà thượng tiên nói”

“Có thể bị nữ nhân đó coi như gà mà nướng ăn rồi” Minh Chiêu lẩm bẩm rồi bỏ mặc chúng thú mờ mịt mà xoay người đi về phía cửa cung.

Thiên Vi cung, trong một căn phòng hẻo lánh, Hỉ Hỉ hóa thành chân thân bị trói cố định trong một luồng ánh sáng trắng treo giữa không trung, luồng ánh sáng này giống như dây xích buộc chặt thân mình của nàng. Hỉ Hỉ cuộn tròn thân mình, hai mắt khép hờ, bộ dáng rất suy yếu nhưng vẫn cố giãy dụa để bảo trì sự thanh tỉnh. Trước khi ngất xỉu, Hỉ Hỉ mơ hồ thấy trước chân thân bạch hồ và hình người của mình đan xen với nhau, ảo ảnh xuất hiện.

“Chi nha —— “

Cánh cửa bị đẩy ra, Cốc Nhiễm một thân tử bào quý giá đẹp để tiêu sái tiến vào, bên ngoài khoác một kiện bạch sắc vân bào trên góc áo có thêu một gốc cây u lam, thanh lịch phi thường. Hắn đã quen với bóng tối, hai tai và cái mũi đủ giúp hắn xác định phương hướng.

“Cuối cùng cũng im lặng , tiểu hồ ly này từ lúc bị bắt vào đây thì khóc không ngừng, ồn muốn chết” Tô Phù Phong theo sau Cốc Nhiễm cũng tiến vào, phượng nhãn lóe lên, không nhiên nhìn Hỉ Hỉ.

“Thiên Xu tinh Quân, tình huống thế nào?” Cốc Nhiễm không có hòa theo Tô Phù Phong mà nghiêng đầu hỏi Thiên Xu tinh quân.

“Hồi thượng tiên, tiểu hồ ly này hồn phách không ổn định, thân thể rất suy yếu, hình người mới duy trì không bao lâu vừa rồi lại khóc nháo nên tiêu hao rất nhiều thể lực, hiện giờ lại đang hôn mê nên không thể tra được tin tức gì từ nàng” Thiên Xu tinh quân mang theo sáu vị tinh quân khác cùng canh giữ Hỉ Hỉ, nhưng nàng ngoài trừ la khóc đòi mẫu thân thì cái gì

cũng không nói, tin tức giá trị duy nhất là bạch y nữ nhân bị truy nã kia cũng chính là mẫu thân trong miệng nàng.

“Thật đáng tiếc, đứa nhỏ này không thể sống lâu hơn được nữa” Tô Phù Phong dù nói thế nhưng trong mắt không có chút tình cảm nào, điều duy nhất nàng quan tâm là tiểu bạch hồ và A Ly có quan hệ gì mà thôi.

“Phù Phong, ta kêu người tung tin ra ngoài, người đã làm chưa?” Cốc Nhiễm lên tiếng, hiện tại Tô Phù Phong giống như là phụ tá đắc lực cho hắn, chăm sóc hắn cho nên hắn cũng thuận tiện giao một số việc vặt vãnh cho nàng làm.

“Ân, ta đã sai Chư Tử và Tâm Thủy cùng các tiên nô tung tin của tiểu bạch hồ ra ngoài rồi”

Tô Phù Phong biết Cốc Nhiễm muốn dùng tin này để dẫn dụ hung thủ, tuy nàng không biết tiểu bạch hồ và A Ly có quan hệ gì nhưng trước mắt dùng nó để dẫn dụ A Ly là biện pháp hữu hiệu nhất, nếu tiểu bạch hồ thực sự có quan hệ với A Ly thì theo hiểu biết của hắn về nàng, A Ly sẽ không mặc kệ nó.

Cốc Nhiễm ngậm môi mỉm cười, không ngờ tính nhiều chuyện của Chư Tử lúc này lại có tác dụng. Nụ cười của Cốc Nhiễm rơi và mắt Tô Phù Phong lại trở thành độc dược khiến nàng si mê, ngây ngốc nhìn hai cánh môi như hai cánh hoa. Cốc Nhiễm vẫn luôn tuần dật như vậy, tướng mạo thuộc hàng đỉnh của đỉnh, có rất nhiều tiên nữ si mê hắn mà nàng lại càng đặc ý vì trong ngàn vạn nữ nhân cố trữ hết tài năng để tạo sự nổi bật thì cũng chỉ có một mình nàng được gả cho Cốc Nhiễm, nàng có thể từ tiểu tiên thăng lên hàng thượng tiên, hưởng thụ tất cả vinh quang, cũng giống y như nữ nhân chốn nhân gian hao hết tâm cơ để được gả vào hào môn.

“Nếu hung thủ là vợ chồng Ma Quân thì Thất Đầu Bắc tinh quân sẽ không chống đỡ được hắn, cần phải tìm người đến giúp chúng ta” Cốc

Nhiệm phân tích tình hình.

“Ý thượng tiên là nói đến Tịnh Vũ tiên quân sao?” người đầu tiên Thiên Xu tinh quân nghĩ tới là Tịnh Vũ, bởi vì bọn họ không đủ tư cách đối đầu với vợ chồng Ma Quân.

Cốc Nhiệm gật đầu, hắn không thấy được vẻ mặt không vui của Tô Phù Phong. Nàng không bằng lòng là vì Tịnh Vũ tới chỉ thêm phiền, vợ chồng Ma Quân căn bản không liên quan tới chuyện này, Tịnh Vũ hiểu rất rõ, chẳng lẽ kêu hắn tới để đối phó với A Ly sao? Hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng. Nhưng nàng chỉ cần làm quần chúng đứng một bên xem náo nhiệt là được rồi, nàng không muốn để cốc Nhiệm tìm ra manh mối rồi nhớ lại hết mọi chuyện, nàng cứ làm như cái gì cũng không biết, làm cho cốc Nhiệm tin nàng vô tội, dù sau này sự tình có bại lộ thì cũng được hắn che chở.

“Hãy cầm tín vật của bản tôn đến Kim Dao tiên cung tìm Tịnh Vũ, nói bản tôn lệnh cho hắn sau khi tiếp được tín vật thì phải tới Thiên Vi cung hỗ trợ bản tôn, sự tình quan trọng, không được chậm trễ”

Thiên Xu tinh Quân nhận tín vật rồi vội vàng rời đi, cốc Nhiệm tiên quân tuy là thượng cổ chi thần, có quyền lực quản lý tam giới như Thiên Quân và Tây Vương Mẫu nhưng hắn chưa bao giờ thể hiện quyền hạn vô thượng của mình. Mà hắn cùng với Tịnh Vũ và Minh Chiêu quan hệ rất tốt, là chú cháu mà cũng như là bằng hữu nay hắn lại ra lệnh cho Tịnh Vũ tiên quân đủ thấy hắn rất coi trọng chuyện này.

“Cốc Nhiệm, người xưa nay không hỏi đến chuyện của tam giới nhưng giờ lại vì Phù Phong mà phá lệ, Phù Phong không biết báo đáp người như thế nào” Phù Phong hai mắt đầm lệ, từ phía sau dịu dàng ôm chặt lấy hắn.

Cốc Nhiệm thở dài một hơi, hắn quả thật vẫn muốn làm một thần tiên tiêu dao khoái hoạt nhưng mà...

“Lúc trước người cô độc một mình nhưng từ giờ người hãy nhớ kỹ, người còn có ta, ta là hôn phu của người”

Tô Phù Phong âm thầm hé miệng cười trộm, nàng quả thật đáng thương, trong mắt mọi người nàng mất đi thân nhân lại không có nơi chốn dung thân. Đây chính là điều nàng muốn, bởi vì càng làm cho người ta thấy mình yếu ớt đáng thương, càng có cơ hội bắt người ta làm tù binh cho mình, mà nàng rốt cuộc cũng đã bắt được tâm của Cốc Nhiễm.

“Phù Phong có người liên không biết đến cô đơn nữa, mấy ngày trước Phù Phong nằm mơ thấy cha mẹ, trong mơ Phù Phong đã nói cho bọn họ biết đã có người chiếu cố ta, bọn họ dưới tuổi vàng cũng nên yên lòng nhắm mắt”. Nàng quả thật có nằm mơ thấy cha mẹ nhưng là mơ thấy cha mẹ nàng ngồi trên vị trí cao đường tiếp nhận lễ bái của nàng và Cốc Nhiễm, trong mơ nàng còn thấy nàng và hắc bá đường thành thân. Nếu không có A Ly chen ngang thì giấc mộng đó đã thành sự thật. Nghĩ tới đây hận ý lại dâng đầy, nàng muốn cho A Ly chết trong tay Cốc Nhiễm như vậy mới giải được mối hận trong lòng nàng.

Cốc Nhiễm vỗ vỗ tay Tô Phù Phong, nhẹ lắc mình liền thoát khỏi cái ôm của nàng mà đi ra ngoài

“Đó là ta nên chịu trách nhiệm”

Đúng vậy, chỉ là chịu trách nhiệm mà thôi. Đây là hắc thiếu Tô Phù Phong, ngày đó khi mở mắt ra, hắc biết hắc thiếu nàng, tình cảnh như thế hắc chỉ có thể phụ trách.

A Ly a A Ly, ta rất cực hiểu vì sao lúc trước người lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này liền chán ghét như vậy, thì ra người đã sớm nhận ra được cả đời ta sẽ bị nữ nhân này trói buộc. Người trên trời có linh thiêng thì hãy giúp ta sớm tìm ra hung thủ, an ủi linh hồn của Tô gia cũng phù hộ ta có thể quay lại những ngày tháng tiêu dao tự tại như trước kia.

Cũng đã lâu hẵn không đi Viêm Châu bái tế A Ly, chắc hẳn nàng sẽ cảm thấy nhàm chán, tiểu gia hỏa không chịu nổi tịch mịch, nàng thích náo nhiệt mà hẵn không ở bên cạnh, nàng nhất định rất cô đơn.

Đáng chết! Như thế nào lại bắt đầu tưởng niệm đến tiểu gia hỏa kia, nàng chỉ là một tiểu thú, người sao có thể nhớ mãi không quên như đối với một nữ nhân. Dừng lại, dừng lại. Cốc Nhiễm nắm chặt tay thành nắm đấm, chân bước nhanh hơn, khi nào thì hẵn mới có thể hoàn toàn quên lãng A Ly? Từng biểu tình của A Ly vẫn luôn hiện rõ trong đầu hẵn, không xóa được.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thả Ta Ra

Khi Minh Chiêu đi vào Kim Dao cung của Tịnh Vũ thì Tịnh Vũ đã tiếp nhận mệnh lệnh của Cốc Nhiễm mà chạy tới Thiên Vi cung, điều này rất hợp ý của Minh Chiêu, biết A Ly được an bài ở Thanh Viễn điện hẳn liền đi thẳng tới đó, chậm một giây cũng không muốn.

Thanh Viễn điện bài trí quy củ, không xa hoa cũng không quá đơn sơ, vật dụng gia đình phong cách cổ xưa, đơn giản nhưng tinh tế. Trên chiếc giường gỗ lim vàng ở giữa phòng, A Ly hai tay bó gối, cúi đầu tựa như đang nghỉ ngơi, hai mắt nhắm chặt, mày nhăn lại, mái tóc đen mượt buông dài như thác nước, chưa bao giờ thấy nàng an tĩnh như lúc này.

Bên cạnh có một lư hương mạ vàng đang lượn lò định hồn hương có tác dụng thôi miên.

Minh Chiêu không vội đi vào, yên lặng nhìn A Ly đang ngủ say. Chưa bao giờ hắn thấy nữ nhân này an tĩnh như vậy, cũng may hắn biết tính tình A Ly thế nào nếu không sẽ bị dấn dập của nàng lúc này mê hoặc. Lắc đầu, Minh Chiêu đi tới, cảm giác như đụng phải một bức tượng vô hình.

“Thì ra là vậy...” Minh Chiêu lui ra sau một bước, chẳng trách sao nữ nhân này lại an phận như vậy, thì ra Tịnh Vũ đã giăng kết giới thiên la trong Thanh Viễn điện làm cho A Ly ra ngoài cũng không xong mà người ngoài cũng không vào được. Như vậy chẳng khác nào bị giam lỏng.

Minh Chiêu thấy hắn không có nhẫn tâm như Tịnh Vũ, lúc trước A Ly ở Vô Vi cung của hắn, hắn cũng không có giam cầm nàng như vậy, ngược lại còn để nàng tùy hứng đi lại khắp nơi, cũng không thời thời khắc khắc đều canh chừng nàng. Hắn biết đối với một nữ nhân như A Ly thì càng hạn chế

nàng, nàng càng muốn rời đi. Nhưng cuối cùng hẳn cũng không được như ý, lợi dụng hẳn phải đối phó với Tịnh Vũ, nữ nhân này liền bỏ đi. Có lẽ vì không muốn đi theo vết xe đổ của Minh Chiêu nên Tịnh Vũ mới dùng tới cách này để giữ nữ nhân này lại.

“A Ly!” Minh Chiêu tính đánh thức A Ly nhưng không thành công.

“A Ly A Ly A Ly! Nhanh chóng rời giường ! Có gà nướng ăn!” Minh Chiêu giống như đọc bí quyết, âm thanh còn rất lớn, vang vọng cả Kim Dao cung. A Ly lười biếng hé mắt thấy trước mặt là một yêu nghiệt tiên quân đang la lối, mái tóc đen mượt như tơ được cố định bằng một sợi tơ màu tím, giữa trán khảm một viên hắc diệu thạch, thân mặc y phục màu đen, không có việc gì lại bày ra bộ dáng yêu nghiệt như vậy, là muốn câu dẫn thiếu nữ phạm tội sao?

“Gà nướng ở đâu?” thanh âm của A Ly mềm mại lại hơi khàn vì vừa tỉnh ngủ, nàng cảm thấy cả người vô lực, thật muốn tiếp tục ngủ tiếp, cảm giác này dường như bắt đầu xuất hiện từ khi đi theo Tịnh Vũ, nàng ngủ rất say, đầu óc mụ mị, không muốn làm gì hết.

Còn muốn tiếp tục ngủ...

Bỗng nhiên, A Ly như nhớ ra chuyện gì, đột nhiên đứng lên đi ra ngoài, nhưng hai chân mềm nhũn, ngã ngổl lên mặt đất.

“Ta đã ngủ bao lâu rồi? đáng chết, mau thả ta ra” A Ly gầm nhẹ, thật là ngủ đến ngu người, suýt chút nữa đã quên đại sự. Hỉ Hỉ còn ở bên ngoài Thiên Vi cung chờ nàng, mà nàng đã ngủ bao lâu rồi? Hỉ Hỉ bây giờ ra sao? Chết tiệt. Nàng thực sự không xứng làm mẹ.

Minh Chiêu thấy A Ly hành động như vậy, cảm thấy nàng có chút không bình thường lại nhìn lư hương bên cạnh, tựa hồ như đó là nguyên nhân làm cho A Ly an phận ngủ, thì ra là định hồn hương. Tịnh Vũ làm vậy thật đúng.

“Nếu muốn khôi phục tinh thần thì mau dập tắt định hồn hương trong lư hương kia đi” Minh Chiêu bữu môi nói với A Ly.

“Chả trách!” A Ly lăm bắm một tiếng, chống hai tay đứng dậy, đi về phía lư hương. “Đông “ một tiếng, mấy khối hương màu đen từ trong rớt ra, A Ly cười giầy hung hăng đập nát chút, khói trắng cũng tiêu tán.

“Nữ nhân, người vội vã như vậy là muốn đi theo ta sao?” Minh Chiêu tươi cười, có thể thấy được trên má mớ hờ có một lúm đồng tiền, làm cho khuôn mặt tà mị của hắn càng thêm thanh tú.

A Ly trợn mắt nhìn Minh Chiêu “ nếu người giúp ta ra ngoài, ta có thể suy nghĩ đi theo người”

Kết giới này chủ yếu là để ngăn A Ly chạy trốn cho nên ở trong rất khó cởi bỏ, nàng lại toàn thân vô lực cho nên có lòng mà không có sức. Nếu Minh Chiêu có thể giải bỏ kết giới này thì nàng sẽ nhân cơ hội đó mà rời đi.

“Chờ.” Minh Chiêu rất sáng khoái, lui ra sau một bước, ngón tay phải đặt lên hắc diệu thạch trên trán, mắt nhắm lại, một luồng hồng quang bắn ra từ lông mày của hắn, vàng sáng này từng bước, tường bước bao phủ lấy kết giới trong Thanh Viễn điện.

Bỗng nhiên bên ngoài truyền tới những tiếng bàn tán

“A, Tiểu Lệ Tử, nghe Chư Tử của Thiên Vi cung nói Cốc Nhiễm tiên quân bắt được một bạch hồ tiểu yêu trên cây đào ở trước cửa cung, người thấy có buồn cười không? tiểu bạch hồ kia còn chỉ tay vào bố cáo truy nã, nói nữ nhân được vẽ hình trên đó chính là mẫu thân của nàng, còn nhờ mọi người giúp nàng tìm mẫu thân, ta cười đến đau cả bụng...” một nữ tiên nô vừa quét rác vừa tám.

“Ha ha. . . Ta cũng nghe nói, nghe đồn tiểu bạch hồ kia có thể là nữ nhi của Ma Quân, hung thủ giết cả nhà Tô gia rất có thể là bạch hồ yêu Thương

Nguyệt của Thanh Khâu sơn”. Tiên nô đang tưới hoa liền dừng tay, quay sang phụ họa, nói y như nàng đã chứng kiến sự việc.

“Nói như vậy, xem ra tiên quân của chúng ta vừa bị Cốc Nhiễm thượng tiên triệu đi khẳng định là có liên quan tới chuyện này”

“Ai nha, đã lâu không có đại chiến , chiến thần Tịnh Vũ tiên quân của chúng ta đã rảnh rồi nhiều năm rồi, đã tới lúc vinh quang cho Kim Dao cung chúng ta”

“Nếu hung thủ đúng là vợ chồng Ma Quân thì chuyện này hơi khó à nha, bọn họ tuy rằng đã thoái ẩn nhưng vẫn có ảnh hưởng rất lớn đối với ma giới, nếu xử lý không tốt sẽ dẫn đến mâu thuẫn giữa thiên giới và ma giới a”

...

Hai tiên nô hăng say tám chuyện mà không để ý cách các nàng không xa, trong Thanh Viên điện đang có hai đôi tai cũng lắng nghe các nàng nói chuyện.

Sắc mặt của A Ly và Minh Chiêu đều không tốt, đắm chìm trong suy nghĩ, nhất thời không khí rất an tĩnh.

Kết giới còn chưa được cởi bỏ, Minh Chiêu buông ngón tay đặt trên hắc diệu thạch, thu hồi pháp lực.

“Bạch hồ kia trở thành nữ nhi của người khi nào?” Minh Chiêu thần sắc quái dị nhìn A Ly.

“Ta cùng tiểu hồ ly kia hợp ý nên nhận nàng làm nữ nhi thì sao? Chẳng lẽ còn phải hỏi ý kiến của người?” A Ly lòng nóng như lửa đốt, lại thấy Minh Chiêu thu tay, giống như không giúp nàng cởi bỏ kết giới nên khẩu khí cũng không tốt.

Minh Chiêu giấu cợt cười một tiếng, không trả lời.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Đôi Nam Nữ Thần Bí

“Mau thả ta ra, ta muốn đi cứu đứa nhỏ kia?” A Ly vẫn còn bị ảnh hưởng của định hồn hương nên bước đi rất chật vật, cố gắng đến bên kết giới nói với Minh Chiêu lại cảm thấy có một bức tường vô hình ngăn nàng lại, chẳng khác gì một cái nhà giam. Nếu không người phải định hồn hương thì kết giới này sẽ không làm khó được nàng, nhưng lúc này tình thế cấp bách, không biết lúc nào được hiệu mới hết tác dụng, nàng đành phải cầu xin sự giúp đỡ của Minh Chiêu.

Minh Chiêu khoát tay, nói: “Người trước hết cứ ở trong kết giới này đi, nếu người lại chạy trốn tới nơi khác ta càng lo lắng hơn, tiểu bạch hồ kia ta nhất định sẽ cứu, chờ cứu nó xong, ta sẽ đến giúp người”

Thấy Minh Chiêu chuẩn bị cỡ mây bau đi, A Ly vội hỏi

“Người và tiểu bạch hồ kia có quan hệ gì?”

“Đó là nữ nhi của người trong lòng ta, ta mượn tới chơi vài ngày” Minh Chiêu cỡi mây bay đi, áo bào phiêu dật trong gió.

Người trong lòng? người trong lòng của Minh Chiêu là ai? Là nam hay nữ? mượn tới chơi hai ngày là sao? Theo nàng thấy rõ ràng là trộm đứa nhỏ của người ta còn bày đặt nói mượn chơi. A Ly rất chán nản, nàng muốn ra ngoài.

“Thả ta ra, có người ở đây không? thả ta ra” A Ly la to nhưng không có ai đáp lời nàng, các tiên nô trong Kim Dao cung đều nhận được mệnh lệnh của Tịnh Vũ, không cho phép bất kỳ ai đến gần Thanh Viễn điện nửa bước,

cho nên dù A Ly kêu to thế nào cũng không có ai dám trả lời, hai tiên nô vừa rồi ở bên ngoài quét rác tưới hoa cũng nhanh chóng rời đi.

A Ly chạm tay vào kết giới cho đến khi hai tay run lên, nàng tuyệt vọng ngã nhào xuống.

Hỉ Hỉ như một đoá tuyết liên nở rộ lúc sớm mai, chưa nhiễm chút bụi trần, không hiểu gì về thế gian hiểm ác, chuyện gì nàng cũng không biết giới lại vì mình mới bị bắt đi nên trong lòng A Ly rất áy náy. Cho dù Minh Chiêu có nói sẽ đi cứu người nhưng đâu ai biết Minh Chiêu có ý đồ gì với Hỉ Hỉ, nếu Hỉ Hỉ rơi vào tay Minh Chiêu cũng như rơi vào một nhà tù khác thì có khác nào bị giam ở Thiên vi cung chứ.

Tô Phù Phong tâm địa độc ác, nếu không tìm ra A Ly, nói không chừng nàng ta sẽ xuống tay ngoan tuyệt với Hỉ Hỉ, nếu Tô Phù Phong dám làm cho Hỉ Hỉ mất dù chỉ một công lông, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta. Nếu không thể tự tay cứu Hỉ Hỉ thì trong lòng nàng không thể nào yên được.

A Ly cúi đầu ngồi trên mặt đất, tức giận lại dùng đôi tay chụp vào bức tường kết giới trong suốt. Lúc này chỉ thấy ẩn hiện một làn sương đen từ đỉnh đầu A Ly lan tỏa dần trong không khí, A Ly giống như đột nhiên bị kích thích, ngẩng đầu hít sâu một hơi rồi lập tức rít lên một tiếng chói tai, chớp mắt nàng đã biến trở về chân thân, thân hình cao lớn vươn cao, che lấp phân nửa ánh sáng ngoài điện. Lúc hóa thân, bộ pháp của nàng có chút lão đạo, bốn chân run rẩy, nàng cúi đầu điều chỉnh hô hấp, thân thể dần dần ổn định hơn. Ngẩng đầu lần nữa, vẻ mặt của A Ly càng thêm quyết tuyệt, trong đôi mắt mang theo sự hung dữ, hỏa diễm nơi chót đuôi bùng cháy dữ dội, chiếu rọi, làn sương đen trên đỉnh đầu nàng như kiêng kỵ hỏa diễm này nên biến thành một điểm đen, nhảy lên hướng thiên linh cái của A Ly rồi không thấy đâu nữa.

“Oành oành —— oành oành —— “

Một loạt âm thanh vang lên, A Ly cắn răng tấn công vào kết giới, dù thân thể nàng làm cho vách tường của kết giới cong lại nhưng nàng cũng bị đánh ngã, y như lấy trứng chọi đá. Nhưng A Ly tính khí quật cường, dù mỗi lần va chạm đều làm nàng đau đến cắn răng nhưng vẫn nhất quyết không lùi bước.

Cho đến khi có một dòng khí xuyên qua, Thanh Viễn điện vì lực đạo của nàng cũng chao đảo, kết giới bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt.

“Lã chã —— chẻ keng keng a —— “

Kết giới được cởi bỏ, Thanh Viễn điện cũng bị tác động mà bắt đầu rung lắc dữ dội, vật dụng, cây cỏ trong sân nhỏ thay nhay ngã rạp, bị hất văng ra xa, gạch ngói từ trần nhà rơi xuống như mưa, xem ra đại điện chuẩn bị sụp đổ.

A Ly không quan tâm đến đại điện có sập hay không, nàng vội vàng nhắm hướng Thiên Vi cung mà tới. Dù sao các thượng tiên đều rất giàu có, khả năng biến ảo cũng rất cường đại, cho nên một đại điện bị sập đối với Tịnh Vũ cũng không tổn thất gì nhiều.

Hiện tại, nàng muốn đến Thiên Vi cung, nàng không chỉ muốn cứu Hỉ Hỉ mà còn muốn tính sổ với Tô Phù Phong.

Thiên Vi cung đột nhiên trở nên rất yên tĩnh, không một âm thanh, thiên binh cũng không vì lần trước A Ly đột nhập mà gia tăng phòng bị, chỉ cho thiên la địa võng giăng trên không bảy sắc màu chiếu rọi là cho thấy Thiên Vi cung đang trong tình trạng đề phòng.

Không hề có dấu hiệu, một nam tử thân hình cao lớn vận áo bào huyền sắc dắt theo một nữ tử xinh đẹp mặc áo màu hồng cánh sen quần lụa mỏng bay đến trên không Thiên Vi cung, động tác của bọn họ cực kỳ cẩn thận, không khinh động đến đám thiên binh bên dưới.

“Dạ, người xác định nữ nhi của chúng ta ở ngay trong cung này?” nữ tử xinh đẹp nhỏ giọng hỏi, nàng có một đôi mị nhãn không hợp với khí chất, long lanh lưu chuyển, dù vô tình cũng có thể hấp hồn người, làm cho người ta không tự chủ mà lún sâu vào.

Nam tử được gọi là Dạ gật đầu đáp “ dù tin này là giả hay thật thì chúng ta cũng phải nhìn thử một lần, không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào”

Nữ tử không nói gì thêm chỉ gắt gao theo sau Dạ, trong đêm đen lóe ra vầng ánh sáng màu hồng nhạt từ thanh kiếm thủy tinh trong suốt, vừa nhìn biết thanh kiếm này đã tắm máu không ít cho nên mới hiện ra ánh sáng như thế.

“Một nghìn năm , Âm Dạ cũng bị phủ đầy bụi một nghìn năm, ta nghĩ người sẽ không đem nó ra sử dụng lần nữa. Dạ, ta biết hôm nay chúng ta đi vào Thiên Vi cung thì không tiếp tục sống những ngày tháng an tĩnh như trước được nữa” Nữ tử nhìn thanh kiếm thủy tinh có tên là Âm Dạ, vẻ mặt của nàng hiện lên nét u buồn, khóe mắt bên phải có một nốt ruồi màu nâu, người có nốt ruồi này tính cách rất đa sầu đa cảm.

Dạ không trả lời, chỉ ôn nhu cười rồi ôm lấy bả vai của nàng, dùng hành động để bày tỏ sự an ủi. Tựa vào lồng ngực dày rộng, ấm áp của Dạ, cảm giác rất yên lòng.

Dạ tay trái nắm tay nữ tử, tay phải cầm kiếm, mũi kiếm chia ngay kết giới, thiên la địa võng liền bị khoét một lỗ nhỏ, hắc bào lóe lên, Dạ đã ôm nữ tử kia không tiếng động tiến vào Thiên Vi cung.

Trong một góc của Thiên Vi cung, Cốc Nhiễm phát hiện kết giới bị tổn hại thì đứng lên khỏi chỗ ngồi, chỉnh sửa lại quần áo có chút hỗn độn, khóe môi hiện lên nụ cười hài lòng

“Đến rồi”

Tịnh Vũ ngồi trên xe lăn bên cạnh, yên lặng uống bạch lộ, không chút biểu tình dư thừa nào, phía sau hẳn là Minh Chiêu đang bị Khổn Tiên thăng trối gô lại. Minh Chiêu vẻ mặt thất bại đưa mắt nhìn Tịnh Vũ và Cốc Nhiễm, sớm biết sẽ bị bắt trối như vậy thì lúc trước hẳn đã không tiêu sái công khai vào Thiên Vi cung cứu người, lẳng lặng mà làm mới đúng a. Hẳn thực sự đã đánh giá cao giao tình của hẳn với hai người kia, cho rằng nói tốt vài câu thì Cốc Nhiễm sẽ thả người, không ngờ người ta không chút nể mặt, chỉ mới hất bàn một cái đã bị Tịnh Vũ dùng Khổn Tiên thăng trối lại. Hẳn hận bản thân mình ngày thường ham chơi, không dốc lòng tu luyện, nếu không thì đâu dễ gì bị Tịnh Vũ áp chế như thế. Chả trách phụ vương mỗi khi thấy hẳn đều nhìn bằng ánh mắt hận rèn sắt không thành thép.

Hắn bĩu môi thấp giọng lẩm bẩm : có ai nhanh tới cứu ta a? ta thực sự không muốn nhìn thấy người đó a.

“Như thế nào? Ngượng ngùng khi gặp lại lão bằng hữu sao?” Cốc Nhiễm phát hiện thính lực của hẳn ngày càng tốt, những gì Minh Chiêu lẩm bẩm hẳn đều nghe rất rõ, đương nhiên chuyện phong lưu trước kia của Minh Chiêu hẳn cũng biết rất rành mạch.

“Cắt! Ai ngượng ngùng ? Ta sợ hẳn thấy ta sẽ ngượng ngùng thôi” Minh Chiêu tuy mạnh miệng nhưng thật ra trong lòng lại rất lo lắng.

“Si mê người ta không thành, thấy người ta có vợ lại trải qua những tháng ngày hạnh phúc mỹ mãn, không cam lòng liền bắt đứa nhỏ của người ta cho hả giận nên đương nhiên là người không dám đối mặt người ra rồi” Cốc Nhiễm không bỏ qua cơ hội chế giễu Minh Chiêu, gõ gõ ngón tay lên bàn.

Mỗi khi nhắc tới đoạn tình này của Minh Chiêu, Cốc Nhiễm lại không nhịn được ý cười, nếu vừa rồi Minh Chiêu không tới tìm hẳn đòi tiêu bạch hồ thì hẳn còn không biết là do Minh Chiêu bắt trộm của lão bằng hữu.

Không thể không nói, Minh Chiêu làm vậy rất trẻ con, người đó cũng không dễ chọc, Minh Chiêu đúng là tự tìm phiền toái, cục diện rối rắm này cần phải có người thu dọn, mà hắn cùng Tịnh Vũ trối Minh Chiêu lại cũng là muốn tốt cho hắn, miễn cho hắn nóng đầu lại làm ra chuyện khác người gì nữa.

Nghe Cốc Nhiễm chế nhạo, khuôn mặt Minh Chiêu ửng hồng, liếc mắt nhìn Cốc Nhiễm oán trách “ ta đã nghĩ thông suốt, đang tính đem đứa nhỏ trả lại thì không ngờ bị người bắt. Ta dám cam đoan với người, hắn tuyệt đối không phải là hung thủ giết Tô gia”

“Nga? Người vì sao xác định như vậy?” Cốc Nhiễm nhú mày, vì sao hắn cảm thấy mọi người đều đang có gì đó giấu hắn, giống như cả thế giới này đều biết chỉ riêng mình hắn thì không, bọn họ diễn mãi thì cũng có lúc sẽ lộ ra sơ hở, hắn nhất định sẽ tìm ra manh mối.

Tịnh Vũ bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng, nghiêng đầu nhìn Minh Chiêu, tuy không lên tiếng nhưng ánh mắt ẩn chứa nguy hiểm, Minh Chiêu hiểu ý hắn, không thể nói chuyện của A Ly ra.

“Ta đoán !” Minh Chiêu vô lại nhếch miệng cười, âm thầm cầu nguyện Cốc Nhiễm đừng tiếp tục hỏi.

Lúc này Tô Phù Phong ở sau lưng Cốc Nhiễm tươi cười đi vào sau tấm bình phong bằng cẩm thạch, đưa tay xuyên qua hai luồng ánh sáng trắng đang trối buộc tiểu bạch hồ, xách tai của nàng lên nói ‘ có người tới cứu người”

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Nhớ Các Người Nên Chui Ra Khỏi Phần Mộ

Nghe tiếng của Tô Phù Phong, Hỉ Hỉ đột nhiên mở mắt, lệ vẫn còn hoen mi, lỗ tai run run, thân mình căng thẳng.

“Nhất định là mẫu thân tới cứu ta ! đám người xấu các người chờ mẹ ta đến thu thập các người thế nào đi”

Hỉ Hỉ mặc dù mới thành hình người, nhưng nàng cũng biết thế giới này có một loại người được gọi là người xấu. Nam nhân yêu nghiệt bị trói chính là kẻ l;úc trước thừa dịp nàng ngủ say mà đem nàng tới một cái hậu hoa viên kỳ quái, lại chẳng chút quan tâm. Còn nam nhân ngồi trên xe lăn thoát nhìn cũng không phải dễ chọc, chỉ có thúc thúc mi thanh mục tú dùng sợi tơ đen che lại hai mắt là có vẻ không giống người xấu, bởi vì hắn đối với nàng rất ôn hòa, mỗi khi nữ nhân bộ dạng xinh đẹp nhưng không giống người tốt kia ăn hiếp nàng, thúc thúc này sẽ ngăn lại, còn đem thức ăn tới cho nàng, làm cho nàng có thêm sức lực để chờ mẫu thân tới cứu.

Tô Phù Phong cười lạnh, ai thu thập ai còn chưa biết, nhìn lại Hỉ Hỉ thấy nàng dù thân mình vẫn là một đứa nhỏ nhưng khéo mắt đã có nếp nhăn, tóc cũng chuyển sang hoa râm, Tô Phù Phong sợ tới mức thối lui một bước.

“Làm sao vậy?” Cốc Nhiễm phát hiện hành động của Tô Phù Phong liền hỏi.

Tô Phù Phong chỉ vào Hỉ Hỉ nói “ đứa nhỏ này đột nhiên lại già đi”

Nghe vậy Cốc Nhiễm vội đi ra sau bức bình phong, đưa tay sờ lên mặt Hỉ Hỉ, cảm giác được làn da thô ráp, nếp nhăn nơi khéo mắt, hần mím môi thở dài một hơi.

“Đứa nhỏ này không sống được bao lâu nữa, nàng đang trong quá trình lão hóa” Minh Chiêu lên tiếng, sau khi hắt mang Hỉ Hỉ về Vô Vi cung đã phát hiện ra, khi đó Hỉ Hỉ vẫn còn là một đứa trẻ quần trong tã, hồn phách không ổn định, khi thì hình người khi lại là hồ, chỉ hơn một tháng nàng đã biến thành một tiểu cô nương bảy tám tuổi. Nàng điên cuồng trưởng thành cũng khẩn trương già đi.

Ai ngờ Hỉ Hỉ cười to” không có việc gì, cha ta nói, hắt sẽ chữa cho ta”

“Cha người? Cha người là ai?” Cốc Nhiễm hỏi, rõ ràng đã biết cha nàng là ai nhưng hiếm khi đứa nhỏ này chủ động mở miệng nên không thể bỏ qua cơ hội.

“Cha ta là nam nhân duy nhất trong tam giới hiểu rõ ta nhất’ Hỉ Hỉ cười đến tự hào, mặt mày cũng rạng rỡ hơn.

“Người lại không thành thật .” Cốc Nhiễm ra vẻ không ưng thuận, nhéo nhéo cái mũi mướt mà của Hỉ Hỉ”

Kẻ làm cha nào cũng là nam nhân yêu thương con mình nhất, hắt bỗng nhiên nhớ đến phụ vương đã mất đi hơn một vạn năm của hắt, thời gian qua đã lâu mà hắt lại mất đi trí nhớ nên ký ức về phụ vương cũng không còn. Hắt không tưởng tượng được tình thương của cha là thế nào, không cảm nhận được sự ấm áp của tình cha con, hắt chỉ có thể tìm cảm giác về phụ vương từ trong tình yêu thương vô hạn của huynh trưởng Thiên Quân. Cho nên hắt luôn coi nhân sinh như trò chơi, không ngừng gặp rắc rối, làm cho Thiên Quân đau đầu vì hắt, tìm mọi cách thu dọn cục diện rối rắm cho hắt chỉ vì muốn cảm thụ tình cảm ấm áp của thân nhân nhiều hơn, huynh trưởng như cha, hắt muốn trước khi Thiên Quân tọa hóa sẽ lưu giữ được càng nhiều ký ức về hắt càng tốt.

“Ta nào có không thành thật .” Hỉ Hỉ lắc đầu, chính mẹ nàng nói cho nàng biết như vậy a, nàng không có nói dối, mẹ còn nói nàng sẽ là đứa nhỏ

hạnh phúc nhất trên đời. Chỉ là...nàng rất tưởng nhớ bọn họ, nàng không tìm thấy cha mẹ ruột, còn có mẫu thân đem nàng đặt lên cây đào cũng không cần nàng nữa rồi...

Tính thời gian, cảm thấy người phải đến cũng đã đến, Cốc Nhiễm không nói nhiều nữa mà xoay người rời khỏi tấm bình phong.

Khi A Ly đi vào Thiên Vi cung, phát hiện thiên la địa võng đã bị mở, nàng cũng không để ý xem ai đã làm việc này, nếu là Minh Chiêu thì e là hẳn sẽ không khống chế được mà làm cho toàn bộ kết giới đều suy sụp.

Vì gấp gáp, A Ly không kịp biến hình, trực tiếp dùng chân thân xông vào Thiên Vi cung, đây cũng là lúc sức lực được tập trung nhiều nhất. Có lẽ lát nữa sẽ xảy ra ác chiến, nàng biết Thiên Vi cung lúc này yên lặng như vậy là đang tập trung tinh thần cho cuộc chiến. Nàng biết bên ngoài Thiên Vi cung yên lặng như vậy là đại biểu cho bên trong đang gợn sóng ba đào, tất cả đều tập trung tinh thần chờ nàng tới nhưng vì Hỉ Hỉ, dù là núi đao biển lửa nàng cũng không màng.

Hít sâu một hơi, nàng chui vào chỗ kết giới bị phá, nhẹ nhàng không tiếng động rơi xuống đất. Nàng quá quen thuộc nơi này nhưng không biết Hỉ Hỉ bị giam ở đâu, tránh né thiên binh tuần tra, nàng bắt đầu tìm kiếm từng gian phòng một, hành động này trong Thiên Vi cung thì chẳng khác nào là tìm kim đáy bể.

“Dạ, ta không nhìn lầm chứ, đó là Hoan Hỉ thú, cư nhiên còn có Hoan Hỉ thú còn sống a”

Trong bóng tối, có hai thân ảnh đang yên lặng theo dõi A Ly, bọn họ cũng đang tìm kiếm trong Thiên Vi cung thì đột nhiên nhìn thấy một cự thú xâm nhập vào đây, tựa hồ như cũng tìm kiếm gì đó như bọn họ, đi theo chốc lát thì nữ tử nhận ra cự thú đó chính là Hoan Hỉ thú thì không nén được kích động.

Dạ liếc mắt ý bảo nàng yên lặng, đừng quấy nhiễu Hoan Hỉ thú kia, ánh mắt chăm chú. Bọn họ còn chưa biết Hoan Hỉ thú đến Thiên Vi cung làm gì, chỉ bằng cứ theo dõi rồi sau đó tùy theo tình huống mà hành động.

A Ly tìm không thấy người thì rất sốt ruột, mà hai người phía sau tu vi lại rất cao nên nhất thời nàng không nhận ra. Ở chính điện không tìm được Hỉ Hỉ, nàng liền nhẹ chân đi ra hậu viện, hành lang gấp khúc uốn lượn, từng gốc cây ngọn cỏ đều khắc sâu trong tâm trí nàng, nàng không khỏi chậm bước đưa mắt nhìn cảnh vật chung quanh, tên gia hỏa Cốc Nhiễm vẫn xa hoa lãng phí như vậy, các kỳ hoa dị thảo quý hiếm trong tam giới mọc đầy trong sân nhỏ nhà hắn như cây cỏ bình thường khiến người ta không khỏi đỏ mắt.

“Chi nha” một tiếng, cửa phòng mở ra, trước mắt mọi người là một bóng người lắc lư đi tới, vừa đi vừa chăm chú nhìn, chính là Chư Tử đang nửa tỉnh nửa mê, lão bằng hữu a. Hôm nay không phải phiên trực của hắn nên hắn tranh thủ ngủ thêm một chút, đang ngon giấc thì mắc tiểu nên mới đi tìm nhà vệ sinh, chỉ tùy tiện khoác ngoài bào lên người, hai mắt cũng không thèm mở mà bằng vào trí nhớ lắc lư đi tới nhà vệ sinh, không để ý đến sự khác thường chung quanh.

A Ly tựa hồ muốn trêu đùa, cười gian một cái rồi nhanh chóng biến hóa, thân hình cự thú lóe lên một cái đã trở về bộ dạng lưỡng chố trước kia, so với chân thân thì lưỡng chố này đúng là khác nhau một trời một vực.

Dạ và nữ tử bên cạnh đều không hiểu tình huống thế nào, không biết Hoan Hỉ thú kia muốn làm gì, nghe nói Cốc Nhiễm tiên quân từng nuôi dưỡng một lưỡng chố, đừng nói nàng muốn giả làm sủng thú đã chết kia nha. A Ly vui vẻ đón đầu Chư Tử, ngoáy ngoáy cái đuôi, bộ dáng nịnh nọt.

“A. . .” Chư Tử cảm giác dưới chân có gì ngăn cản hắn, tưởng tảng đá, muốn nhấc chân đá đi thì chân vẫn con treon trên không trung, lại cảm giác cẳng chân bị cái gì đó quấn chặt. Hắn không tình nguyện mở mắt, cúi

đầu nhìn xuống xem rốt cuộc là gì thì vừa nhìn thấy đã sợ tới mức há hốc miệng, vật đang ôm căng chân của hắn chẳng phải là cái gì mà chính là A Ly.

“A Ly! Thật đúng là người sao? Không phải ta đang nằm mơ chứ?” Chư Tử nhéo cánh tay, cảm giác đau đớn truyền đến, như vậy là thật chứ không phải mơ.

“Meo meo ~” không đúng, mèo kêu tuy rằng rất vui tai nhưng A Ly cũng biết là mình kêu sai.

“Ặc ặc ~” cũng không đúng, đây là dê kêu, đã lâu không làm tiểu thú, quên mất lừng chó kêu thế nào.

Quyết định từ bỏ, trực tiếp nói chuyện luôn “ Ờ, Chư Tử, ta đã trở lại” A Ly ngẩn đầu, chớp chớp đôi mắt tròn xoe long lanh làm cho người ta yêu mến.

“Không đúng! Người không phải đã chết sao?” Chư Tử đưa tay xoa mắt, ngồi xuống nhìn thẳng vào A Ly.

“Người ta nhớ các người, cho nên từ trong phần mộ đi ra ngoài...” A Ly nghiêng răng nghiêng lợi nói, ngoại trừ lý do này nàng không tìm được cơ nào khác, dù sao đầu óc của Chư Tử cũng đơn giản, hẳn là có thể ứng phó được.

Chư Tử suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi.

“Nguyên lai người là quỷ hồn à. . . Nhưng là hôm nay cung tiên sương mù lượn lờ, chính khí lẫm nhẫm, đừng nói là quỷ, tiểu yêu đạo hạnh thấp cũng bị tiên khí róc tới xương cốt không còn à” Chư Tử lui ra sau một bước, A Ly lại túm căng chân hắn không buông.

Thì ra Chư Tử cũng không dễ bị lừa như vậy, A Ly cắn răng, quyết định thử chiêu khác.

“Thối Chư Tử, người quả là dong dài, người ta vất vả lắm mới vào được Thiên Vi cung để nhìn mặt các người lần cuối, coi như ta sẽ không còn tiếc nuối gì nữa..ô..ô, người ta bị chôn ở Viêm Châu rất lạnh a, lại không có gà nướng ăn, người ta rất nhớ các người..ô..ô”

A Ly nước mắt nước mũi tèm lem, không ngừng chùi vào ống quần của Chư Tử, lại cảm thấy đó là việc đương nhiên mà không chút áy náy.

Chư Tử bấu môi vẽ mặt ủy khuất, trừ bỏ A Ly, còn có ai làm ra hành động vô sỉ như vậy.

“Thật đúng là người, A Ly, ô..ô... tiên quân thấy người thì nhất định sẽ rất cao hứng”

Chư Tử nói xong thì sừng sốt, cảm giác ghen tỵ tràn đến “ người không biết tiên quân vì trút giận cho người mà đến Khổ Hải tìm Trừng Nhân báo thù, kết quả hai mắt bị mù...”

A Ly bỏ chân trước xuống, không lên tiếng, cọ cọ thân mình vào chân Chư Tử.

“A Ly?” Chư Tử thấy A Ly đột nhiên an tĩnh như vậy thì gọi thử một tiếng.

Hoàn hồn, A Ly nâng trảo lên lau mắt, nước mắt thấm ướt lông của nàng

“Nghe nói Cốc Nhiễm bắt một bạch hồ làm súng thú mới, chắc là không còn nhớ ta nữa rồi”

“Nhớ rõ nhớ rõ! A Ly! Người khác không biết, nhưng ta lúc nào cũng hầu hạ bên cạnh tiên quân nên biết rất rõ, người không biết hắc khổ sở thế nào đâu, người khác nghĩ hắc chỉ mất một súng thú thì không có gì quan trọng nhưng ta rất hiểu, hắc...”

“Ta không tin, trừ phi người dẫn ta đi nhìn bạch hồ kia, như vậy ta mới tin là Cốc Nhiễm không có quên ta” A Ly vẫn khẳng khái cốc chấp.

“Trước tiên không vội, ta mang người đi vài chỗ, người sẽ tin” Chư Tử nóng nảy, tóm cổ A Ly đi tới Thanh Nhàn điện.

Thối Chư Tử, cứ nhiên dám tóm cổ nàng, lá gan lớn hơn không ít a, bắt quá nàng nhẹn, còn phải nhờ hắc dẫn đường tới chỗ Hỉ Hỉ bị giam a.

“Xem ra Hoan Hỉ thú này là đi tìm nữ nhi của chúng ta” nữ tử hoảng sợ, lo lắng nhìn Dạ bên cạnh.

“Đi theo sau, Thiên Vi cung quá lớn, trong thời gian ngắn không dễ dàng tìm được, nếu Hoan Hỉ thú kia có thể từ trong miệng tiên đồng tìm ra manh mối thì chúng ta sẽ làm ngư ông đắc lợi đi”. Dạ lập tức nổi gót Chư Tử, Ám Dạ kiếm vẫn nắm chặt trong tay đề phòng bất trắc, vẻ mặt cương nghị lạnh lùng.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Là Thanh Âm Của A Ly

A Ly bị Chư Tử xách đến trước tấm điện của Cốc Nhiễm, cũng chính là nơi nàng bị Tô Phù Phong hại chết, theo bản năng liền xù lông lên, nếu nhìn thấy Cốc Nhiễm thì phiền toái lớn rồi. Xú tiểu tử Chư Tử này.

“Đừng kích động, người còn chưa thấy tiên quân, tiên quân không có ở đây, từ sau khi người đi, tiên quân liền phong điện này lại, ta biết hẳn là sợ thấy cảnh lại đau lòng” Chư Tử cho rằng A Ly kích động nên mới có biểu hiện khác thường mà không ngờ rằng A Ly là vì không muốn gặp Cốc Nhiễm.

Nghe Chư Tử nói vậy, A Ly mới phát hiện cung điện vốn náo nhiệt phần hoa giờ trở nên tiêu điều xơ xác, hoa cỏ mọc um tùm như là thật lâu không có ai đặt chân tới đây.

Đẩy cánh cửa đại điện, đập vào mắt là một màu đen như mực, đi gần tới mới phát bức hoành phi trong điện đã rơi xuống, bình hoa cũng vỡ từng mảnh vụn, bàn ghế chông vó như là vừa bị cướp.

“Ai mà to gan như vậy, dám cướp của Cốc Nhiễm” A Ly bốn trào loạn đá, thoát khỏi tay Chư Tử, rơi xuống đất, thực ra nàng muốn nói bọn người nào đó sao không cướp hết đi, nếu là nàng thì đã làm cho Thiên Vi cung đến cái mảnh sành cũng không còn.

“Là tiên quân tự mình làm, lúc hẳn từ Khố Hải về, biết người đã chết thì tức giận đến mức đập phá tất cả đồ đạc trong điện. Hẳn vốn bị thương không nhẹ lại tự nhốt mình trong này mấy ngày, khi đi ra thì lệnh cho chúng ta phong bế điện này lại, cũng may còn có Tô tiểu thư chăm sóc hẳn...”

“Người không cần nói với ta những chuyện này” nhắc tới Tô Phù Phong là A Ly không còn hứng thú để nghe tiếp.

Chư Tử lại tiếp tục” A Ly, người đã tin là tiên quân thực lòng với người chưa? Hẳn không có quên người, hai mắt tiên quân bị mù là do hẳn tìm Trừng Nhân báo thù cho người, đi gặp hẳn đi”

Chư Tử ngồi xuống bên cạnh A Ly, hẳn nghĩ nàng vì nhớ Cốc Nhiễm nên mới quay lại. Quý hồn hình thành là do oán niệm chưa tan hoặc trần duyên chưa dứt, chấp nhận không được luân hồi mà quay trở lại, như vậy có thể thấy A Ly nhớ nhung Cốc Nhiễm sâu đậm thế nào. Tiên thú luyện thực sự quá khó khăn a, nếu Cốc Nhiễm có cảm tình với mình thì hay rồi, cũng không ra nông nổi này, đúng là khổ tình a.

Hiển nhiên là Chư Tử đồng tình chuyện tiên thú luyện. Chư Tử khẳng định Cốc Nhiễm và A Ly tồn tại thứ tình cảm như là tình yêu. Chỉ là mỗi khi nhịn không được nhắc nhở với Cốc Nhiễm thì hẳn lại phủ nhận.

A Ly liếc mắt xem thường, Chư Tử nói lung tung gì chứ, có cần lại tiếp tục chuyện nàng với Cốc Nhiễm không? nàng vừa nghe tới đã thấy tim đau nhói, nàng không thích loại cảm giác này.

Nàng lắc đầu nói: “Hảo hảo hảo, ta tin, ta tin! nhưng mà ta vẫn muốn gặp bạch hồ kia”

“Có thể a, tiên quân cùng Tô tiểu thư đều ở phía tây điện, đúng rồi, Tịnh Vũ tiên quân cũng ở đây, hình như là muốn dùng bạch hồ để dẫn dụ hung thủ giết Tô gia. Người tới đó làm chi, bọn họ rất bận a” Chư Tử lần này không nói lung tung nữa mà đi vào vấn đề chính, khi hẳn cúi đầu đã thấy A Ly chạy về phía tây điện.

“Chậm một chút, chậm một chút, người đừng quá kích động” Chư Tử vừa ngáp vừa la to với thân ảnh đã chạy đi xa.

Rất mệt... Trở về phòng tiếp tục ngủ...

Trong bóng tối, hai thân ảnh như hai ngọn gió nhanh chóng đuổi theo A Ly.

A Ly đi đến phía tây điện, nơi đó có một gian phòng tương đối hẻo lánh, bên trong lại không thấp đèn, tiên khí trong đó cũng bị che dấu nhưng nàng vẫn cảm giác được tiên khí cường đại tràn ra, xem ra đội ngũ thần tiên trong đó không ít nha.

Từ chỗ tối, đôi nam nữ thần bí chăm chú theo dõi lưng chó đang bám vào khe cửa tìm hiểu tình hình, xem bộ dáng của nàng là không dám xông vào, chỉ là lo lắng suông sao?

“Dạ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Nữ nhi ở ngay trong phòng này” Nữ tử thần sắc lo lắng, nàng cảm giác được hơi thở của nữ nhi nhưng nàng vẫn im lặng nhìn xem Hoan Hỉ thú biến thành lưng chó tìm nữ nhi của nàng để làm gì.

“Chờ ta.” Dạ chỉ nói hai từ rồi bỗng nhiên như trận gió mạnh bay đến bên cửa, để lại nữ tử đứng bên ngoài lo lắng.

A Ly cảm giác bên cạnh có một thân ảnh cao ngất, một loại cảm giác áp bách vô hình bao phủ toàn thân nàng, chẳng lẽ Cốc Nhiễm mời cả Đại La thần tiên đến? còn chưa thấy Hỉ Hỉ thì đã bị bắt đi sao? Không phải bị kịch như vậy chứ.

Ngẩng đầu nhìn lên, mái tóc đỏ rực như lửa, ngũ quan đoan chính, ánh mắt sắc bén, A Ly chặc chặc đầu lưỡi, cảm thấy đáng tiếc, nam nhân bên cạnh tướng mạo quá tuyệt mỹ nhưng đáng tiếc là mặt bị tê liệt a... Mặt bị tê liệt là sao? Chính là trên mặt không có bất kỳ biểu tình nào, tựa như một pho tượng vậy, giống y như mặt của nam nhân này...

Nam nhân này biểu tình trên mặt không chút thay đổi còn chưa tính, không nói tiếng nào, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn A Ly làm cho nàng cả người nổi da gà, người này ngay cả một hơi thở nhẹ cũng không nghe thấy là thần tiên nào lại có thân thủ bí hiểm như thế.

“Giao Hỉ Hỉ cho ta, nàng vô tội, người các người muốn bắt là ta, không cần ép buộc một đứa nhỏ”

Lững chớ bộ dáng như một tráng sĩ xông ra sa trường, tư thế hiên ngang lẫm liệt, Hỉ Hỉ mà nàng nói là ai? Nàng cho rằng hẳn là đồng bọn của Cốc Nhiễm? nàng ồn ào như thế chắc chắn là đã kinh động đến quân mai phục bên trong. Dạ trường mắt nhìn A Ly, một đạo hồng quang phóng thẳng về phía A Ly, A Ly liền lùi lại phía sau, nhanh chóng biến về chân thân Hoan Hỉ thú. Nàng đang chuẩn bị đánh nhau thì người kia chẳng thềm để ý tới nàng mà vung tay lên cái nữa, hồng quang lóe lên, phá cửa mà đi.

A Ly còn chưa hiểu thì trong phòng đã sáng rực, quân mai phục cũng đã xuất hiện. Đều do tên nam nhân mặt tề liệt kia, làm ồn ào như vậy, thực lực cách xa còn đưa đầu chịu chết thì không phải là tác phong của A Ly nàng, nhưng tên đã lên dây không thể không bắn.

Ta quân người là ai, cứu được Hỉ Hỉ rồi nói sau. A Ly cắn răng, lấy đầu húc lên hai phiến cửa còn lại, đập vào mắt đầu tiên là Hỉ Hỉ bị giam giữa hai luồng ánh sáng trắng, trong lòng căng thẳng nhưng vẫn tươi cười nói “Hỉ Hỉ, mẫu thân tới cứu người”

Trong phòng, Dạ đã rút kiếm đánh nhau với thiên binh, cái bàn vỡ tan, hồng quang chói mắt, thiên binh hiển nhiên là không địch lại Dạ nhưng Dạ cũng không cố ý giết người, chỉ làm cho bọn họ bị thương nằm trên mặt đất mà thôi.

Hỉ Hỉ rời tầm mắt khỏi Dạ, quay đầu nhìn cự thú vừa mới xông vào, cự thú này là ai? Sao thanh âm nghe quen thuộc đến vậy?

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Hỉ Hỉ, A Ly mới nhớ ra nàng không biết chân thân của mình liền biến đổi trở về hình ảnh thiếu nữ bạch y xinh đẹp.

“A! Mẫu thân! Hỉ Hỉ cho rằng mẫu thân đã bỏ mặc ta không lo, mẫu thân mau cứu ta a” Hỉ Hỉ thấy cự thú là A Ly thì hưng phấn phi thường.

Dạ cầm Âm Dạ kiếm trong tay, giải quyết xong tên thiên binh cuối cùng thì đứng yên nhìn A Ly và Hỉ Hỉ, đột nhiên nhận ra bạch y nữ tử này chính là nữ nhân bị tam giới phát lệnh truy nã.

“Bảo bối, cha ở trong này, cha sẽ mang ngươi đi.” Ý của Dạ là không cần bạch y nữ nhân nhúng tay vào.

Hỉ Hỉ hưng phấn tươi cười, quên mất mình còn trong hiểm cảnh “cha, nàng là mẫu thân ta vừa nhận thức. Nàng đã đặt tên cho nữ nhi, gọi là Hỉ Hỉ, nàng nói hi vọng nữ nhi luôn vui vẻ hạnh phúc, không vui cũng cười mà vui thì càng cười nhiều hơn”

Cha? A Ly không hiểu ra sao, chẳng lẽ Hỉ Hỉ còn có người nhà? Nàng có cảm giác như mình bị lừa...

Dạ giật giật khóe môi, muốn nói gì rồi lại thôi, chỉ quay lại gật đầu với A Ly một cái. Xem ra Hoan Hỉ thú này không có ý xấu với nữ nhi của hần, nhưng để nàng làm mẫu thân của nữ nhi hần thì cần phải xem lại.

“Thì ra mặt của ngươi không phải bị tê liệt a” A Ly lên tiếng, thì ra người nọ vẫn có biểu tình a, chẳng qua nụ cười này cũng quá mức miễn cưỡng đi, xem ra hần không quen cười. Cảm giác mình đã đem suy nghĩ nói thành lời, A Ly mỉm cười hồi lỗi.

“Là thanh âm của A Ly” sau bức bình phong, Cốc Nhiễm ngẩng đầu, hần không có nghe lầm, hai lần trước cũng vậy. Một cỗ nhiệt huyết xông lên tận đỉnh đầu, trái tim cũng như bị cái gì va chạm, đột nhiên ngừng đập, bởi vì thanh âm chân thật vừa rồi mà ngừng đập.

Thất Tinh Bắc Đẩu tinh quân thấy Cốc Nhiễm đi ra vội tiến lên bảo vệ.

Tô Phù Phong cũng đi theo, thấp giọng nói “ địch nhân đang ở trước mắt, nói không chừng là bọn chúng dùng mưu kế để Phù Phong đi thăm dò trước xem tình hình thế nào”

Cốc Nhiễm hít sâu một hơi tỉnh táo lại, ống tay áo phất một cái, ý bảo Tịnh Vũ ở phía sau đi cùng Tô Phù Phong, còn hắn không thể bình tĩnh được nữa. Nhìn bộ dáng đứng ngồi không yên của Cốc Nhiễm, Minh Chiêu cười nhẹ, A Ly không chết, hắn và Tịnh Vũ đều biết rõ chỉ có Cốc Nhiễm cái gì cũng không biết, vẫn cho rằng A Ly đã chết, còn vì mỗi một chuyện liên quan tới A Ly mà ảnh hưởng tới tâm trạng, lúc này, hắn đột nhiên thấy đồng tình với Cốc Nhiễm.

“Thứ cho Phù Phong mất vụng về, vị này là Mặc Dạ Ma Quân đúng không?”

Thanh âm mềm mại, Tô Phù Phong lả lướt đi ra khỏi bức bình phong, ánh mắt ghét bỏ quét ngang đám thiên binh đang nằm trên mặt đất.

Dạ không lên tiếng.

Mấy tiếng lộc cộc vang lên, Tịnh Vũ cũng xuất hiện, ôm quyền nói “ Ma Quân Mặc Dạ, đã lâu không gặp”

Thấy Tịnh Vũ ở đây, Mặc Dạ trở nên cảnh giác hơn, mỉm cười đáp lễ, nắm chặt Ám Dạ kiếm trong tay.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, A Ly đã lặng lẽ hóa giải luồng ánh sáng trắng, ôm Hỉ Hỉ vào lòng.

“Người đi đâu!” Tô Phù Phong tiếng lên trước tiên, âm điệu vênh vác hung hăng.

“Đương nhiên là trốn a!”

Chỉ có kẻ gốc mới ngoan ngoãn ngồi im chờ các người chú ý tới ta, phải thừa dịp các người tám chuyện mà nhanh chóng mang đứa nhỏ rời đi a. A Ly thấy Tịnh Vũ thì hơi chột dạ, ô..ô, Tịnh Vũ nhất định sẽ bắt nàng lại, sau đó sẽ truy cứu chuyện nàng làm sập Thanh Viễn điện, còn không biết sau tấm bình phong kia có cao thủ nào đang chờ thu thập nàng nữa. Mang theo Hỉ Hỉ, nàng nhất định sẽ bị vướng tay vướng chân nên trước tiên phải thu xếp tốt cho Hỉ Hỉ đã.

“Ta nhận ra người, người chính là nữ nhân trên lệnh truy nã”

Tô Phù Phong đột nhiên la to, thu hút sự chú ý của mọi người, Thất Tinh Bắc Đẩu tinh quân cũng chăm chú nhìn A Ly. Thôi rồi, không trốn được rồi. Người sáng mắt đều nhận ra nàng chính là nữ nhân đang bị truy nã, còn Cốc Nhiễm bị mù, không nhìn thấy gì nhưng lại rất miễn cảm với thanh âm của nàng.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Ân Của Người Đối Với Ta, Ta Không Quên

Tiếng hô của Tô Phù Phong đã thành công thu hút các vị thần tiên vốn núp trong bóng tối chờ xem náo nhiệt, bọn họ lần lượt xuất hiện, chen chúc nhau làm cho cái phòng vốn đã không lớn lắm giờ chật như nêm. Bọn họ mang tiếng là đến trợ giúp Thiên Vi cung nhưng mấy ngày qua lại rất nhàn rỗi, chủ yếu là giúp vui thì đúng hơn. Nghe nói có tiểu thú của thần tiên bị tiêu chảy nhưng hẳn không muốn bỏ lỡ tin tức cho nên dùng lá sen bao tiểu thú lại để nó đi vệ sinh trong đó, thực đáng chê cười.

“Các vị tiên quân, nàng chính là hung thủ sát hại cả nhà của ta. Mong rằng các vị cho ta một cái công đạo” trên mặt của Tô Phù Phong đủ loại tình cảm, có phần nộ, có oán hận, đúng là kẻ thú gặp lại đều đỏ mắt.

Vì tìm cách cho A Ly hiện thân, nàng tổn hao không ít tâm tư.

A Ly vẫn đứng yên, không có quay đầu lại, có thể thấy nàng đang đấu tranh tư tưởng, cúi đầu nhìn Hỉ Hỉ trong lòng, tiểu gia hỏa, người hại mẫu thân thảm rồi.

Tịnh Vũ nhìn A Ly âm thầm cầu nguyện, cầu cho nàng nhanh chóng chạy đi, có Mặc Dạ ở đây chịu tội, nàng còn do dự gì nữa?

A Ly quay đầu, hờ hững nhìn Mặc Dạ “Mặc Dạ phải không?”

Mặc Dạ gật đầu, tầm mắt vẫn không rời Hỉ Hỉ, ánh mắt vốn lạnh băng giờ trở nên nhu hòa.

Mỉm cười, A Ly giao Hỉ Hỉ cho Mặc Dạ, sửa sang lại ống tay áo bị nhăn “nếu Hỉ Hỉ là đứa nhỏ của người thì giờ ta giao nó cho người, mang nàng

rời đi đi, chuyện do ta gây ra thì ta sẽ tự giải quyết”

Mặc Dạ sửng sốt, ánh mắt nhìn A Ly mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu, cúi đầu nhìn mái tóc hoa râm của Hỉ Hỉ, hần mấp máy môi

“Đa tạ.” Mặc Dạ hần hiềm khi nói đa tạ với người khác.

“Mẫu thân! Hỉ Hỉ không đi, Hỉ Hỉ ở cùng với người” Hỉ Hỉ đưa tay muốn ôm A Ly nhưng A Ly không đáp lại nàng, chỉ đưa tay vỗ vỗ đầu Hỉ Hỉ mà không nói tiếng nào, nàng cũng luyến tiếc khi rời xa Hỉ Hỉ.

Mặc Dạ đưa mắt nhìn chúng tiên một lượt, không muốn lưu lại liền ôm Hỉ Hỉ sải bước đi ra ngoài. A Ly oán thầm trong lòng, nam nhân mặt tê liệt này nói đi là đi, tốt xấu gì nàng cũng cứu nữ nhi của hắn, lẽ ra phải hỗ trợ một tay mới gọi là trượng nghĩa chứ? Quá vô tình, quá không có tình người a...Nữ nhân nào đó lo trách người mà không nghĩ người ta đường đường là Ma Quân, cứu Hỉ Hỉ là chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi thôi, cần gì phải nợ ân tình của người?

Bỗng , Tịnh Vũ dùng sức vỗ vào tay vịn của xe lăn, vạt áo tung bay, thân mình bay vọt lên, vung tay phóng chưởng tấn công Mặc Dạ.

Mặc Dạ đột nhiên xoay người, tay trái ôm Hỉ Hỉ, tay phải rút kiếm nghênh đón chưởng phong của Tịnh Vũ. Chúng tiên ní thở, không ai đoán được Tịnh Vũ sẽ ra tay với Mặc Dạ. Bạch y chợt lóe, chỉ thấy A Ly đột nhiên chen giữa hai người làm bọn họ phải dừng tay, Tịnh Vũ lui ra sau, hạ người ngồi xuống xe lăn.

A Ly dậm chân, làm như làm nũng, reo lên: “Ai nha! Rốt cuộc ai là nhân vật chính? Tịnh Vũ ngươi bỏ qua cho ta có được không? Mặc Dạ chỉ là đi tìm nữ nhi, làm sai chuyện gì? Mà ngươi cũng muốn bắt ta sao?”

Tịnh Vũ biến sắc, trừng mắt nhìn A Ly một cái, hần biết tính tình của nàng, một người tốt bụng quá mức. A Ly cũng biết Tịnh Vũ muốn bắt Mặc

Dạ là để hắc chịu tội thay cho nàng nên mới ra tay ngăn cản. A Ly và Tịnh Vũ đúng là tri kỷ, hiểu nhau quá mức lại thành ra không hiểu nhau.

Tịnh Vũ đương nhiên sẽ không để cho A Ly được như ý, Cốc Nhiễm đã hạ lệnh cho hắc tới Thiên Vi cung truy bắt hung thủ, hắc không thể không nghe, trên đường đi hắc không ngừng nghĩ đủ mọi cách để giúp A Ly thoát tội, vốn nghĩ nàng vẫn ngoan ngoãn ở trong kết giới tại Thanh Viên điện, hung thủ còn chưa bắt được thì vẫn còn có cơ hội, không ngờ tính khí quật cường của nàng vẫn không thay đổi, xông đến đây, vừa may có Mặc Dạ xuất hiện, hắc đương nhiên không thể từ bỏ dịp may này. Nếu không bắt Mặc Dạ thì hôm nay A Ly khó thoát khỏi một kiếp.

Mặc Dạ từng là quân vương của ma giới đương nhiên gặp nguy cũng không loạn, nếu Tịnh Vũ chủ động ra tay thì cứ phụng bồi hắc là được, cho nên vẫn đứng yên chờ tiếp chiêu. A Ly nhìn thấy thì biết hai người chắc sẽ không bỏ qua.

Sau tấm bình phong, Cốc Nhiễm cảm thấy hai chân mình nặng như đeo đá, nghiêng đầu hỏi Thiên Xu tinh quân bên cạnh “nói cho ta biết, nàng có phải là A Ly không?”

A Ly? Thiên Xu sửng sốt, là lừng chó mà Cốc Nhiễm tiên quân nuôi dưỡng sao?

“Ách. . . Giống như. . . Không phải. . .” Thiên Xu xấu hổ, một nữ nhân như hoa như ngọc sao có thể là lừng chó chuyên làm những chuyện để lại tiếng xấu muôn đời chứ.

Đúng vậy, A Ly đã chết. . .sao có thể là nàng? Là hắc nhay cảm quá rồi. Cốc Nhiễm thả lỏng tâm tư, chậm rãi đi ra khỏi bình phong.

Thấy Cốc Nhiễm, chúng tiên không hện mà cùng im lặng thi lễ.

Người nọ. . .

Tơ đen che ngang đôi mắt phượng, che lấp cả đôi mắt thâm sâu như hồ nước của hăn, hai má hóp hơn trước kia nhiều, hình dáng đường cong ngày càng rõ ràng, mái tóc đen được cố định tùy ý bằng một cây trâm.

Người nọ. . .

Là Cốc Nhiễm. . . Là người nàng không muốn nhìn thấy nhất.

A Ly lắc đầu, hít sâu một hơi, nàng thấy biểu tình đặc ý của Tô Phù Phong

“Hung thủ đã xuất hiện, xin Cốc Nhiễm tiên quân hạ lệnh vây bắt, báo thù cho Phù Phong” Tô Phù Phong từng câu từng chữ bức người

“Người...tên là gì?” Cốc Nhiễm hướng về A Ly nói ra nghi vấn

A Ly thề lưỡi với Tịnh Vũ, không biết nên làm thế nào.

“Thất Tinh Bắc Đẩu tinh quân, còn không mau ra tay?” Tô Phù Phong vội vàng la lên, chúng tiên vây quanh A Ly liền tự động dạt ra.

Tịnh Vũ vừa động thân hình đã đến bên cạnh Mặc Dạ. A Ly thấy thế biết không thể trì hoãn được nữa, liền phóng thẳng đến chỗ Tô Phù Phong. Chỉ cần nàng động thủ thì Tịnh Vũ có bắt được Mặc Dạ cũng không có tác dụng gì. Chỉ cần nàng ra tay tiên phát chế nhân thì mọi chuyện đều lường toàn.

“Tô Phù Phong! Tô gia diệt bộ tộc Hoan Hỉ thú ta, bây giờ đã đến lúc đền mạng” thân hình của a Ly cực nhanh đã bay đến bên cạnh Tô Phù Phong, xòe tay, năm ngón tay đã lấp lánh huỳnh quang như năm lợi khí đâm thẳng vào đối phương.

“Cứu mạng a!” Tô Phù Phong kinh hô liên tục lùi về phía sau, cũng không rút vũ khí tùy thân là Cửu Khúc Liên Hoa ra chống cự, thoát nhìn là

một nữ tử yếu đuối trời gà không chặt. Bộ dáng nhu nhược đáng thương của nàng hoàn toàn đối lập với sát khí hung ác của A Ly.

Thất Tinh Bắc Đẩu tinh quân thấy vậy cũng tiến lên đối mặt A Ly, bảo hộ Tô Phù phong

“Phù Phong rất sợ” Tô Phù Phong nhào vào ngực Cốc Nhiễm khóc lớn, thân mình run rẩy, tựa như một tiểu bạch thỏ chạy trốn khỏi sự truy đuổi của thợ săn, làm cho ai cũng thấy thương tiếc và muốn bảo hộ.

“Mặc kệ người là ai! Mặc kệ người cùng Tô gia có ân oán gì nhưng người đã phạm tội giết người, nay bản tôn sẽ đem người đến Thiên Nguyên điện để công lý xét xử” Cốc Nhiễm ôm Tô Phù Phong lạnh lùng nói.

A Ly ghen hòng nhìn nữ nhân trong lòng Cốc Nhiễm, uống công cho nàng nhìn thấy bộ dạng của hã vừa rồi còn động lòng trắc ẩn. Thì ra là bọn họ cấu kết với nhau làm việc xấu, giống như tám ngàn năm trước, lại muốn liên thủ với nhau để giết nàng sao? Nàng đã nhiều lần không đành lòng ra tay với Cốc Nhiễm cũng không có nghĩa vĩnh viễn cũng là như vậy.

Thấy A Ly đã chủ động nhận trách nhiệm, Tinh Vũ cũng không ham đánh nhau với Mặc Dạ nữa, suy sụp rũ hạ đôi tay. Mặc Dạ hừ lạnh một tiếng, ôm Hỉ Hỉ rời đi, hã thực sự không muốn cho bảo bối dính vào những chuyện ân oán thị phi. Thanh âm khóc la của Hỉ Hỉ nhỏ dần rồi mất hẳn, A Ly cũng thấy yên lòng hơn.

“Tô Phù Phong! Ta thực sự rất bội phục hành động của người” A Ly liếc mắt nhìn Tô Phù Phong, nghiêng người né tránh đòn tấn công của Thiên Quyền tinh quân, lại tiếp đón phệ hồn thần chú của Thiên Xu tinh quân vừa phóng tới.

“Hành động của người cũng không tệ” Tô Phù Phong nói, nỗ lực sống, A Ly đúng là diễn cũng không tệ.

“Đa tạ đã khen!” A Ly không chút khách khí thừa nhận, làm Tô Phù Phong nhất thời không biết nói gì.

Bắc Đẩu Thất Tinh tinh quân liên thủ bày trận vây A Ly trong kết giới của núi đao biển lửa.

A Ly bị nhốt vào trong không cách gì thoát thân, cười thầm trong lòng, thật ứng với lời thề dù núi đao biển lửa nàng cũng phải cứu cho được Hỉ Hỉ.

“Người có quen với hung thủ?” Cốc Nhiễm đột nhiên lên tiếng, mày kiếm nhíu lại.

“Đã từng gặp mặt, là người quen trước khi Tô gia phi tiên, lâu rồi không gặp nên Phù Phong cũng đã quên, giờ gặp lại, Phù Phong mới nhớ ra, nàng và Phù Phong trước kia có gặp mặt một, hai lần, cũng không có gì để nói” Tô Phù Phong nói không ngượng miệng, lời lẽ sắc bén.

“Tịnh Vũ, sao ngươi lại do dự?” Cốc Nhiễm lại nghiêng đầu hỏi Tịnh Vũ, hắn cảm nhận được Tịnh Vũ chần chờ, tiên khí bình ổn, giống như là không muốn động thủ.

“Nàng hiện tại bị nhốt trong núi đao biển lửa, chờ lúc nàng mất hết khí lực thì thúc thúc có thể tự mình động thủ, coi như là an ủi cho linh hồn của Tô gia” Tịnh Vũ thản nhiên đáp, trong mắt hiện lên sự hung ác mà Tô Phù Phong thì khóe môi hiện lên nụ cười hài lòng, liếc mắt nhìn Tịnh Vũ ra vẻ hiểu ý.

“Tịnh Vũ tiên quân nói đúng, tin rằng cha ta cũng mong con rể của hắn có thể tự tay đâm chết hung thủ đã sát hại hắn” Tô Phù Phong bổ sung.

“Nói nghe thật dễ, chẳng lẽ các người không biết bản tôn vô dụng sao?” Cốc Nhiễm cười khê, buông lỏng cánh tay ôm Tô Phù Phong ra. Tô Phù Phong này còn lợi hại hơn hắn gấp trăm lần, vừa rồi vì giữ sĩ diện cho nàng nếu không hắn để cho nàng sắm trọn vai một tiểu cô nương yếu đuối sao?

Lại nghe thấy âm thanh nước nở của Tô Phù Phong mà đời này Cốc Nhiễm sợ nhất là tiếng khóc của nữ nhân, cứ mỗi lần thấy nữ nhân khóc là hấn lại đau đầu.

“Thượng tiên không phải có Côn Ngô Kiếm sao? Chỉ cần sử dụng thần kiếm thì không có pháp thuật đi chăng nữa lực công kích cũng không nhỏ a” Trong đám người không biết có vị thần tiên nào đó “ hảo tâm” nhắc nhở.

Tô Phù Phong gạt lệ: “Lúc trước Cốc Nhiễm người đánh nhau với Trừng Nhân ở Khổ Hải, Phù Phong không màng sinh tử cũng đến đó hỗ trợ người, may mắn chúng ta đều bình yên rời khỏi đó, ta cũng đã thấy người dùng Côn Ngô kiếm để chém Trừng Nhân nên ta tin tưởng sức mạnh của Côn Ngô kiếm”

“Ta biết, ân tình của người đối với ta, ta sẽ không quên” Cốc Nhiễm xoa xoa huyết thái dương, vẻ u sầu ẩn giữa hai hàng lông mày.

“Phù Phong đã là nữ nhân của người, sống là người của người, chết cũng là ma của người, cả tấm thân đều dân cho người, người nói sẽ có trách nhiệm với ta, giờ ta chỉ có một yêu cầu nhỏ như vậy mà người cũng không thành toàn sao?” Tô Phù Phong thừa cơ lấn tới.

Không khí nhất thời sôi trào lên, lời nói của Tô Phù Phong gây chấn động không ít.

“Quả nhiên, là lời đồn không sai a. Tô tiểu thư và Cốc Nhiễm tiên quân đã có vợ chồng chi thực”

“Chuyện này cũng bình thường thôi, Tô tiểu thư sớm muộn gì cũng sẽ thành thân với Cốc Nhiễm tiên quân a”

Chương 65: Máu Nhể Bạch Y, Nước Đổ Khó Hốt

Phù Phong đã là nữ nhân của người...

Đã là nữ nhân của Cốc Nhiễm.

“Ô Phù Phong!”

Từ trong kết giới núi đao biển lửa truyền đến tiếng gầm giận dữ của A Ly, trong tai nàng chỉ quanh quẩn những lời Tô Phù Phong vừa nói, giống như là ma chú khiến tâm trạng của nàng hoảng loạn, không thể chuyên tâm để phá giải kết giới được. Bước sai một bước như là đụng phải kết giới, ngay sau đó lửa trong kết giới bùng cháy dữ dội, hòa diễm bao vây lấy A Ly, ném ra những lưỡi lửa lợi hại.

Thấy thế Tịnh Vũ không ngồi yên được nữa nhưng Tô Phù Phong đã đề hãn lại, ý bảo hãn kiên nhẫn thêm chút nữa.

“Ta thành toàn cho người, chỉ cần A Ly và Cốc Nhiễm không có cơ hội quay lại thì đối với ta và người đều có lợi” Tô Phù Phong xoay người nói nhỏ vào tai Tịnh Vũ. Tịnh Vũ thu hồi ngón tay, thần sắc phức tạp như đấu tranh mâu thuẫn, nhưng nháy mắt sau đã khôi phục sự bình tĩnh.

Ngay lúc mọi người đều cho rằng A Ly đã táng thân trong biển lửa thì kết giới đột nhiên bị phá, ảo ảnh núi đao biển lửa cũng biến mất. Bạch y của A Ly nhiễm khói đen sì, mơ hồ có thể thấy được cả vết máu, có lẽ là do núi đao gây ra.

“Cốc Nhiễm! Người tránh ra! Đây là ân oán của ta và Tô Phù Phong” A Ly cầm trên tay một cây đao lấy từ núi đao, lưỡi đao cửa nát tay nàng

nhưng cũng không cảm thấy đau.

Còn có gì đau đớn hơn bị người yêu của mình phản bội đâu chứ? Còn có gì đau hơn khi nhìn người mình yêu âu yếm cùng nữ nhân khác?

“Chê cười! ân oán của nàng và người cũng là ân oán của bản tôn” Cốc Nhiễm không khoan nhượng, lạnh nhạt đứng yên tại chỗ, một thân ngông nghênh, tao nhã như trước.

“A!”

Tô Phù Phong đột nhiên la lên đầy sợ hãi, A Ly đã vung đao hướng nàng đâm tới, nàng vội vàng lắc mình nấp sau lưng Cốc Nhiễm.

Bảo hộ Tô Phù Phong sau lưng, Cốc Nhiễm nhìn đám người chung quanh nói “ các chư vị thần tiên bằng hữu, nếu có chút sức lực thì xin hãy tiến lên, bắt được hung thủ xong bản tôn sẽ luận công ban thưởng”

Cốc Nhiễm ra lệnh một tiếng, người trước ngã xuống, người sau tiến lên nối liền không dứt, Bắc Đẩu Thất tinh quân vây quanh A Ly, các loại tiên pháp và trận pháp đều hướng về phía nàng, tiên quang chiếu sáng làm cho Thiên Vi cung cũng trở nên rực rỡ.

“Thúc thúc, lúc này chúng ta người đông thế mạnh, hung thủ không thể bỏ chạy” Tịnh Vũ nhắc nhở, tầm mắt không rời khỏi nữ nhân cả người đầy máu, không rõ tâm tư nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy ý cười trong ánh mắt bình tĩnh của hắn.

“Ta cho người cơ hội cuối cùng, người có phải là A Ly không?” Cốc Nhiễm đứng yên trong đám người hỏi lại lần nữa, Cô Ngô kiếm vung lên, nếu ai không rõ, nhìn tư thế của hắn lúc này sẽ cho rằng hắn là chiến thần nên mới có khí thế như vậy.

Không đối phó nổi cả đám đông, A Ly đột nhiên quay người, hít sâu một hơi nhìn Tô Phù Phong ở sau lưng Cốc Nhiễm đang tươi cười đắc ý, lại nhìn Côn Ngô kiếm trong tay Cốc Nhiễm, cảm thấy hốc mắt chột nóng bừng, cảm giác chua sót bùng lên trong lòng.

“Không phải.” Làm như giận hờn, nàng gắt gao nhìn chăm chăm Cốc Nhiễm, tiếc là hắn không thấy được lệ trong mắt nàng, không thấy được sự tuyệt vọng của nàng lúc này.

Hai chữ này dường như rút hết sức lực của A Ly, bàn tay cầm đao cũng run rẩy. Hắn mất trí nhớ mà nàng lại không quên chi tiết nào, từng chuyện từng chuyện đều nhớ rất rõ ràng, thật không công bằng. Nàng không phải là A Ly mà hắn quen, hắn cũng không phải là Cốc Nhiễm mà nàng nhận thức, nàng cũng không phải là “A Ly” trong miệng hắn.

“Hí —— “

Bỗng nhiên không khí chung quanh chột lạnh, chúng tiên chỉ thấy Cốc Nhiễm nâng tay, hung hăng đem Côn Ngô kiếm đâm vào ngực bạch y nữ tử, màu máu đỏ tươi phút chốc nhuộm đỏ toàn thân nàng.

Cốc Nhiễm cong môi, khinh miệt nói “A Ly vừa dốt vừa ngốc sao có thể là nữ nhân hai tay dính đầy máu tươi như người”

Thấy A Ly bị đâm trúng, chúng tiên không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi

“Cốc Nhiễm tiên quân thật giỏi !”

“Tiên quân uy vũ!”

...

A Ly từ mũi kiếm nhỏ máu nhìn lên, bàn tay cầm kiếm cũng là bàn tay từng búi tóc cho nàng, bây giờ lại vì Tô Phù Phong mà cầm kiếm đâm vào ngực nàng. Giờ phút này, Cốc Nhiễm mà nàng quen thuộc, dung nhan vẫn ẩn sâu trong lòng nàng nháy mắt đã thoát ra, trở về nguyên dạng.

Nàng cho rằng, nàng giết qua hắn một lần, hắn quên hết mọi việc trước kia thì ân oán giữa bọn họ sẽ xóa sạch, nàng coi như chưa từng quen hắn. Tất nhiên nàng hiểu rất rõ đó là do nàng tìm cơ biện minh cho việc không đành lòng giết hắn.

Bỗng nhiên, nàng nở nụ cười, sắc mặt trắng bệch, ý cười thê lương.

“A, quay đi quay lại, người lại tổn thương ta một lần nữa” lúc này nàng đã quen với cảm giác bị tổn thương.

Oanh ——

Não của Cốc Nhiễm như muốn nổ tung, câu này thật quen thuộc a.

Trên núi Ký Châu, tiểu lũng chó toàn thân đầy máu, nằm úp khuất trong tay hắn cũng thì thào một câu này: người lại thương tổn ta?

Cùng một câu nói lại không cùng người?

“A Ly! Người là A Ly? Có đúng không? người nhất định là A Ly” Cốc Nhiễm đỡ lấy hai vai A Ly, gất như rút lên, Côn Ngô kiếm vẫn còn cắm trong ngực nàng, máu vẫn chảy.

“Phải thì sao, không phải thì sao...đã là cảnh còn người mất...Cốc Nhiễm...nếu còn có cơ hội, ta nhất định sẽ giết người...mà không...nương tay nữa”

A Ly xụi lơ thân mình, không giấu dựa nữa, chăm chăm nhìn Tô Phù Phong mà lúc này Tô Phù Phong đang tươi cười đắc thắng nhìn lại nàng,

giống như là lợi kiếm đâm thẳng vào tim nàng, rất đau. Được rồi, Tô Phù Phong, người thắng, nhưng không phải ta thua người mà là thua chính bản thân mình.

Đúng rồi! Nàng nhất định là A Ly ! Nhưng vì sao nàng không chịu nói cho hắn biết, một kiếm này đi xuống thì không còn vãn hồi được nữa. Ngu ngốc. A Ly, người là kẻ đại ngu ngốc. Vì sao lại phủ nhận?

“Ta..không nhìn thấy dung mạo của người...” hắn nhin không được mà đưa tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nàng như muốn khắc sâu khuôn mặt nàng trong lòng.

“Nhưng là. . . Người vì sao muốn giết Tô gia người. . .”

“A Ly. . . Đây là tội chết...”

Lúc này hắn không thể giống như lúc trước có thể hợp tình hợp lý đối đầu cùng chúng tiên trong Thiên Nguyên điện, không thể như trước không để ý tới chuyện gì mà bảo vệ cho nàng.

Máu nhiễm bạch y, nước đổ khó hết.

“Nhìn đi, như vậy thì bọn họ không thể tái hợp được nữa” Tô Phù Phong nói nhỏ với Tịnh Vũ, nàng đúng là không nhìn lầm, Tịnh Vũ đang cười, nụ cười cực kỳ hài lòng.

“Bắc Đẩu Thất Tinh tinh quân, mau trối nàng mang đến Thiên Nguyên điện chờ Thiên Quân xét xử”

Trong lúc mọi người còn nghi hoặc hành động của Cốc Nhiễm thì Tô Phù Phong đã lớn tiếng phân phó.

Ngoài cửa cách đó không xa, Mặc Dạ cùng nữ nhân banh cạnh mang theo Hỉ Hỉ đã ngủ vì khóc quá nhiều chăm chú theo dõi tình huống trong

phòng

“Dạ, ta nhớ chúng ta từng ước định với nhau, không quản chuyện trong tam giới nhưng bây giờ ta thực sự không nhìn được” thanh âm nữ nhân cực lực ảm đạm.

“Thương Nguyệt, cái tật xấu hay mềm lòng của người đến khi nào mới thay đổi chứ? Đây là ân oán của Hoan Hỉ thú và người khác, có liên quan gì tới chúng ta” Mặc Dạ nhíu mày.

“Ân, ta biết. Hoan Hỉ thú xuất hiện chính là cơ hội ông trời cho ta, Dạ, nữ nhi của chúng ta có hi vọng rồi” Thương Nguyệt ôm chặt Hỉ Hỉ đang ngủ say, đau lòng không thôi, nữ nhi của nàng, từ khi sinh ra đã định sẵn ngày chết, nàng không cam lòng.

Ngay sau đó, một trận ồn ào vang lên, chúng tiên đang chen chúc cùng đi ra khỏi phòng với Bắc Đẩu Thất Tinh tinh quân, bạch y nữ nhân người đầy máu, ngay ngực nào một vết thương to bằng cái chén, lúc này nàng đã ngất đi, để mặc người ta buộc nàng mang đi.

“Đi.” Mặc Dạ kéo Thương Nguyệt bay lên tường cao.

Thương Nguyệt nhìn Mặc Dạ, khóe miệng giật giật nhưng không nói gì thêm.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Trị Tội

Thiên giới, tiếng chuông ngân vang khắp mọi góc ngách, âm thanh vang vọng hồi lâu không dứt. Chỉ khi nào thiên giới xảy ra chuyện lớn thì mới gõ cảnh báo như vậy, cũng là tín hiệu Thiên Quân triệu hồi chúng tiên.

Tiên sương mù lượn lờ khắp Thiên Nguyên điện, chúng tiên đã xếp hàng ngay ngắn ở phẩm giai của mình, Thiên Quân nhắm mắt ngồi xếp bằng ở chỗ sâu nhất trong điện, bên cạnh hắn còn có Cốc Nhiễm và Tây Vương mẫu, Minh Chiêu và Tịnh Vũ đứng đầu trong đám thần tiên bên dưới. A Ly quỳ gối giữa điện, hai tay bị Khổn Tiên thẳng trói chặt.

“Vì sao lại giết cả nhà Tô gia?” Thiên Quân vẫn không mở mắt hỏi A Ly.

“Nợ máu trả bằng máu.” A Ly sắc môi tái nhợt, vết thương trước ngực đã được pháp lực chữa trị, tạm thời không còn chảy máu nữa.

“Nợ máu trả bằng máu” bốn chữ này đã xuất hiện trên cánh cổng trước Tô phủ, lúc đó cũng đã làm mọi người bàn tán xôn xao, giờ nghe A Ly chính thức nói ra lại có cảm giác khác, mang theo sự bi phẫn.

“Cái gì trái?” Thiên Quân hỏi.

“Tô gia đã giết bộ tộc Hoan Hỉ thú của ta” A Ly nghiêng răng nghiêng lợi nói, hôm nay ở trong Thiên Nguyên điện chịu thẩm tra, đỡ mặc công năng tổn thêm thời gian, đem chuyện xấu của Tô gia phơi bày ra hết.

“Nói vậy, Hoan Hỉ thú năm đó vì bảo hộ lưỡng chố trượng mà bị tà ma sát hại, Tô gia năm đó chỉ là phạm nhân thì sao có năng lực giết Hoan Hỉ

thú?” Tư Sử tiên quân nhin không được mà chen ngang, hăn phụ trách biên soạn Thiên Sử giám, mà những gì A Ly nói so với những gì hăn ghi chép hoàn toàn khác nhau.

“Lúc người đến Viêm Châu thì chứng cứ đã bị người ta thu thập sạch sẽ, chẳng phải người chỉ dựa theo lời của Thiên Quân và những người khác mà ghi lại thôi sao? Chuyện này, tin rằng Thiên Quân hiểu rõ hơn người” A Ly nhìn Thiên Quân, khoe môi nở nụ cười lạnh, nàng vẫn muốn tìm cơ hội để hỏi Thiên Quân vì sao lại giấu diếm chuyện của Tô gia năm đó.

Thiên Quân chậm rãi mở mắt “ tiên đạo thuận theo tự nhiên, tiên gia chúng ta làm việc cũng không ngoài bốn chữ “ thuận theo tự nhiên”, nếu Hoan Hi thú đã chết, cũng không thể sống lại, bi kịch cũng đã xảy ra, Tô gia đã thành tiên cũng chính là thuận theo thiên mệnh. Nay người là cốt nhục duy nhất của Hoan Hi thú, lại đến Thiên Nguyên điện vậy nói ra mọi chuyện, vậy để cho chúng tiên gia phân xử cho người”

Chúng tiên đều dựng đứng lỗ tai chờ nghe chuyện bí mật kinh thiên động địa

“Tám nghìn năm trước, Cốc Nhiễm luân hồi kiếp cuối cùng, mà chín mươi chín kiếp trước của hăn, ta đều đến Diêm Vương điện nhìn hăn đầu thai, sau đó sẽ đến hạ giới bầu bạn bên cạnh hăn. Nhưng đến kiếp cuối cùng, trong lúc ta đến địa phủ vô tình gặp được Tịnh Vũ đang độ kiếp tại nhân gian, thuận tiện giúp hăn mà làm trễ mất một giờ, cho nên không đến kịp Diêm Vương điện lúc Cốc Nhiễm đầu thai. Khi ta tìm được hăn thì Cốc Nhiễm đã hai mươi tuổi còn đính hôn với Tô Phù Phong”

“Nói vậy là Cốc Nhiễm thay lòng đổi dạ a?” Minh Chiêu nhin không được mà lên tiếng, hăn vẫn rất tò mò về A Ly, thì ra nàng và Cốc Nhiễm còn có một đoạn tình duyên như vậy. Nhưng vừa rồi Cốc Nhiễm tự tay bắt A Ly, vậy chẳng phải càng tăng thêm bi kịch sao? Lúc trước hăn còn oán giận Cốc Nhiễm và Tịnh Vũ trối hăn nhưng giờ thì lại có chút đồng tình,

hắn sinh sau mấy trăm năm thật là may mắn, không bị cuốn vào chuyện thị phi này.

A Ly liếc mắt nhìn Minh Chiêu, không đáp lại mà đưa mắt thoáng nhìn qua Cốc Nhiễm vẫn đang suy tư.

Cốc Nhiễm cảm giác được ánh mắt của A Ly, cảm thấy hơi căng thẳng, thì ra chuyện hắn mất trí nhớ là thực sự có liên quan với A Ly nhưng vì sao nàng không nói cho hắn biết, mà trí nhớ của hắn vì sao lại mất đi?

Hắn lạnh lùng phun ra ba chữ: “Tiếp tục nói.”

“Quả thật, bất luận Cốc Nhiễm ở nhân gian thành hôn với ai, có nhân duyên với ai ta đều không quan tâm, dù sao đó cũng chỉ là lịch kiếp của hắn ở nhân gian, ta chưa bao giờ can thiệp, ta chỉ làm một bằng hữu yên lặng ở bên cạnh hắn, chờ hắn luân hồi kiếp sau. Khi ta tìm được Cốc Nhiễm ở kiếp thứ một trăm, kết giao với hắn cũng không kiêng kị mà nói cho hắn biết ta là Hoan Hỉ thú, không ngờ có một ngày hắn đột nhiên nói với ta hắn muốn gặp người nhà ta để cầu hôn, ta không nhịn được vui sướng mà đưa hắn đến Viêm Châu”

A Ly dừng một chút, chung quanh an tĩnh không tiếng động, tất cả đều nín thở nghe nàng kể chuyện, thân thể suy yếu làm cho nàng không thể nói liên tục được, nghỉ một lát rồi mới nói tiếp

“Các người đều biết, Hoan Hỉ thú bảo hộ lưng chó trượng vì không muốn người ta phát hiện cho nên chúng ta ẩn thân rất bí mật. Khi ta mang Cốc Nhiễm đến đó, không ngờ cũng là mang đến tai họa diệt tộc cho bộ tộc của ta. Chúng ta mở tiệc chiêu đãi Cốc Nhiễm, không ngờ trong thức ăn đã bị người ta hạ Mông Hãn dược của nhân gian, khi chúng ta hôn mê thì thấy người của Tô gia đã sớm ẩn nấp gần đó xông ra, giết chết hết Hoan Hỉ thú không còn sức phản kháng, còn ta được các tộc nhân hợp lực phong ấn hồn phách trên thân một lưng chó”

“Thì ra là thế, như vậy Cốc Nhiễm tiên quân lúc trước là bị người cản ?”
Tư Sử tiên quân tay cầm bút lông thoăn thoắt viết vào một cuốn sổ nhỏ, trách nhiệm công việc làm hần phải biết hết ngọn nguồn câu chuyện. Chuyện Cốc Nhiễm tiên quân bị cản, sử giám viết là bị tà thú cản chết trong lúc đi bình loạn ở Viêm Châu, chuyện này chúng tiên đều không hện mà cùng cho qua, dù sao cũng là chuyện không hay ho gì, lại liên quan đến thể diện của thượng cổ chi thần.

Ánh mắt rơi lên dấu răng trên cổ Cốc Nhiễm, A Ly hít sâu một hơi nói “đúng, là ta cản, ta hận hần, hận hần lừa gạt ta, hận hần giúp Tô gia giết chết toàn bộ Hoan Hi thú tộc ta”

Cốc Nhiễm run rẩy cả người, những lời của A Ly như những mũi kiếm sắc bén đâm vào tim hần, làm hần đau thấu tận tâm can. Thì ra là do hần không phải với nàng, không ngờ hần lại làm ra loại chuyện như vậy. Quả nhiên mất trí nhớ là tốt nhất, nếu không hần sẽ không thấy hối hận như bây giờ.

Nhìn chúng tiên đang trầm mặc không lên tiếng, A Ly bỗng nhiên nở nụ cười bi thương lại mang theo vẻ châm chọc “các vị có biết cha ta và các trưởng lão trước khi chết đã nói gì với ta không?”

“Bọn họ muốn ta không nên báo thù, muốn ta sống sót, vì Hoan Hi thú mà giữ lại huyết mạch cuối cùng, cho nên ta mới ngủ suốt tám ngàn năm ở Viêm Châu cho đến khi Cốc Nhiễm đánh thức rồi mang ta đi”

Chúng tiên nhìn nhau, trên người mang thâm cừu đại hận, vậy Hoan Hi thú này làm sao có thể ẩn nhẫn sống suốt tám ngàn năm? Chỉ có thể ngủ đến thiên hôn địa ám mới không màng tới thế sự.

“Nhưng người cũng không nên giết hết cả nhà Tô gia”

Tô Phù Phong từ trong đám đông chạy ra, run run tay chỉ vào A Ly.

“Ta nói rồi đây là nợ máu trả bằng máu! Đúng rồi, còn có con cá lọt lưới là người nữa, chắc chắc, tiện nhân quả thật sống dai” A Ly không hề xấu hổ, nếu hai tay không bị trói, nàng chắc chắn sẽ làm cho Tô Phù Phong phải đổ máu ngay tại Thiên Nguyên điện.

“Hoan Hỉ thú và Tô gia các người đều chỉ còn một người sống sót, coi như là huề đi” thanh âm nghiêm khắc của Tây Vương Mẫu vang lên, nàng không muốn nhìn hai người này đấu đá tiếp với nhau.

Chúng tiên gật đầu, tựa hồ đều đồng ý Tây Vương Mẫu lời nói. Lại nhìn về phía thiên quân chờ đợi thiên quân thế nào quyết định.

Tô Phù Phong đột nhiên đập đầu liên tục, khóc nói “Thiên Quân, Hoan Hỉ thú bị giết tộc là chuyện do cha ta gây ra, lúc đó ta mới mười tám tuổi, còn trẻ không biết gì, tất cả đều nghe theo gia phụ an bài, thật là vô tội, những người khác trong Tô phủ cũng vậy, đều là vô tội. Gia phụ đã chết, Thiên Quân nhất định phải làm chủ cho những người bị chết oan của Tô gia”

A Ly hít sâu một hơi, lửa giận hừng hực. Một chiêu này của Tô Phù Phong thật là lợi hại, đem mọi trách nhiệm đổ hết cho Tô Hoa Dương đã chết, ngược lại còn muốn truy cứu tội phạm sát người vô tội cho nàng. Nàng đoán chắc chắn chúng tiên gia sẽ đứng về phía Tô Phù Phong, dù sao Tô gia ở tiên giới cũng đã tám ngàn năm nhất định cũng có quan hệ không ít, mà Tô Phù Phong lại giỏi diễn trò đáng thương nên nhận được không ít sự đồng tình, bây giờ thêm một câu vừa rồi của nàng ta thì đối lại Tô gia là người bị hại.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong chúng tiên đã vang lên những tiếng bàn tán

“Ân oán của Hoan Hỉ thú và Tô gia đã xảy ra từ tám ngàn năm trước, mà từ đó đến nay Tô gia vẫn an phận thủ thường, còn thu rất nhiều đệ tử,

đem việc tu tiên phát dương quang đại nhưng A Ly tà tâm không thay đổi, giết chết cả nhà Tô gia thật là không phải”

“Theo hạ tiên thấy nên trị tội A Ly”

“Tô tiểu thư đừng lo, Thiên Quân sẽ cho người một câu công bằng”

...

“Khụ khụ. . .” Thiên Quân ho nhẹ vài tiếng, trong điện lại khôi phục an tĩnh.

Thanh âm Thiên Quân vang lên trong từng góc của Thiên Nguyên điện

“A Ly, nếu người muốn giải oan cho Hoan Hỉ thú tộc thì phải tới tìm bốn tọa làm chủ cho người, tại Thiên Nguyên điện, trước mặt chúng tiên sẽ vì Hoan Hỉ thú tộc mà xử lại án, nhưng người lại lạm sát người vô tội, coi nhẹ thiên quy, tội chết khó thoát, nếu không phạt người thì không thể làm tiêu tán oán khí”

“Thiên Quân, A Ly là huyết mạch duy nhất của Hoa Hỉ thú tộc, niệm tình nàng thân thể đáng thương, lại là thượng cổ thần thú nên xử phạt nương tay một chút” Tịnh Vũ tiến lên, đến sát bên cạnh A Ly.

Tây Vương Mẫu thấy thế, nhú mày nói: “Tịnh Vũ, nhanh chóng lui về!”

Tịnh Vũ ngoảnh mặt làm ngơ, như có như không nhìn Cốc Nhiễm

“Tây Vương Mẫu, người chứng quản hình phạt ở thiên giới, theo người nên xử trí A Ly thế nào?” Thiên Quân nhìn Tây Vương Mẫu hỏi ý, vấn đề này thực sự đau đầu mà.

“Tô gia có tổng cộng mười một người, chỉ một mình Tô Phù Phong còn sống, nếu chiếu theo thiên quy thì giết một người đã là tử tội, huống chi

nàng lại giết chết tới mười người”. Tây Vương Mẫu chấp pháp luôn thiết diện vô tư, ý của nàng đã rất rõ ràng, A Ly không thể thoát khỏi tội chết.

Cốc Nhiễm vốn không động tĩnh giờ mới nhú mày lên tiếng

“Bản tôn cũng có quyền chấp chương sự vụ ở Thiên giới, đối với chuyện của A Ly, bản tôn thấy lời của Tịnh Vũ tiên quân có lý, chuyện xử phạt cần bàn bạc kỹ”

“Ta không cần người giúp ta” A Ly hung hăng lườm Cốc Nhiễm, để cho hẳn cầu tình giúp nàng chi bằng giết chết nàng đi cho rồi.

“A!” Cốc Nhiễm khóe môi nhếch lên “ bản tôn giúp người khi nào? bản tôn chỉ nói theo lẽ công bằng mà thôi”

A Ly ghen lời, suy sụp cúi đầu. Đúng rồi, cho tới nay, đều là nàng tự đa tình.

Thiên Quân trầm ngâm nửa ngày, nói: “Các vị tiên gia cho rằng thế nào?”

“Theo hạ tiên, tội của A Ly quả thật không thể tha nhưng niệm tình nguyên nhân nên cần cẩn thận định đoạt tội danh” Thái Thượng Lão Quân quyền cao chức trọng nhất trong chúng tiên, ý kiến của hẳn cũng là đại diện cho tất cả.

“Tây Vương Mẫu?” Thiên Quân nhìn về phía Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu thở dài một hơi, quyết định:

“Ta cũng không phải là người không thông tình đạt lý, nếu việc này không có sự thống nhất vậy trước tiên đem A Ly giam ở Thiên Đỉnh điểm, nếu nàng thành tâm hối cải thì tha cho nàng ,nếu ma tính không đổi thì vĩnh viễn giam ở Thiên Đỉnh điểm”

Cốc Nhiễm hai tay nắm thành quyền, vẻ mặt vẫn bất động thanh sắc

Thiên Đỉnh điểm. . .

“Thiên Đỉnh điểm là chỗ nào?”

“Thiên Đỉnh điểm là nơi lạnh nhất ở phương Bắc, nơi đó băng thiên tuyết địa, vĩnh viễn không có ban ngày”

“Cốc Nhiễm, chúng ta có cần về Thiên Vi cung mang thảm rồi mới đi Thiên Đỉnh điểm được không? ta sợ lạnh a”

Tiêu gia hỏa này từng nói nàng sợ lạnh.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Giao Dịch Tà Ác

Thiên Đình điểm mờ mịt không ánh sáng, rét lạnh thấu xương, chỗ sâu nhất trong Minh hồ thấy một khuôn mặt nữ nhân trắng bệch đang vặn vẹo, hai mắt nhắm nghiền, mày nhăn lại thành một đoàn, ngoài trừ trắng bệch thì dung nhan vẫn xinh đẹp như trước.

“A Ly. . .” âm thanh ấm áp như ánh mặt trời bỗng vang lên, phá vỡ không khí tĩnh lặng nơi này.

A Ly ở dưới nước không mở mắt nhìn cũng biết người đến là Cốc Nhiễm.

“Ta mang thảm đến cho ngươi, còn có gà nướng nữa”

“Cút ngay!” A Ly không kiên nhẫn quát lên.

“Ân. . . Đem đồ đặc cho ngươi xong ta sẽ lặn liền...” Cốc Nhiễm nói xong thì ngồi xổm xuống, đem một cái giỏ trúc trong có thảm và vài con gà nướng thả xuống hồ, giỏ kia làm bằng trúc tía nên không sợ thấm nước, nhẹ nhàng theo dòng chảy đến bên cạnh A Ly.

“Thảm này là do Hỏa thần Chúc Dung dệt nên, lúc nào cũng tỏa nhiệt bừng bừng, có thể chống lạnh rất tốt” Cốc Nhiễm lại nói

A Ly ngáo một cái, bĩu môi nói

“Ta nói Cốc Nhiễm thượng tiên, ngươi thật là mất trí nhớ đến nỗi đầu óc cũng hỏng luôn rồi, không thấy tình trạng hiện giờ của ta sao? Thảm này ngươi cứ cầm về đi, để cho ngươi và Tô tiểu thư dùng làm ra trải giường đi”

“Ờ. . . Ta ngược lại đã quên. . . Người mù. . .”

Cốc Nhiễm sững sốt, đưa tay sờ xuống mặt nước liền cảm thấy lạnh thấu xương. Hắn lấy trong người ra một viên dạ minh châu chiếu xuống hồ nước, đây chính là một trong mười hai viên dạ minh châu quà cưới của Đông Hải Long Quân tặng hắn, có thể chiếu sáng bất kỳ chỗ nào, trong bóng đêm mà gặp nước thì sẽ đem cảnh sắc phản xạ trong đầu người sử dụng, Cốc Nhiễm khi đến đây, nhớ tới tác dụng của nó nên mới mang theo. Trong đầu hiện rõ tình cảnh của A Ly, Cốc Nhiễm cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị đông lạnh, ngừng cả hô hấp.

A Ly toàn thân lạnh lẽo, đầu tóc rối bù, nàng đưa hai tay lên, cánh tay bị dây xích sắt trói lại làm cho toàn thân nàng treo lơ lửng, xương quai xanh cũng bị một sợi dây xích xuyên to như ngón tay cái qua, chỉ cần hơi động một chút liền làm cho xương quai xanh của nàng căng lên. Bên dưới nàng là những mũi băng nhọn như kim, chỉ cần vừa rơi xuống là chắc chắn bị đâm thành con nhím. Quanh thân là bức tường băng băng vạn năm, cái giỏ trúc tia kia dù có trôi tới cạnh nàng vẫn bị bức tường băng ngăn lại

Nàng rơi vào tình cảnh này, đừng nói là quán thăm, dù động cái cũng không được. Vậy mà nàng còn ngủ được.

“Đáng chết! Là ai đem người biến thành như vậy, ta rõ ràng có công đạo qua không được làm khó dễ người.” Cốc Nhiễm giận dữ, liền hung hăng quăng dạ minh châu vào mình thiên binh bên cạnh.

“Phù phù ——” Dạ Minh châu rơi xuống nước, châu quang chiếu sáng cả mặt hồ cũng là điểm sáng duy nhất trên Thiên Đỉnh điểm.

Thiên binh bên cạnh cả người run lên, vội vàng quỳ xuống “ xin thượng tiên bớt giận, đây là Tây Vương Mẫu đặc biệt công đạo, cần phải khóa nàng lại như vậy mới đảm bảo nàng không trốn được, chúng tiểu tiên

cũng là phụng lệnh mà làm việc thôi, chúng tiểu tiên cũng đã cố hết sức để nàng bớt chịu khổ rồi”

Thực ra như vậy cũng là có lưu tình rồi, tù phạm trên Thiên Đỉnh điểm so với A Ly còn thảm hơn trăm ngàn lần. Có tù phạm từng huyết vị trên thân đều bị hàn băng xuyên qua mà A Ly chỉ có xương quai xanh và đôi tay bị trói mà thôi.

“Thượng tiên, nơi này không may mắn, vẫn nên mau chóng rời khỏi đi” ngữ khí A Ly tràn đầy châm chọc, tâm tình của nàng không tốt nên câu nào cũng khó nghe.

Cốc Nhiễm không để trong lòng những lời của A Ly, chậm rãi đứng lên

“A Ly, Tây Vương Mẫu nói, chỉ cần ngươi thành tâm ăn năn sẽ thả ngươi ra, nếu ngươi đã biết sai thì nói cho thiên binh bên cạnh, đến lúc đó ta sẽ ra mặt, ngươi nhất định sẽ không có việc gì”

“Mèo khóc chuột giả từ bi! A Ly ta tới giờ chưa từng hối hận vì đã giết chết Tô gia” Rõ ràng là Cốc Nhiễm hắt hủi nàng lại giờ vì sao còn muốn tới thăm nàng? Là thương hại sao? Nàng không cần.

Cốc Nhiễm thở dài một hơi, muốn nói lại thôi.

“Chờ ta.”

A Ly nghĩ mình nghe lầm, đột nhiên mở mắt ra thì không thấy Cốc Nhiễm đâu nữa, nàng đưa mắt nhìn về cái giỏ trúc tía ngoài vách tường bằng, suy nghĩ đến xuất thần.

Một tháng sau, phong ba bình ổn, hung thủ giết Tô gia đã bị giam trên Thiên Đỉnh điểm, Thiên giới đã trở về sự an tĩnh thường ngày.

Trong chính điện của Thiên Vi cung, Chư Tử hoang mang chạy về phía Cốc Nhiễm la to

“Không tốt, không tốt !”.

“Ồn ào cái gì? Bản tôn vẫn còn tốt lại kêu lung tung cái gì?” Cốc Nhiễm bất mãn quát lại

“Là Tô tiểu thư nàng. . .”

“Nàng làm sao vậy? Bản tôn nuôi ăn nuôi ở, nàng còn muốn nháo cái gì nữa?” xem ra Cốc Nhiễm còn muốn ngủ mà nghe nhắc tới Tô Phù Phong thì càng thêm mất kiên nhẫn

“Ai nha! Tô tiểu thư nàng muốn tự vẫn” Chư Tử vừa nói vừa tranh thủ hít thở, toàn bộ tiên nô trong Thiên Vi cung đều đã tập trung ở Dưỡng Tâm điện.

Cốc Nhiễm không thể không ngồi dậy.

“Đi.” Dứt lời, thân hình chợt lóe, Cốc Nhiễm đã không thấy đâu

Tại Dưỡng Tâm điện, mười mấy tiên nô trong Thiên Vi cung cùng châu đầu ghé tai vào cửa nghe trộm, bên trong truyền ra tiếng khóc la của nữ nhân

Tiên nô Tâm Thủy phụ trách hầu hạ Tô Phù Phong, đang tận tình khuyên bảo chủ tử

“Tô tiểu thư, người bình tĩnh một chút, có cái gì ủy khuất, chúng ta chờ tiên quân đến đây rồi nói có được không?”

“Ta rất ủy khuất, nhưng Cốc Nhiễm căn bản không thèm để ý tới, cả Thiên giới đều xem ta như trò cười mà đem ra thảo luận, tiên quân chỉ cho ta ở lại Thiên Vi cung nhưng lại chẳng quan tâm tới ta, chuyện thành thân

cũng không nhắc tới, người ta đều nói ta cao số, khắc phu khắc cha, ô..ô Ta không còn mặt mũi để sống trên đời nữa”

Tô Phù Phong tóc dài rối tung, tay cầm chủy thủ để ngay yết hầu, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía cửa điện như chờ mong ai đó

“Tô tiểu thư sao lại nghĩ như vậy, người là hôn thê của tiên quân chúng ta, thành thân chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, chẳng qua là bị A Ly ngăn cản nhưng giờ nàng cũng đã bị giam ở Thiên Đỉnh điểm, tin rằng tiên quân sẽ sớm chọn ngày thành thân cùng người” Tâm Thủy bước đến gần Tô Phù Phong nói

“Người đừng bước tới” Tô Phù Phong dè mạnh chủy thủ hơn

Tâm Thủy sốt ruột, không dám tiến tới nữa, Chư Tử đi tìm tiên quân sao lại lâu như vậy?

Từ ngoài đi vào, Cốc Nhiễm đã nghe hết đoạn đối thoại của Tô Phù Phong và Tâm Thủy

“Phù Phong, buông đao ra.” Cốc Nhiễm nói.

“Không! Phù Phong không còn mặt mũi để sống nữa. Người không cưới ta thì để ta chết đi cho xong” Tô Phù Phong lui lại phía sau một bước, nước mắt đột nhiên tuôn ra

“Phù Phong đã là nữ nhân của người, thân mình cũng đã cho người, nếu người không cưới ta thì ta sau này sao có thể gặp người khác? Còn ai dám cưới ta” nàng tiếp tục kể khổ.

Tâm Thủy nghe Tô Phù Phong nói thế thì rất đồng tình, nghiêng đầu nói nhỏ với tiên đồng bên cạnh

“Ngày ấy ta ở ngoài điện nghe được rành mạch. . .”

.....

Chuyện này đã sớm bị Tâm Thủy truyền khắp Thiên giới, sau đó Cốc Nhiễm còn tìm nàng để xác nhận lại lần nữa, mà Tâm Thủy cũng khẳng định những gì nàng nghe thấy ngoài điện hôm đó, cho nên Cốc Nhiễm không thể không tin.

Cốc Nhiễm trầm ngâm nửa ngày, mày nhanh nhẹn, tựa tại tự hỏi chuyện gì.

“Hảo! Người muốn ta cưới người, ta sẽ như ý của người, cũng do ta nợ người, nên ta sẽ trả”

Nàng xâm nhập Khổ Hải cứu hắc, hắc giúp nàng bắt hung thủ đưa đến Thiên Đỉnh điểm. Nàng đem thân mình cho hắc, hắc cưới nàng.

“Buông đao xuống đi” Cốc Nhiễm tiến tới gần, Tô Phù Phong không phản kháng nữa, mặc hắc lấy chủy thủ ra khỏi tay nàng.

Tô Phù Phong nhào vào trong lòng Cốc Nhiễm khóc lớn

“Không phải ta ép người...là do ta...chỉ là ta...ô..ô Cốc Nhiễm...là do ta yêu người...”

Tô Phù Phong khóc đến mệt mỏi, thân mình càng dựa sát vào Cốc Nhiễm hơn mà chúng tiên nô thấy thế cũng thức thời rời khỏi phòng, lưu lại cô nam quả nữ ở trong phòng.

“Phù Phong. . . Đừng như vậy. . . A. . .”

Ánh sáng mờ mịt, Tô Phù Phong tựa như rắn quấn quanh người Cốc Nhiễm, áp môi lên môi Cốc Nhiễm, không cho hắc có cơ hội phản kháng, ngón tay linh hoạt cởi bỏ ngoại bào của hắc, lại nắm tay hắc đặt lên bộ ngực mềm mại của nàng.

Cốc Nhiễm ngửa đầu, hình ảnh A Ly bị giam trong Minh hồ lại hiện lên, hăn đột nhiên đẩy nữ nhân trong ngực ra.

“Sao vậy? chúng ta đã có vợ chồng chi thực, làm chuyện này cũng là bình thường mà” Tô Phù Phong mỉa nhảm như tở, nói xong lại muốn bò lên người Cốc Nhiễm.

Cốc Nhiễm lui ra phía sau một bước, Tô Phù Phong rơi vào trống không.

“Ta suýt chút nữa đã quên, Tịnh Vũ có hẹn ta đi nghe Hồng Mông tổ sư tọa đàm thuyết pháp, cũng đã tới giờ, ta phải đi”

“Nhưng...”

“Tô Phù Phong còn chưa nói xong Cốc Nhiễm đã lên tiếng

“Nếu người thấy buồn thì cùng Tâm Thủy đến chỗ Hằng Nga tiên tử chơi đi, chuyện hôn lễ ta sẽ lo liệu”

Nói xong, Cốc Nhiễm nhanh chóng bỏ đi để lại một mình Tô Phù Phong ngây ngốc sờ sờ.

Nháy mắt lại thấy Cốc Nhiễm vội vàng quay lại, Tô Phù Phong mừng rỡ tiến lên đón hăn lại thấy Cốc Nhiễm vòng qua người nàng nhặt lấy ngoại bào rơi trên mặt đất

“Ta quên cái áo...”

Cốc Nhiễm cầm ngoại bào vội vàng bỏ đi như chạy trốn.

“A —— “

Tô Phù Phong bổ nhào lên giường, tức giận rống lên, mà hồi đáp nàng chỉ có tiếng lá cây xào xạc bên ngoài.

Cốc Nhiễm! Cùng người lên giường lại khó vậy sao? Nàng thực sự không cam lòng

“Hắc hắc. . .”

Bỗng nhiên, Tâm Thủy chậm rãi đi vào, vẻ mặt như con rối, trong miệng lại phát ra âm thanh châm biếm

“Tâm Thủy, người cười cái gì?” Tô Phù Phong cảm thấy Tâm Thủy có gì đó không bình thường

“Cười người bi ai a. . . nữ nhân cô đơn” Tâm Thủy khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng đánh giá Tô Phù Phong tóc tai hỗn độn.

“To gan! Người dám nói chuyện như vậy với bản tiên sao?” Tô Phù Phong đưa tay tát lên mặt Tâm Thủy một cái mà nàng không chút phản ứng, giống như là không biết đau

Thấy Tâm Thủy như thế, Tô Phù Phong theo bản năng lui về phía sau mấy bước

“Tô Phù Phong, ta tới để làm một cuộc giao dịch với người”

Tô Phù Phong còn đang đánh giá Tâm Thủy, bỗng nhiên hai mắt lạnh lên “ người không phải Tâm Thủy”

“Ta đương nhiên không phải tiểu tiên nô đó, ta chỉ tạm dùng thân thể của nàng mà thôi” Tâm Thủy khinh bỉ nói

“Như vậy người rốt cuộc là ai?” Tô Phù Phong nhíu mày.

“Đừng khẩn trương như vậy...tiểu mỹ nhân” Tâm Thủy tiến lên, thân hình chỉ mới tới tai Tô Phù Phong nhưng nàng lại cố gắng đưa tay chạm lên mặt Tô Phù Phong như là đánh giá một món đồ chơi.

“Ta vốn ký sinh trên mình Hoan Hỉ thú kia, nhưng nay nàng đã bị giam ở Minh hồ nếu ta không nhanh chân thì e là cũng chung số phận với nàng rồi”

“Người là hồn phách?” Tô Phù Phong kinh sợ hỏi, rốt cuộc là hồn phách của ai mà có bản lĩnh thông thiên như thế? Có thể tùy ý ký sinh trên mình người khác, không có tu vi vạn năm thì không thể làm được”

“Mỹ nhân như vậy mà Cốc Nhiễm lại không đụng đến người, thật đáng tiếc”

“Tâm Thủy” đánh giá Tô Phù Phong từ đầu đến chân, trong mắt không che giấu dục vọng

“Người rốt cuộc muốn làm gì?” Tô Phù Phong cảm thấy lạnh run, bị một thiếu nữ nhìn như vậy thực sự rất ghê tởm

“Không phải ta đã nói ta tới để làm một cuộc giao dịch với người sao?”

Nói tới chính sự, “Tâm Thủy” cũng tập trung hơn

“Ta giúp người trừ bỏ A Ly, làm cho Cốc Nhiễm đối với người khăng khăng một mực, người giúp ta làm việc, giúp ta đoạt được tam giới.”

“Dã tâm không nhỏ, người dựa vào cái gì dám đoạt tam giới?” Tô Phù Phong nói.

“A. . . Năm đó nếu không phải Bàn Cổ người đông thế mạnh, ta cũng sẽ không thua trong tay hắn rồi bị phong ấn ở Ký Châu. Cũng may ông trời giúp ta, A Ly làm cho hồn phách của ta thoát khỏi phong ấn, bây giờ ta muốn đoạt tam giới, rửa mối nhục trước kia”

“Người là Xi Vưu!” Tô Phù Phong nghe vậy không khỏi mở to mắt há hốc mồm, đây chính là Xi Vưu làm cho tam giới nghe thấy đều thất kinh a.

“Vì sao người lại muốn chọn ta để hợp tác?”

“Bởi vì người đủ tà ác, ta có thể cho người thử người muốn” Xi Vưu cứ ký sinh trên mình A Ly cũng không phải là cách, A Ly bản tính thiện lương, hẳn rất khó khống chế nàng, cho nên hẳn phải thay đổi mà hẳn cũng đã chú ý tới Tô Phù Phong lâu rồi. Cái Tô Phù Phong nói chính là hư vinh, mà dạng nữ nhân như vậy rất thích hợp để hẳn chọn làm đối tác.

Tô Phù Phong cũng không biết bị Xi Vưu chọn trúng là hạnh phúc hay là bất hạnh.

“Nếu cùng người hợp tác, cũng không phải không thể. Nhưng ta muốn đặt ra điều kiện”

“Nga?” Xi Vưu rất vừa lòng với biểu hiện của Tô Phù Phong, không hổ là người được hẳn chọn.

Tô Phù Phong đóng cửa điện lại, đến bên cửa sổ nhìn ngón chung quanh cẩn thận rồi mới yên tâm đến bên cạnh Xi Vưu thấp giọng nói

“Ta giúp người đoạt được tam giới, người không chỉ giúp ta trừ A Ly, có được Cốc Nhiễm mà còn cho ta một nửa quyền cai trị”

Dù sao nàng đã mất đi Tô phủ để dựa vào, một mình muốn sống yên ổn trong tam giới thật khó, nàng vốn tính dựa vào Cốc Nhiễm để có được quyền lực và thân phận tôn quý nhưng hiện giờ có lợi ích lớn hơn, đương nhiên nàng càng muốn có nhiều hơn. Nàng muốn ngày nào đó Cốc Nhiễm phải thần phục dưới váy của nàng.

Xi Vưu hơi nhú mi, không ưng thuận nói:

“Một nửa quyền thống trị? Công phu sư tử ngoạm của người cũng không nhỏ, người nghĩ ta sẽ đồng ý sao?”

“Không đồng ý thì người có thể đi tìm người khác” Tô Phù Phong thân nhiên nói

“Hảo, ta đáp ứng người.” Con thỏ ranh mãnh chết thì chó săn ko còn tác dụng sẽ bị đem làm thịt, tam giới tới tay rồi thì còn để cho người được như ý sao? Tô Phù Phong, muốn tính toán với ta? Người còn non lắm.

“Cần ta làm cái gì?” Tô Phù Phong hỏi.

“Thiên Quân một trăm năm nữa sẽ tọa hóa, khi đó là thời cơ tốt để chúng ta đoạt vị” Xi Vưu híp mắt. ánh sáng giao hoạt lóe lên.

Cái gì? Thiên Quân muốn tọa hóa ? Tô Phù Phong kinh hãi, đây chính là một cái đại bí mật!

“Trước khi đoạt vị, chúng ta cần trừ bỏ một vài chương ngại vật, cần phải làm cho thế lực của Thiên Quân tan rã từ từ” năm đó Bàn Cổ nhờ có nhiều người giúp sức mới đánh bại được hắc cho nên bây giờ hắc dùng kinh nghiệm lúc trước để đối phó với nhi tử của Bàn Cổ, trước hết phải cô lập địch nhân.

Tô Phù Phong gật đầu, sau này nghĩ lại nàng mới thấy sợ, nàng lại hợp tác với nhân vật nguy hiểm nhất.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Lập Hạ

Hôm nay, lập hạ.

Lập hạ tỏ vẻ sắp cáo biệt mùa xuân, là bắt đầu cho mùa hè. Lập hạ, thời tiết cũng dần ấm lên, báo hiệu cho mùa hè nóng nực đang tới gần, giông tố cũng nhiều hơn, cây cối ở nhân gian tiến vào mùa sinh trưởng thịnh vượng.

Nhân gian, tại Kiến Châu, trong một thị trấn nhỏ nhưng phồn hoa vào một buổi chiều...

“Các vị khách quan, hôm nay, ta muốn kể cho các vị nghe chuyện về tà ma Xi Vương”

Trong tửu quán, thời tiết oi bức, ông lão kể chuyện phe phẩy không ngừng chiếc quạt giấy trong tay để giải nhiệt. Tuy rằng tửu quán không đông khách lắm nhưng hân vận nhiệt tình như lửa, trổ hết tài ăn nói mà kể lại chuyện xưa tích cũ

“Một vạn năm trước, Xi Vương vốn là Tư Chiến chi thần của Thiên giới, pháp lực vô biên, dã tâm rất lớn, ở Thiên giới đắc thế nên nảy sinh ý niệm phản loạn, tập trung lực lượng, mưu đồ giết hại Sáng Thế thần Bàn Cổ và độc chiếm tam giới. Chúng sinh biết Xi Vương hiếu chiến lại cùng hung cực ác, tam giới rơi vào tay hắn thì không có kết cục tốt, cho nên tam giới lần đầu tiên đoàn kết với nhau, Ma quân Mặc Dạ, Hoàng Đế của nhân gian, Thiên quân Bàn Cổ dẫn dắt thuộc hạ cùng bàn mưu tính kế thảo phạt Xi Vương...”

Thuyết thư lão đầu biểu tình thập phần chú tâm, làm cho khách nhân trong tửu quán không tự giác mà đề thấp âm thanh, đứng đứng lơ tai nghe

kể chuyện.

Trong một góc tửu quán, một nam tử áo tím diện mạo thanh tú nhưng kỳ lạ là hắt lại dùng một sợi tơ đen che lại hai mắt, tuy nhiên vẫn không che được dung mạo xuất chúng, khí chất vân đạm khinh phong. Trên bàn có ba vò Tây Phong Liệt, mà hắt lại đang cầm trên tay một vò, rót vào chén ngọc trong suốt trước mặt, một mình đối ẩm, bộ dáng cô đơn. Có người biết của vừa nhìn cái chén đã biết đó không phải là vật thông tục, toàn thân sáng bóng, rượu vừa rót vào đã mát lạnh vô cùng.

“A, chương quỳ , vị công tử kia từ đâu tới đây? Vừa rồi ta mang rượu tới bị khí chất cao quý của hắt làm cho kinh sợ tới hai chân run lên, rất khó thể a. Thoạt nhìn không phải là người trong trấn chúng ta”. Tiểu nhị tò mò hỏi chương quỳ, trấn của bọn họ là chỗ hẻo lánh, dân chúng nhanh nhẹn dũng mãnh, khẳng định không có một người thanh tao kiêu trịch tiên như vậy.

Chương quỳ không dừng tay khảy bàn tính cũng không ngừng đầu lên mà đáp trả

“Quản hắt là ai nha, dù sao người này ra tay rất phóng khoáng, giống như là không quan tâm tới tiền, chúng ta chỉ cần hầu hạ tốt cho hắt là được, hỏi nhiều như vậy để làm gì. Người nhìn đi, ba vò Tây Phong Liệt, hắt lại dùng một viên trân châu để đổi lấy, chắc chắn, viên trân châu này đủ để ta mua cả tửu quán này nha. Người xem, cái cốc ngọc của hắt chính là vật có giá trị liên thành nha”

Trong mắt chương quỳ chỉ có tiền, cho nên lúc này đang bận rộn tính xem viên trân châu này có thể mua được những gì rồi như nhớ tới chuyện gì đó mà vỗ vai tiểu nhị nói

“Nhanh đi, mau đem trứng chim đã luộc chín ra phân phát cho khách nhân, hôm nay là lập hạ, theo tập tục nên ăn trứng chim, nên để cho người

qua đường cũng được ăn trứng chim nóng đi”

“Ôi, chường quây người nói vậy ta mới nhớ ra ta còn chưa ăn trứng chim, ta đi liền đây” Tiểu nhị vỗ trán, vội vàng chạy vào nhà bếp.

Chốc lát sau đã thấy tiểu nhị bưng một đĩa to trứng chim nấu chín phân phát cho mọi người, Cốc Nhiễm cũng vui vẻ nhận lấy một cái.

“Tiểu nhị ca, vì sao lại ăn trứng chim vào lập hạ?” Cốc Nhiễm nhìn trứng chim trong tay, tò mò hỏi, trứng chim dùng lá lê để nấu vẫn còn hơi nóng, mơ hồ còn ngửi được mùi lê

“Khách quan vừa nhìn đã biết không phải là người thông tục, đương nhiên không biết tập tục ở nông thôn của chúng ta. Lập hạ là ngày đầu hè, mọi người thường hay mệt mỏi, uể oải trong người, biếng ăn, người xưa cho rằng trứng chim là tượng trưng cho cuộc sống viêm mãn, ăn nó có thể loại trừ khảo nghiệm “chú hạ” vì vậy mà có tập tục ăn trứng chim vào lập hạ. Còn có truyền thuyết hình như là nói Nữ Oa nương nương...

Tiểu nhị vò đầu không nói được nữa.

Thuyết thư lão nhân nghe thế tiếp lời “ tiểu nhị ca, chuyện này người nên hỏi ta. Tương truyền, thuở xa xưa Nữ Oa nương nương vì tiểu hài tử nơi hạ giới bị chú hạ, nên đấu thắng ôn thần gieo dịch bệnh, ôn thần đã cam đoan sẽ không tổn hại con cháu của Nữ Oa nương nương. Nữ Oa nương nương đã truyền dân chúng: hàng năm vào ngày lập hạ, trẻ nhỏ ăn trứng gà trứng vịt nấu chín sẽ tránh được dịch bệnh..”

Lão nhân nuốt nuốt nước miếng, vừa bóc vỏ trứng vừa lẩm bẩm “ haizzz, lão phu ở đây kể chuyện đã mười mấy năm, tất cả đều là kể chuyện về các thần tiên, cũng nhờ ơn trời, nếu không có các thần tiên thì e là chúng ta sẽ không có những ngày yên ổn như vậy, nếu để cho Xi Vương kia chường quản tam giới thì...”

Thuyết thư lão nhân lại bắt đầu quay về đề tài Xi Vương, nhóm khách nhân vừa ăn trứng chim vừa nghe kể chuyện, không khí an lành hài hòa.

“Thì ra là thế.” Cốc Nhiễm thoải mái, chuyện này ở Thiên giới hẳn chưa từng nghe nói qua, nay nghe người khác kể quả thật thấy rất thú vị, làm cho thần tiên bọn hắn cũng cảm thấy tự hào.

Thần tiên vốn là nên tạo phúc tam giới, Nữ Oa sinh tiên cũng làm không ít chuyện tốt, tiếc là các thần tiên đại đức đều đã tịch diệt, nhóm thần tiên kế vị sau này lại không được bằng đời trước, hoặc là có tư dục hoặc là tự cho mình thanh cao.

Kỳ thật, không ai biết vì sao hắn đến nhân gian, có người cho rằng hắn ham chơi, thích nhân gian vàng son lại không biết hắn đang lặng lẽ quan sát những khó khăn của nhân gian. Hắn hi vọng tam giới bình an, chúng sinh hạnh phúc.

Bỗng nhiên một trận gió mát nổi lên, làm cho không khí trong tửu quán trở nên trong lành hơn. Ngay sau đó một mỹ nhân áo vàng đi vào, chính xác là một nam tử bộ dáng xinh đẹp y như nữ nhân, hắn hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, như là đang tìm người. Tiếp theo đó vang lên tiếng lộc cộc, một nam tử ngồi xe lăn tiến vào, xe lăn của hắn là dùng một khối ngọc hoàn chỉnh tạo thành, tinh xảo đẹp đẽ. nam tử mình mặc lam bào, khuôn mặt lạnh lùng, phong trần tuấn lãng, toàn thân khí thế sắc bén bức người, hắn đi theo nam tử áo vàng mà đi vào tửu quán.

Thuyết thư tiên sinh cũng theo ánh mắt mọi người mà nhìn về phía ba nam tử ở một góc tửu quán. Vương vật. Là vương vật cực phẩm a. Ban nam nhân này quả là nhân gian hiếm thấy, muốn khí chất có khí chất, muốn bộ dạng có bộ dạng, sao lại chạy tới nơi hẻo lánh này mà uống rượu?

Đột nhiên, nam nhân áo tím vẫn đưa lưng về phía mọi người chậm rãi xoay người, dù mắt hắn bị che kín nhưng mọi người vẫn cảm giác được hắn

đang chăm chú nhìn bọn họ, một cỗ khí thế sắc bén quét tới. Hắc cũng không lên tiếng nhưng người ta vẫn cảm giác được hắc không vui, hắc không muốn người ta bình phẩm, đánh giá về mình.

Nam tử áo tím bình thản nhìn mọi người, không nói tiếng nào, không biểu lộ vui hay giận nhưng lại làm cho mọi người phải thu hồi tầm mắt, không ai dám tiếp tục có ý kiến gì nữa.

“Ôi! Cốc Nhiễm a, người vội vàng gọi chúng ta tới đây là có chuyện gì? Kiềm Châu này núi cao hiểm trở, tầm nhìn hạn hẹp, thực sự rất khó tìm a. Ta và Tịnh Vũ khó khăn lắm mới tới được đây”. Người vừa lên tiếng đứng là Minh Chiêu, hắc ngồi đối diện Cốc Nhiễm, không chút khách khí mà rót rượu tự uống.

“Hí —— “

Minh Chiêu nhếch miệng, nước mắt ứa ra, bình phẩm vò rượu “ rượu này rất mạnh a”

Chuyển chuyển đôi mắt rồi nói tiếp

“A, Cốc Nhiễm a, Tây Phong Liệt không dễ uống a, sẽ rất nhanh say a, ta nhớ không lầm thì người và A Ly vì uống rượu này mà bị phụ vương ta triệu đến Thiên Nguyên điện quở trách”

Cốc Nhiễm không để ý tới Minh Chiêu, nhìn những người phía sau đã tự giác thu hồi ánh mắt, thuyết thư tiên sinh đang kể đến đoạn Xi Vương làm phản, âm thanh rõ ràng, nhịp điệu lên xuống trầm bổng làm cho người ta vỗ tay khen ngợi không dứt. Lúc này hắc mới nghiêng đầu nói với Tịnh Vũ

“Hôm nay gọi các người tới, là có chuyện quan trọng thương lượng.”

Tịnh Vũ gật đầu, hắc dường như đã sớm đoán được, lần này Cốc Nhiễm đột nhiên mời bọn hắc đến chỗ hẻo lánh này không phải chỉ để uống rượu

đơn giản như vậy.

“Ta đã nói rồi, người làm sao tốt như vậy, rủ chúng ta đi du ngoạn, thì ra là có việc cần chúng ta sao?” Minh Chiêu nói thầm.

Cốc Nhiễm cười yếu ớt, nói:

“Ta hỏi các người.”

“Hỏi đi.” Minh Chiêu lên tiếng trả lời.

“A Ly đáng yêu sao?”

“Đáng yêu.” Hai người cơ hồ là trăm miệng một lời.

“A Ly đáng thương sao?”

Hai người liên tục gật đầu.

“Các người yêu A Ly sao?”

Gật đầu. . .

Tịnh Vũ chợt dừng lại, sắc mặt có chút xấu hổ mà Minh Chiêu thấy thế thì bật cười thành tiếng.

“Ta nói Tịnh Vũ a, chuyện này có gì mà xấu hổ? yêu thì nói yêu, người xem ta thành thực, thẳng thắn hơn người nhiều, ta đúng là yêu nữ nhân A Ly kia...”

“Khụ khụ. . .” Cốc Nhiễm không ưng thuận ho khan một tiếng, A Ly này hóa ra mị lực lại lớn đến vậy, cứ tưởng chỉ có hắc mị ngu ngốc mà xem trọng nàng, thì ra không chỉ có một mà tới ba kẻ ngu ngốc a.

“Cốc Nhiễm a, người khụ cái gì a? Người lại không yêu A Ly, làm ra bộ dạng ghen tuông để làm chi? Cần thận Tô tiểu thư tới thu thập người a”

Minh Chiêu liền nhảy dựng lên, tiền duyên của Cốc Nhiễm và A Ly đã dứt, hiện tại mới là của hắn và Tô đại mỹ nhân nha.

“Ai nói ta không yêu A Ly?” Cốc Nhiễm không vui .

“Cắt! Người nếu yêu nàng sao còn giúp Tô gia bắt nàng?” Minh Chiêu đương nhiên là không tin, hắn vẫn cho rằng Cốc Nhiễm chỉ xem A Ly như là một sủng thú.

“Ta căn bản không biết A Ly chính là hung thủ giết Tô gia” Cốc Nhiễm giận tái mặt, có cần nhắc lại chuyện này không?

“Thúc thúc không cần phải lo lắng, người sắp cưới Tô Phù Phong sao còn vương bận nữ nhân khác?” trong mắt Tịnh Vũ hiện lên ý cười

“Ta nghe nói người cùng nàng đồng giường cộng chẩm đã lâu” Minh Chiêu lấn tới

“Đồng sàng dị mộng thì đúng hơn, huống chi ta và nàng còn không ngủ chung một giường” Cốc Nhiễm thở dài, một hơi uống cạn ly rượu như là để che giấu nỗi ưu tư.

“Nếu người không yêu Tô Phù Phong sao còn muốn cưới nàng?”

Minh Chiêu không hiểu, hắn thật không hiểu Cốc Nhiễm đang suy nghĩ cái gì, thần tiên đều tôn trọng hôn nhân tự do, tính cách Cốc Nhiễm cũng phải chịu bó buộc, thực sự chịu để Thiên Quân ép duyên sao? Hôn lễ lần trước vì Tô gia bị giết mà hủy bỏ, Tô Phù Phong lại giống như nữ chủ nhân mà ở lại Thiên Vi cung, mấy ngày trước Cốc Nhiễm còn nói sẽ tổ chức hôn lễ, làm cho Thiên giới lại vì chuyện này mà bận túi bụi.

Mọi người đều nói, Cốc Nhiễm tiên quân đã từng hứa giúp hôn thê báo thù xong mới thành thân, nay A Ly đã bị bắt giam, đương nhiên là phải thực hiện lời hứa cưới Tô Phù Phong. Chúng tiên nữ đều ngưỡng mộ Tô Phù

Phong tìm được một phu quân tốt, có trách nhiệm lại có tình nghĩa, không vì cả nhà Tô gia bị giết mà ghét bỏ Tô Phù Phong. Nếu Cốc Nhiễm không cưới Tô Phù Phong thì sẽ bị gièm pha là bạc tình vô nghĩa.

“Người không hiểu. . .” Cốc Nhiễm thấp giọng cảm thán một tiếng, hình như có điều khó nói.

Tịnh Vũ gọi lên khoe môi, lộ ra lơ đãng tươi cười, lại đã bị Minh Chiêu phát hiện , chỉ vào hăn reo lên:

“Tịnh Vũ, người cười cái gì a? Cốc Nhiễm bày ra bộ dạng oán phụ, người còn cười được nữa”

Thật sự là rồi hơi mà, không tranh cãi không được sao? Tịnh Vũ thầm mắng trong lòng.

“Ta cười thúc thúc cũng có lúc khó nói, nhưng ta có thể hiểu vì sao hăn lại thờ dài, Tô Phù Phong đến Khố Hải cứu thúc thúc, hăn là muốn báo ân a”

Cốc Nhiễm bữu môi, nói: “Kỳ thật cũng không hăn vậy. . .”chuyển đề tài

“Vẫn là nói chính sự đi, A Ly bị giam ở Minh hồ, chịu nhiều thống khổ. Nếu chúng ta đều có tình với nàng thì hôm nay ta mời các người tới đây chính là muốn các người giúp ta cứu A Ly ra” Cốc Nhiễm đặt một chén rượu trước mặt Tịnh Vũ, nâng cốc lên rồi tự mình uống cạn.

Tịnh Vũ cùng Minh Chiêu hai mặt nhìn nhau, nâng chén lên nhưng lại chậm chạp không uống.

“Ta biết mà, chẳng trách người lại muốn chúng ta tới cái địa phương quý quá này, thì ra là có chuyện không muốn ai biết a” Minh Chiêu bừng tỉnh đại ngộ.

Tịnh Vũ hướng về trên đầu phất phất tay, ngay lập tức đã tạo nên tiêu âm chú, làm cho người khác chỉ nhìn thấy miệng bọn họ động mà không nghe được tiếng bọn họ nói.

“Cướp ngục là hành vi phản nghịch, là tội lớn, nếu bị phát hiện thì sẽ hại A Ly tội càng thêm tội, e là khó thoát chết. Thúc thúc thực sự muốn làm vậy sao?” Tịnh Vũ buông chén rượu xuống, ngữ khí thận trọng.

“Đương nhiên là muốn, nếu không ta tìm các người để làm gì?” Cốc Nhiễm lại rót rượu, vẻ mặt vẫn bình thản.

“Ta chỉ hỏi các người, có nguyện ý giúp ta việc này hay không, nếu không muốn thì ngay lập tức rời đi, coi như ta chưa từng nói với các người chuyện này, sau này có bị phát giác thì ta cũng nhất định không liên lụy tới các người” ngữ khí của hắn rất quyết tuyệt.

Minh Chiêu cùng Tịnh Vũ vẫn không lên tiếng, bọn họ biết Cốc Nhiễm luôn tùy hứng, chẳng để thiên quy vào mắt, nhưng không ngờ hắn dám cả gan cướp ngục, nếu bị phát hiện, cho dù hắn có là thượng cổ chi thần, có quyền lực chí tôn vô thượng thì cũng khó tránh bị trách phạt. A Ly đối với hắn quan trọng đến vậy sao? Vì nàng mà bất chấp tất cả?

“Cốc Nhiễm, thực không dám đấu điểm, ta gần đây vẫn luôn suy nghĩ làm cách nào để cứu A Ly nhưng vẫn không nghĩ ra” Minh Chiêu thở dài một hơi, A Ly là nữ nhân của hắn, hắn sao có thể bỏ mặc nàng không lo

“Cháu cũng muốn cứu A Ly, chỉ là không biết nên làm thế nào” Tịnh Vũ cũng lên tiếng.

“Cách thì ta đã nghĩ ra rồi” Cốc Nhiễm cúi đầu nhìn chén rượu trong tay.

Tịnh Vũ cùng Minh Chiêu cùng nhìn Cốc Nhiễm: vậy sao không nói sớm?

Chỉ thấy Cốc Nhiễm dùng ngón trỏ nhúng vào ly rượu viết lên bàn bốn chữ: đại hội bàn đào.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Chuyện Xưa Của Thiên Quân

“A Ly. . .”

“Tĩnh tĩnh. . . A Ly. . .”

...

Trong lúc ngủ mơ, A Ly mơ hồ nghe được có thanh âm khàn khàn gọi nàng, y như ma âm làm loạn tai.

Chép chép miệng, A Ly không tình nguyện mở mắt, thấy Thiên Quân đang đứng bên ngoài vách tường đá.

“Lão đầu! Người đây là có ý gì? Thương hại ta sao? Bớt phí sức đi, người đường đường là Thiên Quân bọn bề công việc, sao lại nhàn rỗi tới chỗ ta du ngoạn, mắc công bị lây xui xẻo a” khẩu khí của A Ly rất không tốt, bọn hắc muốn cái gì? Cứ năm ba ngày lại có người đến chỗ nàng, coi nàng là con khỉ làm xiếc sao? Muốn ngủ một giấc cũng không được.

Thiên Quân dáng người trung bình, áo bào trắng tung bay trong gió, tiên khí mạnh mẽ bao quanh thân nên dù ở dưới đáy hồ cũng không bị dính một giọt nước nào. Hắc không để ý tới những gì A Ly nói, chỉ khom lưng, ung dung nhìn nàng. Đã tới mức này mà vẫn còn quật cường như thế, nếu thật sự đợi đến lúc nàng ăn năn hối lỗi e là lúc đó trời đất cũng bị hủy diệt.

Nhìn biểu tình của Thiên Quân, A Ly ngẩn người, biểu tình của hắc rất quen, giống như nàng đã thấy ở đâu, hình như là trên mặt của Minh Chiêu. Cẩn thận nhìn kỹ thì thấy Thiên Quân có đôi mắt rất giống Minh Chiêu, đều là mắt hoa đào chỉ khác là quanh mắt Thiên Quân đã có một đồng nếp nhăn.

“A Ly, bốn tọa hôm nay không phải nhàn rồi không có việc gì làm... ách...” Thiên Quân chỉ tay lên đầu, thiên binh chung quanh đã bị hấn điều đi, Thanh Long cũng không theo hầu bên cạnh, xem ra lần này hấn bí mật tới.

A Ly như bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Nga, ta đã biết, người là tới giết người diệt khẩu .

“Không đúng, nếu người muốn giết người diệt khẩu thì lúc ở Thiên Nguyên điện đã mượn có xử tử ta rồi” A Ly lập tức phủ định suy nghĩ của mình.

“Ha ha, A Ly a A Ly, ai ai cũng cho rằng đầu óc người có vấn đề nhưng bốn tọa lại thấy người là kẻ tỉnh táo nhất” Thiên Quân cười to “ bốn tọa muốn gì chẳng lẽ A Ly người không biết? nếu là một vạn năm trước thì có lẽ bốn tọa sẽ nghĩ tới chuyện giết người diệt khẩu nhưng nay đã khác xưa, bốn tọa là có việc muốn nhờ”

“A? Thiên Quân thần thông quảng đại có việc gì mà phải nhờ tới một kẻ tù tội như ta?” A Ly rất ngạc nhiên, ngữ khí bức người, đối với Cốc Nhiễm là coi thường mà với Thiên Quân là lỗ mãng. Nàng dường như không để Thiên Quân vào mắt, ngược lại còn vô cùng cảnh giác.

“A Ly, bốn tọa biết, chuyện của biểu tỳ người lúc trước vẫn làm cho người ghi hận với bốn tọa, nhưng chuyện cũng đã qua gần vạn năm rồi, Minh Chiêu cũng đã trưởng thành, ân oán của chúng ta có thể để cho trôi theo thời gian được không?” Thiên Quân mặt mày ủ rũ, hẳn thực sự rất mệt mỏi cho nên mới đến Thiên Đỉnh điểm tìm A Ly, nói rõ mọi chuyện.

A Ly không lên tiếng, chăm chú nhìn Thiên Quân.

“Người vẫn cho rằng bốn tọa vì muốn đoạt ngôi vị thiên quân, sợ phụ vương bốn tọa biết bốn tọa cũng như Cốc Nhiễm yêu Hoan Hỉ thú thì sẽ không truyền ngôi cho bốn tọa cho nên mới hại chết Hiếu Thu” Hiếu Thu

mà Thiên Quân nói chính là biểu tở đã chết của A Ly, cũng là nữ nhân thần bí sau lưng Thiên Quân, cũng chính là mẹ đẻ của Minh Chiêu.

“Nếu không thì sao? Hiếu Thu biểu tở sẽ không vô duyên vô cớ chết đi, nhất định là người sợ nàng tiết lộ chuyện người tư tình với nàng, làm người mất danh dự, không thể trở thành Thiên Quân cho nên mới giết này” A Ly nhú mày, chuyện này nàng mãi vẫn không quên được.

Lúc trước Cốc Nhiễm thăng thăng nói chuyện yêu Hoan Hỉ thú A Ly lại bị Bàn Cổ phản đối, Thiên Quân thấy vậy mới không dám nói tới chuyện hản và Hiếu Thu yêu nhau. Sau đó Cốc Nhiễm hạ phạm lịch kiếp, Bàn Cổ tọa hóa, Thiên Quân nhân lúc Cốc Nhiễm ở nhân gian chịu nỗi khổ luân hồi mà thuận lý thành chương kế thừa ngôi vị thiên quân. Lúc đó chỉ có A Ly lên tiếng phản đối, nhưng chúng tiên lại cảm thấy Cốc Nhiễm yêu Hoan Hỉ thú thì không xứng với thân phận thượng tiên, cho nên càng không xứng với vị trí thiên quân. Đến khi Cốc Nhiễm quay về vị trí cũ thì lại bị mất trí nhớ, chuyện này có rất nhiều nghi điểm, e là chỉ có A Ly mới biết rõ.

“Bốn tọa thừa nhận, lúc trước đúng là vị chuyện thừa kế ngôi vị thiên quân mà không phải với Cốc Nhiễm nhưng bốn tọa cũng đã làm đủ mọi cách để bù đắp cho hản, vì cứu hản mà bốn tọa đã mất hết một nửa tu vi. Hơn nữa, Hiếu Thu là tự sát. Nàng vì thành toàn cho ta mà tự sát, chỉ để lại đứa nhỏ Minh Chiêu kia” Thiên Quân rốt cuộc cũng chịu thẳng thắn nói ra những chuyện năm đó, cũng vì mất một nửa tu vi nên hản mới nhanh chóng bị tọa hóa.

“Ta đã hiểu. . .” A Ly hốc mắt rưng rưng, thực ra nàng đã sớm đoán được nhưng nàng không muốn thừa nhận Hiếu Thu lại ngu ngốc tới mức tự sát, thành toàn cho đối phương.

“Bất quá, ” A Ly dừng lại, “Hiếu Thu có tự sát thì cũng do người liên lụy”

“Haiz. . . đừng nói đến những chuyện đó nữa, đều đã qua rồi” Thiên Quân thở dài, chỉ cần nàng tin là được, Hiếu Thu cũng đã chết rồi, truy cứu nguyên nhân vì sao thì có ý nghĩa gì đâu.

“Bốn tọa hôm nay tới tìm người chủ yếu muốn nói với người một chuyện”

“Chuyện gì?” A Ly tò mò.

“Sau khi Hoan Hỉ thú bị giết, lưỡng chố trượng cũng không thấy tung tích, bốn tọa vẫn không phát hiện tin tức lưỡng chố trượng ở chỗ Tô gia, cho nên bốn tọa cho rằng nó đã rơi vào tay lẻ cẩu. Đây chính là tai họa ngầm rất lớn, lực lượng giấu trong lưỡng chố trượng rất mạnh, có thể hủy cả thiên địa, nếu có người lợi dụng sức mạnh giấu trong này sẽ làm cho tam giới rung chuyển, Hoan Hỉ thú tộc các người cũng vì chuyện này mà mang tiếng xấu”

“Người muốn tìm hiểu cách mở phong ấn lưỡng chố trượng từ ta?” A Ly vẫn không cho Thiên Quân sắc mặt tốt, nàng vẫn tồn tại khúc mắc với hắn. Cách mở phong ấn lưỡng chố trượng cả Thiên Quân và Cốc Nhiễm đều không biết, chỉ có trưởng lão Hoan Hỉ thú tộc làm nhiệm vụ bảo hộ mới biết được.

Thiên Quân theo bản năng ngửa đầu nhìn lên mặt nước, chung quanh vẫn mờ mịt, chỉ có một viên dạ minh châu tỏa ánh sáng trong mặt nước mới có thể làm cho bọn họ nhìn thấy biểu tình của nhau.

“Bốn tọa đã sắp tọa hóa, muốn lực lượng kia để làm gì?”

A Ly thôi không châm chọc hắn nữa, nghĩ tới chuyện Thiên Quân sắp tọa hóa, nàng liền động lòng trắc ẩn, dù sao nàng cũng miện cứng lòng mềm, chẳng lẽ so đo với một lão nhân. Bản thân nàng cũng là một lão nhân nhưng chẳng qua nàng may mắn hơn, trọng sinh lại có bộ dáng trẻ trung, nàng không dám tưởng tượng nếu nàng bình an sống sót thì có phải cũng tóc bạc da mồi như Thiên Quân không?

“Sứ mệnh của Hoan Hỉ thú tộc người chính là thủ hộ lưng chó trượng, người là người duy nhất còn sống sót, đương nhiên trách nhiệm bảo vệ lưng chó trượng sẽ phải do người đảm trách. Người giúp bốn tọa tìm lưng chó trượng về, đảm bảo an nguy cho tam giới” Thiên Quân không phải ra lệnh mà chính là thương lượng.

“Đây là đương nhiên, lúc ta giết Tô Hoa Dương cũng đã hỏi hãn nhưng hãn căn bản không biết sự tồn tại của lưng chó trượng, cho nên khẳng định có người ở sau lưng giờ trò” A Ly nói

“Còn có, ” Thiên Quân như nhớ ra chuyện gì nói tiếp “ lúc trước vì sợ Cốc Nhiễm biết người đã chết sẽ từ bỏ việc tu tiên mà sa vào ma đạo, cho nên bốn tọa mới phong tỏa trí nhớ và pháp lực của hãn., đương nhiên lúc đó bốn tọa cũng e ngại Cốc Nhiễm sau khi trở về vị trí cũ sẽ tranh đoạt vị trí thiên quân với ta. Giờ người không chết, bốn tọa cũng sẽ không phong ấn hãn nữa”

“Người không sợ hãn nhớ ra chuyện cũ sẽ phát hiện người nhân lúc hãn lịch kiếp mà đoạt vị sao?” A Ly hào tâm nhắc nhở.

“Bốn tọa hiện tại đã nhìn thấu mọi chuyện, nếu hãn muốn truy cứu mọi chuyện, bốn tọa cũng không oán hận. Bốn tọa chỉ hi vọng trước khi tọa hóa có thể hoàn thành tâm nguyện”. Như cảm thấy mệt mỏi, Thiên Quân ngồi xếp bằng lại, tùy ý bàn chuyện nhà với A Ly. Có lẽ trong khắp tam giới chỉ có một mình A Ly có thể thản nhiên nói chuyện xưa với hãn như vậy, hãn cũng không chút cố kỵ, giống như hãn đang tổng kết lại mọi chuyện trong một vạn năm qua, mà A Ly nàng là người được hãn lựa chọn để lắng nghe hãn nói.

“Hoàng ca a hoàng ca. . . Người thấy đã sống đủ...mọi chuyện cũng đã thông suốt...nhưng ta thì sao? Ta nhỏ hơn người có một ngàn tuổi nhưng vẫn còn bị nghiệp chướng đeo đuổi, không cách gì thoát ra được” A Ly

cười đến thê lương, tóc rối che mắt của nàng mà nàng cũng không thể hất ra.

“Nghịch chương của người là do Cốc Nhiễm mà ra” trong mắt Thiên Quân hiện lên ý cười, đã lâu mới có người gọi tên hắn, mà A Ly lại gọi rất thân nhiên. Nếu lúc trước hắn cũng liêu lĩnh như Cốc Nhiễm thì Hiếu Thu đã không tự sát. Tuổi càng lớn càng dễ nhớ lại chuyện xưa, hắn thực sự đã già rồi.

“Phong ấn của Cốc Nhiễm cần có người giải, những chuyện kế tiếp cũng sẽ do người giải quyết, do đó người không thể chết. A Ly, trách nhiệm của người rất lớn a”

“Sao mọi chuyện lại đổ hết lên đầu ta?” A Ly thực không hiểu thế nào, nàng bị giam ở nơi lạnh thấu xương còn không thấy ánh mặt trời thì có năng lực gì mà làm nhiều chuyện như vậy?

“Sao lại không? người cho rằng vận mệnh an bài để cho người sống sót là sau này mỗi ngày chỉ biết ăn gà nướng thôi sao? Giữ lại mạng của người cũng phải có dụng ý chứ, đó chính là thiên cơ”

“Người có biết vì sao lúc trước Cốc Nhiễm phải hạ phạm trải qua một trăm kiếp không?” Thiên Quân lại hỏi tiếp

“Thì là lịch kiếp chứ gì, thần tiên nào không phải trải qua lịch kiếp mới được sắc phong” A Ly cảm thấy Thiên Quân hỏi vấn đề rất nhàm chán.

“Chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác sao?” A Ly vẫn nhìn không được tò mò mà hỏi tiếp, chẳng lẽ còn có ẩn tình?

“Chuyện này...có cơ hội người nên tự mình hỏi hắn thì tốt hơn”

Thối lão đầu, lại thừa nước đục thả câu! A Ly thầm nghĩ.

Thiên Quân đứng lên, sửa lại vạt áo, hít sâu một hơi nói “tốt lắm, bốn tọa phải đi rồi, người tự lo đi”

“Người muốn ta đi tìm lũng chó trượng thì trước tiên phải thả ta ra đã chứ” A Ly bỗng nhiên nhớ tới chuyện quan trọng.

Thiên Quân ngoảnh mặt làm ngơ, nhắc chân đi được hai bước đột nhiên lão đảo một cái đụng phải vách tường đá trong suốt, bức tường sừng sững vạn năm đột nhiên chấn động Minh hồ, bùn cát cũng làm cho một vùng nước trở nên đục ngầu

“Haiz. . . mắt với mũi...” Thiên Quân xoa tay lên trán

“Đúng rồi, đã quên nói cho người, hôn lễ của Tô Phù Phong và Cốc Nhiễm sẽ cử hành ba giờ sau”

Âm thanh của Thiên Quân không rõ ý tứ, A Ly đột nhiên ngẩng đầu vì động tác này mà dây xích xuyên qua xương quai xanh căng lên, làm nàng đau buốt nhưng vẫn không bằng nỗi đau trong tim. Lúc này thân ảnh của Thiên Quân cũng đã biến mất, chung quanh lại trở nên yên tĩnh đáng sợ. Chỉ có hồ nước vì sự va chạm vừa rồi mà để lại xao động, ánh sáng phát ra từ dạ minh châu cũng trở nên vẩn vơ.

Thiên Quân là muốn ám chỉ cho nàng sao?

Buồn cười, nàng đã thành bộ dạng thế này còn muốn nàng đi uống rượu mừng?

Mặt hồ trở lại sự yên tĩnh, A Ly phát hiện bức tường đá có một vết nứt, nước hồ từ đó thấm ra, đọng thành vũng nước, chốc lát đã ngập đến chân nàng.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Thoát Khỏi Minh Hồ

Đây là muốn nàng bị chết đuối sao? A Ly cười khổ, không biết Thiên Quân định phải vách tường đá là cố ý hay vô tình, đúng là giết người diệt khẩu mà. Còn nói gì mà đi tìm lũng chó trượng, giải bỏ phong ấn cho Cốc Nhiễm, đảm đương trọng trách gì đó, làm cho nàng nhiệt huyết trào dâng, thì ra là muốn trêu chọc nàng sao?

“Phanh —— “

Trong lúc A Ly đang bức tức thì bức tường băng không chịu nổi áp lực bên ngoài đã vỡ tan, hóa thành vô số vụn băng chìm vào đáy hồ.

Lạnh. Rất lạnh. Ở trong bên trong không cảm giác được nước hồ lạnh thế nào, bây giờ nước tràn vào mới cảm giác được cái lạnh thấu xương, từ bàn chân thấm dần đến toàn thân làm cho nàng dựng cả tóc gáy.

A Ly toàn thân ướt sũng, hai tay bị trói, xương quai xanh thì bị xích sắt xuyên qua nên đành để cho nước tùy ý đánh úp lại, rùng mình một cái. Coi như là nàng tắm rửa thôi.

“Hoàng ca thôi..ô ô...” A Ly vừa oán giận la lên đã uống phải mấy ngụm nước lạnh.

Ba giờ sau hôn lễ của Cốc Nhiễm và Tô Phù Phong sẽ được cử hành.

Lời nói của Thiên Quân như có ma lực làm cho A Ly tràn đầy năng lượng cũng tràn đầy tức giận.

Trong nháy mắt nàng trở nên thanh tỉnh. Nàng đã hiểu, Thiên Quân là muốn ám chỉ cho nàng.

Bức tường băng không thể bị phá vỡ cũng đã bị phá, vậy thì nàng sao còn e ngại dây xích sắt trên thân? Đau thì đau, cái lạnh của nước Minh hồ sẽ làm cho nàng tê liệt cảm giác, không biết tới đau đớn, cho nên phải thoát đi ngay.

“Oành ——” một cột nước to lớn từ Minh hồ lao ra, khi đến trên không thì đông lạnh kết thành cột băng, nhìn kỹ thì thấy A Ly đang chau mày bị đông trong đó.

Thiên Đỉnh điểm rất lạnh, nước rất dễ bị kết thành băng mà nàng lại từ trong nước xông ra nên không thể thoát khỏi số phận.

Chờ tại Minh hồ đến nửa đêm, Mặc Dạ nhìn thấy cảnh này không khỏi buồn cười. Hắn chưa từng gặp nữ nhân nào như vậy, từ lúc hắn gặp nàng đến giờ vẫn luôn siêu việt như vậy, liên tục trốn thoát được.

A Ly nhìn Mặc Dạ cách đó không xa đi tới, cho rằng hắn tới cứu nàng nhưng thái độ hắn không giống như cứu người liền thi pháp đánh tan cột băng, tính chạy trốn.

“Mặc Dạ Ma quân, tốt xấu gì ta cũng đã cứu nữ nhi của ngươi, chẳng lẽ ngươi hạ sát thủ với ta sao? Ta nhớ rõ chúng ta không có thù oán a” A Ly vừa chạy trốn vừa ngoái đầu hỏi Mặc Dạ, sát khí trên người hắn tỏa ra bức người.

“Ta không muốn giải thích nhiều lời với ngươi, nếu ngươi không chống cự, ta chỉ lấy chút thịt của ngươi là xong, nếu ngươi chống cự thì ta chỉ còn cách giết ngươi”

Khó có lúc Mặc Dạ nói nhiều như vậy.

Thì ra là muốn thịt của nàng...

A Ly dừng bước, suýt chút nữa Mặc Dạ đã đụng phải nàng nên cũng vội vàng dừng lại, mũi kiếm chỉ thẳng và người A Ly, hần chỉ nhắc tay một cái là đã có thể giết chết nàng. Thấy A Ly dừng lại, Mặc Dạ hút một ngụm khí lạnh, xương quai xanh của A ly đã bị vỡ ra, trước ngực là một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Bởi vì lạnh nên A Ly không cảm giác đau đớn, cho nên còn có tâm tình đấu với Mặc Dạ.

Hai tay hóa thành lợi trảo, A Ly phóng về phía Mặc Dạ, mang theo gió lạnh bức người. Mặc Dạ vẫn bình tĩnh, kiếm trong tay vẽ ra một đạo hồng quang phóng về phía A Ly, hai người lập tức giao đấu.

Giao đấu với Mặc Dạ làm A Ly thấy thoải mái, đã lâu không được đánh cho sướng tay rồi, lúc trước vì đủ thứ lý do nên nàng vẫn phải nhịn nhục bây giờ, lần này đơn đả độc đấu với Mặc Dạ thấy hứng trí hẳn lên, cứ mặc cho gió lạnh gào thét.

Thiên Đình điểm mờ mịt thì thấy hai đạo hồng quang và bạch quang sáng lên, trong không trung vẽ lên những độ cong hỗn độn mà lại có quy luật.

“Cha! Dừng tay! Không được thương tổn mẫu thân!”

Thanh âm nữ nhân non nớt từ không trung không ngừng vang lên, A Ly và Mặc Dạ không hẹn mà cùng ngừng đầu.

Thương Nguyệt nắm tay Hỉ Hỉ nhanh chóng đáp xuống, Hỉ Hỉ vội vàng chạy đến ôm đùi Mặc Dạ nói

“Cha! Ta nghe mẹ nói, người muốn cắt mẫu thân thịt cho ta chữa bệnh, ta không cần!”

Mặc Dạ oán trách liếc Thương Nguyệt một cái, thu liễm lại, hăn không muốn nữ nhi của hăn nhìn thấy hăn giết người.

Thương Nguyệt cũng tiến lên, giữ chặt cánh tay của Mặc Dạ ôn nhu nói

“Dạ, ta nghĩ kỹ rồi, Hỉ Hỉ và A Ly có cảm tình với nhau, nếu chúng ta để Hỉ Hỉ không biết mà ăn thịt A Ly thì sau này nàng nhất định sẽ hận chúng ta cả đời, cho nên ta mới nói rõ chân tướng sự việc cho Hỉ Hỉ biết, tất cả đều nên tôn trọng ý của Hỉ Hỉ đi”

Thương Nguyệt nói xong, lại có chút xấu hổ nhìn về phía A Ly, nói: “A Ly cô nương, Hỉ Hỉ vừa sinh ra đã bị người ta bắt cóc, cho nên còn chưa kịp đặt tên cho nàng, sau khi tìm được về, nàng nói người đã đặt tên cho nàng là Hỉ Hỉ, vợ chồng chúng ta thấy rất hay nên vẫn giữ lại, hơn nữa người cũng đừng trách Dạ, hăn qua là sót ruột cho nữ nhi mà thôi”

A Ly dường như đã hiểu mọi chuyện, bệnh của Hỉ Hỉ cần thịt của nàng để chữa trị.

“Thương Nguyệt! thịt của Hoan Hỉ thú là thứ duy nhất có thể giúp Hỉ Hỉ sống sót, người sao có thể mềm lòng” Mặc Dạ lạnh lùng lên tiếng

“Ta thích mẫu thân, ta không muốn ăn thịt của nàng, ta tình nguyện chết già cũng không ăn” Hỉ Hỉ càng ôm chặt chân của Mặc Dạ, miệng la to.

Chết già? A Ly chăm chú nhìn kỹ mới thấy mái tóc của Hỉ Hỉ đã bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn, bộ dáng y chang một lão bà.

Tại sao có thể như vậy!

“Hỉ Hỉ mắc bệnh gì?” A Ly cũng thu tay lại, nhú mày hỏi

Thương Nguyệt nhìn Mặc Dạ, thấy hăn không có ý phản đối liền nói

“Lúc Hỉ Hỉ còn trong bụng ta, vì một lần ngoài ý muốn mà bị động thai khí, miễn cưỡng sinh ra thì thể chất lại bị suy nhược, hồn phách không ổn định, vừa mới sinh ra đã bị định ngày chết, nàng sẽ nhanh chóng già đi rồi chết già nhưng thịt Hoan Hỉ thú có thể giúp nàng trường sinh, chúng ta vẫn nghĩ Hoan Hỉ thú tộc đã bị diệt vong nhưng sau khi gặp người...”

Thương Nguyệt ngưng ngưng không nói thêm, nàng nghe Hỉ Hỉ kể chuyện, biết A Ly hi vọng Hỉ Hỉ luôn sống vui vẻ cho nên mới mềm lòng. Nàng biết A Ly là người thiện lương, cho nên mấy ngày qua nàng luôn đắn đo, do dự. Mặc Dạ thấy nàng không đành lòng cho nên mới một mình đến Thiên Đỉnh điểm tìm A Ly.

Thì ra là vậy, A Ly thở dài, đau lòng nâng Hỉ Hỉ lên

“Mặt đất rất lạnh mẫu thân đỡ người đứng lên”

A Ly nói xong liền hối hận, bởi vì nàng thấy Mặc Dạ bày ra vẻ mặt không ưng thuận, chân mày cũng nhăn lại thành hình chữ xuyên, mới ý thức là mình đã lỡ lời

“Ách. . . Hỉ Hỉ sau này kêu ta là mẹ nuôi đi, ta không phải mẫu thân người” đau lòng vuốt ve mái tóc trắng của Hỉ Hỉ

Hỉ Hỉ nghi hoặc nói “ mẹ nuôi?còn có mẹ khác sao?”

Phốc xuy ——

A Ly cười, đứa nhỏ này sao vẫn ngốc như thế, Hỉ Hỉ ngây thơ như thế, nàng sao có thể trơ mắt nhìn nó chết sớm.

Trùng mắt nhìn Mặc Dạ, A Ly căm giận nói “ nếu các người sớm nói ra thì đâu cần phải ép buộc như vậy”

Mặc Dạ và Thương Nguyệt đưa mắt nhìn nhau, nghe A Ly nói vậy thì xem ra là có hi vọng.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Phương Pháp Đây Rất Tàn Nhẫn

Thiên Đình điểm lạnh căm làm cho A Ly không khỏi rùng mình, nàng mỉm cười nói với Hỉ Hỉ

“Hỉ Hỉ, trước tiên người hãy theo mẹ người về nhà đi. Mẹ nuôi và cha người có chút chuyện phải nói, mấy ngày nữa sẽ đến tìm người, được không?”

Hỉ Hỉ lắc đầu nói “ mẹ nuôi, người còn chưa nói cho ta biết sao lại là mẹ nuôi a?”

“Này. . . mẹ người sẽ nói cho người biết” A Ly không biết phải giải thích cho một đứa nhỏ cái gì cũng không biết này như thế nào.

“Hỉ Hỉ ngoan, cùng mẫu thân trở về đi, mẫu thân sẽ từ từ nói cho người hiểu” Thương Nguyệt có chút xấu hổ nhận Hỉ Hỉ từ tay A Ly, vấn đề này thật đúng là làm cho người ta đau đầu mà.

“Vậy được rồi. . . Nhưng là. . . Cha a. . . Người phải đáp ứng ta không được thương tổn mẹ nuôi của ta” Hỉ Hỉ nhăn mũi hướng về phía Mặc Dạ làm nũng.

Giật giật khóe miệng hồi lâu Mặc Dạ mới gật đầu đáp ứng “ được”

Có được đáp ứng của Mặc Dạ, Hỉ Hỉ thở dài một hơi nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn A Ly ý bảo nàng đừng sợ. A Ly cảm thấy trong lòng ấm áp, khoát tay cho Thương Nguyệt ý bảo mau mang Hỉ Hỉ rời đi.

Thương Nguyệt triệu tới một đám mây, đặt Hỉ Hỉ lên rồi đến trước mặt A Ly cúi đầu cung kính. Nàng cư nhiên cúi đầu trước A Ly. Nàng đường

đường là phu nhân của Ma quân lại cúi đầu trước một tiên thú chả có danh hào gò. A Ly theo bản năng liếc nhìn Mặc Dạ, thấy hắn không có tức giận, ngược lại còn như ngầm đồng ý.

“Đừng như vậy a, cứ như là cáo biệt vậy á, đi thôi, không có việc gì, bệnh của Hỉ Hỉ nhất định sẽ tốt hơn, ta cam đoan” A Ly nhanh tay nâng Thương Nguyệt lên, mỉm cười nói.

“A Ly cô nương, đại ân đại đức của người, cả nhà chúng ta sẽ ghi nhớ trong lòng. Người bảo trọng” Thương Nguyệt nói xong cũng không nhiều lời nữa, bước lên đám mây, cùng Hỉ Hỉ rời khỏi Thiên Đỉnh điểm.

“Mặc Dạ, hai canh giờ nữa là hôn lễ của Cốc Nhiễm và Tô Phù Phong, ta phải tới đó trước, cho nên có thể chờ ta làm xong việc trước rồi mới lấy thịt của ta không?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Mặc Dạ thoáng về kinh ngạc nhìn nữ nhân chật vật trước mắt, môi của nàng xanh tím, hai mắt hắc bạch phân minh, ánh mắt cũng kiên định dị thường, ánh mắt như vậy rất giống như ánh mắt của Thương Nguyệt khi hắn gặp nàng lần đầu tiên.

“Cốc Nhiễm đại hôn, thần phật khắp nơi đều tụ hội về đó, người tính đi gây náo loạn sao? Đừng làm chuyện hi sinh vô ích” âm điệu của Mặc Dạ bình bình, không chút tình cảm, y như mọi chuyện không liên quan tới hắn.

“Ta biết, ta thể đơn lực mỏng, nhưng ta không sợ, cho dù chết, ta cũng phải đi đến đó quây một trận, còn hơn ở Thiên Đỉnh điểm chịu uất nghẹn. Ta muốn cho cả tam giới đều phải biết, Hoan Hỉ thú cũng không phải dễ chọc” A Ly nhợt nhạt cười, nàng biết đi lần này có thể sẽ chết nhưng nàng vẫn phải đi, lúc này nàng muốn đòi lại hết những gì Cốc Nhiễm đã thiếu nàng.

“Yên tâm, nếu ta chết, di thể của ta sẽ giao cho người, khi đó muốn bao nhiêu thịt thì cứ lấy bấy nhiêu, cho nên, người nên cầu nguyện cho ta chết

đi, nếu không thì ta sẽ có khả năng trở mặt nha, dù sao bị cắt thịt cũng sẽ rất đau a” A Ly bổ sung, chỉ chỗ xương quia xanh bị gãy ra, cắt thịt so với gãy xương chắc cũng đau như nhau?

Ta và người đi.

Mặc Dạ hai tay nắm thành quyền, cơ hồ muốn nói ra miệng nhưng cố nhịn lại

“VẬY...bảo trọng” Mặc Dạ xoay lưng, không dám nhìn vào mắt A Ly nữa, nếu là một ngàn năm trước, khi hắn vẫn là Vân Thiên Ma Quân, hắn nhất định sẽ cùng A Ly xông lên chín tầng mây mà quật một trận, nhưng bây giờ hắn chỉ muốn cùng thê thử sống một cuộc sống bình an.

“Đúng rồi, ta vẫn thắc mắc vì sao Minh Chiêu lại bắt cóc Hi Hi?” A Ly muốn đi nhưng lại tò mò quay lại hỏi

Lưng của Mặc Dạ đột nhiên cứng lại, thần sắc có chút xấu hổ, uất giận nói “hắn muốn gỡ gạc”

A Ly cười thầm, không ngờ Mặc Dạ bất cầu ngôn tiểu cũng có lúc nói những lời như vậy.

“Được rồi, nếu còn có cơ hội trở về, ta sẽ tự mình tìm hiểu, ta đi đây”

Một trận gió lạnh nổi lên, A Ly đã bay đi với tốc độ cực nhanh.

A Ly đi rồi, Mặc Dạ cũng bất động thanh sắc rời đi, hắn là tới tham gia hôn lễ của Cốc Nhiễm.

A Ly và Mặc Dạ vừa rời đi không bao lâu, trên không của Thiên Đỉnh điểm xuất hiện lam quang và hoàng lam rực rỡ, chớp mắt đã hạ xuống Minh hồ.

“Này. . . Đây là tình huống gì?” Minh Chiêu đưa mắt nhìn Minh hồ thì đập vào mắt là một khung cảnh hỗn độn và mấy sợi xích sắt bị đứt, còn A Ly thì không thấy đâu.

“Nàng đào tẩu .” Tịnh Vũ thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Không có khả năng! Bức tường bằng là lắng đọng từ vạn năm qua, không thể phá vỡ ngay cả thần khí cũng không có tác dụng gì với nó, A Ly lại bị xích sắt giam cầm làm sao có khả năng trốn thoát” Minh Chiêu lắc đầu phủ quyết, vì tới cứu A Ly, hẳn còn giấu phụ vương đến Võ Lầu các trộm Khai Thiên Tích Địa Thần Phủ của gia gia hẳn đến đây.

Tịnh Vũ cúi đầu trầm tư nửa ngày, mày kiếm nhăn lại “ người có nói cho A Ly biết hôm nay Cốc Nhiễm và Tô Phù Phong thành thân không?”

Nếu không thì sao sớm không trốn muộn không trốn lại trốn ngay lúc này?

“Không có a, từ lúc chúng ta ở nhân gian thương lượng chuyện cứu nàng tới nay, ta chưa từng tới Thiên Đỉnh điểm a” Minh Chiêu lại lắc đầu, Tịnh Vũ hỏi như vậy làm hẳn bực tình đại ngộ, chẳng lẽ A Ly biết hôm nay Cốc Nhiễm thành thân.

“Trăm ngàn lần không thể để A Ly xuất hiện lần nữa” nếu không sẽ không ai giúp được nàng, Tịnh Vũ nói xong liền cỡi mây bay về hướng thiên giới.

Minh Chiêu than thở oán giận, đang tính triệu mây thì đã thấy từ xa có một người cầm đèn lồng bay về hướng này. Hẳn tưởng là thiên binh tuần tra, thầm nghĩ không tốt liền niệm chú ẩn thân. Bóng dáng tới gần mới thấy là một lão già thân hình thấp bé, gầy như cái que, đầu tóc bạc phơ, tay ôm hòm thuốc nhìn chung quanh Minh hồ.

“Hắc! Hoa Đà lão đầu!” Minh Chiêu bỗng nhiên hiện thân, nhếch miệng cười với lão già vừa tới.

“Ôi! Hù chết lão phu , nguyên lai là Minh Chiêu tiên quân a, sao lại tới Thiên Đỉnh điểm?” thì ra lão già này chính là thần y Hoa Đà hành tung mơ hồ.

“Còn người thì sao? Người tới đây làm gì?” Minh Chiêu không trả lời mà còn hỏi ngược lại.

“Lão phu mới nghe nói còn có Hoan Hỉ thú còn sống, bị giam trong Minh hồ ở Thiên Đỉnh điểm cho nên tò mò tới xem” Hoa Đà đặt hòm thuốc xuống, trả lời.

Thịt Hoan Hỉ thú là linh dược quý hiếm trong tam giới, hắc đến địa phủ, nghe Diêm Vương nói cách đây không lâu Hoan Hỉ thú giết cả nhà sơn quân Tô Hoa Dương cho nên muốn đến Thiên Đỉnh điểm xin A Ly một miếng thịt, không ngờ Minh hồ trống không, lại gặp phải Minh Chiêu tiên quân.

“Lão đầu, bản tôn cũng đang đi khắp nơi tìm người, nói mau, có phải tìm được ác nữ thì có thể trị bệnh long dương chi phích của ta không?” Minh Chiêu cầm búa chỉ vào Hoa Đà, bộ dạng y như gặp phải kẻ thù giết cha.

“Minh Chiêu tiên quân. . . Này. . . Này. . biện pháp này có chút hơi tàn nhẫn...cho nên...lão phu khuyên tiên quân vẫn không nên dùng”

Hoa Đà theo bản năng lui ra sau, ấp a ấp úng trả lời, nghe khẩu khí của Minh Chiêu thì hình như hắc đã tìm được “dược”. Vốn cho rằng chuyện này không có khả năng, hắc đã gặp rất nhiều nam nhân bị long dương chi phích nhưng chẳng có ai tìm được cách chữa trị, mà Minh Chiêu này, vận khí thật quá tốt.

“Đừng có hoa ngôn xảo ngữ với bản tôn nữa, bản tôn vất vả lắm mới tìm được người, người không tới đây thì chẳng biết bản tôn phải tìm người bao lâu nữa, nói mau, được dùng như thế nào?” Minh Chiêu không kiên nhẫn quát lên.

“Kỳ thật. . . sau khi tìm được nữ nhân này, liên tục dùng thịt của nàng trong ba ngày thì có thể trở thành một nam nhân bình thường” Hoa Đà liên tục thở dài, lúc hắn tìm ra phương thuốc này cũng cảm thấy biện pháp này rất tàn nhẫn.

“Loảng xoảng —— “

Cây búa trong tay Minh Chiêu rơi xuống đất, làm cho băng dày hơn trăm tấc dưới chân lũng một lỗ to, hàn khí bên trong toát ra trong nháy mắt đã làm cho tóc và lông mi của Minh Chiêu kết một tầng sương băng.

Biện pháp này quả thật rất tàn nhẫn.

Hắn không đành lòng làm vậy với A Ly.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không

Tây Vương Mẫu có một khu trồng toàn đào tiên, tên gọi là Bàn Đào viên, trong đó có những cây đào ba ngàn năm mới chín, nếu ăn vào có thể đắc đạo thành tiên, có cây sáu ngàn năm mới chín, ăn vào sẽ tăng thêm tu vi, trường sinh bất lão, tốt nhất là loại chín ngàn năm mới chín, ăn vào có thể thọ cùng trời đất, sánh ngang nhật nguyệt.

Đại hội Bàn Đào ba ngàn năm mới mở một lần, mà lúc lại đúng thời điểm đại hội diễn ra, cũng chính là đại hội náo nhiệt nhất thiên giới. Tuy nhiên lần này lại có sự bất đồng, vì thời điểm này cũng là lúc Cốc Nhiễm tiên quân và Tô tiểu thư đại hôn.

Lúc này thiên giới náo nhiệt phi thường, ngay cả nhân gian cũng chan hòa ánh nắng, không khí an lành, may mắn bao trùm khắp mặt đất.

Nam Thiên môn rộn ràng tất bật, vì tránh cho kẻ xấu thừa cơ trà trộn nên Thiên Quân và Tây Vương Mẫu đã phái trọng binh canh gác.

A Ly không biết từ đâu lấy ra một bộ quần áo tiên nga, quần lụa mỏng màu xanh, áo màu trắng, thắt lưng đeo ngọc bội, búi tóc trang nhã, rất giống với các tiên nga bình thường khác nhưng nàng cũng là tiên nga xinh đẹp nhất, dù lúc này vẻ mặt tái nhợt, trên vai nàng khoác áo choàng vân cẩm, che kín miệng vết thương ở xương quai xanh.

“Đứng lại, người là tiên nô nhà ai? Đến đây làm gì?” Thiên Lý Nhân ngăn cung nữ đang cúi đầu đi tới, hỏi

“Ta là tiên nô Tâm Thủy của Thiên Vi cung, phụng mệnh Cốc Nhiễm tiên quân đến nhận lễ vật của Ma quân Mặc Dạ” A Ly thấp giọng, tận lực

làm cho mình giống y như một tiên nô.

Thiên Lý Nhân vừa nghe nàng là tiên nô của Thiên Vi cung thì không dám chất vấn nữa, hắn chỉ có thể dùng mắt để tìm hơi thở của yêu ma quỷ quái thì thấy trên người nàng tuy là tiên thể nhưng tiên giai nhất định không chỉ là một tiên nô bình thường.

Đang muốn tiếp tục hỏi tiếp thì thấy Mặc Dạ đi tới.

“Tâm Thủy, người không phải vội mang Lưu Ly cốc ta tặng Cốc Nhiễm đi sao? Sao còn ở đây nói chuyện phiếm? đi, vừa lúc ta cũng muốn gặp Cốc Nhiễm, vậy cùng đi đi” Mặc Dạ vừa nói, vừa đẩy A Ly đi.

“Ma. . . Quân. . . Thỉnh đợi chút.” Thiên Lý Nhân vội kêu lên.

“Sao?” Mặc Dạ lạnh lùng đảo mắt “ta mà người cũng không nhận ra?”

“Đương nhiên là nhận ra, đương nhiên biết, Ma quân Mặc Dạ dù thoái ẩn cả ngàn năm...”

Thiên Lý Nhân còn chưa nói xong, Mặc Dạ đã không kiên nhẫn cùng tiên nô vừa rồi đi về hướng Thiên Nguyên điện.

“Nếu Mặc Dạ Ma quân xác định nàng là tiên nô bên cạnh Cốc Nhiễm thì người còn lo lắng gì nữa?” Thuận Phong Nhĩ tiến lên kéo tay Thiên Lý Nhân

“Bên này đang bận túi bụi, người còn đứng ngây người ở đây, nhanh đến hỗ trợ một tat a” Thuận Phong Nhĩ càu nhàu, Thiên Lý Nhân mới thôi không nghĩ nữa. Dù sao tiên nô kia cũng không phải tà vật, tuy rằng tiên giai không đúng với phẩm cấp tiên nô thấp kém nhưng tốt xấu gì cũng là thần tiên, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì đổ hết cho Ma quân Mặc Dạ mang người tới là tốt rồi.

Bên này, A Ly cùng Mặc Dạ đi đến chỗ hẻo lánh, xác định đã rời khỏi tầm mắt của Thiên Lý Nhân, A Ly mới hỏi Mặc Dạ “ sao người lại theo đến đây? Ta đã nói xong việc sẽ đưa thịt cho người, chẳng lẽ người không tin?”

Mặc Dạ hừ lạnh một tiếng nói “ là do ta được mời tới tham dự hôn lễ của Cốc Nhiễm nên tiện đường mà thôi”

Cũng thuận tiện nhìn thấy A Ly đánh một tiểu tiên nga ngất xỉu thế nào, lấy hết quần áo của người ta thay vào, đương nhiên là hẩn bỏ qua giai đoạn nàng thay đồ. Ngoại trừ Thương Nguyệt, nữ nhân khác đứng trước mặt hẩn thì cũng như vô hình.

A Ly không nói gì, nàng suýt chút nữa đã quên Mặc Dạ tuy rằng thoái ẩn nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ tham gia một vài hoạt động quan trọng, nhưng hẩn vốn không có xen vào thế sự, chuyện vừa rồi ở Nam Thiên môn có thể xem như là hẩn phá lệ giúp nàng.

A Ly cùng Mặc Dạ chia ra, nàng vốn định chạy thẳng đến Thiên Nguyên điện nhưng lại bị một thân ảnh vừa nhảy ra khỏi Trữ Vật các hấp dẫn.

Trữ Vật các cách Thiên Nguyên điện không xa, cũng là nơi dùng để chứa rượu và trái cây phục vụ cho yến hội, bình thường có rất nhiều người tới đây nhưng chủ yếu chỉ là tiên nô, lấy thứ cần tìm rồi sẽ lập tức đi ngay, còn người trước mắt cứ xoay quanh trước mấy bình rượu trên bàn, xem ra không phải là người tốt.

Nghe tiếng bước chân của A Ly, thân ảnh kia quay đầu lại, suýt chút nữa đã làm cho A Ly sợ đến ngất xỉu. Diện mạo này không phải xấu bình thường. Toàn thân đều là lông vàng, ngay cả trên mặt cũng có, nếu không phải hẩn có mặt quần áo, nàng còn tưởng là một con khỉ lớn đang ăn trộm.

“Người. . . Người là ai?” A Ly cho tới chết vẫn cứ tò mò, nàng không biết thiên giới lại có một số nhân vật, à không, một số động vật như vậy.

“Ta là Mỹ Hầu Vương Hoa Quả sơn Thủy Liêm động, Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Không cũng chính là ta” Tôn Ngộ Không hai má hồng lên, bộ dạng ngà ngà say.

A Ly cười nhạo, con khỉ này nha, không, hiện tại nàng đã xác định cái vật toàn thân đầy lông này là người, hơn nữa còn tự xưng là Mỹ Hầu Vương. Nàng âm thầm thi pháp dò xét, thấy Tôn Ngộ Không ngày không phải yêu cũng không phải súc sinh, không phải ma cũng chẳng là tiên, thực sự là kỳ lạ.

“Tiểu tử, khẩu khí không nhỏ nha, còn xưng là Tề Thiên Đại Thánh, đó là danh hào mà một con khỉ như ngươi dám nhận sao?” A Ly đi vào, thấy hai vò rượu đã trống rỗng liền biết đã bị Tôn Ngộ Không uống hết. Lần nào thiên giới tổ chức yến hội đều trữ sẵn thật nhiều rượu, mà còn là rượu ngon, ngửi thấy hương dứa trong không khí, nhất định là rượu chiết xuất từ dứa rồi, tuy rằng so với rượu ở nhân gian không mạnh bằng nhưng cũng có thể xem là rượu.

“Hừ! một tiểu tiên nga như ngươi mà dám xem thường lão tiên bối như ta, thật tức chết ta”. Tôn Ngộ Không giơ chân, hung hăng nhe răng trợn mắt tính hù dọa A Ly nhưng A Ly đâu phải hạng dễ chọc như vậy? ngược lại còn hứng thú đánh giá hẳn.

“Bất quá, ” Tôn Không Không hai mắt đảo quanh “ người mau nói cho Thiên Quân biết, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không ta đã tới đây, ta hôm nay muốn quậy cho đã, ngươi nói hẳn chờ xem, nếu hẳn không để Tề Thiên Đại Thánh ta vào mắt thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, ta sẽ làm cho đại hội Bàn Đào hỗn loạn thành một mớ bòng bong.”

Nghe xong tuyên ngôn của Tôn Ngộ Không, A Ly vẻ mặt sùng bái nhìn hẳn hỏi “ Đại thánh, người nói thật chứ?”

Tôn Không Không ổn định thân hình xong, nói như thề “ thực sự”

“Thật còn hơn bạc trắng phải không?”

“Đúng, so với bạc trắng còn thật hơn”

A Ly như tìm được tri âm, kích động vô cùng, không ngờ Tôn Ngộ Không cũng có ý định quấy rối như nàng. Nàng có đồng minh rồi.

“Ta thật tò mò, Thiên Quân và người có thù oán gì mà người dám mạo hiểm sinh mạng tới đây quấy rối?” A Ly đảo mắt nhìn chung quanh một vòng, phát hiện nơi này đã bị Tôn Ngộ Không quấy cho tanh bành, chỉ có mấy vò rượu là còn hoàn hảo.. Thật ra nàng muốn xác định, Tôn Ngộ Không rốt cuộc có năng lực phá rối hay không.

Nghe A Ly hỏi, Tôn Không Không nghiêng răng nghiêng lợi, nâng vò rượu lên uống một ngụm lớn rồi mới thông thả kể chuyện xưa.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Anh Hùng Cùng Chí Hưởng

Thì ra, Tôn Ngộ Không này chính là người ở Hoa Quả sơn, Thủy Liêm động thuộc nước Đông Thắng Thần Châu Ngạc Lai . Hắn chính là tảng đá trên núi Hoa Quả sơn nhờ hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt mà hóa thành hình người, khối tiên thạch này là linh thạch năm xưa Nữ Oa nung nung dùng để vá trời còn sót lại. Tôn Ngộ Không xuất thế cũng là trường hợp hi hữu xưa nay hiếm, tảng đá hóa thành con khi chẳng khác nào gà trốn đẻ trứng, quả đúng là hi hữu.

Sau đó, Tôn Không Không du lịch nhân gian, học được 72 phép thần thông biến hóa từ Bồ Đề tổ sư, Bồ Đề tổ sư biết Tôn Ngộ Không sau này vì không an phận sẽ gây ra đại họa nên đã đuổi hắn đi. Tôn Ngộ Không đã đến chỗ Đông Hải long vương quây một trận đoạt mất Đông Hải Định Thần châu, sau lại tới địa phủ đả thương Diêm Vương, đoạt sinh tử sổ đem về Hoa Quả sơn cho một đám khi con của hắn tự tiện sửa đổi sinh mệnh.

Diêm Vương cùng Đông Hải Long vương tìm tới Thiên Quân cáo trạng Tôn Ngộ Không, Thiên Quân tức giận phái binh vây bắt hắn. Có tiên gia đề nghị nói Tôn Ngộ Không bản lĩnh phi thường, khỉ tính khó đối chi bằng ban cho hắn một chức nào đó, tránh được một trận ác chiến. Thiên Quân thấy có lý nên sai Thái Thượng Lão Quân đến Hoa Quả sơn chiêu dụ Tôn Ngộ Không đưa lên thiên giới, ban cho hắn chức vị Bát Mã Ôn, nói trắng ra là trông coi ngựa mà thôi. Vì thế Tôn Ngộ Không không hài lòng, đại náo thiên giới một phen rồi quay về Hoa Quả sơn làm tiêu dao đại vương, có nhiều yêu quái nổi tiếng tìm tới hắn nung tửa.

Tôn Ngộ Không ở nhân gian tự xưng là Tề Thiên Đại Thánh, tiêu dao tự tại mà Thiên Quân cũng không tiếp tục truy cứu hắn, xem hắn như là đứa

nhỏ quậy phá chút thôi. Đại hội Bàn Đào lần này, Tôn Ngộ Không nghe nói thiên giới phát thiệp mời khắp tam giới, mời rất nhiều thần phật tiên gia nhưng lại không có mời hắn. Tôn Ngộ Không cảm thấy thiên giới không để Tề Thiên Đại Thánh hắn vào mắt, tâm cao khí ngạo nên lại chạy lên thiên giới tính đại náo một phen.

Tôn Ngộ Không kể xong, A Ly cũng đã uống xong hai vò rượu dứa, người đã lâng lâng liền vỗ đùi một cái nói

“Hoàng ca không mời người tới, quả thật là không coi ai ra gì. . . Ách. . . Không coi khỉ ra gì...! A Ly ta hôm nay cũng có ý định đại náo một phen, như vậy hai ta là cùng đường, để lát nữa gặp Hoàng ca, ta sẽ hỏi hắn giúp người, bắt hắn phải cho người một cái công đạo”

Tôn Ngộ Không buông vò rượu trong tay, ợ một cái rồi chỉ vào A Ly nói “ thì ra người chính là A Ly a...ngưỡng mộ đã lâu, người thật có bản lĩnh, có thể thoát khỏi Thiên Đình đi tìm tự do. Mau nói cho ta biết, người không phải là tới quấy rối hôn lễ của Cốc Nhiễm đó chứ?”

Thanh danh của A Ly đã sớm vang dội khắp tam giới, Tôn Ngộ Không đương nhiên có nghe thấy. Hắn vốn cho rằng A Ly hung ác xấu xí nhưng không ngờ lại là một nữ nhân thanh lệ, đáng yêu. Biết nàng là A Ly, Tôn Ngộ Không không có coi thường nàng mà ngược lại còn là anh hùng trọng anh hùng, tuy rằng A Ly là nữ nhân thì cũng chính là nữ trung hào kiệt.

“Ách. . . Đó là. . . có thù không báo không phải cầm thú a...” A Ly rất ý thức mình là thú, lại vì rượu nên nàng lúc này nhiệt huyết dâng trào, muốn nhanh chóng xuất hiện trước mặt Cốc Nhiễm và A Ly, bắt bọn họ quỳ trước mặt nàng cầu xin tha thứ.

“Hảo! Ta bằng hữu khí phách như vậy, tới, uống xong vò này, chúng ta đi phá rối thịnh yến của tam giới lần này, làm cho sử sách phải lưu danh chúng ta, coi như không uống một kiếp anh hùng”

Tôn Ngộ Không cũng kích động giờ cao bình rượu, cụng với A Ly một cái rồi ngửa đầu uống cạn.

“Tới! Tôn Ngộ Không, cuộc đời khó gặp được tri kỷ. Trong tam giới này chỉ có người ngay lần đầu gặp mặt đã không hề chần chờ mà cổ vũ hành động cho ta, bất luận sau này chúng ta có kết cục gì, vẫn nên nhớ rõ, chúng ta cũng đã có những giờ phút huy hoàng”

Vì “anh hùng cùng mục đích” A Ly cũng ngửa đầu uống cạn một ngụm rượu, ánh mắt cũng nóng hơn.

Rõ ràng chỉ có Tôn Ngộ Không là người duy nhất cổ vũ nàng, khi biết nàng muốn báo thù, Tịnh Vũ ngăn cản nàng, Minh Chiêu phản đối nàng, cơ hồ không ai đồng ý với nàng, không ai biết nàng chịu đựng đau đớn thế nào? không ai thấy hận ý chất đầy trong lòng nàng không có chỗ phát tiết.

Ngay cả Thiên Quân là người hiểu rõ mọi chuyện từ đầu tới cuối nhưng vì lấy đại cục làm trọng mà hấn cũng phủ định nàng.

Mỉm cười nhìn Tôn Ngộ Không, A Ly đột nhiên phát hiện ra Tôn Ngộ Không thật ra cũng không khó coi lắm, thậm chí còn nhìn rất thuận mắt.

“Như vậy chúng ta lát nữa...” hai người चुन đầu lại, bắt đầu hưng phấn thương lượng kế hoạch hành động.

Chương 74: Oan Gia Đến Đây

Tiệc rượu linh đình, âm nhạc du dương.

Thiên Nguyên điện náo nhiệt phi thường, lựa đồ giăng khắp nơi, thảm hồng trải muôn lối, khách quý chật nhà, Tô Phù Phong một thân hỉ phục hoa lệ đứng ở ngoài điện tiếp khách, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc và cao ngạo đón nhận lời chúc của mọi người. Cốc Nhiễm đứng bên cạnh nàng nhưng có vẻ bồn chồn, không yên.

Tịnh Vũ từ xa đi tới, vỗ vỗ cánh tay Cốc Nhiễm, ý bảo theo hẵn.

“Ta cùng Minh Chiêu đến Minh hồ thì A Ly đã chạy thoát, ta lo nàng biết hôm nay người thành thân với Tô Phù Phong, sợ nàng tới...” ngữ khí của Tịnh Vũ có chút lo lắng.

Bên kia, Tô Phù Phong thấy Tịnh Vũ và Cốc Nhiễm nép vào một góc thì thầm to nhỏ thì trong lòng sinh nghi, từ đầu nàng đã cảm thấy Cốc Nhiễm không thực sự quan tâm tới hôn lễ này. Khi Tịnh Vũ đến đây còn mang theo chút khí lạnh chưa tan, nàng biết hẵn đã tới Thiên Đình điểm. Khánh đến quá đông, nàng ứng phó thôi cũng đủ mệt nên không rảnh để truy cứu chuyện này, đợi hôn lễ qua rồi truy cứu cũng không muộn.

Chốc lát sau Minh Chiêu cũng mệt mỏi chạy tới, thấy Tịnh Vũ và Cốc Nhiễm liền nhập bọn, người thích phát biểu ý kiến như hẵn lúc này cũng trầm mặc dị thường.

“Chúng ta phải tìm nàng, bảo đảm an nguy cho nàng, trăm ngàn lần đừng để nàng tới phá rối. Ta không đi được, các người phân công nhau tìm kiếm các vùng lân cận chung quanh, nói không chừng là nàng đang ẩn núp

trong đám đông, sau khi tìm được nàng thì đưa đến chỗ chúng ta đã ước định, qua đêm nay ta sẽ đến tìm nàng”. Cốc Nhiễm thấp giọng nói, hẳn nhất định phải tìm được nàng, nhất định phải biết rõ ràng ân oán năm xưa là thế nào. Hẳn tin hẳn yêu A Ly nhưng hẳn không tin mình đã từng thương tổn A Ly. Nàng oán giận hẳn như vậy, chẳng khác nào đâm vào tim hẳn một cái.

Cốc Nhiễm vốn muốn lợi dụng đại hội Bàn Đào để cử hành hôn lễ, thu hút tất cả mọi người tới thiên giới, cũng làm cho thiên giới vì thế mà tất bật, canh phòng trở nên lỏng lẻo, Tịnh Vũ và Minh Chiêu sẽ nhân cơ hội này tới Thiên Đình điểm cướp ngục, như vậy sẽ không dễ dàng bị phát giác. Không ngờ A Ly lại vượt ngục trước.

Chỉ mong nàng không tới đây.

Minh Chiêu và Tịnh Vũ yên lặng đưa mắt tìm kiếm thân ảnh A Ly trong đám đông.

Bỗng nhiên, có mấy tiên nô thần sắc lo lắng chạy tới chỗ Thiên Quân và Tây Vương Mẫu ở trên cao, nói thầm vài câu. Lập tức thấy Tây Vương Mẫu vẻ mặt tức giận đứng dậy theo tiên nô rời đi.

Tây Vương Mẫu đi vào Trừ Vật các thì thấy hiện trường hỗn độn, thức ăn, trái cây rơi vãi đầy đất, bình rượu trống không nằm chỏng chơ.

“Là ai to gan dám làm ra chuyện này” Tây Vương Mẫu tức giận quát to, mà đáp lại nàng chỉ có tiếng hít thở lo sợ của các tiên nô.

Ngay sau đó, liền nghe cách đó không xa vang lên những tiếng xôn xao không ngớt, sau đó mấy tiên nô được nàng sai đi hái đào cùng các thiên binh canh giữ vườn đào cũng đang hốt ha hốt hải chạy về phía nàng.

Thấy vậy trong lòng Tây Vương Mẫu chợt lạnh, biết là đã xảy ra chuyện.

“Đừng chạy a! chỉ là muốn xin các người mấy quả đào thôi, cần gì phải ép ta động thủ làm tổn thương hòa khí chứ, thật là”

Thanh âm nữ nhân thanh thúy vang lên, tiếp theo là một thân ảnh đuổi theo các tiên nô chạy tới, từ đầu ngón tay còn phóng ra những đạo bạch quang sắc bén, những tiên nô bị đánh trúng đều ngã lăn ra đất hôn mê bất tỉnh.

“A Ly a, mau ăn đi, quả đào này ăn ngon lắm nha, so với đào ở Hoa Quả sơn của ta ngon hơn gấp trăm lần. A, người đừng đánh bọn họ nữa, mau tới ăn đi” âm thanh sau lại là của một con khỉ.

Tây Vương Mẫu hít sâu một hơi, oan gia đến đây!

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Ta Yêu A Ly, Không Liên Quan Tới Trí Nhớ

“Thiên giới xảy ra đại sự !”

“Thiên Quân đánh thiên chung kêu gọi chúng thần tiên tụ hội tại Thiên Nguyên điện, nhanh đi xem đi”

...

Mấy tên tiểu tiên vừa bàn tán vừa chạy về phía Thiên Nguyên điện.

Nghe nói, hôn lễ của Cốc Nhiễm tiên quân lại xảy ra biến cố, đại hội Bàn Đào cũng có nguy cơ tan rã.

Toàn bộ đào tiên ba ngàn năm mới chín đều bị Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không và A Ly cướp hết, hiện giới thiên giới loạn thành một đoàn. Tây Vương Mẫu giận đến mức suýt ngất xỉu, Thiên Quân đã lệnh cho thiên tướng mang theo mười vạn thiên binh đi trấn áp A Ly và Tôn Ngộ Không.. Hai bên giằng co với nhau làm cho nhân gian vốn ấm áp, an lành cũng trở nên tối tăm, hỗn loạn, mây mù bao trùm mặt đất.

Thiên Nguyên điện, Thiên Quân cùng Tây Vương Mẫu mặt âm trầm yên tĩnh ngồi ngay ngắn tại phía trên đại điện, chúng tiên cũng im lặng đứng bên dưới, chăm chú nhìn Thiên Quân đang xem khung cảnh nhân gian qua Vân kính, bên ngoài điện là chiến trường hỗn loạn.

“Người đi đâu?” Thiên Quân thấy Minh Chiêu định chuồn đi liền thấp giọng quát.

“Ta. . . Ta hơi đau lưng nên muốn hoạt động một chút cho giãn gân cốt” Minh Chiêu cười cười, xem ra phụ vương hẳn thực sự tức giận.

Tây Vương Mẫu ngồi bên cạnh Thiên Quân cũng nhìn chăm chăm Tịnh Vũ, không cho hấn rời khỏi nàng nửa bước, nàng sao không biết quan hệ của Tịnh Vũ và A Ly. Lúc này A Ly và Tôn Ngộ Không muốn tạo phản, nếu Tịnh Vũ không kiềm chế được, tức thì sẽ có người vin vào cớ này mà gièm pha, nàng là mẫu hậu của hấn, không thể dung túng cho hấn được.

Huống chi, A Ly này quá mức cuồng vọng, cứ nhiên dám phá hủy đại hội Bàn Đào của nàng, lúc trước đúng ra không nên giữ mạng của nàng lại.

“Xem ra lần này hôn lễ của Cốc Nhiễm và Tô Phù Phong lại bị hoãn lại” Thiên Quân thản nhiên lên tiếng, liếc mắt nhìn Tô Phù Phong một cái thấy trong mắt nàng ẩn sâu sự tức giận.

Chúng tiên nghe vậy gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy. Chẳng lẽ lời đồn Tô Phù Phong cao số sát chồng là thật? lần thứ hai tổ chức hôn lễ vẫn không thành a.

“Không cần hoãn lại, A Ly còn chưa tiến vào Thiên Nguyên điện, ta và Cốc Nhiễm vẫn có thể báỉ đường” Tô Phù Phong cố nén tức giận, mỉm cười lên tiếng.

Hằng Nga tiên tử vốn có quan hệ tốt với Tô Phù Phong cũng lên tiếng đồng ý “ đúng vậy, Thiên Quân, hôn sự của Tô tiểu thư và Cốc Nhiễm tiên quân vẫn có thể tiếp tục. A Ly và Tôn Ngộ Không còn chưa tiến vào, chúng ta có thể tranh thủ thời gian để tiếp tục hôn lễ, coi như là cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng”

“Chuyện này có thể, bên ngoài đã có người chống đỡ, chúng ta tranh thủ thời gian mà báỉ đường đi”

“Ta nguyện góp một phần sức.”

...

Nhìn thấy Tôn Không Không cùng A Ly thân thủ bất phàm, mười vạn thiên binh cũng không biết làm phải làm sao, có rất nhiều người đang muốn cùng bọn họ so chiêu, cùng đồng ý Tô Phù Phong và Cốc Nhiễm nên tranh thủ thời gian mà bãi đường.

Tây Vương Mẫu đột nhiên nở nụ cười, liếc mắt nhìn A Ly qua Vân kính, lại nghĩ tới chuyện A Ly cướp hết đào tiên nàng khổ công chăm sóc suốt mấy ngàn năm thì lửa giận lại phùng lên “ cũng được, chúng ta cứ tiến hành chuyện vui, đừng để cho Hoan Hỉ thú và con khi thành tinh kia phá rối. Tới, mau tấu nhạc vui lên”

Cốc Nhiễm hít sâu một hơi, xem ra Tây Vương Mẫu thật sự bị A Ly chọc giận. Làm sao bây giờ? A Ly còn ở bên ngoài cùng thiên binh đánh nhau. Thật là ngu ngốc, kế hoạch của hắn vốn rất tốt, đã an bài xong địa phương cho nàng ẩn nấp, nàng lại cố tình nhảy vào hố lửa.

Tịnh Vũ cùng Minh Chiêu bị Tây Vương Mẫu cùng Thiên Quân quản thúc, căn bản không có biện pháp âm thầm giúp đỡ A Ly, hắn lại là kẻ vô dụng, hơn nữa cũng không thể vứt bỏ Tô Phù Phong, chẳng lẽ muốn hắn ở trước mặt mọi người đối nghịch với cả tam giới sao?

A Ly. . . Nói cho ta biết, chúng ta từng xảy chuyện gì...vì sao ta không thể bỏ người xuống được...cho dù mất trí nhớ cũng vẫn in sâu những gì người nói với ta..Ta đã làm gì với người để người oán hận như thế.

Cốc Nhiễm hãy còn xuất thần, hắn không nhìn thấy A Ly hiện tại thế nào, có bị thương hay không, hắn cũng không biết nàng hiện đang ở chỗ nào, vậy thì hắn biết dùng cách nào để đến bên nàng đây?

Thiên Quân âm thầm cảm thán một câu, trong lòng âm thầm cầu nguyện A Ly có thể mạnh mẽ một chút, đừng uống phí khổ tâm của hắn.

Bên ngoài Thiên Nguyên điện, thiên binh khẩn trương bày trận, A Ly và Tôn Ngộ Không dựa lưng vào nhau, thái dương lăm lăm mờ mờ.

“Uy, A Ly, chỉ cần tiến thêm ba trăm bước nữa là người đã có thể tự tay đâm kẻ thù, cố lên a” Tôn Ngộ Không vùng Định Hải thần châm cướp được ở Đông Hải lên, ra sức đánh về phía thiên binh.

Mới vừa rồi ở Trữ Vật các, hắn đã nghe A Ly nói lý do nàng đến quấy rối đại hội Bàn Đào, cũng biết hết chuyện xưa của A Ly. Tôn Ngộ Không là người rất nghĩa khí, lại thẳng tính, hắn vốn không phục thiên giới không coi trọng hắn nên chỉ muốn nháo một trận để chứng tỏ thực lực bản thân, làm cho mọi người biết tới uy danh của Tề Thiên Đại Thánh hắn. Bây giờ hắn vì chuyện A Ly mà thấy phần nộ, quyết tâm giúp nàng báo thù, giúp nàng lấy lại công đạo.

A Ly gật đầu, ngón cái và ngón trỏ chạm vào nhau tạo pháp chú, tạo thành một kết giới kim cương bao quanh thân thể, đẩy lùi tất cả người và vật đến gần nàng.

“Tôn Ngộ Không, đã tới cửa Thiên Nguyên điện, nếu người không muốn liên lụy, một mình ta vào là được” A Ly lấy khủy tay chạm vào tay Tôn Ngộ Không, nàng không muốn hắn vì nàng mà bị liên lụy, dù sao đây là chuyện riêng của nàng, hơn nữa đại náo thiên giới cũng không phải chuyện đùa.

Tôn Ngộ Không lấy Định Hải thần châm đánh vào cột chống trời một cái, cây cột kiên cố lập tức lũng một lỗ to, sau đó ầm ầm ngã xuống, cũng không biết cây cột này cao bao nhiêu nhưng khi nó ngã xuống thì cơ hồ có một nửa thiên giới bị nó ngăn chặn.

“Ta sợ cái gì? Cũng đã xông đến đây rồi, tốt xấu gì cũng phải để ta vinh quang rời đi chứ” Tôn Ngộ Không linh hoạt nhảy lên cột chống trời, xoay tít Định Hải thần châm trong tay làm cho người ta hoa mắt chóng mặt.

A Ly không biết làm sao chỉ cười cười, trong Thiên Nguyên điện chợt vang lên tiếng nhạc mừng và tiếng chúc tụng, người chủ trì hôn lễ hô to “

tân nương, tân lang báỉ đường”. Tiếng hô như một đòn sấm sét đánh thẳng vào lòng nàng.

“Cốc Nhiễm! những gì ngươi thiếu ta tám ngàn năm trước còn chưa trả, ta không cho phép ngươi báỉ đường với Tô Phù Phong” A Ly cũng vội vàng la lớn.

“Cốc Nhiễm, ngươi là thần tiên bạc tình bạc nghĩa. A Ly mới là nguyên phối của ngươi, Phù Phong kia chỉ là kẻ thứ ba xen ngang phá đám mà thôi” Tôn Ngộ Không cũng bắt chước A Ly la lên.

Chợt nghe A Ly kêu rên một tiếng, Thác Thập Thiên Vương đột nhiên xuất hiện sau lưng nàng, Linh Lung Bảo Tháp đã bao trùm lên đỉnh đầu A Ly, áp lực trùng trùng điệp điệp đè xuống, A Ly cảm thấy đầu muốn nổ tung.

A Ly ôm đầu ngồi xuống, kết giới kim cương quanh thân đã bị Linh Lung Bảo Tháp phá vỡ, sau lưng Thác Thập Thiên Vương là Côn Ngô thú chín đuôi, đây là thần thú do Tây Vương Mẫu nuôi dưỡng, phụ trách trấn thủ đường lên Cô Luân sơn, một đuôi tượng trưng cho một mạng, rất khó đối phó.

Lấy thú chế thú là biện pháp tốt nhất.

Côn Ngô thú mắt lộ ra hung quang nhìn chăm chăm A Ly, vây kín nàng, bên kia Tôn Ngộ Không cũng bị chúng tiên liên thủ nhốt lại trong trận, trong chốc lát không phá ra được, hai người bị cách ly, sức chiến đấu cũng giảm đi nhiều.

A Ly cắn răng, cố gắng nhảy lên, một đạo ánh sáng trắng bao quanh thân nàng, chỉ nghe vài tiếng nổ mạnh, đánh thẳng về phía Côn Ngô thú bên dưới. Côn Ngô thú bị đánh trúng kêu to, hoàn toàn bị chọc giận lao thẳng về phía A Ly.

“A Ly! Người cố chịu đựng a” Tôn Ngô Không vừa tìm cách phá trận, vừa an ủi A Ly.

Trong Thiên Nguyên điện cũng vang lên những âm thanh thốn thức, Tô Phù Phong hai mắt đầm lệ ra sức giữ lấy Cốc Nhiễm đang định rời đi.

“Cốc Nhiễm, A Ly tới để giết người, vì sao người còn muốn đi giúp nàng?” Tô Phù Phong gắt gao nắm lấy một góc y bào của Cốc Nhiễm, đang định bái đường thì Cốc Nhiễm lại triệu hồi Côn Ngô kiếm muốn xông ra ngoài tìm A Ly. Người khác cho rằng Cốc Nhiễm muốn đi giết A Ly nhưng Tô Phù Phong biết rõ hẳn là đi giúp A Ly, cho nên nàng phải giữ chặt hẳn, chỉ cần Cốc Nhiễm ra ngoài thì những nỗ lực bấy lâu nay của nàng đều uổng phí.

“Phù Phong, người buông tay, ta không thể vứt bỏ A Ly không để ý, tuy rằng ta không biết năm đó ta có giúp Tô gia sát hại Hoan Hỉ thú tộc không, nhưng ta biết ta yêu A Ly. Ta yêu nàng, không liên quan đến trí nhớ”. Cốc Nhiễm lên tiếng, đúng, không liên quan tới trí nhớ, không liên quan đến chuyện trước kia mà chính trong khoảng thời gian ở chung hẳn đã dần dần yêu nàng. Những gì nàng làm cho hẳn, Tô Phù Phong không làm được.

“Như vậy ta thì sao?” Tô Phù Phong sững sốt, nàng vạn lần cũng không ngờ rằng Cốc Nhiễm lại nói hẳn yêu A Ly ngay trong hôn lễ của bọn họ.

Cốc Nhiễm thở dài một hơi “đối với người chỉ là trách nhiệm”

Hẳn có thể dùng cách khác để bù đắp lại cho nàng nhưng không phải là một hôn lễ. Nếu A Ly không xuất hiện lúc này, hẳn có lẽ vì thỏa mãn cho Tô Phù Phong mà thành thân cùng nàng, nhưng A Ly đã đến, hẳn nhất định phải có quyết định quyết đoán.

Tô Phù Phong cắn răng, gắt gao nắm chặt y bào của Cốc Nhiễm, không để ý tới ánh mắt tò mò của mọi người, gào lên “vì sao? Ta làm nhiều

chuyện như vậy, trả giá nhiều như vậy, vì sao vẫn không bằng A Ly? Cốc Nhiễm, nói cho ta biết, ta rốt cuộc kém hơn A Ly chỗ nào?”

Cốc Nhiễm nâng tay dùng ống tay áo lau nước mắt cho Tô Phù Phong, còn thực sự nói “ A Ly làm cho ta vui mà người lại không làm được, có lẽ A Ly còn trả giá nhiều hơn cả người, tuy rằng ta không nhớ ta và nàng đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta có thể cảm giác được, Phù Phong, chẳng lẽ trước khi A Ly giết chết thân nhân của người, người chưa từng thấy áy náy với nàng?”

Tô Phù Phong cười lạnh, ánh mắt đại ra, buông tay, suy sụp ngồi xuống đất, chôn mặt trong làn váy.

Nàng chưa từng cảm thấy áy náy.

“Yên tâm đi. Ta nói rồi, ta sẽ chịu trách nhiệm với người” Cốc Nhiễm nói xong, xoay người rời khỏi Thiên Nguyên điện.

Mà ở ngoài điện, A Ly vừa chém đứt một cái đầu của Côn Ngô thú lại bị mấy cái khác cuốn lấy, trên vai cũng bị mấy vết thương, máu tuôn xối xả.

“Oa oa oa ——” Côn Ngô thú hét lên chói tai, chín cái đuôi đồng loạt bị người ta chém đứt. A Ly ngạc nhiên nhìn lại thì thấy Cốc Nhiễm cầm kiếm đứng trước mặt nàng, khóe môi mang theo ý cười ấm áp.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Mắt Của Hắc Vĩ Nàng Mà Hủy

Bên ngoài Thiên Nguyên điện, Tôn Ngộ Không vẫn đánh nhau túi bụi với thiên tướng, chúng tiên thì níu theo dõi A Ly và Cốc Nhiễm. Có kịch vui để xem rồi, sau hôm nay, thiên giới sẽ có đề tài mới để tám rồi, Cốc Nhiễm tiên quân trong lúc bái đường cùng Tô Phù Phong đã vứt bỏ tân nương mà quay lại với người cũ.

Côn Ngô thú thấy Cốc Nhiễm đến, không biết là địch hay bạn nên nhất thời không biết phản ứng ra sao, chỉ có thể sững sờ đứng yên.

“Thiên Quân từng tìm Hoa Đà tới để trị đôi mắt cho ta” Cốc Nhiễm một thân hồng bào đứng đối diện A Ly lên tiếng

“Chuyện này liên quan gì tới ta” A Ly hừ lạnh một tiếng, nàng không ngờ Cốc Nhiễm lại đến giúp nàng, cho rằng hắc sẽ ở bên trong bái đường với Tô Phù Phong.

“Cốc Nhiễm! Nàng là bại hoại của thiên giới, không đáng để người đồng tình” Diêm Vương cao giọng nói, hắc tựa hồ không có hảo cảm với Tôn Ngộ Không và A Ly. Cũng phải thôi, Tôn Ngộ Không đoạt số sinh tử của hắc, làm đảo lộn âm dương, coi như là kết thù sâu nặng với hắc mà A Ly lại ở bên cạnh Tôn Ngộ Không, như vậy đương nhiên nàng cũng là kẻ thù của hắc. Thấy Cốc Nhiễm nói chuyện với A Ly, hắc sợ Cốc Nhiễm sẽ mềm lòng nên mới lên tiếng, lại không ngờ Cốc Nhiễm lại đang nói chuyện xưa với A Ly.

Bại hoại của thiên giới? A Ly trừng mắt nhìn Diêm Vương, thì ra Cốc Nhiễm chỉ là đồng tình với nàng mà thôi. Nàng như ngày hôm nay là do ai tạo thành? Chính Cốc Nhiễm.

A Ly nhìn chăm chăm khuôn mặt của Cốc Nhiễm, tinh tế đánh giá, khi nhìn tới mắt của hắn thì nàng bỗng nhiên cười lạnh, lại nghe Cốc Nhiễm rên lên một tiếng, hắn nhú mày, đã thấy lợi trao của A Ly đâm vào bụng Cốc Nhiễm. Chuyện xảy ra ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

“Hôm nay, ta tới là muốn chấm dứt tình cảm với ngươi, Cốc Nhiễm, ngươi không nên qua đây” đôi môi của A Ly run rẩy, cảm giác bàn tay dính dính, thì ra máu của Cốc Nhiễm đã dính đầy tay nàng. Lúc này nàng không mềm lòng nữa, khi nàng biết Cốc Nhiễm vẫn muốn lấy Tô Phù Phong thì một tia tình cảm cuối cùng nàng dành cho hắn cũng đã chấm dứt.

Cốc Nhiễm lắc đầu, nàng có cần nôn nóng lấy mạng hắn như vậy không? có thể nghe hắn nói xong mọi chuyện không? cái tính nóng nảy này mãi vẫn không chịu sửa...

Nếu mọi người phát hiện A Ly đã thương hắn thì nhất định sẽ làm khó dễ cho nàng, nên Cốc Nhiễm vẫn mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra, tay đặt lên vai A Ly, kề sát vào tai nàng, thấp giọng nói tiếp những lời hắn muốn nói

“Biết vì sao ta không chịu chữa đôi mắt này không? bởi vì lúc trước ta đã hứa với ngươi, ta nói nếu như để ngươi rời xa ta, thì hai mắt ta sẽ bị mù để không còn nhìn thấy ngươi nữa, không tìm được ngươi nữa. Nhưng hiện giờ ta rất hối hận, ta rất muốn nhìn thấy ngươi”

Thiên Quân đã từng kêu Hoa Đà tới chữa trị cho hắn nhưng hắn đã cự tuyệt.

Không nhìn thấy A Ly thì hai mắt hắn có sáng hay không có khác gì đâu? Có lẽ hắn làm như vậy là trừng phạt bản thân đã đánh mất A Ly.

Có lẽ mù vẫn chưa đủ, để A Ly tự tay đã thương hắn mới tính là trừng phạt.

“A Ly, tha thứ cho ta không nhớ rõ mọi chuyện, tha thứ cho ta đã tổn thương người, có thể cho ta cơ hội để bù lại lỗi lầm của mình hay không?” đôi môi tái nhợt, máu từ bụng hắt chảy ra, nhuộm đỏ cả kết giới kim cương trắng tuyết bên dưới.

“A, ” A Ly cắn răng nói, “Vì sao người lúc trước không nói sớm? Người muốn bù d8a1p cho ta bằng cách cưới Tô Phù Phong sao? Cốc Nhiễm, ta sẽ không tin người nữa”

Giống như năm đó, hắt làm ra vẻ thâm tình chân thành, chẳng qua cũng chỉ muốn lợi dụng nàng để biết chỗ ẩn thân của Hoan Hỉ thú tộc. Nàng còn có thể tin được hắt sao?

Hiển nhiên là không nên tin hắt nữa.

“Ta có nỗi khổ...ách...”

Cốc Nhiễm còn chưa nói xong, tơ đen che mắt đã bị A Ly hung hăng kéo xuống.

Chung quanh vang lên những tiếng hít thở sâu, trên khuôn mặt tuần tú của Cốc Nhiễm vốn là một đôi mắt sáng ngời hữu thần giờ thay bằng hai hốc mắt sâu hoắt, chẳng chịt vết sẹo, cực kỳ khó coi.

Chả trách Cốc Nhiễm muốn dùng tơ đen che hai mắt của hắt lại, thì ra nhìn rất đáng sợ.

“Ta...” A Ly cầm chặt tơ đen, mũi đau xót, nhưng rốt cuộc vẫn không nói nên lời. Nàng vì tức giận nên mới giật tơ đen xuống, vốn tính chế giễu hắt không ngờ khi nhìn thấy hai mắt của Cốc Nhiễm thì lòng nàng lại đau như ai vò ai xé.

Mắt của hắt vì nàng mà mù. Dung nhan của hắt vì nàng mà hủy.

Trong Thiên Nguyên điện, Tô Phù Phong thấy biểu tình kinh ngạc của mọi người thì vội rẽ đám đông đi ra, thấy Cốc Nhiễm đang ôm A Ly, nàng cũng lần đầu tiên nhìn thấy hai mắt Cốc Nhiễm sau khi hấn bị mù, khuôn mặt mà nàng yêu nhất kia đã bị mù.

“A Ly ——” chỉ nghe một tiếng thét chói tai, Tô Phù Phong như bị ma nhập, trên thân phát ra một cỗ tiên khí kinh người, trong chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh A Ly, rút Cửu Khúc Liên Hoa ra, chỉ một chiêu đã đánh bay A Ly.

Tôn Ngộ Không thấy A Ly chỉ một chiêu đã bị Tô Phù Phong đánh bay, lú lẫm nói “ A Ly a, người làm sao vậy? Tô Phù Phong chỉ là một tiểu tốt mà một chiêu đã đả bại được người, chuyện này không có khả năng a...”

A Ly miệng phun máu tươi, run rẩy đứng lên, ngạc nhiên nhìn Tô Phù Phong. Không có khả năng, dựa vào tu vi của Tô Phù Phong thì không có khả năng đánh bay nàng...

Nhưng sự thật là Tô Phù Phong đã đánh bay A Ly, sự thật là thế.

“Đi mau!” Cốc Nhiễm rống to, rồi cố gắng từ trong âm thanh ồn ào chung quanh mà tìm kiếm phương hướng của A Ly.

Tô Phù Phong tóc dài tung bay, toàn thân hơi thở cường đại, đang muốn tới gần A Ly đánh cho nàng một kích trí mạng thì đã thấy Thiên Quân chặn trước mặt.

“Tô tiểu thư, chuyện xử trí A Ly cứ giao cho bốn tọa và Tây Vương Mẫu đi, không cần phiền tới người”

Trong lúc Thiên Quân nói chuyện, chúng thiên tướng cũng thừa dịp A Ly tổn thương nguyên khí mà dùng thiên la đại võng vây nàng lại, đem đến Thiên Nguyên điện chờ xử lý.

Thiên Quân xoay người, trong mắt mang theo chút tìm tòi nghiên cứu như có như không, Tô Phù Phong vội vàng cúi đầu, giấu đi sự bối rối. Trong lòng có một âm thanh căm giận vang lên: Tô Phù Phong chết tiệt, ai cho người thiếu kiên nhẫn như vậy, nếu lão tử không khống chế được ma khí thì đã sớm bị Thiên Quân phát hiện ra sự tồn tại của lão tử.

Tô Phù Phong không đáp lại lời của Xi Vưu trong cơ thể, thu hồi lực lượng cường đại của Xi Vưu đặt trong người nàng, bình tĩnh tiêu sái đến bên cạnh Cốc Nhiễm vẫn đang yên lặng không nhúc nhích, đang muốn dịu hãn, không ngờ Cốc Nhiễm lại nghiêng người tránh khỏi tay nàng.

“Tô Phù Phong, chuyện người làm hôm nay thực sự khiến bản tôn lạnh tâm”

Nghe vậy, Tô Phù Phong cứng người.

Tôn Ngộ Không thấy A Ly bị bắt, định vọt vào Thiên Nguyên điện cứu người nhưng đỉnh đầu lại bị một pho tượng Phật lớn trấn án, phía sau là một đám Bồ Tát ở Tây Thiên, người nào người đó mặt mũi hiền lành, Phật quang tỏa ra bốn hướng.

“Thì ra là một tên đầu trọc, mau báo tên đi” Tôn Ngộ Không vác Định Hải thần châm trên vai, khinh miệt đánh giá đối phương, mà hòa thượng đứng đối diện hãn chỉ mỉm cười không lên tiếng.

“Đây là Như Lai Phật Tổ” một vị La Hán ở phía sau không nhin được lên tiếng.

Chương 77: Ta Tới Thay Nàng Chịu Mười Hai Đạo Thiên Lôi

Tôn Ngộ Không bị Như Lai Phật Tổ pháp lực vô biên mang đi, cũng không biết là tới đâu, nghe nói Như Lai Phật Tổ đánh cuộc cùng Tôn Ngộ Không nhưng đánh cuộc thế nào thì không ai biết. Như Lai Phật Tổ chỉ phái một Bồ Tát đến cho báo cho Thiên Quân rằng Tôn Ngộ Không có nhiệm vụ cần phải xử trí, sau đó thì quả nhiên Tôn Ngộ Không không thấy xuất hiện nữa.

A Ly quỳ gối trên thảm hồng trong Thiên Nguyên điện, nàng xương quai xanh bị gãy, người dính đầy máu thực không hợp vẻ vẻ trang hoàng vui mừng trong điện.

“Nữ nhân! Người sao lại để thành bộ dạng này” Minh Chiêu thấy xương quai xanh của A Ly bị gãy thì không để ý tới ánh mắt nghiêm khắc của phụ vương, vội vọt đến bên cạnh A Ly.

A Ly liếc Minh Chiêu một cái, không trả lời.

Minh Chiêu cũng không cần A Ly để ý tới hấn hay không, vội vàng thi pháp chữa trị cho nàng, nhưng hấn học nghệ không tin cho nên tiên pháp của hấn chẳng giúp được gì cho nàng, mặt khỏi lộ vẻ khó xử.

“Để đó cho ta” thanh âm đậm đậm vang lên, Tịnh Vũ cũng đã tới bên cạnh A Ly, vừa dứt lời, lam quang đã chiếu thẳng vào chỗ xương quai xanh của A Ly, y như có nước lạnh nhỏ vào, A Ly cảm thấy miệng vết thương giảm bớt đau đớn rất nhiều.

“Minh Chiêu, trở về!” Thiên Quân uất giật, nhìn Minh Chiêu ra dáng một người cha nghiêm khắc.

Tây Vương Mẫu không lên tiếng, chỉ ra lệnh cho Bạch Hổ vốn đang tính phụ giúp Tịnh Vũ quay lại bên cạnh nàng, làm cho Tịnh Vũ muốn phát tác cũng không được, chỉ đành trầm mặc quay lại bên cạnh Tây Vương Mẫu.

Thiên Quân ho nhẹ hai tiếng, phất tay một cái, tầng tầng lớp lớp lụa đỏ trong điện liền biến mất, nội điện trở nên trống trải. Tân khách thấy thiên giới đang bàn chính sự nên cũng thức thời lui ra ngoài, chúng tiên cũng đã xếp hàng ngay ngắn vị trí của mình giống y như lâm triều mỗi ngày.

Tây Vương Mẫu mắt lạnh nhìn A Ly đang quỳ gối không nói một lời. Đây là nữ nhân làm cho nhi tử của nàng bị tàn phế hai chân. Khi biết tin Tịnh Vũ quỳ trước mộ của Hoan Hỉ thú ở Viêm Châu suốt một trăm năm, Tây Vương Mẫu vẫn luôn tò mò không biết A Ly rốt cuộc là nữ nhân thế nào lại khiến nhi ca nàng cam tâm chịu chết, lại làm nhi tử nàng tàn phế hai chân. Bây giờ xem biểu hiện của Minh Chiêu thì e là cũng bị nữ nhân này mê hoặc rồi.

Bộ dạng rất xinh đẹp, tiếc là cư xử không đúng mực, tùy ý làm bậy. Lần trước phạt nàng giam nàng ở Thiên Đỉnh điểm là muốn cho nàng một cơ hội sống sót, nghĩ rằng nàng sẽ ăn năn hối lỗi không ngờ nàng tà tâm không đổi, lại quấy cho thiên giới huyên náo tới gà bay chó sủa. Nếu lần này còn dung túng cho nàng nữa thì uy nghiêm thiên giới còn đâu? Còn không phải để cho người ngoài chê cười thiên giới sao?

Lần này thể diện của Thiên giới mất sạch rồi.

Cho nên, nàng âm u mở miệng:

“Chiếu theo thiên quy, giết một mạng phải bị đánh một đạo thiên lôi, người giết mười người của Tô gia, phải chịu mười đạo thiên lôi, lại trốn khỏi Thiên Đỉnh điểm, cấu kết với con khỉ đá kia làm bậy, phá hoại đại hội Bàn Đào, đại náo thiên cung, phải chịu thêm hai đạo thiên lôi nữa. Như vậy tổng cộng là mười hai đạo thiên lôi”

Mười hai đạo thiên lôi!

Đừng nói là mười hai, chỉ một đạo thiên lôi thôi thì một tiểu tiên cũng đã chịu không nổi rồi. A Ly tuy là thần thú thượng cổ, có tu vi nhất định nhưng làm sao chịu nổi mười hai đạo thiên lôi?

A Ly cũng không có phản ứng, chỉ đưa mắt nhìn Tô Phù Phong một thân hỉ phục đỏ chói đứng trong đám đông, Tô Phù Phong lộ ra nụ cười đắc thắng.

Không giết được Tô Phù Phong là nỗi tiếc lớn nhất đời này của nàng. A Ly hít sâu một hơi, đột nhiên phá tan thiên la địa võng, hóa thành cự thú xông thẳng tới chỗ Tô Phù Phong. Tiếng kinh hô vang lên tứ phía, chờ khi mọi người có phản ứng thì A Ly hóa thành cự thú đã cắn vào cổ Tô Phù Phong, Tô Phù Phong trợn mắt, bỗng nhiên một luồng máu lạnh toát văng thẳng lên mặt A Ly.

Tô Phù Phong ngã xuống, chúng tiên lập tức vây quanh nàng, cùng nhau dùng tiên pháp để giúp Tô Phù Phong chữa trị.

Mấy thiên tướng lập tức xông lên bắt A Ly, nàng muốn phản kháng, xông ra khỏi điện nhưng đã bị Thanh Long chặn lại.

Cứ như vậy, một Hoan Hỉ thú, một Thanh Long trang nghiêm cản trở cùng đối đầu trong Thiên Nguyên điện. Cả hai đều là thần thú cực phẩm, tiếng hi rung động làm Thiên Nguyên điện cũng run rẩy.

Tịnh Vũ cùng Minh Chiêu âm thầm thi pháp hiệp trợ A Ly, lại bị Tây Vương Mẫu phát hiện, tay áo vung lên, thu hồi pháp lực của hai người. Cả hai nhìn nhau, cảm giận lẫn nhau mà không biết làm gì hơn.

“Bản tính vẫn không chừa” Tây Vương Mẫu bay về phía A Ly.

Tây Vương Mẫu cùng Thanh Long liên thủ, A Ly căn bản không phải là đối thủ, mới mấy chiêu đã bị bại.

“Lôi thần ở đâu?” Tây Vương Mẫu quát to

“Lôi thần có mặt” Thiên Lôi cầm búa trong tay bước ra khỏi hàng

“Mau đưa súc sinh này lên Tru Tiên đài mà thi hành án” Tây Vương Mẫu đem Hoan Hỉ thú bị vây trong thiên la địa võng ném trở lại. A Ly lúc này đã hấp hối, làm sao nhận ra được Thiên Lôi.

“Chậm đã!”

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, thấy Cốc Nhiễm đi vào trong điện, lúc này hắn đã cởi bỏ hỉ phục, một dải tơ hồng che ngang hai mắt, trên mảnh vải mờ mờ ẩn hiện long vân, có lẽ là hắn xé ra từ hỉ phục của tân lang.

Hắn vốn mặc bạch y càng làm nổi bật vết thương trên bụng, thì ra là hắn bị thương. Thế nhưng hắn lại coi như không có chuyện gì mà xuất hiện. Chúng tiên nữ thấy thần tượng của mình trở nên chật vật như vậy đều che mặt thờ dài

“Bản tôn tới thay nàng chịu mười hai đạo thiên lôi”

Không ai để ý tới Thiên Quân ngồi trên cao khóe miệng khẽ nhếch lên, tựa hồ có ý cười, tựa hồ như hắn đã dự đoán trước tình huống này.

Mọi người nghe Cốc Nhiễm nói vậy lại nhin không được mà bàn tán.

“Sao có thể được? Cốc Nhiễm tiên quân vô dụng thì làm sao có thể chịu được mười hai đạo thiên lôi?”

“Là mười hai nha, pháp lực vô biên như Thiên Quân và Tây Vương Mẫu chưa chắc đã chịu được”

“Xem ra A Ly cùng Cốc Nhiễm tiên quân, sẽ có một người bị hội phi yên diệt dưới búa của Thiên Lôì”

...

Tây Vương Mẫu biến sắc, vội vàng đi lên đỡ lấy Cốc Nhiễm “nhị ca, đây là mười hai đạo thiên lôì, sẽ bị hội phi yên diệt, ngươi đừng làm chuyện điên rồ. A Ly bị trừng phạt là đúng tội, không đáng để cho ngươi phải chịu tội thay nàng”

“Đúng vậy, Cốc Nhiễm tiên quân, ngươi nên cân nhắc lại a” chúng tiên cũng phụ họa theo, thần sắc u sầu.

“Đây là bản tôn thiếu nàng” Cốc Nhiễm thoát khỏi tay Tây Vương Mẫu, hướng về phía Thiên Quân.

“Thiên Quân, lẽ ra bản tôn đã chết từ tám ngàn năm trước, là bản tôn thiếu Hoan Hỉ thú, cũng là thiếu A Ly. Bản tôn là thượng cổ chi thần, không nên trốn tránh tội nghiệt mình đã làm khi hạ phàm, nhưng bản tôn đã trốn suốt tám ngàn năm rồi nay cũng đã tới lúc nên đối mặt. Bản tôn ở Thiên giới cũng có quyền quyết định, bản tôn chấp nhận thay A Ly thừa nhận mười hai đạo thiên lôì, từ nay mọi tội danh của A Ly đều được xóa bỏ”

Thảm kịch trước mắt đều do hấn gây ra, Cốc Nhiễm không thể không thừa nhận. A Ly có thể bị hội phi yên diệt, hấn sao có thể ngồi nhìn. Hấn chỉ hận bản thân đã quên hết mọi chuyện, nếu không hấn đã sớm tìm được A Ly, bù đắp cho nàng, như vậy A Ly cũng sẽ không hận hấn như vậy. Là hấn hại nàng.

Tây Vương Mẫu nghe xong những lời của Cốc Nhiễm, dù ngày thường nàng lạnh nhạt vô tình, lúc này cũng động dung. Chẳng lẽ tám ngàn năm trước phong tỏa trí nhớ của hấn là sai?

Thiên Quân trầm mặc hồi lâu mới mở miệng

“Người cũng là người có quyền quyết định ở Thiên giới, bốn tọa cũng không có lý do gì phản bác quyết định của người”

Ý tứ là, hần không có ý kiến.

“Cốc Nhiễm! Người điên rồi! Ai cần người thay ta chịu tội” A Ly mở hai mắt, cố dùng hết chút khí lực cuối cùng biến về hình người.

“Ta vui.” Cốc Nhiễm ngồi xồm xuống, ý đồ muốn nắm tay A Ly, sờ soạng hồi lâu cũng nắm được tay nàng.

“Tiếc nuôi duy nhất của ta là không nhớ mọi chuyện. A Ly, sau này, mỗi khi đến tiết thanh minh người có thể đến ngồi trước mộ của ta hay không? coi như là giúp ta ôn lại chuyện cũ đi”. Có trời mới biết hần hi vọng mình nhớ lại những chuyện đã phát sinh với A Ly tới mức nào; có trời mới biết khoảng thời gian ở chung với A Ly sau này làm hần vui vẻ đến thế nào.

Không nói nên lời, nước mắt tuôn rơi, A Ly vẫn không khống chế được nội tâm cảm động vì những lời của Cốc Nhiễm, chỉ có thể nghẹn ngào cầm tay hần

“Cốc Nhiễm, mặc dù người chịu thiên lôi thay cho A Ly nhưng nàng vẫn không thể không bị trách phạt, vì cấp cho chúng tiên một cái công đạo, bốn tọa quyết định sau khi người chịu thiên lôi thay nàng, nàng sẽ bị đày xuống hạ giới chịu luân hồi, ở nhân gian trải qua đủ loại nhân sinh, rửa sạch tà khí” Thiên Quân chậm rãi mở miệng, đưa ra quyết định.

Luân hồi?

A Ly cùng Cốc Nhiễm không hẹn mà cùng sửng sốt.

“Người có tin có người sẽ nguyện ý luân hồi cùng người hay không?”

“Luân hồi một trăm thế.”

“A Ly, luân hồi một trăm thế qua đi, ta sẽ cưới người.”

“Đi thôi, bất luận là đầu thai thành con chuột hay là mèo, ta vẫn ở cùng người, ta chờ người”

...

Những lời của Thiên Quân như có sức mạnh ngàn cân đánh vào lòng Cốc Nhiễm, cảm giác như trong cơ thể đang rục rịch phun trào cái gì đó.

Còn A Ly lúc này đã ngất xỉu.

“Tịnh Vũ.” Cốc Nhiễm đứng dậy, gọi.

“Thúc thúc, cháu ở đây” Tịnh Vũ chẳng biết từ khi nào đã đến bên cạnh Cốc Nhiễm, thần sắc phức tạp.

“Thúc thúc giao A Ly cho người, thúc thúc biết người thích nàng, cho nên ta rất yên tâm” vỗ nhẹ vai Tịnh Vũ, hân thấp giọng nói.

Tịnh Vũ gật đầu, không biết nên nói cái gì. Hắn cảm thấy hổ thẹn trước hành động quên mình của Cốc Nhiễm, có lẽ đây là nguyên nhân A Ly không yêu hắn...

“Còn có ta! Yên tâm đi, ta cũng sẽ chiều cố tốt cho A Ly” Minh Chiêu cũng vội vàng chạy tới góp phần, mấy chuyện này sao có thể thiếu phần của hắn được.

“Còn có, cũng giúp ta săn sóc Tô Phù Phong đi. Dù sao nàng từng có ân với ta, huống hồ. . .”

“Huống hồ đã cùng người trải qua vợ chồng chi thực phải không?” Minh Chiêu tiếp lời. Thật đúng là rối rắm, nếu hắn là Cốc Nhiễm thì đã sớm bị A Ly và Tô Phù Phong ép đến phát điên, hắn thật bội phục Cốc Nhiễm, tới giờ cũng chưa từng oán hận bọn họ.

“Cung kính đưa Cốc Nhiễm thượng tiên.”

Âm thanh hỗn độn vang lên, chúng tiên đồng loạt quỳ xuống, thần sắc bi thương. Cốc Nhiễm lên Tru Tiên đài, khẳng định chết là cái chắc. Ngay cả Lôi thần chấp pháp cũng có chút kiêng kỵ, hần chấp chương Thiên Lôi điện hơn một vạn năm qua, chưa bao giờ phải ra tay với một thượng tiên tôn quý, trong lòng có chút không yên.

Tây Vương Mẫu tự mình nắm tay Cốc Nhiễm, đưa hần lên Tru Tiên đài.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Giải Phong

Chuông cổ ngân nga, Thiên giới vốn náo nhiệt giờ trở nên vắng, mấy tia chớp nhoáng lên như muốn xé rách bầu trời.

Trên Tru Tiên đài, Cốc Nhiễm thân hình rần rỏ, cầm nhếch lên, khoanh tay đứng nhìn. Bên dưới Tru Tiên đài, chúng tiên yên lặng quỳ xuống, thần sắc ngưng trọng. Vốn là hỉ sự giờ lại trở thành chuyện buồn. Tân khách từ tam giới đến dự, cứ tưởng chuyện của A Ly và Cốc Nhiễm nhỏ thôi, giờ thấy tình huống này mới thấy mọi việc không đơn giản như bọn họ nghĩ.

Có lẽ, những gì A Ly nói ở Thiên Nguyên điện ngày đó là sự thật, nàng cùng Cốc Nhiễm luân hồi một trăm thế lại gặp phải tình biến, nay Cốc Nhiễm tỉnh ngộ, muốn chuộc lỗi nên thay A Ly chịu mười hai đạo thiên lôi.

“Cốc Nhiễm, người. . . Chuẩn bị tốt sao?” thanh âm của Thiên Quân khàn khàn vang lên

“Ân. . .” Cốc Nhiễm bình thản trả lời, còn mỉm cười với Thiên Quân rồi quay sang nói với Tây Vương Mẫu “tiểu muội, ta biết người có thành kiến với A Ly, nhưng người có thể đáp ứng ta sau này mỗi một chuyện hãy dùng tâm cảm nhận mà đừng cái gì cũng chỉ biết đến lý. Có lẽ đến lúc đó người sẽ phát hiện A Ly rất đáng giá để chúng ta yêu”

Có thể bởi vì Tây Vương Mẫu chuộng quản hình phạt ở Thiên giới nên nàng quá mức lý trí, đối với mỗi người, mỗi việc đều dùng quy định, tiêu chuẩn để đánh giá, đối đãi. Giống như nàng từng đối xử với phu quân của mình, chẳng qua phu quân nàng từng có qua lại với một nữ yêu của Yêu giới, nàng liền phạt hãm đến Bàn Đào viên làm thổ địa, làm cho phu quân

của nàng chạy lên Tru Tiên đài rồi nhảy xuống, kết quả là bị hội phi yên diệt.

Tây Vương Mẫu ngẩn người, lời của Cốc Nhiễm làm cho nàng nhớ tới hình ảnh của phu quân khi nhảy xuống Tru Tiên đài. Là nàng quá mức lý trí sao? Lý trí đến mức không có nhân tính? Lý trí đến không biết yêu là gì?

“Ầm vang ——” một tiếng nổ, Lôi thần đã đánh tới Tru Tiên đài, Tây Vương Mẫu và Thiên Quân đều bị thiên lôi gậy áp bức mà lui về chỗ ngồi của mình.

“Ầm vang ——” đạo thiên lôi thứ hai nhanh chóng tiếp nối, da đầu mọi người run lên, không khỏi đưa mắt nhìn thân ảnh của Cốc Nhiễm, thấy hắc vân ngạo nghễ đứng, , tiên khí trong cơ thể đang khuếch tán dần, như là sắp không chống đỡ nổi.

Đạo thứ ba thiên lôi cùng với tia chớp lóe lên, Cốc Nhiễm rốt cuộc không chịu nổi nữa, phải quỳ gối xuống.

“Diêm Vương ở đâu? Tư Mệnh tinh quân ở đâu?” Lúc này, Thiên Quân hướng về đám đông tìm kiếm thân ảnh của Diêm Vương

“Ở đây” Diêm Vương cùng Tư Mệnh tinh quân liền lên tiếng đáp ứng.

“Để tránh sự tình phát sinh lần nữa, Tư Mệnh tinh quân lập tức tạo ra vận mệnh ở hạ giới cho A Ly, còn Diêm Vương ngay lập tức cứu A Ly đưa xuống địa phủ cho nàng bắt đầu luân hồi hạ giới”. Thiên Quân phân phó, nhìn A Ly đang bất tỉnh nhân sự nằm cuộn mình trên sàn, vẻ mặt không có biểu tình gì.

“Dạ” Diêm Vương lĩnh mệnh, vác A Ly bay khỏi Thiên Nguyên điện, hướng về phía địa phủ thẳng tiến. Tư Mệnh tinh quân cũng ngay lập tức vung bút sáng tác.

Cốc Nhiễm thở dài, khi đạo thiên lôi thứ tư đánh trúng hắc, hắc cảm thấy toàn thân như bị xé rách, thiên linh cái như bị sấm đánh nát, có một lực lượng xung ra từ đỉnh đầu.

Cảm giác có gì đó rục rịch trong người rồi cuộc cũng đã bộc phát ra.

“Chuyện gì vậy?”

“Trời đất! Cốc Nhiễm tiên quân hắc. . . Hắc cư nhiên. . .”

“Đây mới chân chính là Cốc Nhiễm tiên quân, rất bảnh”

...

Chúng tiên quỳ bên dưới đều ngửa đầu nhìn lên trên, thấy Cốc Nhiễm ngạo ngễ đứng, tóc đen tùy ý tung bay, quanh thân là tiên quang tử sắc cao quý, mấy đạo thiên lôi sau đó đều không thể chạm vào hắc.

Thiên Quân che miệng ho nhẹ, ghé sát vào Tây Vương Mẫu hai mắt đỏ hoe, thì thầm “tiểu muội, vì huynh quên nói cho người biết, tám ngàn năm trước, khi ta và người hợp lực chữa trị cho Cốc Nhiễm, vì huynh đã âm thầm chuyển một thành tu vì cho hắc làm pháp lực bảo vệ bản thân”

Tây Vương Mẫu kinh ngạc, nói: “Chẳng lẽ người đã sớm dự đoán được hắc sẽ có ngày giải trừ phong ấn?”

Thiên Quân lắc đầu: “Cũng không hắc vậy, vì huynh chỉ ngay lúc cứu chữa cho Cốc Nhiễm mới biết được mình sẽ tọa hóa sớm, e là sau khi huynh tọa hóa Thiên giới sẽ có biến, một mình người sẽ không ứng phó nổi cho nên chuyển pháp lực cho hắc, đến lúc đó hai người các người có thể ứng chiếu lẫn nhau”

“Nhưng, lúc trước vì sợ nhị ca biết A Ly chết sẽ nhập ma đạo, cho nên mới phong tỏa trí nhớ của hắc...như thế nào...”

“Người không thấy là phong tỏa trí nhớ của hắc lại xảy ra nhiều chuyện như vậy sao? Không thể không thừa nhận chúng ta đã phạm sai lầm lớn, nay ma thực sự đã xuất hiện...mà người và ta đã không có năng lực để chống đỡ kiếp nạn sắp tới...” thanh âm của Thiên Quân nhỏ đến mức không nghe rõ.

Lúc trước là Thiên Quân tự tay tạo phong ấn, cho nên phương pháp giải chỉ có một mình hắc biết, vì thế hắc đã sớm dự đoán được Cốc Nhiễm sẽ vì A Ly mà chịu thiên lôi, phong ấn của Cốc Nhiễm cũng vì bị thiên lôi đánh trúng mà giải bỏ.

Tây Vương Mẫu cũng đoán được dụng ý của Thiên Quân, đang tính hỏi thêm thì đã thấy hắc đưa tay ra ý muốn nàng đừng hỏi thêm nữa. Hắc đã không muốn nói, nàng cũng không dám hỏi thêm. Thiên Quân duy trì thế cục tam giới, nhìn rõ thế sự, không có chuyện gì trong tam giới mà hắc không biết, nhưng hắc không thể tiết lộ thiên cơ, Tây Vương Mẫu cũng không thể hỏi nhiều.

Nhưng Tây Vương Mẫu cũng đồng ý với những gì Thiên Quân nói, bọn họ đã không còn năng lực cứu vớt đại nạn sắp tới. Bởi vì bọn họ đều đã mất một nửa tu vi, là bí mật của bọn họ, không dám để người ngoài biết. Còn chuyện nên ứng phó thế nào, có lẽ trong lòng Thiên Quân đã có tính toán.

Tru Tiên đài, Cốc Nhiễm hai tay nắm lại thành quyền, trí nhớ như song cuộn ào ào tuôn chảy trong đầu, trong cơ thể hắc cũng có một nguồn lực lượng ào ạt chảy. Hắc thử một bí quyết, tạo nên kết giới che chắn toàn thân, làm giảm một nửa uy lực của thiên lôi, thân hình hắc chỉ thoáng chao đảo.

“Chúc mừng Cốc Nhiễm tiên quân đã tìm lại được sức mạnh” chúng tiên bên dưới kích động hô to.

Nhưng Cốc Nhiễm tựa hồ không chút vui sướng, ngược lại mặt rất âm trầm, không nói lời nào, ổn định thân hình đón nhận sự công kích của thiên

lôi, khoe miệng rỉ máu, nhỏ giọt xuống bạch y giống như hồng mai nở rộ trong tuyết.

Mười hai đạo thiên lôi cũng kết thúc, thiên giới lại trở về trời trong nắng đẹp, mây đen bao phủ Tru Tiên đài cũng tan. Lôi thần trán đổ mồ hôi lạnh đi vào điện phục mệnh. Lúc này ánh mắt mọi người vẫn đổ dồn về phía Cốc Nhiễm, hắn vẫn yên lặng đứng trên cao như là xuất thần, ngay khi mọi người cho rằng hắn vẫn chưa hoàn hồn vì trận oanh tạc vừa rồi của thiên lôi thì Cốc Nhiễm đột nhiên quay lại Thiên Nguyên điện, vạt áo tung bay phát phới.

“Tô Phù Phong!” Cốc Nhiễm sau khi chạm đất đã rống lên giận dữ, hắn đẩy đám người ra, nghiêng ngả lão đảo tìm kiếm Tô Phù Phong, đôi môi nhiễm máu tươi trở nên xinh đẹp phi thường.

Mọi người không hiểu ra sao, vì sao Cốc Nhiễm đột nhiên muốn tìm Tô Phù Phong? Hơn nữa xem hình dáng, hắn tức giận không nhỏ, quanh thân sát khí sắc bén làm cho các tiểu tiên không dám tới gần.

Thấy hắn bị thương không nhẹ, lại mù, có người muốn đi dìu hắn, lại bị hắn cự tuyệt.

“Tô Phù Phong! Người lăn ra đây cho bản tôn” Cốc Nhiễm lại gầm lên giận dữ, tay phải vung lên, một đạo tiên quang tử sắc như lợi kiếm phóng ra, chúng tiên vội tránh né, đạo tử quang đánh trúng cột chống trời, tạo thành một lỗ thủ thật to.

Tiếp theo, Cốc Nhiễm lại triệu hồi Côn Ngô kiếm, vẫn ra sức tìm Tô Phù Phong, sát khí càng nồng đậm hơn.

“Đừng tìm, nàng đã sớm chạy thoát.”

Thanh âm lạnh lùng vang lên, Mặc Dạ từ ngoài đi vào, đứng sau lưng Cốc Nhiễm, sau khi nói xong những lời này hắn cũng xoay người rời đi.

Đúng là đối trá. Cốc Nhiễm khoanh tay đứng yên, thở to hào hển. Chung quanh không tiếng động, chúng tiên đều bị hành động dị thường của hắc dọa cho sợ, chỉ dám đứng ở xa xa mà nhìn.

Cốc Nhiễm tay trái cầm Côn Ngô kiếm, tay phải giơ lên nói

“Đều lui ra hết đi “

Chúng tiên như lấy được đại xá, đều thở dài cáo lui, trong nháy mắt Thiên Nguyên điện trở nên trống trải.

Thiên Quân bất động thanh sắc nhìn Cốc Nhiễm, xem ra bộ dáng của hắc không mấy tốt, vội vàng sai Minh Chiêu tiến lên đỡ hắc.

Cảm giác mọi người đã bỏ đi, Cốc Nhiễm rốt cuộc không chống đỡ được nữa, cầm kiếm xuống sàn, quỳ một gối xuống mà phun ra một ngụm máu to.

“Chắc chắc! Cốc Nhiễm a, mạng của ngươi cũng quá lớn, mười hai đạo thiên lôi, thế mà ngươi cũng dám đương đầu, bây giờ thì ngươi nổi tiếng lắm rồi” Minh Chiêu tiến lên đỡ Cốc Nhiễm, miệng lẩm nhảm không ngừng, trong lòng hắc vô cùng sùng bái Cốc Nhiễm.

“Thúc thúc, ngươi vừa chịu mười hai đạo thiên lôi, bản thân đã bị trọng thương, chi bằng về Thiên Vi cung tĩnh dưỡng trước, mọi chuyện tính sau” Tịnh Vũ cũng tiến lên đỡ Cốc Nhiễm.

“Tịnh Vũ. . . Ta nhớ ra rồi. . . Ta nhớ ra rồi. . . Ta muốn đi tìm A Ly nói rõ ràng. . .” Cốc Nhiễm thì thảo tự nói, lại là nôn ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt.

Tịnh Vũ hít sâu một hơi, hắc cư nhiên đã nhớ hết mọi chuyện.

“Tịnh Vũ, Minh Chiêu, các người trước tiên lui ra đi, bốn tọa sẽ tự mình đưa hắc về Thiên Vi cung” Thiên Quân đứng lên, đi về phía Cốc Nhiễm.

Tịnh Vũ muốn nói lại thôi tựa hồ còn không muốn rời khỏi, Minh Chiêu giật nhẹ tay áo của hắc, ý bảo hãy cùng nhau rời đi, rồi phụ giúp đẩy xe lăn ra ngoài.

Thấy Tịnh Vũ và Minh Chiêu đã rời đi, Thiên Quân mới ra lệnh cho Thanh Long mang Cốc Nhiễm về Thiên Vi cung.

Trên đường, Thiên Quân vẫn trầm mặc, cuối cùng Cốc Nhiễm không nhịn được mà lên tiếng trước

“Vì sao phong tỏa trí nhớ của ta?”

Thiên Quân dường như đã dự đoán Cốc Nhiễm sẽ hỏi vậy, nên từ tốn đáp “ bốn tọa sợ rằng nếu người biết A Ly đã chết thì sẽ nhập ma đạo”

“A! Nếu ta nhớ rõ, sẽ không để A Ly phải chịu nhiều đau khổ như vậy, còn nữa, người lại để ta cưới Tô Phù Phong, chẳng lẽ người không biết nàng là đầu sỏ gây nên mọi chuyện sao?” ngữ khí của Cốc Nhiễm không nén nổi sự tức giận.

Khuôn mặt của Thiên Quân rốt cuộc cũng lộ ra vẻ hối lỗi, nhẹ đặt tay lên vai Cốc Nhiễm, trầm giọng nói

“Cốc Nhiễm, bốn tọa cho rằng A Ly đã chết, người cùng Tô Phù Phong ở nhân gian lại có một đoạn nhân duyên, bốn tọa lại sợ trăm năm sau khi bốn tọa tọa hóa sẽ không có ai chiếu cố người...cho nên...”

“Ta biết.” Cốc Nhiễm cắt ngang lời Thiên Quân, hắc sao lại không biết...A Ly từng hỏi hắc vì sao lại muốn kết hôn với Tô Phù Phong, hắc đã nói với nàng là vì Thiên Quân, hắc biết Thiên Quân có ý tốt.

“Nhưng là, từ giờ trở đi, ta quyết không cưới Tô Phù Phong, thậm chí ta còn muốn Tô Phù Phong trả lời cho ta biết chuyện giết Hoan Hỉ thú tộc năm đó”

Năm đó chuyện Tô gia giết Hoan Hỉ thú tộc có vẻ rất kỳ quái, không đơn giản như những gì A Ly đã biết, mà Tô Phù Phong thấy hãn đã cưới bỏ được phong ấn thì vội vàng đào tẩu, càng làm cho hãn thêm xác định suy nghĩ của mình.

“Người dưỡng thương cho tốt rồi sau này nói tiếp” Thiên Quân vỗ vỗ vai Cốc Nhiễm, hãn bị thương không nhẹ, không cần nói thêm gì nữa.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tư Hồng Rối Rắm

Tiên phủ của Nguyệt Lão, hồng quang bốn phía, nhóm hồng nương phụ trách việc nhân duyên ở nhân gian ra vào tấp nập.

Bỗng nhiên, một đóa tường vân hướng tiên phủ Nguyệt Lão mà tới làm mọi người không khỏi dừng chân, ngẩng đầu nhìn nam tử mặc y bào màu tím, bộ dáng tuấn tú phong nhã ở trên.

“Này. . . hình như là Cốc Nhiễm tiên quân, ta đã từng gặp qua” Hồng nương giáp nói

Mấy hồng nương còn lại cho Hồng nương giáp một cái liếc mắt xem thường, là muốn khoe khoang sao? Ở Thiên giới có vị tiên quân nào đẹp tới điên đảo chúng sinh mà lại mạnh mẽ như vậy chứ?

“Cung nghênh Cốc Nhiễm tiên quân.” Mọi người đồng thanh lên tiếng.

Cốc Nhiễm rời khỏi tường vân nhảy xuống đất, lười biếng khoát tay áo nói “ cứ tự nhiên làm việc đi”

Lập tức có một tiên đồng tiến lên dẫn đường cho hắn đi vào đại điện gặp Nguyệt Lão.

Trong điện Nhân Duyên, có rất nhiều ngẫu tượng, lại thêm những sợi tơ hồng buộc đan xen với nhau, mới nhìn thì thấy hỗn độn nhưng xem kỹ mới phát hiện ra trên mỗi cổ tay hay cổ chân của một đôi nam nữ đều có cột một sợi tơ hồng. Đây chính là tơ hồng của Nguyệt Lão, sau khi đã xác định sẽ sai hồng nương mang theo ngẫu tượng và tơ hồng đến nhân gian tìm chân thân của họ, rồi buộc tơ hồng lên thân người có duyên.

Lúc này, Nguyệt Lão một thân hồng bào đang trầm tư nhìn hai sợi tơ hồng trên tay, xem sắc mặt của hân thì dường như đang rất rối rắm. Nghe tiên đồng báo Cốc Nhiễm tới liền vội vàng đứng dậy đón tiếp.

“Nguyệt Lão, bảo tất cả mọi người lui ra đi, bản tôn có chuyện muốn nói với một mình ngươi” Cốc Nhiễm vừa đi vào vừa nói.

Đến khi mọi người đều đã ra ngoài, Cốc Nhiễm mới chậm rãi mở miệng “ lần này bản tôn tới đây là có việc muốn nhờ ngươi hỗ trợ”

Nguyệt Lão tựa hồ cũng không bất ngờ lắm, khoanh tay chờ nghe Cốc Nhiễm nói tiếp

“Hoan Hỉ thú A Ly mấy ngày trước bị Thiên Quân biếm hạ nhân gia, bản tôn nghe nói nàng đã đầu thai làm nữ nhân, hôm nay bản tôn đến đây là muốn ngươi buộc tơ hồng cho ta và A Ly”

“Này. . .” Nguyệt Lão trù trừ, mặt lộ vẻ khó xử.

“Ân?” Cốc Nhiễm dung nhan lạnh lùng.

“Không phải tiểu tiên không muốn, một sợi tơ hồng đối với tiểu tiên chỉ là nhắc tay mà thôi, nhưng vấn đề là...” Nguyệt Lão còn chưa nói xong, Cốc Nhiễm đã lấy từ trong tay áo ra một viên dạ minh châu to bằng nắm đấm đưa tới trước mặt hân.

“Bản tôn nghe nói Nguyệt Lão có bệnh quáng gà, nếu nhìn gần thì không thấy gì hết, vừa lúc bản tôn lại có viên dạ minh châu có thể trị được căn bệnh kia, cho nên liền thuận tay mang đến cho ngươi” nói xong, Cốc Nhiễm đã đem dạ minh châu đặt lên án, ý đồ không cho Nguyệt Lão kháng cự.

Dạ minh châu chiếu sáng thì không có gì hiếm lạ nhưng có khả năng chữa bệnh thì lại khác. Tam giới chỉ có mười hai viên dạ minh châu có công

hiệu như thế, lại hầu như đều tập trung trên tay của Cốc Nhiễm, Nguyệt Lão vốn rất muốn có viên dạ minh châu chữa bệnh mắt kia, giờ Cốc Nhiễm lại đưa ra làm hấn thật động tâm.

“Thuận tiện, bản tôn còn muốn hỏi thăm người, tám ngàn năm trước, khi bản tôn luân hồi ở nhân gian, xảy ra đoạn nhân duyên với Tô Phù Phong, thực chất là như thế nào?”

Thực ra, khi luân hồi ở nhân gian thì phải trải một hay vài đoạn nhân duyên cũng không có gì lạ, điều hấn thấy lạ là lúc trước hấn từng nghe A Ly hỏi Tịnh Vũ, rằng chẳng phải Tịnh Vũ tìm Nguyệt Lão để se tơ hồng cho hấn và Tô Phù Phong sao? Cho nên giờ đã đến đây, hấn thuận tiện hỏi thêm một câu.

Cầm dạ minh châu vuốt ve trong tay, Nguyệt Lão cười lấy lòng “thượng tiên, chuyện tám ngàn năm trước, tiểu tiên không còn nhớ rõ. Tiểu tiên mỗi ngày se tơ hồng đến mỗi tay, cho tới giờ cũng là theo danh sách do Tư Mệnh tinh quân và địa phủ cấp cho tiểu tiên để sắp xếp nhân duyên mà thôi”

Cốc Nhiễm cười lạnh một tiếng, đoạt lại dạ minh châu trong tay Nguyệt Lão, Nguyệt Lão vội vàng lùi ra sau, cắn chặt răng nói

“Nếu tiểu tiên nói ra thì người không được nói cho ai biết là do tiểu tiên tiết lộ”

“Yên tâm, bản tôn cũng không phải kẻ nhiều chuyện” Cốc Nhiễm hài lòng gật đầu.

Nguyệt Lão rất thần bí kể sát tai Cốc Nhiễm nói nhỏ “là Tịnh Vũ tiên quân kêu tiểu tiên đưa tơ hồng của Tô Phù Phong, tiểu tiên cũng đã hỏi qua Tư Mệnh tinh quân, vốn đã an bài cho người và Tô tiểu thư là thanh mai trúc mã cho nên cũng không ý kiến”

Nguyệt Lão nói xong còn cẩn thận quan sát biểu tình của Cốc Nhiễm nhưng không hề phát hiện được gì. Nguyệt Lão nghĩ có lẽ hiểu lầm giữa Cốc Nhiễm tiên quân và A Ly cũng từ đó mà phát sinh? Hẳn vốn nghĩ là tạo một đoạn nhân duyên cho Cốc Nhiễm ở nhân gian thôi, sau khi Cốc Nhiễm lịch kiếp xong trở về vị trí cũ thì chuyện hồng trần cũng tan thành mây khói, nhân duyên chốn nhân gian cũng không còn. Không ngờ Tô Phù Phong lại thành tiên, đoạn nhân duyên vì thế lại tiếp tục. Thực ra nhân duyên của thần tiên vốn không cần tơ hồng se duyên, đều do thiên mệnh an bài, nhưng chuyện của Cốc Nhiễm và Tô Phù Phong lại là trường hợp đặc thù.

“Tơ hồng của bản tôn và Tô Phù Phong ở đâu?” Cốc Nhiễm lại lên tiếng.

Nguyệt Lão vội chỉ tay lên hai ngầu tượng ở trên cái giá cao nhất ở phía đông bắc. Cốc Nhiễm liền nâng tay lên một cái, tơ hồng của hắn và Tô Phù Phong đã đứt thành hai đoạn. Nguyệt Lão nuốt nước miếng, không dám lên tiếng, đây là lần đầu tiên tơ hồng do hắn se nên bị cắt đứt.

Cốc Nhiễm đem ngầu tượng của hắn vên trong, rồi như nhớ tới chuyện gì liên cao hứng đưa cho Nguyệt Lão

“Đi, đem tơ hồng của bản tôn buộc với A Ly của kiếp này, lại gia tăng thêm pháp lực, làm cho ai chém cũng không đứt”

“Ách. . .” Nguyệt Lão chần chờ.

“Như thế nào?” Cốc Nhiễm nhíu mày.

“Nếu thêm tơ hồng của thượng tiên như vậy trên mình A Ly có tổng cộng ba sợi tơ hồng a” Nguyệt Lão vẻ mặt cầu xin, lần đầu tiên hắn cảm thấy làm nguyệt lão lại khó đến vậy.

Ba sợi tơ hồng? đây là tình huống gì? Cốc Nhiễm cảm thấy khó hiểu.

“Thực không dám giấu diếm, trước khi thượng tiên tới thì Tịnh Vũ tiên quân và Minh Chiêu tiên quân cũng đã tới tìm tiểu tiên, cũng muốn tiểu tiên đem tơ hồng của bọn họ buộc trên người A Ly” Nguyệt Lão nói ra mà da mặt nhả lại. Ba vị thượng tiên đều có địa vị hiển hách trên Thiên giới, mất lòng ai cũng không được a.

Khi Tịnh Vũ tiên quân đến tìm hắc, hắc buộc. Sau đó Minh Chiêu tiên quân lại tới, hắc cảm thấy khó xử nhưng lại không dám đắc tội với thế tử, thế là trên mình A Ly lại có thêm một sợi tơ hồng, coi như là để hai vị đại gia này cùng tranh giành tình nhân đi. Nhưng nếu giờ Cốc Nhiễm này cũng muốn buộc tơ hồng, khúc mắc giữa ba người này chắc chắn sẽ xảy ra, đợi khi bọn họ biết chuyện thì thế nào cũng tìm hắc tính sổ. Tuy nhiên Cốc Nhiễm là biết điều nhất, còn mang theo lễ vật tới tặng hắc, cho nên hắc sẽ nói thẳng ra. Ít nhất trong ba vị thượng tiên thì Cốc Nhiễm vừa mới khôi phục trí nhớ và pháp lực là dễ bị giấu diếm nhất.

Cốc Nhiễm nghe xong những lời của Nguyệt Lão thì khóe miệng co rút, bất động thanh sắc để bả vai Nguyệt Lão, lộ ra ý cười

“Vậy hai sợi tơ hồng kia đâu?”

“Ở trong này.” Nguyệt Lão lấy từ trong tay áo ra ba ngẫu tượng, có hai cái đã buộc tơ hồng chính là hai sợi tơ hồng mà Nguyệt Lão cầm trên tay trước khi Cốc Nhiễm tới.

“Bá ——” một đạo tử quang hiện lên, tơ hồng của Tịnh Vũ và Minh Chiêu đã đứt thành hai đoạn.

“Ôi, thượng tiên a, người đừng làm khó dễ tiểu tiên, nếu để hai vị thượng tiên kia biết được thì tiểu tiên làm sao sống nổi, người không phải không biết Minh Chiêu tiên quân nổi tiếng ương ngạnh”. Nguyệt Lão hai chân run rẩy, đây là lần thứ hai dây tơ hồng do hắc se bị chặt đứt, chỉ trong

nháy mắt mà trăm năm tới hắn sẽ không được ghi công tích nào. Nguyệt Lão không ngờ được Cốc Nhiễm lại làm như vậy.

“Yên tâm, nếu bọn hắn không phục thì cứ nói bọn hắn đến tìm bản tôn. Nhưng ta nghĩ bọn hắn sẽ không dám” Cốc Nhiễm vừa nói, vừa xòe tay, ý bảo Nguyệt Lão se tơ hồng cho hắn và A Ly. Nguyệt Lão chỉ có thể nghe theo lời của Cốc Nhiễm. Chuyện này là sao? Ba chú cháu cùng tranh giành một nữ nhân sao?

Trên đường từ tiên phủ của Nguyệt Lão về, trong lòng Cốc Nhiễm đã có chủ ý. Tịnh Vũ thích A Ly là chuyện công khai, luôn bày tỏ sự cạnh tranh công khai, còn Minh Chiêu thì sau này mới chen vào nhưng tiểu tử này rất ngang bướng, nếu ép buộc hắn rời xa A Ly thì càng làm cho hắn lao đầu vào. Hơn nữa, Minh Chiêu vất vả lắm mới gặp được nữ nhân không làm hắn chán ghét, Thiên Quân ngoài mặt làm như không để ý nhưng thực ra trong lòng lại âm thầm cao hứng, thúc thúc như hắn cũng không thể dả kích quá mức.

Mà là kẻ quân tử thì Cốc Nhiễm cũng không muốn ép Tịnh Vũ và Minh Chiêu từ bỏ A Ly, cho nên hắn chỉ có thể dùng biện pháp không tổn thương hòa khí, làm cho Tịnh Vũ và Minh Chiêu biết khó mà lui.

Cho nên, hắn vừa về tới Thiên Vi cung liền gọi Tịnh Vũ và Minh Chiêu đến đây.

“Ta nói Cốc Nhiễm a, người gọi chúng ta đến gấp như vậy là có chuyện gì a? ta đang chuẩn bị hạ phàm..ách...” Minh Chiêu suýt chút nữa đã lỡ miệng tiết lộ thông tin.

Cốc Nhiễm làm bộ không nghe, bộ dáng thanh thoi.

“Cũng không có chuyện gì, ta nghe nói Tư Mệnh tinh quân đã tạo cho A Ly một tương lai, A Ly đã đầu thai phải không?” Cốc Nhiễm làm như vô

tình hỏi, thực ra mấy ngày qua hẳn dưỡng thương nhưng cũng không bỏ sót bất kỳ tin tức nào có liên quan tới A Ly.

“Ân, đã đầu thai . Nghe nói đầu nhập nhân đạo, mệnh cách cũng khổ”
Tịnh Vũ đậm đậm trả lời.

“Đương nhiên là muốn nàng gặp nhiều đau khổ để có thể lĩnh ngộ” Cốc Nhiễm đáp trả, đầu cũng không nâng lên.

“Cốc Nhiễm! Người gọi chúng ta tới chính là vì nói chuyện này a?”
Minh Chiêu như là còn có việc muốn bận, có chút sốt ruột.

“Thúc thúc, nếu như không có chuyện gì khác, chúng ta rời đi a” Tịnh Vũ cũng sốt ruột không kém.

Minh Chiêu và Tịnh Vũ trong lòng có chuyện phải suy nghĩ nên không hề để ý tới cư xử của Cốc Nhiễm có gì không ổn.

...

Không khí an tĩnh lạ thường, không ai nói gì nữa, mà Cốc Nhiễm vẫn cúi đầu, biểu tình không rõ.

Tịnh Vũ phát hiện ra khác thường, vội vàng đưa tay đẩy Cốc Nhiễm, không ngờ mới vừa chạm vào thì Cốc Nhiễm trước mắt đã biến thành vô số huỳnh quang rồi biến mất.

“Đáng chết! thì ra là phân thân ảo ảnh của Cốc Nhiễm” Minh Chiêu chửi ầm lên.

“Xem ra là muốn kéo dài thời gian của chúng ta, còn bản thân thì đến nhân gian tìm A Ly trước” Tịnh Vũ lại nhận ra vấn đề sớm hơn, vội vàng rời đi.

Minh Chiêu dậm chân, phi thân chạy tới nhân gian. Xem ra không chỉ có hắn mới muốn tranh thủ lần đầu tiên gặp gỡ A Ly.

Nhưng là Minh Chiêu mới đến Nam Thiên môn đã thấy Thiên Quân chờ sẵn ở đó.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Ai Dùng Ai Còn Chưa Biết

Nam Thiên môn, Thiên Quân khoanh tay, mỉm cười từ ái nhìn Minh Chiêu

“Minh Chiêu, đến đây, Phụ vương có việc muốn nói với người” Thiên Quân vẫy tay với Minh Chiêu, Minh Chiêu thật không tình nguyện tiến tới, sớm không tìm muện không tìm lại đúng lúc hăn muốn xuống nhân gian tìm A Ly thì lại xuất hiện.

“Thúc thúc cùng cô cô người mới rồi có đến tìm bốn tọa, bọn hăn nghe nói người tìm được thuốc chữa bệnh long dương phích thì rất cao hứng, cho nên tìm tiên nữ ưu tú tới để giúp người tổ chức thân cận yến, bốn tọa cảm thấy ý này cũng không tồi, người cũng đã trưởng thành, tới lúc nên thành gia lập thất...” Thiên Quân vẻ mặt vui sướng nhìn Minh Chiêu.

Minh Chiêu giật giật mí mắt, nhất định là Cốc Nhiễm giở trò quỷ.

“Phụ vương, ta. . . Ta không cần . . . Không có việc gì. . . Không vội. . .” Minh Chiêu từ chối, Thiên Quân liền bày ra vẻ mặt không hài lòng.

“Minh Chiêu, lần này người không thể không đến, mọi người đều đã tập trung đông đủ, phụ vương cũng nghĩ như vậy cho nên người phải đi. Còn có, cô cô người cũng mang vài người từ Côn Luân sơn tới để giúp người chọn lựa”. Thiên Quân quyết tâm phải đưa Minh Chiêu tham gia thân cận yến, Cốc Nhiễm nói đúng, hăn cứ lo việc của tam giới mà xem nhẹ Minh Chiêu, sau này hăn tọa hóa thì ai sẽ chăm sóc cho Minh Chiêu. Nhân dịp hăn còn tọa hóa, phải nhanh chóng lo liệu việc chung thân đại sự cho Minh Chiêu. Lần này mặc kệ Minh Chiêu kháng cự thế nào, hăn cũng phải thực hiện cho bằng được, không dung túng nữa.

“Đó là Cốc Nhiễm tìm cơ để ta ở lại Thiên giới, người đừng nghe hản, hản cũng không có tốt như vậy, quan tâm tới chuyện chung thân đại sự của ta” Minh Chiêu tức tối, không thêm để ý tới nỗi khổ tâm của phụ vương hản.

Thiên quân thấy Minh Chiêu phản đối, không nói nhiều lời, trực tiếp đọc khêu quyết đem Minh Chiêu trói đến Thiên Nguyên điện.

“Không cần biết người có chuyện gì, nhất định phải tham gia đến khi thân cận yển chấm dứt”

Minh Chiêu bất mãn gào thét. . .

Về phần Tịnh Vũ, trên đường đến nhân gian đột nhiên bị Tô Phù Phong chặn lại.

“Người nói sao? Xi Vưu đã thoát khỏi phong ấn?” Tịnh Vũ nghe xong lời của Tô Phù Phong thì lại liên tưởng tới ngày đó ở Thiên Nguyên điện, Tô Phù Phong đột nhiên phát ra lực lượng cường đại thì trong lòng đã tin tưởng tới bảy phần.

“Đúng, bất quá hản chỉ có thể ký sinh trên cơ thể người khác mà hiện tại đó chính là cơ thể của ta” Tô Phù Phong và Tịnh Vũ cố ý che giấu tung tích, cùng biến mất trong mây mù.

“Vậy người tìm bản tôn nói chuyện này có mục đích gì?” Tịnh Vũ lập tức sinh cảnh giác.

Tô Phù Phong lộ ra nụ cười đắc ý “ Xi Vưu muốn đoạt tam giới, cần người giúp đỡ, cho nên ta tiến cử người với hản”

“Nga?” Tịnh Vũ bất động thanh sắc “ vậy ta phải cảm tạ Tô tiểu thư nâng đỡ sao? Nhưng hãy chuyển lời cho Xi Vưu biết, bản tôn không có hứng thú”

“Phải không?” Tô Phù Phong bỗng nhiên thay đổi biểu tình, nhìn chăm chăm Tịnh Vũ, sát ý bùng nổ.

“Xi Vưu?” Tịnh Vũ nhìn ra Tô Phù Phong hiện tại đã không phải là nàng, quả thật Xi Vưu đã ở trong cơ thể nàng.

Tịnh Vũ vừa lên tiếng, Tô Phù Phong đã phóng một đạo chưởng phong sắc bén về phía hắn, Tịnh Vũ liền thi pháp nhanh chóng lui ra sau, nhanh chóng vung tay thi pháp đối lại. Tô Phù Phong liên tục tấn công nhưng gặp phải kết giới bảo hộ của Tịnh Vũ cho nên cả hai nhất thời giằng co với nhau, không ai giành được ưu thế.

“Tịnh Vũ, ta biết ngươi vì muốn tăng tiến tu vi nên luyện Đoàn Tụ thuật, lại niệm tình ta và ngươi đã từng trải qua cá nước thân mật nên mới tiến cử ngươi với Xi Vưu, ngươi cũng biết khả năng của hắn, nếu Xi Vưu thành công chiếm được tam giới thì việc đầu tiên hắn làm là giết sạch tất cả thần tiên, cho nên nếu giờ ngươi tỉnh ngộ thì còn có thể giữ lại một mạng” Tô Phù Phong lên tiếng.

Đoàn Tụ thuật, là một pháp thuật đã bị cấm ở Thiên giới. Để luyện pháp thuật này thì nam nữ phải giao hợp với nhau với có thể thành công, trong thời gian ngắn tu vi sẽ tăng tiến rất nhiều nhưng vì Đoàn Tụ thuật không tuân theo nguyên tắc tự nhiên, là loại bàng môn tả đạo nên Thiên giới không chấp nhận, vì thế mà bị cấm. Tịnh Vũ hiện giờ có pháp lực thượng thừa ngoài trừ hắn có căn cơ tốt thì còn nhờ luyện Đoàn Tụ thuật. Khi đó Tô Phù Phong vì muốn chiếm được Cốc Nhiễm, lại biết Tịnh Vũ có thể giúp nàng nên chủ động yêu thương nhưng nhớ mà Tịnh Vũ cũng đang cần nữ nhân giúp hắn luyện Đoàn Tụ thuật nên cũng không từ chối. Đó cũng là nguyên nhân hắn bao che cho Tô Phù Phong.

Thấy Tịnh Vũ vẫn không có phản ứng, Tô Phù Phong lại nói “ngươi đừng quên, năm đó là ai gây ra hiểu lầm giữa A Ly và Cốc Nhiễm, nói cho ta biết thật của Hoan Hỉ thú có thể giúp cha ta thành tiên”

“Vậy thì sao? Mấy năm qua bản tôn vẫn lưu lại một mạng của người là vì thấy người vẫn còn có tác dụng, nhưng bây giờ xem ra người cần phải chết rồi”. Hắc thực sự hối hận, quỳ suốt một trăm năm đến nỗi hai chân bị phế cũng chính là cách hắc tự trừng phạt mình. Lúc đó hắc không ngờ Tô gia lại ra tay hung ác như vậy, hắc cũng không đoán được A Ly sẽ chết, lại càng không ngờ Cốc Nhiễm cũng chết.

Tịnh Vũ nói xong, đột nhiên phát lực, thừa dịp Tô Phù Phong cùng Xi Vưu đang trao đổi ý thức mà đả thương Tô Phù Phong.

Tô Phù Phong trào máu miệng, oán hận trừng mắt nhìn Tịnh Vũ, đang định nói gì đó thì ý thức đã bị Xi Vưu xâm chiếm.

Xi Vưu dùng thân thể của Tô Phù Phong nói với Tịnh Vũ “ Tịnh Vũ, chẳng lẽ người không muốn độc chiếm A Ly sao? Cốc Nhiễm hiện đã khôi phục pháp lực, người nghĩ có thể đánh thắng hắc sao? Đừng nói là đánh không thắng, cho dù có thì người dám công khai động thủ với thúc thúc người sao? Người là người thông minh hắc nên biết muốn trừ bỏ Cốc Nhiễm thì phải mượn tay người khác, mà chúng ta có thể giúp người việc này. Tóm lại, người nguyện ý cả đời góp sức cho Thiên Quân? Người là người tự phụ sao có thể nguyện ý cứ vậy mà qua cả đời? không muốn chiếm lấy địa vị danh tiếng cao nhất ở tam giới sao?”

Tịnh Vũ lạnh như băng nhưng dục niệm lại thiêu đốt trong mắt, hắc lắc đầu, lẩm bầm nói

“Không! Ta không thể tái phạm sai lầm, năm đó ta đã sai một lần giờ không thể tiếp tục nữa”

“Chính bởi vì người đã sai lầm rồi, cho nên người không có đường rút lui . Cốc Nhiễm đã nhớ lại chuyện cũ, người cho rằng hắc không phát hiện ra sơ hở gì sao? Hắc nhất định sẽ tra ra những chuyện người làm năm đó. Người chỉ có tiên phát chế nhân, nếu không đợi đến khi Cốc Nhiễm phát

hiện ra thì người sẽ thân bại danh liệt, những nỗ lực của người hết thảy đều uổng phí. Ta cũng là chiến thần, ta biết chúng ta là cùng một loại người, chúng ta cũng tự phụ, bá đạo như nhau, muốn chiếm hữu hết thảy mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Tịnh Vũ, theo ta đi, nếu không người cái gì cũng không có”

Xi Vưu nói không sai, bọn hắc là cùng một loại người. Tuy nhiên Tịnh Vũ còn có người thân bên cạnh, hắc còn có điều cố kỵ, nội tâm cũng còn chút lương tri cho nên mới không ra tay hung ác mà Xi Vưu lại khác, hắc chỉ có lẻ loi một mình.

Tịnh Vũ trầm mặc , đúng, nếu hắc cứ tiếp tục do dự thì cái gì cũng không có. Từ lúc Cốc Nhiễm mang theo sát khí đầy người nhảy xuống Tru Tiên đài tìm Tô Phù Phong thì hắc đã ý thức được nguy hiểm, Tô Phù Phong bại lộ thân phận thì người tiếp theo sẽ là hắc. Những lời của Xi Vưu đã làm hắc dao động.

“Tịnh Vũ tiên quân, thân mình của ta nguyện ý cho người tiếp tục mượn để tu luyện” Tô Phù Phong đoạt lại ý thức, tiến lên đặt tay lên cổ Tịnh Vũ, ra sức quyến rũ. Tịnh Vũ nhú mày, đẩy nàng ra.

“Các người muốn ta làm cái gì?” Tịnh Vũ trên mặt cũng không nhiều ưu tư.

“Đừng nóng vội, khi nào cần dùng tới người, tự nhiên sẽ nói cho người biết”

Thấy Tịnh Vũ đã thỏa hiệp, Tô Phù Phong nghênh ngang rời đi.

“A, ai dùng ai, còn chưa biết được.”

Tịnh Vũ nhìn về hướng Tô Phù Phong rời đi, hàn ý ngập tràn trong mắt, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh.

Nực cười, cho rằng hễ thỏa hiệp vậy sao? Tịnh Vũ hễ dễ dàng bị người ta lợi dụng thế sao? Xi Vưu thì thế nào chứ? Hiện tại bây giờ còn phải ký sinh trên thân người khác mà muốn đoạt tam giới sao? Nằm mơ đi.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Chuyện Xưa Từ Nay Bắt Đầu Ở Nhân Gian

Địa phủ, Diêm Vương dẫn theo một đám Ngưu Đầu Mã Diện cung kính đứng trên cầu Nại Hà.

Cốc Nhiễm thông dong đi về phía đài luân hồi.

Một trăm thế, đều là A Ly ở bên cạnh hắc, lần này hãy để cho hắc ở bên cạnh nàng, bảo hộ nàng cho đến khi nàng nhớ lại tất cả, cho dù không nhớ nổi, hắc cũng sẽ làm cho nàng yêu hắc bởi vì nàng chỉ có thể là A Ly của hắc.

Nếu một kiếp luân hồi vẫn không chiếm được lòng của nàng vậy thì thêm kiếp nữa, kiếp nữa, một trăm kiếp, một ngàn kiếp, cho đến khi nào nàng nguyện ý tha thứ cho hắc, cho đến khi nào nàng nguyện ý yêu hắc lần nữa mới thôi. Hắc muốn cùng nàng ngắm nhìn thiên địa, tiêu dao khoái hoạt.

“Diêm Vương, A Ly đầu thai tại nhân gian trên thân có dấu hiệu gì để bản tôn nhận ra nàng không?” Cốc Nhiễm quay đầu hỏi

Diêm Vương cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói “ khi A Ly đầu thai thì xương quai xanh bị gãy nên sau này chỗ xương quai xanh sẽ có ấn ký.

Cốc Nhiễm gật đầu, vì không thể vi phạm thiên quy nên không thể mang theo trí nhớ khi hạ phàm, vì vậy hắc đã làm phong ấn che lại trí nhớ trước khi hạ phàm. Tuy nhiên khi không ai chú ý tới thì hắc đã âm thầm thi pháp, hạ thần chú trên người, thần chú này sẽ giúp hắc dần dần khôi phục trí nhớ khi ở nhân gian.

Hắn làm như vậy là vì không muốn lại xảy ra bất kỳ sơ suất gì.

“Cung kính đưa Cốc Nhiễm thượng tiên đầu thai!” Diêm Vương hô to, nhìn Cốc Nhiễm nhảy xuống luân hồi đài.

Lúc này đổi lại là hắn đi tìm nàng nhưng hắn nguyện ý, cũng bằng lòng chấp nhận mọi khổ cực.

Nhân gian, biên giới giữa Nguyệt Viêm quốc cùng Vị Ương quốc là Nam Hải, bên cạnh có một tòa Ngũ Hành sơn. Một đêm của mười năm trước nơi này đột nhiên chấn động mạnh, khi mọi người tỉnh lại thì Ngũ Hành sơn đã có dạng như năm ngón tay, trên hòn đá trên đỉnh núi có dán một bái thiếp thật to viết “ám ma ni bát nị hồng”, có lão nhân hiệu chú đạo thuật nói vì trên trời có yêu nghiệt quấy phá nên bị Phật tổ trấn áp tại Ngũ Hành sơn.

Quả nhiên, suốt mười năm qua người ta thường xuyên nghe được trong Ngũ Hành sơn phát ra âm thanh gào thét, tiếng khóc, có người bạo gan muốn đến đó xem thử nhưng có vào mà không có ra, từ đó Ngũ Hành sơn trở thành cấm địa.

Hôm nay, một nam tử trung niên nước da ngăm đen ôm trong lòng một bé gái ba tuổi lén lút đi về phía Ngũ Hành sơn, sau lưng nam nhân là một bà già vừa đi vừa thở hổn hển.

Nam tử trung niên nói “mẹ, chúng ta ném A Ly ở đây đi, không thể đi tiếp nữa, bên trong là nơi tà ma ở a”

Bà già dừng lại, đưa tay lau mồ hôi trên trán, nhìn chung quanh thấy toàn cây cối rậm rạp nói “cũng được, vậy ném ở đây đi, dù sao cũng sẽ không có ai phát hiện ra”

“Cha. . . Cha. . .”

Lúc này bé gái như phát hiện mình sắp bị vứt bỏ cho nên đưa tay ôm chặt cổ nam tử trung niên.

“Đứa nhỏ, người cũng đừng trách cha độc ác, chúng ta không dám lưu người lại, người chính là yêu nghiệt, như vậy có thể tự sinh tự diệt trong núi, trăm ngàn lần đừng hận chúng ta”. Nam tử trung niên thở dài liên tục, hẳn chỉ là một ngư dân, dựa vào nghề đánh cá mà kiếm sống qua ngày, không có tiền cưới vợ, năm trước hẳn ra biển cứu được một nữ nhân đang mang thai, theo lời nữ nhân này là nàng theo trượng phu đi buôn bán chẳng may vô ý mà rơi xuống biển, sau này nữ nhân này vì báo ân mà gả cho hẳn.

Hẳn vốn không cưới nổi vợ nên cũng không để ý chuyện nàng đã mang thai con của người khác, nếu sinh hạ nhi tử sau này giúp hẳn đánh bắt cá thì cũng coi như buôn bán có lời. Nhưng ông trời tựa hồ muốn làm khó hẳn, bụng của nương tử lại không chịu thua kém mà sinh ra nữ nhi. Ngày đứa nhỏ được sinh ra, đàn cá lớn ven biển đột nhiên chết sạch, mà chỗ xương quai xanh của đứa nhỏ lại có cái bớt đỏ tươi. Lúc đó có đạo sĩ đi ngang qua nói đứa nhỏ là yêu nghiệt chuyển thế, muốn làm hại nhân gian, vết bớt ở xương quai xanh của nàng là do kiếp trước tội nghiệt quá sâu, bị dây xích sắt xuyên qua mà lưu lại vết sẹo. Nam tử trung niên sợ tới mức muốn vứt bỏ đứa nhỏ nhưng nương tử hẳn sống chết không chịu, hẳn chán ghét đứa nhỏ nên liền gọi nàng là A Ly như kêu con chó con mèo là a cẩu, a miêu.

Đứa nhỏ ba tuổi, bọn hẳn cũng từng ấy thời gian sống trong sợ hãi, rốt cuộc nhân dịp nương tử hẳn không để ý, mẹ hẳn liền đề nghị đem nữ nhi bỏ trong Ngũ Hành sơn hoang tàn vắng vẻ, mặc nàng tự sinh tự diệt.

Lão bà bà thấy nam tử trung niên động lòng trắc ẩn liền cướp lấy đứa nhỏ ôm vào ngực nói “đây vốn không phải là huyết mạch của chúng ta, nàng còn là yêu nghiệt chuyển thế, không thể giữ lại”

Bé gái như cảm giác được sự chán ghét của bà nội dành cho mình, bĩu môi đưa tay phải lên bóp miệng lão bà. Lão bà bất ngờ nên ăn đau, hung

hăng đem bé gái ném xuống đất

“Ô oa. . . Cha. . . Cha. . . Đau. . .”

Bị ngã trên mặt đất, đứa nhỏ ba tuổi đau đến mức nước mắt nước mũi ào ra, nghiêng ngã lão đảo đứng lên, muốn ôm lấy cha nhưng không ngờ lại bị cha một cước đá văng, rồi hăn xoay người đỡ lão bà đi xuống núi.

Nhìn theo bóng dáng cha và bà nội rời đi, A Ly khóc to hơn, thanh âm làm kinh động tới chim chóc trong rừng, có mấy con sói nhô đầu ra, nhìn thấy A Ly thì thè lưỡi tiếng tới, chuẩn bị thưởng thức bữa ăn ngon.

“Ô oa...” A Ly thấy mấy con sói tiến gần mình càng khóc lớn tiếng hơn.

Tôn Ngộ Không vốn đang ngủ say sau mấy bụi cỏ rậm rạp bị tiếng khóc của A Ly đánh thức, không kiên nhẫn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một bé gái đang khóc, mấy con sói cũng nhìn chăm chăm Tôn Ngộ Không, rõ ràng là có chút sợ hăn nhưng cũng không cưỡng được miếng mồi ngon trước mắt, nên vẫn tiến tới.

Đột nhiên, bé gái ngừng khóc, chớp đôi mắt to tròn còn lưng tròn nước mắt nhìn Tôn Ngộ Không, tựa hồ như con khỉ bị đè dưới núi chỉ còn chừa cái đầu nhìn rất thú vị, nhếch môi cười rộ lên thành tiếng, rồi đi thẳng về phía Tôn Ngộ Không, hoàn toàn bỏ qua mấy con sói đang muốn ăn thịt nàng.

Tôn Ngộ Không đưa mắt đánh giá A Ly đang đi về phía hăn, từ lúc hăn bị nhốt dưới Ngũ Hành sơn đến nay đã mười năm, chỉ có giao tiếp với cầm thú, rất không thú vị, bây giờ có bé con này làm bạn chắc có thể giúp hăn giải buồn, ngày tháng không còn tịch mịch nữa, vì thế quát to với mấy con sói

“Uy, bé gái này ta muốn, cắt ngay”

Mấy con sói ngừng bước, gầm nhẹ, tựa hồ như bị Tôn Ngộ Không kích thích ý chí chiến đấu, không chịu rời khỏi mà còn vây quanh A Ly chờ đợi.

“Hừ, ta đâu không lại Như Lai Phật tổ, chẳng lẽ cũng thua luôn mấy con thú như các ngươi sao?” Tôn Ngộ Không bực mình lên tiếng, nói xong đã triệu hồi Định Hải thần châm trong lỗ tai ra.

Định Hải thần châm bay về phía bầy sói đánh tới tấp, khiến cho chúng phải cụp đuôi bỏ chạy.

“Rùa rùa...Hảo a...thật lợi hại” A Ly vỗ hai tay hướng về phía Tôn Ngộ Không la to, giọng nói còn bập bẹ, lỗ mũi còn chảy nước.

A Ly đã thấy rùa biển khi cha nàng đánh cá bắt được, giống như bộ dáng Tôn Ngộ Không lúc này bị đè dưới núi đá chỉ lộ ra cái đầu, nhưng mà đầu của rùa biển này lại có lông, làm cho A Ly ba tuổi cho rằng rùa biển có lông mới lợi hại.

Tôn Ngộ Không mặt nhăn thành một đoàn, hăn nhìn chỗ nào mà giống rùa chứ, đúng là con nít không biết gì.

“Tiểu thí hài! Ta không phải rùa, ta là Mỹ Hầu vương Tôn Ngộ Không của Hoa Quả sơn, Thủy Liên động, ngươi nhìn cho kỹ a”

Thật là, nhớ ngày đó hăn cùng A Ly đại náo thiên cung uy vũ biết bao. Ai ngờ Như Lai Phật Tổ, lão hòa thượng giáo hoát kia, nói là cùng hăn đánh đố, nếu hăn có thể bay thoát bàn tay của lão thì hăn muốn gì cũng được. Hừ tay của Như Lai Phật Tổ thì có bao lớn chứ? Hăn nhích mình một cái là đã vượt xa mười vạn tám ngàn dặm rồi, cho nên đánh cuộc thì đánh cuộc. Không ngờ Như Lai Phật Tổ giở trò, khi hăn đang bay thì liền lật bàn tay lại, đem hăn giam dưới Ngũ Hành sơn. Ngũ Hành sơn không phải là một ngọn núi bình thường, mà do năm loại nguyên tố Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ trong thiên địa vạn vật cấu thành nên, cho dù hăn làm cách nào cũng không thoát khỏi, đành chịu giam ở đây. Nháy mắt mà đã mười năm.

Nay lại bị một tiểu thí hài ba tuổi chế ngạo thành một con rùa biển, thật tức chết hần mà.

A Ly nghe rùa biển gọi nàng là tiểu thí hài thì không vui, tiến tới nhéo chặt lỗ tai của Tôn Ngộ Không nói “ không phải là trẻ con, là A..A Ly”

“A Ly?” Tôn Ngộ Không sững sốt, đứa nhỏ này cũng gọi là A Ly, làm cho hần không khỏi nhớ tới A Ly đã từng quen biết, lúc đó hần bị Như Lai Phật Tổ lừa đi, chưa kịp cứu nàng, không biết hiện giờ nàng thế nào rồi, còn sống hay đã chết.

“Đây chính là duyên phận , người cũng gọi A Ly.” Tôn Ngộ Không nhìn đứa nhỏ trước mặt, cảm thấy có hảo cảm thêm mấy phần.

“Quy quy. . . Đói. . . rất đói...” A Ly vừa rồi còn kiêu ngạo giờ đã ôm bụng, vẻ mặt chờ mong nhìn Tôn Ngộ Không.

“Ta cũng đói bụng. . .” Tôn Ngộ Không vẻ mặt uể oải, vấn đề này thật là đau đầu, hần bị giam dưới chân núi nên hoạt động hết sức giới hạn, nếu khát thì phải chờ trời mưa mà uống, đói thì ăn cỏ dại bên cạnh, hần tự lo cho mình còn khó, làm sao có thể nuôi sống một đứa nhỏ?

Đang lúc Tôn Ngộ Không buồn rầu thì chợt nhớ có thể tìm sơn thần của Ngũ Hành sơn để nhờ hỗ trợ.

“ Sơn thần, sơn thần, mau ra đây đi” Tôn Ngộ Không dùng niệm lực khiến cho Định Hải thần chầm nện thành thạch xuống đất.

“Ồn chết a! Tôn Ngộ Không, người lại bày trò gì nữa đây?” một nam nhân ốm tong teo đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt xanh tái, trong tay còn cầm hồ lô rượu, toàn thân nồng nặc mùi rượu, đây chính là sơn thần của Ngũ Hành sơn, tên gọi Ngũ Hành.

“Ta có việc tìm người.” Tôn Ngộ Không cau mũi ghét bỏ mùi rượu trên người Ngũ Hành. Ngũ Hành này cả ngày không có việc gì làm, chỉ biết uống rượu, từ lúc Tôn Ngộ Không bị giam dưới núi Ngũ Hành sơn thì hẳn phụ trách canh giữ Tôn Ngộ Không.

Ngũ Hành giấu hồ lô rượu ra sau lưng, cảnh giác nói “ người đừng có ý đồ với rượu của ta có được không, ta vất vả lắm mới hái được chút thảo dược lên trấn bán đổi lấy bạc mà mua rượu, một mình ta uống còn chưa đủ a”

Ngũ Hành miễn cảm như vậy cũng không phải không có nguyên nhân, Tôn Ngộ Không cũng là một kẻ mê rượu, thường xuyên thừa dịp hẳn không để ý mà cướp rượu của hẳn. Hẳn chỉ là một sơn thần nho nhỏ, bình thường phải dựa vào việc bán thảo dược hay trái cây mới kiếm được chút đỉnh tiền, chỉ đủ mua được chút rượu cho mình hẳn uống.

Ngũ Hành đột nhiên thấy hai tay trống rỗng, hồ lô giấu sau lưng đã bị A Ly cướp đi

“Ở đâu ra một đứa nhỏ vậy? Ngũ Hành phát hiện ra A Ly thì cả kinh la to.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Lão Bản, Cho Mười Xâu

Tôn Ngộ Không và Ngũ Hành nhìn một màn trước mắt mà há hốc mồm

“Cô lỗ ——” cảm thấy khát nên A Ly liền ngửa đầu uống hết rượu trong hồ lô, một giọt cũng không rơi ra ngoài.

Hai người bị hành động của A Ly làm cho ngây ngốc. Tiều hài tử ba tuổi lại uống rượu, hơn nữa thần thái của nàng rất thanh tỉnh, hoàn toàn không có dấu hiệu bị say.

“A a! trả lại rượu cho ta” Ngũ Hành rống lên, rượu của hã a, hã cực khổ lắm mới mua về được, thế nhưng lại bị tiểu thí hài này uống sạch.

“Còn. . . Còn muốn. . .”

Ngũ Hành đang tính đánh A Ly thì đã thấy nàng ôm chân hã, giơ hồ lô về phía hã, ngẩng đầu mỉm cười, vẻ mặt ngây thơ, thanh âm non nớt khiến người ta mềm lòng, tựa như mưa xuân nháy mắt đã dập tắt lửa giận của hã.

“Nàng là đứa nhỏ mà ta thu dưỡng, gọi là a Ly” Tôn Ngộ Không cố nhịn cười, hướng về phía Ngũ Hành giới thiệu.

“Người tự lo cho thân mình còn khó, bây giờ còn muốn thu dưỡng đứa nhỏ?” Ngũ Hành nhìn A Ly rồi lại nhìn Tôn Ngộ Không, khó hiểu lắc đầu. Tôn Ngộ Không bất hảo khi nào lại trở nên thiện lương như vậy?

“Không phải còn có người sao” Tôn Ngộ Không cười đến nịnh nọt, trong lòng lại âm thầm nói thầm nếu không phải ta đang bị giam thì cần nhờ tới người sao?

“Không có khả năng!” Ngũ Hành không chút do dự cự tuyệt . Hắn là một sơn thần hào hoa phong nhã, cũng chính là quý tộc độc thân làm sao có thể mang theo đứa nhỏ bên cạnh, như vậy thì sau này hắn sao có thể cưới được vợ?

Tôn Ngộ Không sốt ruột nhe răng nói

“Người không phải thần tiên sao? Thần tiên là phải phổ độ chúng sinh a”

“Không thể!” Ngũ Hành vẫn không thay đổi ý kiến.

“Người chẳng phải còn chưa có vợ sao, chi bằng nuôi nàng lớn rồi cưới luôn a”

“Không cần!”

Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Tôn Ngộ Không rất cuộc không nhịn được nữa, giơ cao Định Hải thần châm hướng Ngũ Hành mà đánh tới tấp.

“A —— “

Tiếng kêu rên thảm thiết của Ngũ Hành vang vọng khắp Ngũ Hành sơn.

Nửa giờ sau, Ngũ Hành mặt mày xanh mét không tỉnh nguyện cõng A Ly vào núi tìm trái cây, còn A Ly cầm Định Hải thần châm thu nhỏ bằng nhánh cây, vô cùng vui vẻ nằm trên lưng Ngũ Hành.

Ngũ Hành vẻ mặt cầu xin, nếu không phải vì đánh không lại Tôn Ngộ Không thì còn lâu hắn mới đáp ứng nuôi tiểu thí hài này.

“A, oa nhi thật đáng yêu”

“Ngũ Hành, sao ngươi lại mang theo một đứa nhỏ?”

“Mau để chúng ta nhìn một chút”

Dọc đường đi rất nhiều yêu quái hiện thân, vây quanh A Ly đánh giá, Ngũ Hành sơn vốn hoang vắng không người hương khói tự nhiên lại xuất hiện một đứa nhỏ, hơn nữa sơn thần còn tự công nàng, thật ngạc nhiên.

Lại thêm nửa giờ nữa, A Ly cố quái đã kết bạn với bọn yêu quái, quăng Ngũ Hành sang một bên. Ngũ Hành rất buồn bực, cảm giác A Ly không phải là oa nhi ba tuổi mà chính là người thành tinh, bất quá cũng tốt vì nàng không cần hẳn công đi tìm trái cây, nhớ yêu quái hiểu khách không cần nói đã tự đem lương thực ra mời A Ly.

Từ đó, chúng sinh trên Ngũ Hành sơn đều nhận trách nhiệm nuôi nấng A Ly, mà A ly dưới sự chăm sóc của các yêu tinh cũng dần trưởng thành.

Mười năm sau. Ngũ Hành trấn, biên giới của Nguyệt Viêm quốc và Vị Ương quốc.

Hôm nay là phiên họp chợ nên Ngũ Hành trấn đường xá náo nhiệt vô cùng, đủ loại âm thanh rao bán hàng hóa, biểu diễn tạp kỹ kiếm tiền...dọc hai bên là những quầy hàng đa dạng.

Trong đám người tất bật có một bạch y nữ tử, trên vai mang gùi trúc, bên trong có đựng một ít thảo dược.

Nữ tử này khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, dung mạo xinh đẹp, quần áo tinh tươm, mái tóc dài tới thắt lưng rung động theo từng bước chân của nàng.

Sau lưng nữ tử có một nam nhân mặc hắc y bám theo, ánh mắt của hắn luôn dán vào người nàng, thấy nàng hết nhìn đông lại sang tay thì không khỏi nhú mày nói

“A Ly, người đừng chạy nhanh như vậy, nhiều người, đụng vào người liền không tốt !”

A Ly làm gì nghe lọt tai, khó có lúc được Ngũ Hành đồng ý mang nàng xuống núi, lại đúng lúc trong trấn hợp chợ, cho nên nàng rất hiếu kỳ, hận không đủ thời gian để nhìn cho đã.

Ngũ Hành thấy A Ly hưng phấn như vậy cũng không nhẫn tâm ngăn cản nàng, tiến lên đỡ lấy gùi trúc trên vai nàng nói

“Như vậy đi, ta đi bán thảo dược, sau đó sẽ mua ít rượu, người cứ đi dạo đi, trước khi mặt trời xuống núi thì chúng ta gặp nhau dưới chân Ngũ Hành sơn”

Nhìn sắc trời, lúc này đang giữa trưa, còn khoảng một canh giờ nữa mặt trời mới xuống núi, như vậy cũng đủ cho A Ly đi dạo.

“Đã biết, người mau đi đi” A Ly thúc giục Ngũ Hành, không quên lấy mấy khối bạc vụn từ trong túi hảnh.

Đi ra ngoài mà không mua thứ gì về thì thật là xấu hổ nha. Vợ chồng lang yêu vừa mới sinh con, khi nàng xuống núi, sói cha còn dặn nàng phải mang lễ vật về cho sói con, Tôn Ngộ Không cũng dặn nàng mang thứ gì ăn ngon về cho hảnh. Mấy chuyện này thứ nào cũng cần tiền a, mà trong núi chỉ có Ngũ Hành là có tiền, coi như là mượn tạm của hảnh đi.

Ngũ Hành trừng mắt nhìn A Ly, ra vẻ muốn cướp lại bạc thì A Ly đã lui ra sau một bước, đột ngột ngồi bệt xuống, bấu môi khóc

“Ô ô. . . Thúc thúc người hảo phá hư! Tiền tiêu vật của người ta cũng muốn cướp để mua rượu uống...ô ô...”

“Có ai làm chủ cho ta a, thúc thúc ta là trứng thối, thừa dịp không có cha mẹ ta ở đây liền muốn cướp tiền của ta để mua rượu uống”

Mọi người dừng chân, thấy Ngũ Hành còn chưa kịp thu tay lại, lại thấy đứa nhỏ ngồi khóc trên đất liền lên tiếng chỉ trích

“Tiểu tử, tuổi còn nhỏ mà là sâu rọu a”

“Cướp tiền của đứa nhỏ, thật không biết xấu hổ”

...

Ngũ Hành rút rút khóe miệng, hít sâu một hơi. Rốt cuộc là ai cướp tiền ai? Rõ ràng là A Ly cướp tiền của hắn a. Nàng lại chơi trò ác nhân cáo trạng trước. Thôi, hắn cũng không thèm so đo với tiểu hài tử, Ngũ Hành liền bỏ của chạy lấy người.

Thấy Ngũ Hành bỏ đi, A Ly đắc ý đứng lên, tiếp tục dạo chợ

A Ly mới đi được mấy bước liền bị mấy sâu mút quả ở cách đó không xa hấp dẫn. Nàng nhớ, năm trước Ngũ Hành ra trấn trở về có mang cho nàng hai sâu, vị chua chua ngọt ăn thật ngon, mà bên ngoài còn phết một lớp mật ong vàng ươm, nhìn rất hấp dẫn. Nàng phải mang mấy sâu về cho bọn sói con ăn mới được.

Người ăn hàng nhìn thấy mỹ thực thì không còn chút lý trí, càng không để ý chung quanh mình sẽ xảy ra tình huống gì.

Cho nên, nàng không để ý đến xe ngựa đang phóng như bay về phía nàng, người đi đường thấy xe ngựa chạy nhanh như thế liền nhanh chóng tản ra hai bên để tránh né, đường sá đang chật chội bỗng trở nên rộng rãi. Chỉ có A Ly trong mắt chỉ là sâu mút quả nên vẫn không dừng bước, thẳng tiến hướng xe ngựa mà đi.

“Cẩn thận a!”

Người đi đường kinh hô, ngay lúc bọn họ cho rằng thảm kịch sắp xảy ra thì thấy A Ly trong nháy mắt co chân đá thẳng vào bụng con ngựa. Đúng, là đá, nhìn như là đá một viên đá nhỏ bên đường nhưng thật ra lực đạo rất mạnh, làm cho con ngựa cường tráng phải kêu đau, hai chân lảo đảo, làm cho con ngựa bên cạnh cũng loạng choạng, kết quả làm xe ngựa bị lật nhào.

Quần chúng há hốc mồm, bọn họ không có nhìn lầm a, một nữ oa nhi mười ba mười bốn tuổi thoát nhìn yếu đuối vô hại nhưng có thể đạp ngã hãn huyết bảo mã nổi tiếng lại làm cho xe ngựa đắt tiền kia ngã nhào, không biết người trong xe ngựa là thần thánh phương nào.

“Có thích khách! Bảo hộ công tử!”

Đi sau xe ngựa là một đám nam nhân cường tráng nhanh chóng rút vũ khí tùy thân vây quanh xe ngựa, mắt lộ hung quang nhìn nữ hài tử vẫn xem như không có chuyện gì mà đi về phía bán nứt quả. Bọn họ cũng không dự đoán được tình huống này, nhìn phản ứng của nữ hài tử kia, bọn họ cứ ngỡ là ảo giác nhưng xe ngựa bị lật nhào lại là sự thật, hãn huyết bảo mã nằm trên đất hí vang cũng là sự thật.

Trong lúc mọi người còn đang tò mò, không biết vị công tử trên xe là ai thì một thân ảnh màu tím đã phá xe ngựa phóng ra.

Khi thân ảnh chạm đất, mọi người nhìn thấy không khỏi líu lười, vị thiếu niên này đẹp không thể tả. Làn da trắng nõn, khuôn mặt thanh tú, hai tay chấp sau lưng ra dáng thành thực, bên hông mang ngọc bội có giá trị xa xỉ, còn có một thanh bội kiếm tinh xảo. Để ý kỹ thì phát hiện đôi mắt của hắn rất kỳ lạ, sáng trong, thỉnh thoảng lại phát ra ánh sáng tím yêu mị.

“Bắt lấy nàng!”

Khóe môi của thiếu niên áo tím khẽ nhúc nhích, ngửi khí tức giận, thanh âm vừa vang lên thì nhóm tùy tùng đang đợi lệnh đã nhanh chóng tiến lên vây lấy A Ly.

Ai ngờ, A Ly giống như không có phát hiện bản thân đang bị nguy hiểm, đưa khối bạc vung cho lão bản bán mút quả nói

“Lão bản, cho mười sáu”

...

Một trận gió lạnh thổi qua.

Lão bản bán mút quả không dám nhận bạc của A Ly mà run rẩy lui ra sau, lui ra sau, sau đó là co giò bỏ chạy.

A Ly nhú mào, đột nhiên xoay người, hai tay chống nạnh, không hài lòng nhìn đại hán cầm đao đứng sau lưng nàng như hổ rình mồi

“Uy, các người làm gì vậy? sao lại dọa lão bản bỏ chạy chứ”

Thì ra nàng vẫn chưa phát hiện tình hình phía sau, còn cho rằng mọi chuyện không liên quan tới mình. Dù sao thì nàng vẫn sống trong núi sâu, không có kết oán thù với ai, lại nghiêm túc tuân thủ luật lệ cho nên cũng không có tranh chấp.

“Làm gì? Người làm lật xe người của ta, lại đá hãn huyết bảo mã của ta bị thương, làm chậm trễ chuyện của ta, người còn hỏi muốn làm gì sao?”

Thiếu niên áo tím vừa nói vừa đi về phía A Ly, lúc này mọi người mới phát hiện thiếu niên chỉ nói theo cảm tính. Hắn hoàn toàn dựa vào cảm giác và thính lực mà bước đi, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, chưa từng liếc qua, xem ra có liên quan tới cặp mắt quái dị của hắn.

A Ly nghe vậy mới nhìn đồng hồ hỗn độn trên đường rồi bừng tỉnh đại ngộ mà âm thầm kêu khổ. Vừa rồi toàn bộ tâm trí đều đặt vào mấy sáu mút quả, không để ý chung quanh, chỉ cảm thấy có một vật to lớn xông về phía nàng nên theo bản năng nàng nhắc chân đá, vốn chỉ muốn vật nọ chuyển vị trí,

không ngờ nàng không khống chế lực đạo nên làm ngựa của người ta té nhào.

Đúng lúc này, con ngựa vừa bị nàng đá trúng kêu lên một tiếng thảm thiết rồi tắt thở.

A Ly thè lưỡi. Nàng thề, nàng không phải cố ý ! Đều do Ngũ Hành cùng Tôn Ngộ Không, không có việc gì lại dạy nàng cái gì là tiên pháp thần lực, bây giờ thì hay rồi, gặp rắc rối rồi.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Theo Ta Đi Một Chuyến

Ngũ Hành trấn phiên chợ nào cũng náo nhiệt nhưng hôm nay đặc biệt náo nhiệt hơn mọi lần. Một nữ hài bạch y đá ngã một chiếc xe ngựa hoa lệ, mà từ trong xe ngựa hoa lệ lại xuất hiện một thiếu niên mặc áo tím, giờ thì hai người đang tranh chấp với nhau.

A Ly lúc này ý thức mình đã làm sai, hơn nữa mứt quả cũng không thể ăn được nữa rồi, liền thay đổi thái độ, vội vàng hướng tử y thiếu niên giải thích, tùy tùng bên cạnh cho rằng nàng sẽ gây bất lợi cho hãn nên không hện mà cùng kẻ đao kiếm trên cổ A Ly.

“Ô oa! Các người ăn hiếp người! Ăn hiếp tiểu nữ tử vô tội, các người rất đáng ghét” A Ly bĩu môi, chuẩn bị giở trò.

Ai ngờ tử y thiếu niên không dễ bị nàng lừa, gằn giọng nói “câm miệng”

A Ly cứng họng, căm giận nhìn tử y thiếu niên, hai mắt trừng lại hãn, nhất thời ngây ngẩn cả người. Hai tròng mắt của hãn như có ma lực khiến nàng cảm thấy hô hấp khó khăn, trong lòng dâng lên cảm giác chua xót kỳ lạ. Vì sao nàng nhìn thấy hai mắt của hãn thì lại khó chịu.

Thừa dịp A Ly còn đang ngây ngẩn, tùy tùng đã trói quặt hai tay nàng ra sau, có tên tùy tùng thông minh lập tức đến trạm dịch gần đó mua lại một chiếc xe ngựa.

“Công tử, sắc trời không còn sớm, chúng ta mau đi đi” tùy tùng khom người nhắc nhở tử y thiếu niên, dìu hãn lên xe ngựa.

A Ly lại nhân dịp tử y thiếu niên không có phòng bị với nàng, vội vàng né tránh mấy đôi tay đang kiềm chế, nhanh chân bỏ chạy. Nàng cho rằng mình có thể thuận lợi chạy trốn, không ngờ một đạo kinh phong đã từ sau đánh tới, mà hai tay nàng đã bị dây thừng trói chặt nên không có cách gì tiếp chiêu, đành phải lắc mình né tránh. Né tránh xong nàng mới nhìn thấy tử y thiếu niên không biết từ khi nào đã rời khỏi xe ngựa đến bên cạnh nàng.

Đạo kinh phong sét đánh bưng tai ụp tới, suýt chút nữa là nàng đã trốn không thoát, chưa bao giờ nàng thấy ai ra chiêu thần tốc như thế nên trong lòng bắt đầu có chút cảnh giác với tử y thiếu niên.

“Vị mỹ thiếu niên này, ta rất muốn bồi thường cho ngươi, nhưng mà ta không có tiền, ngươi có trói ta lại thì ta cũng không có cách đền hân huyết bảo mã cho ngươi nha....” A Ly nước mắt lưng tròng, biểu tình ra vẻ thành khẩn vô tội.

Tử Y thiếu niên khóe môi tựa tiểu phi tiểu trầm mặc không lên tiếng, ngay lúc A Ly tưởng hắn đã mềm lòng thì đột nhiên hắn mở miệng như hắt nước lạnh vào mặt người ta

“Chỉ có mấy con ngựa, ta cũng không tính bắt ngươi bồi thường, nhưng thấy ngươi đã biết mình sai, còn ăn năn hối lỗi, ta cũng không nhẫn tâm để ngươi sau này lương tâm bất an, vừa lúc ta có việc cần xử lý, cần ngươi hỗ trợ, coi như là ngươi chuộc lỗi”

“Cho nên. . . Theo ta đi một chuyến. . .”

Hỗ trợ? A Ly chợt cảm thấy có cảm giác không tốt

Có trời mới tin được lời của ngươi, cần người ta hỗ trợ mà trói người ta lại sao? Yêu quái trên Ngũ Hành sơn nói thế giới bên ngoài rất phức tạp, lòng người rất khó lường, nữ hài tử không hiểu thế sự như nàng càng rất dễ

bị lừa. Nàng còn nghe nói, người ta sẽ bắt cóc những nữ hài tử lẻ loi để bán cho thanh lâu...chậc chậc...nàng không dám tưởng tượng tiếp a.

Tử Y thiếu niên phát hiện A Ly đang di chuyển, biết nàng lại định chạy trốn, liền không khách khí rút bội kiếm bên hông xe, phi thân đâm về phía A Ly. Trước mắt bao nhiêu người, A Ly không thể dùng pháp thuật, đành phải dùng công phu mèo quào tiếp chiêu.

Đánh không lại tử y thiếu niên, A Ly cắn răng, quyết định xông ra ngoài, tung một cước vừa đá bay hân huyết bảo mã ra, giữ được mạng là quan trọng nhất.

Nhưng...nàng mới theo Ngũ Hành học ngự phong chú có một chút, nên khi nàng cho rằng cát bay đá chạy sẽ giúp nàng che giấu hành tung thì không có gì xảy ra cả.

Học nghệ không tinh a học nghệ không tinh a! ai biểu ngày thường không chịu chăm chỉ luyện tập, thời khắc quan trọng mới nhận ra cần thiết thì đã muộn rồi a. A Ly thầm bực bản thân.

Biết A Ly thi pháp thất bại, Tử Y thiếu niên hí hùa mắt hẹp dài, rút kiếm, thấp giọng niệm một câu, kiếm kia tựa như mọc cánh bay về phía A Ly, khi đến trước mặt nàng thì hóa thành sáu đạo ảo ảnh đâm tới.

“Ngự kiếm thuật? thì ra ngươi mới là tay chuyên nghiệp a” A Ly kinh ngạc kêu lên, ngự kiếm thuật là tiên pháp bậc nhất, thuộc về kiếm tông, là chiêu thức đặc ý của Thục Sơn phái, càng luyện thành thực thì ảo ảnh càng nhiều, mà tử y thiếu niên mới phóng ra sáu ảo ảnh, xem ra là học chưa bao lâu nhưng để đối phó với một tay mơ như nàng thì dư sức qua cầu.

Chốc lát A Ly đã bại trận, suýt chút nữa đã bị trúng kiếm nhưng tới thời khắc mấu chốt thì tử y thiếu niên đã thu kiếm lại, tự tay áp giải nàng đến bên xe ngựa, giao cho tùy tùng.

“Mang theo.” Tử Y thiếu niên nói xong, liền nhảy lên xe ngựa, buông mình xuống.

“Uy uy! Thả ta ra, ai nha, thiếu nữ nhà lành bị cướp a” A Ly giãy dụa, nhưng vẫn bị mấy tên tùy tùng xô đẩy đi sau xe ngựa.

Mọi người thấy tử y thiếu niên bộ dáng kiêu ngạo như thế, khẳng định là lai lịch không nhỏ nên không dám lên tiếng nói giúp A Ly, mà nàng đúng là đã hủy xe của người ta, cho nên người ta muốn truy cứu cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

A Ly vẻ mặt cầu xin đi bộ theo sau xe ngựa, trong lòng luôn nghĩ tới miếng quả nòng chưa được ăn.

Ô ô. . . Ngũ Hành người là thúc thúc không có lương tâm, khẳng định là đã tới tửu quán uống rượu, không chịu tới cứu ta”

“Uy! Người tốt cuộc muốn làm gì ta?” A Ly tức giận hướng xe ngựa la to.

...

Trong xe ngựa không hề phát ra tiếng động.

A Ly tiếp tục kêu:

“Ta nói trước, ấy chuyện thương thiên hại lý ta sẽ không làm”

“Người tốt xấu gì cũng phải lên tiếng đi chứ, cho dù chết ta cũng muốn biết rõ ràng a”

Trong xe ngựa, Tử Y thiếu niên nhắm hai mắt nghỉ ngơi, nghe âm thanh ồn ào của A Ly thì mí mắt run rẩy nhưng vẫn không để ý tới nàng.

“Công tử, nữ nhân này lai lịch không rõ, lại có pháp lực, mang theo bên cạnh e rằng không ổn a” trong xe còn có một nam tử trung niên, tay cầm quạt, khí chất nho nhã.

“Tần thái phó, ta hiểu bản khoản của người nhưng người đừng quên nơi này là đất của Nguyệt Viêm quốc, chúng ta không thể ngang nhiên giết người ở đây” tử y thiếu niên vẫn không mở mắt đáp.

Trung niên nam tử được gọi là Tần thái phó gật đầu, hình như nhận ra vấn đề “ thần hạ hiểu, công tử muốn đến nơi không có người sẽ giải quyết nàng?”

Tử Y thiếu niên khoát tay, lưỡi mở miệng: “Không, trước tiên không giết nàng.”

“Nga?” Tần thái phó vẻ mặt không hiểu.

“Mặc kệ nàng có phải là thích khách hay không, tóm lại chúng ta không thể trên địa bàn Nguyệt Viêm quốc để người ta thấy chúng ta giết nàng, để tránh những phiền toái không đáng có, lại không thể thả nàng nên chỉ có thể mang nàng bên cạnh để giám sát”

Tần thái phó lại gật đầu đồng ý.

“Hơn nữa, Ngũ Hành sơn rất nhiều yêu ma quỷ quái, yêu nghiệt hai mươi năm trước đại náo thiên cung cũng bị trấn áp dưới Ngũ Hành sơn, lần này chúng ta vào núi nhưng lại không quen hoàn cảnh trong đó, e là sẽ có bất trắc, mà nữ nhân kia lại là người địa phương, có chút pháp lực, chúng ta sẽ dùng nàng để mở đường, mang chúng ta vào núi. Nếu có tình huống bất trắc gì, có thể dùng nàng làm bia, dù sao thì nàng cũng phải chết”

Tử Y thiếu niên không nói nữa, hai mắt nhắm lại, hô hấp đều, tựa hồ như xem việc mạo hiểm sắp tới như là một cuộc du sơn ngoạn thủy mà thôi.

Tần thái phó không khỏi nhìn chăm chăm thiếu niên sững sờ, hắn không thể không thừa nhận thiếu niên mới mười ba tuổi này thật kỳ lạ, tuy rằng hắn có một đôi mắt khác hẳn người thường, không nhìn thấy mọi vật nhưng ông trời cũng rất công bằng, làm cho hắn hiểu thấu mọi chuyện, ban cho hắn một trí tuệ hơn người. Hắn là kỳ tài khó gặp, càng khó hơn là hắn có dã tâm, tự tin, hiểu được ẩn nhẫn, thu phóng tự nhiên đó cũng là nguyên nhân hắn đi theo thiếu niên này.

Chương 84: Người Có Quen Một Người Tên Cốc Nhiễm

Bên dưới Ngũ Hành sơn, một đám người không rõ lai lịch đang di chuyển.

A Ly lầm lũi bước đi, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn tử y thiếu niên, thì ra bọn hăn muốn đi vào Ngũ Hành sơn, lại kiêng kỵ yêu quái trong núi nên bắt nàng đi trước mở đường.

A Ly không khỏi cười thầm trong lòng, bọn hăn thật khéo chọn địa điểm, mặc kệ bọn hăn vào Ngũ Hành sơn có mục đích gì thì đây chính là địa bàn của nàng a.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt trời sắp lặn, ráng mây phía cuối chân trời đỏ ối một màu, cũng là thời điểm nàng và Ngũ Hành hẹn gặp, cho nên nàng thả chậm cước bộ, kéo dài thời gian.

“Uy, vị công tử này, Ngũ Hành sơn hoang toàn vắng vẻ, yêu quái hoành hành, người vào đó để làm gì?” A Ly dừng bước, quay đầu hỏi tử y thiếu niên

“Ta vì sao phải nói với người?” tử y thiếu niên nhướng mi, hất cằm ý bảo A Ly tiếp tục đi.

“Cắt, không muốn nói thì thôi, nhưng ta tốt bụng nhắc nhở người một câu, bên trong yêu quái gì cũng có, đừng vội đi tìm cái chết” A Ly khinh thường nhưng lời nói của nàng cũng có chút khoa trương, yêu quái trong Ngũ Hành sơn không ăn thịt người, bọn họ đều mong muốn đắc đạo thành tiên nên ở trong núi tự cung tự cấp, chờ đến lúc độ kiếp.

“Ân, đa tạ.” tử y thiếu niên gật đầu, thấy A Ly không đi, nhú màu, nghiêng đầu ý bảo tùy tùng đẩy nàng đi.

“Đừng đẩy ta, đừng đẩy ta! Chậm một chút” A Ly giãy dụa, hai mắt liếc về phía trước, Ngũ Hành hai tay ôm mấy bầu rượu, trên cổ còn đeo lủng lẳng mấy bao thức ăn vặt, thanh thoi đi về phía bên này.

Mọi người theo ánh mắt của A Ly thì thấy có người đang đi tới liền lập tức vây quanh tử y thiếu niên, sợ người tới gây bất lợi cho hắn.

Tới gần, Ngũ Hành mới thấy phía trước có một đám người chặn đường, làm cho đường núi vốn đã nhỏ hẹp liền không còn lối đi

“Phiền toái nhường một chút a.” Ngũ Hành thấy bọn họ không chịu nhường đường liền lễ phép nhắc nhở.

Lúc này, Tần thái phó từ trong đám người đi ra, hướng Ngũ Hành ôm quyền nói

“Vị công tử này, bên trong Ngũ Hành sơn nguy hiểm trùng trùng, mà người lại lẻ loi một mình ở đây, có việc phải lên núi sao?”

“Ân. . . Đạp thanh, đạp thanh!” Ngũ Hành tìm cố, Ngũ Hành sơn đúng là không có người sinh sống, thỉnh thoảng có mấy kẻ bạo gan tiến vào đều bị lũ yêu quái nghịch ngợm dọa bỏ chạy, cho nên Ngũ Hành sơn trở thành cấm địa.

“Đạp thanh? Trời đã tối, công tử còn có nhã hứng vào núi?” Tần thái phó ngạc nhiên hỏi.

Ngũ Hành ghen lời, không đúng a, vì sao bọn hắn lại nghi ngờ hắn? vậy bọn họ đến Ngũ Hành sơn làm gì?

Bỗng nhiên, Ngũ Hành phát hiện trong đám người có người đang nháy mắt ra hiệu với hắn, nhìn kỹ thì thấy hóa ra là A Ly.

“A Ly! Là người mang người đến sao?” Ngũ Hành buột miệng hỏi liền thấy A Ly trừng mắt nhìn hắn.

A Ly? Tử Y thiếu niên nghe vậy sửng sốt, trong lòng lặp lại cái tên này, mà hắn cũng cảm giác đã từng nghe tới cái tên A Ly ...

“Không phải ta mang bọn hắn đến, là bọn hắn mang ta đến. . .” A Ly thấy Ngũ Hành có vẻ không hài lòng liền lên tiếng giải thích.

Ngũ Hành cảm thấy không thích hợp, chăm chú nhìn lại mới phát hiện A Ly bị trói. Thật là to gan mà, dám ăn hiếp đứa nhỏ nhà hắn. Chờ khi Ngũ Hành chuẩn bị lên tiếng hỏi thì đã cảm thấy một cổ lực đạo kéo lấy, có người đoạt bình rượu trong tay hắn rồi đem hai tay hắn trói quặt ra sau y chang A Ly.

A Ly thấy Ngũ Hành muốn phát tác liền kề sát vào tai hắn nói nhỏ “bình tĩnh, bình tĩnh, người không thể dọa nạt phạm nhân...”

Ngũ Hành là sơn thần, không thể tùy tâm sở dục dọa phạm nhân như nàng, Ngũ Hành phải tuân thủ thiên quy, không thể tùy ý thi pháp trước mặt phạm nhân hay để lộ chân thân, càng không thể sát sinh. Cho nên nàng phải nhắc nhở hắn.

“Xem ra vị công tử này cùng cô nương A Ly có liên quan tới Ngũ Hành sơn” Tần thái phó đến bên cạnh tử y thiếu niên nói nhỏ, dường như A Ly và nam nhân trung niên kia ở trong núi

Tử Y thiếu niên gật đầu nói

“A Ly cô nương, làm phiền người cùng vị công tử này mang chúng ta vào núi.”

“Không! “ A Ly lắc đầu, nàng sẽ không tùy tiện dẫn người vào núi, cuộc sống an tĩnh trong núi không thể bị phàm nhân quấy nhiễu, tuy rằng nàng cũng là một phàm nhân nhưng nàng là ngoại lệ vì nàng dựa vào khả năng ăn nói cùng kiên trì không ngừng làm cảm hoá đám yêu quái trong núi, khiến cho bọn họ dốc lòng tu tiên, cho nên Ngũ Hành mới đặc chuẩn cho nàng trở thành một phần tử của Ngũ Hành sơn.

Phải biết rằng, làm sơn thần, chỉ cần yêu quái ở núi do hấn phụ trách đắc đạo thành tiên, hấn sẽ được thiên giới khen ngợi, tích lũy công đức, đạt đến hạn mức thì tiên giai của hấn sẽ được tăng lên, cho nên Ngũ Hành nhiệt liệt ủng hộ đám yêu tinh tu tiên, đương nhiên sẽ không muốn người ngoài vào quấy rầy bọn họ.

Tử Y thiếu niên hít sâu một hơi, rút kiếm ra khỏi vỏ, mũi kiếm chia vào cầm A Ly, mắt lại nhìn Ngũ Hành.

“Vị đại thúc này, nếu người hợp tác thì ta sẽ thả nàng, nếu không ta sẽ giết nàng”

Đại thúc ——

A Ly nhin không được “Phốc xuy” cười thành tiếng, nàng dám khẳng định sắc mặt của Ngũ Hành sẽ rất khó coi. Ngũ Hành nói hấn mới hai ngàn tuổi, tính theo tuổi của thần tiên thì hấn vẫn là một thiếu niên hào hoa phong nhã, cho nên A Ly không thể gọi hấn là thúc thúc. Lúc đó A Ly cũng có chút đồng tình với hấn, nếu hấn làm cho bề ngoài sạch sẽ một chút thì cũng có thể xem là thiếu niên nhưng hấn lại lôi thôi lếch thếch, vì thế tử y thiếu niên gọi hấn đại thúc là xứng đáng.

“Các người đi Ngũ Hành sơn làm gì?” Ngũ Hành cố nén lửa giận trong lòng hỏi

“Nếu người cho ta biết thân phận của các người là gì, có lẽ ta sẽ suy nghĩ nói cho người biết mục đích ta vào Ngũ Hành sơn” tử y thiếu niên nói,

cũng không hạ kiếm xuống.

Thực ra so với thân phận kỳ bí của tử y thiếu niên thì Ngũ Hành càng quan tâm mục đích hãn muốn vào Ngũ Hành sơn hơn.

“Ta và A Ly là hai cha con số khổ sống trong Ngũ Hành sơn, dựa vào việc hái thảo dược trong núi đổi lấy bạc để duy trì cuộc sống”

Ngũ Hành không biết A Ly đã bại lộ pháp lực, cho nên câu chuyện của hãn chẳng có ai tin.

Tử Y thiếu niên gọi lên khốe môi, nói: “Theo ta thấy, các người là yêu quái trong Ngũ Hành sơn phải không?”

“Ôi, Ngũ Hành, đừng phí võ mồm . Tiểu tử này là quý tinh linh a, không gạt được hãn đâu” thực ra là A Ly cố kỵ kiếm của tử y thiếu niên, Ngũ Hành nói quá hăng say, chẳng thêm để ý tới cái mạng nhỏ của nàng còn ở trên tay người ta.

Ngũ Hành khẽ cắn môi, theo bản năng nhìn ánh chiều tà đỏ rực phía chân trời. Sắp tối rồi, thiên binh tuần tra thiên giới chắc sẽ không dễ phát hiện việc hãn ăn hiếp phạm nhân đâu hen?

“Đúng, chúng ta chính là yêu quái, khuyên các người đừng vào núi, bằng không chúng ta sẽ không khách khí”

Nói xong, Ngũ Hành lắc mình, miệng niệm ngự phong chú, trong khoảnh khắc một trận gió lớn nổi lên, cát đá thi nhau tập kích đám người của tử y thiếu niên.

“Công tử cẩn thận!” Tần thái phó dùng tay áo che kín mũi miệng, mắt bị cát dính chặt làm hãn không thể mở ra được, chỉ có thể vội vàng tìm kiếm vị trí của chủ tử.

Trong đám cát đá bay hỗn loạn, tử y thiếu niên thu hồi kiếm yên lặng đứng tại chỗ, khoe miệng gọi lên nụ cười tựa tiểu phi tiểu.

“Hừ! Ta cho ngươi ăn hiếp ta! Cho ngươi ăn hiếp ta! Nơi này là địa bàn của ta, xem ngươi có dám hay không” A Ly giữ bỏ dây thừng trên tay, vội đánh lén về phía tử y thiếu niên.

Ngũ Hành từ trên cao hạ xuống, tiến đến bên cạnh tùy tùng của tử y thiếu niên đoạt lại rượu của hắn.

Thân hình gầy yếu của A Ly chỉ đứng tới cằm tử y thiếu niên, dùng sức không hợp với vóc dáng của nàng đánh vào ngực hắn.

Không ngờ, Tử Y thiếu niên không nhanh không chậm nâng tay lên bắt lấy đôi tay của A Ly, kéo nàng vào lòng hắn, dùng tay còn lại chế trụ đầu của nàng, rồi sau đó... hôn lên môi nàng. Đúng, tử y thiếu niên hôn A Ly.

“Ách. . .” Ngũ Hành sửng sốt, bất khả tư nghị nhìn cảnh tượng trước mắt, đứa nhỏ nhà hắn bị một đứa nhỏ khác cưỡng hôn. Xong rồi, xong rồi, hắn phải ăn nói với Tôn Ngộ Không thế nào, phải giải thích với đám yêu quái ra sao a. Sớm biết như vậy thì đã không mang nàng xuống núi.

A Ly bị hành động đột ngột của tử y thiếu niên làm cho sợ tới mức không dám nhúc nhích, nàng bị cưỡng hôn, ý tứ hàm xúc bá đạo không cho nàng phản kháng, xúc cảm ấm áp, hắn ra sức trần trọc mút lấy cánh môi của nàng, làm cho A Ly cảm thấy hoa mắt, ý thức cũng trở nên phiêu diêu...

Không biết qua bao lâu, đến khi lý trí của A Ly phục hồi thì nàng ra sức đẩy tử y thiếu niên đang ôm chặt nàng, cảm giác như hít thở không thông.

“Ngươi. . . Ngươi. . .” A Ly nhanh mồm nhanh miệng cũng có lúc lắp ba lắp bắp, đôi môi sưng đỏ, hai má cũng hồng tươi.

“Đi! Đi!” Ngũ Hành vội vàng kéo tay A Ly, làm bộ muốn bỏ chạy, hăn sợ nếu cứ tiếp tục thì hăn sẽ nhịn không được mà sát sinh.

“Người có quen một người tên là Cốc Nhiễm?”

Tử Y thiếu niên nâng tay áo xoa xoa khóe môi, hỏi A Ly.

A Ly không khỏi dừng chân, Cốc Nhiễm là ai? Nàng có quen sao?

Ngũ Hành nghe những lời của tử y thiếu niên thì không khỏi hiếu kỳ, Cốc Nhiễm mà thiếu niên này nói là Cốc Nhiễm tiên quân, thượng cổ chi thần của Thiên giới sao?

Bão cát che kín mắt của mọi người, chỉ có tử y thiếu niên vẫn ngạo ngễ đứng trong bão cát, chờ mong A Ly trả lời.

“Không biết.” A Ly kinh ngạc trả lời, cái tên Cốc Nhiễm cũng như đôi mắt của thiếu niên kia, cứ như thần chú ma quái khiến cho lòng nàng chua xót.

“Nga.” Thiếu niên có chút mất mát.

Hăn cảm thấy A Ly và nam nhân tên Cốc Nhiễm trong giấc mộng của hăn có liên hệ gì đó, có lẽ là hăn nghĩ quá nhiều rồi, có thể chỉ là sự trùng hợp, chỉ là một giấc mộng thường xuyên lặp lại thôi mà, cần gì phải nghĩ nhiều.

Bỗng nhiên, Tử Y thiếu niên cánh tay của mình bị người ta tóm lấy, lôi kéo đi, mơ hồ nhìn thấy tử y thiếu niên dường như mỉm cười hài lòng./

“Hừ, ta nghĩ, không thể để cho người chiếm tiện nghi dễ dàng như vậy. Ta quyết định, ta muốn đem người giao trong núi để chậm rãi tra tấn”

Thanh âm căm giận của A Ly vang lên, tóm lấy tử y thiếu niên đi theo Ngũ Hành.

Tần thái phó thấy chủ tử bị bắt đi, đang tính đuổi theo thì thấy tử y thiếu niên lặng lẽ khoát tay với hắn, cũng chỉ cái bình tinh xảo giắt bên hông hắn. Tần thái phó như hiểu ra gì đó, vội ngăn đám tùy tùng định đuổi theo.

“Đừng đuổi theo, công tử đã có tính toán”

Sau khi ba người biến mất, cuồng phong cũng không còn.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Cung Dạ Kỳ

Ban đêm nguyệt hắc phogn cao, sâu bên trong Ngũ Hành sơn, đèn đuốc sáng trưng, không khí náo nhiệt.

Đám yêu tinh ngồi vây quanh tại một đám lửa huỳnh quang khu vực múa mép thảo luận

“Trong sạch của A Ly đã bị hủy, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Không thể làm cho tiểu tử này dễ chịu, nhất định phải hảo hảo trừng phạt hắn”

“A Ly là bảo bối của chúng ta, bình thường đánh nàng cũng không nổi, mắng cũng thấy luyến tiếc, vậy mà tên tiểu tử hồ đồ kia lại dám ăn hiếp nàng, tức chết ta”

...

A Ly ngồi yên trong góc, bóng tối giúp nàng che giấu khuôn mặt đang đỏ bừng, không nói tiếng nào. Xấu hổ quá đi, rõ ràng đã dặn Ngũ Hành không nên nói hết mọi chuyện, nhưng Ngũ Hành đúng là miệng rộng, vừa lên núi đã ồn ào khai tuốt tuồn tuột, làm cho mọi người đều biết nàng bị cưỡng hôn.

Bọn họ không cần nói nghiêm trọng thành trong sạch của nàng bị hủy như vậy chứ?

A Ly không khỏi ai oán nhìn tử y thiếu niên bị trói bên cạnh cây ngô đồng.

“Nghe nói, Ngũ Hành sơn trấn áp con khỉ từng đại náo thiên cung phải không?” tử y thiếu niên hỏi A Ly

“Người hỏi quy phụ của ta?” quy phụ trong miệng A Ly chính là Tôn Ngộ Không, từ lúc ba tuổi nàng đã khẳng khẳng cho rằng hắc là rùa biển rậm lông, mà Tôn Ngộ Không đã thu dưỡng nàng, đối với nàng có ân, cho nên nàng mới gọi hắc là quy phụ, không thềm để ý tới kháng nghị của Tôn Ngộ Không, dù sao thì hắc cũng bị đè dưới núi, không thể làm gì nàng.

“Dám chiếm tiện nghi của A Ly, giết hắc”

Đang lúc tử y thiếu niên muốn hỏi thêm thì bên dưới một tảng đá lớn truyền đến tiếng gầm giận dữ.

Đám yêu tinh nghe tiếng của Tôn Ngộ Không liền nhanh chóng di chuyển đến cạnh hắc, nhao nhao nói

“Đại thánh, người là nghĩa phụ của A Ly, người sao thì sẽ là như vậy”

“Đúng, đại thánh nói đi, nên xử trí tiểu tử kia thế nào”

“Theo ta thấy, dùng lửa thiêu chết hắc!”

“Không thể, hỏa thiêu mùi rất khó ngửi, chi bằng chôn sống đi”

“Ta nói các người chẳng phải là yêu quái sao? Có thể dùng dùng phương pháp của phàm nhân được không? trực tiếp cắn chết hắc nha”

...

Ngũ Hành đứng bên cạnh đổ mồ hôi lạnh, quả nhiên là yêu tính khó đối, nhắc tới chuyện giết người ai nấy đều hưng phấn kích động.

Rốt cục, Ngũ Hành nhịn không được quát:

“Các người đừng quên! Muốn tu tiên thì không thể giết sinh!”

Nghe vậy, mọi người trầm mặc, suy nghĩ nửa đã quên, bọn họ không thể sát sinh a. Lúc trước khi thu dưỡng A Ly, bọn họ thấy đứa nhỏ này hoạt bát đáng yêu nên rất thích, A Ly xuất hiện cũng đã phá tan sự yên lặng của Ngũ Hành sơn, từ đó luôn tràn ngập tiếng cười đùa. Lần đầu tiên bọn họ cảm thấy phạm nhân cũng đáng giá được yêu thích. Vì để A Ly luôn giữ được vẻ đáng yêu ngây thơ, cũng để nàng có thể trưởng thành trong hoàn cảnh lành mạnh, cho nên bọn họ đã thảo luận và cùng nhất trí sẽ không sát sinh nữa. Bốn năm trước, A Ly chín tuổi, đi tìm từng yêu quái nói chuyện, hi vọng bọn họ có thể tích cực tu luyện, sớm ngày thành tiên, mang nàng lên Thiên giới để mở rộng tầm mắt. Tóm lại, A Ly dùng đủ mọi biện pháp để thuyết phục bọn họ tu tiên.

“Hắn chính là Tôn Ngộ Không?” tử y thiếu niên nghiêng đầu hỏi A Ly

A Ly gật đầu, dùng ánh mắt nghi hoặc đánh giá tử y thiếu niên.

Nhận thấy ánh mắt của A Ly, tử y thiếu niên bình thản cười nói

“Thực không dám đấu điểm, ta lần này tới Ngũ Hành sơn, vì tìm hắn.”

“Người tìm Quy phụ ta để làm chi?” A Ly hỏi, trong trí nhớ của nàng Quy phụ vẫn luôn bị đè dưới chân núi, ngoài trừ cùng yêu quái trong núi tiếp xúc thì chưa từng có người nào tới đây.

“Bái sư, học pháp thuật.” Tử Y thiếu niên không giấu diếm nữa.

“Người tìm hắn học pháp thuật? Ha ha. . . vậy chi bằng ta dạy cho người” A Ly chỉ tay về phía Tôn Ngộ Không bật cười thành tiếng, hắn không khác gì tù phạm, ngoại trừ ăn hiếp một vài tiểu yêu vô ý tới gần hắn thì không thấy hắn có bao nhiêu tài cán, như thế nào lại có người mạo hiểm vào núi bái hắn làm sư phụ chứ? Còn không bằng nàng dạy cho hắn, nhưng mà nàng đã quên nàng vốn là thủ hạ bại tướng dưới tay tử y thiếu niên.

Tôn Ngộ Không ở bên kia nghe được tiếng cười của A Ly liền ngẩng đầu nhìn lên.

“Ta đã biết, người nhất định là cố ý chọc giận ta, muốn lợi dụng ta để vào núi” A ly vỗ đầu, bưng tỉnh đại ngộ.

“Người cũng không phải kẻ ngốc” tử y thiếu niên cũng không phủ nhận, hẳn quả thật cố ý chọc giận nàng, hẳn cũng nghe A Ly nhắc nhở nhóm yêu quái không thể giết nàng, không hiểu nguyên nhân vì sao?

Tìm cách chọc giận nàng, mượn cơ hội để vào núi, không ngờ kết quả còn tốt hơn hẳn mong đợi, A Ly trực tiếp mang nàng đến hang ổ.

Cả nhà lang yêu bình thường yêu thương A Ly nhất cũng vây quanh nàng, sói cha vùng móng vuốt còn chưa tiến hóa hết nói

“A ly, để sói cha giúp người trút giận. Hừ, sói cha có ba sói cực cứng, muốn ở lại Ngũ Hành sơn để chiếu cố bọn hắc, không muốn để bọn hắc cô độc mà lên Thiên giới, cho nên ta có thể sát sinh”

“Sói cha! Không thể a, người chỉ có một trăm năm nữa là tu thành chính quả, không thể thất bại trong gang tấc nha” A Ly vội vàng xoa tay, thật ra lúc ấy nàng tức quá nên mới đem tử y thiếu niên vào núi nhưng không có ý giết hắc.

Ngay sau đó, hổ yêu dáng vẻ khôi ngô tiến lên “ vậy để cho hổ thúc đi, hổ thúc còn tới năm trăm năm nữa mới độ kiếp, còn có nhiều cơ hội để bù lại sát nghiệp”

“Hay là thôi đi. . .” A Ly thè lưỡi.

Hổ yêu không nghe lời, hoá thành chân thân, hét to một tiếng rồi há miệng nhào tới tấp tử y thiếu niên, ai ngờ trên người tử y thiếu niên đột nhiên xuất hiện một tầng kim quang, hất bay hổ yêu.

Mọi người kinh ngạc vô cùng, hồ yêu thế nhưng không thể tới gần tử y thiếu niên.

Ngũ Hành nhìn kim quang thoáng hiện trên mình tử y thiếu niên liền vội vàng tiến lên cởi bỏ dây trói cho hắn.

“Mọi người đừng vội đả thương hắn, trên thân hắn có tiên khí hộ thể, tà khí yêu vật không thể tới gần hắn được”

Lời của Ngũ Hành làm cho mọi người kinh hãi, cùng đưa mắt nhìn nhau.

“Aha? Ngũ Hành! Người đừng nói với chúng ta, hắn là thần tiên nha, ta không chịu được đả kích đâu” A Ly lên tiếng, rõ ràng nhìn hắn không lớn hơn nàng là mấy, sao hắn có khả năng là thần tiên, mà nàng thì không. Thật không công bằng.

“Hắn không phải thần tiên, hắn chỉ là phạm nhân.” Ngũ Hành nhìn chăm chăm cặp mắt lưu ly của Tử Y thiếu niên, có chút băn khoăn.

Tử y thiếu niên khoanh tay, bộ dáng như ông cụ non, chậm rãi mở miệng

“Tại hạ là Cung Dạ Kỳ của Vị Ương quốc, đặc biệt đến bái Tôn Ngộ Không làm sư phụ, không có ý quấy rầy các vị”

“Gì? Là tìm ta à?” Cách đó không xa Tôn Ngộ Không cả kinh nói.

Xác định được vị trí của Tôn Ngộ Không, Cung Dạ Kỳ liền đi tới.

Tôn Ngộ Không ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt của Cung Dạ Kỳ thì ngay gần cả người

“Bộ dạng tiểu tử này sao giống Cốc Nhiễm quá vậy” Tôn Ngộ Không hô to, chăm chú nhìn khuôn mặt của Cung Dạ Kỳ, quả thật so với gương mặt của Cốc Nhiễm thì y như cùng một khuôn đúc ra, chỉ có điều Cung Dạ Kỳ bộ dạng có chút non nớt, không thành thực như Cốc Nhiễm mà thôi.

Cốc Nhiễm?

A Ly, Cung Dạ Kỳ cùng Ngũ Hành đều sửng sốt.

Tôn Ngộ Không thấy phản ứng của bọn họ thì liền thức thời ngậm miệng lại, dù bọn họ nói thế nào cũng không tiết lộ thêm nửa câu. Chuyện này rất kỳ lạ, hẳn dù thế nào cũng không dám kết luận lung tung, để tránh liên lụy.

Lúc này Ngũ Hành cũng đã bảo nhóm yêu tinh rời đi, lại sai hổ yêu và A Ly mang Cung Dạ Kỳ để sân nhỏ của hắn mà chờ.

Đợi khi mọi người đều đi hết, Ngũ Hành mới nói với Tôn Ngộ Không

“Cung Dạ Kỳ này bộ dạng thật sự rất giống Cốc Nhiễm tiên quân sao?”

Ngũ Hành nhìn thấy tiên khí quanh người Cung Dạ Kỳ thì biết hắn không phải phạm nhân, ít ra cũng là một đại tiên chuyển thế đầu thai mới có tiên khí hộ thể, hơn nữa vừa rồi nghe Tôn Ngộ Không nói vậy càng thêm xác định phỏng đoán của hắn.

“Thực không dám dấu diếm, trước khi ta bị giam dưới Ngũ Hành sơn có cùng một bằng hữu là A Ly đại náo tiệc cưới của Cốc Nhiễm, lúc trước quyết định thu dưỡng A Ly cũng vì tên của nàng giống với tên của bằng hữu ta, giờ nhìn A Ly trưởng thành, tính cách, ngữ khí nói chuyện...đều giống y chang bằng hữu của ta, ta vốn cho rằng chỉ là trùng hợp. Nhưng hôm nay nhìn thấy Cung Dạ Kỳ bộ dáng giống y Cốc Nhiễm thì rất nghi hoặc với thân phận của A Ly, tuy nhiên việc này không thể để A Ly biết được” Tôn Ngộ Không biểu tình ngưng trọng.

“Ta có nghe chuyện của Cốc Nhiễm tiên quân và Hoan Hỉ thú A Ly, xem ra Cung Dạ Kỳ và A Ly nhà chúng ta thân phận không tầm thường” hai mắt của Cốc Nhiễm tiên quân bị Trừng Nhân làm mù, mà Cung Dạ Kỳ lại có đôi mắt lưu ly, hơn nữa cũng bị mù, sự trùng hợp rất bất khả tư nghị.

Hắn nhớ rõ, trước khi lên núi, Cung Dạ Kỳ đã hỏi A Ly có quen biết một người tên Cốc Nhiễm hay không.

“Không được, ta phải lên Thiên giới xem thử” Ngũ Hành nghĩ nghĩ nói

Tôn Ngộ Không gật đầu, đoán ra Ngũ Hành định là gì

“Đi nhanh đi, hỏi thăm sự tình thế nào, có thể A Ly chính là vị bằng hữu kia của ta”. Nếu thật là A Ly chuyển thế đầu thai thì quá tốt, chỉ cần xác định được thân phận của bọn họ, nếu cần tới sự giúp đỡ của hắn thì hắn nhất định nghĩa bất dung từ.

Ngũ Hành lập tức xoay người gọi một đóa tường vân, ánh sáng lấp lánh chiếu rọi một góc chung quanh, Ngũ Hành còn băn khoăn xoay đầu hỏi Tôn Ngộ Không “ vậy Cung Dạ Kỳ kia tính thế nào?”

Cung Dạ Kỳ thoát nhìn cũng không đơn giản, thật sự là muốn lên núi báỉ sư thôi sao? Nếu hắn đi rồi, nhóm yêu quái đơn giản trên núi cùng A Ly ngâm thơ có thể đối phó với thiếu niên thoát nhìn vô hại nhưng tâm trí cực kỳ thành thực kia sao? Hắn thân là sơn thần của Ngũ Hành sơn, gánh vác trách nhiệm trông giữ chúng sinh trên núi, cho nên tâm trạng lúc này giống như phụ thân rời nhà vương bọn đứa nhỏ, không yên.

“Người yên tâm, ta sẽ trông chừng hắn, người đi sớm về sớm”.Tôn Ngộ Không rất muốn đưa tiễn Ngũ Hành nhưng hoạt động của hắn bị giới hạn, chỉ có thể dùng đầu thúc giục Ngũ Hành mau chóng rời đi, Thiên giới một ngày, nhân gian một năm, khi Ngũ Hành quay lại cũng đã mất mấy tháng, trông chừng Cung Dạ Kỳ là một nhiệm vụ cực kỳ gian khổ, không có Ngũ Hành hỗ trợ hắn cũng không yên lòng.

“Hảo, ta đi đây” Ngũ Hành nói xong đã bước lên mây bay đi.

Trong căn nhà gỗ giữa rừng, A Ly nhìn thấy ánh sáng xẹt qua chân trời vội chạy ra xem thì đã thấy Ngũ Hành giẫm lên mây bay về phía bầu trời.

“Di? Ngũ Hành vội vàng lên trời như vậy để làm gì?” A Ly lên tiếng hỏi nhưng không có ai hồi đáp, Cung Dạ Kỳ ở phía sau nàng từ lúc nghe những lời của Tôn Ngộ Không thì luôn chìm vào trầm mặc.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Giác Mộng

Ác mộng.

“Cốc Nhiễm! Ta nghĩ tình cảm của chúng ta vững bền hơn vàng đá, ta vẫn nghĩ chờ người độ kiếp xong thì tình yêu của chúng ta sẽ đơm hoa kết trái, ta nghĩ người sẽ quên ta, ta cũng nghĩ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhưng ta không thể ngờ được trong kiếp cuối cùng người lại phản bội ta”

Trong sơn cốc vang vọng quanh quẩn tiếng kêu rên lo lắng, một cự thú giãy dụa, phóng về phía nam tử thanh sam.

“A Ly...”

Nam tử thanh sam tựa hồ muốn nói gì đó nhưng chỉ có thể mở to hai mắt nhìn cự thú cắn lên cổ mình, máu đỏ trào phun, nháy mắt đã nhuốm đỏ giấc mộng của Cung Dạ Kỳ.

Phút chốc, giấc mộng lại thay đổi.

“Ta cho người cơ hội cuối cùng, người có phải là A Ly không?” tham sam nam tử mắt buộc tơ đen đứng yên lặng trong đám đông, tay vung lên, thần kiếm nắm chặt trong tay.

Đang đánh nhau với người khác, bạch y nữ tử xoay người lại, dung nhan tuyệt mỹ xuất trần làm người ta kinh ngạc.

“Không phải.” giống như là hờn giận, nàng gắt gao nhìn chăm chăm nam tử trước mắt, đáng tiếc nam tử dường như hai mắt bị mù nên không nhìn thấy nước mắt trong mắt nàng, không nhìn thấy biểu tình tuyệt vọng của nàng.

“Hí —— “

Bỗng nhiên chung quanh vang lên tiếng đổ hấp khí lạnh, nam tử nâng tay, hung hăng dùng kiếm đâm vào ngực bạch y nữ nhân kia, máu đỏ tươi nhuộm đỏ một thân bạch y của nàng.

Nam tử gọi lên khoe môi, mang theo khinh miệt, thoải mái nói: “A Ly ngốc ngốc hồ hồ không thể là nữ nhân hai tay dính đầy máu tươi như người”

Bỗng nhiên, bạch y nữ nhân nở nụ cười, sắc mặt trắng bệch, ý cười thê lương. Nhìn thấy biểu tình của bạch y nữ nhân, tâm của Cung Dạ Kỳ đột nhiên đau nhức, hắn muốn tiến lên mang nàng đi lại phát hiện hắn chỉ ở bên ngoài mà thôi, không thể nào đi vào, chỉ có thể bàng quan đứng nhìn. Hắn hiểu hắn chỉ đang ở trong mơ mà thôi.

“A, quay đi quay lại, người lại tổn thương ta lần nữa”

“A Ly! Người là A Ly? Đúng không? người nhất định là A Ly” Nam tử kích động tiếng lên đỡ lấy bạch y nữ nhân tên A Ly, gần như gào lên, kiếm của hắn vẫn còn đâm trong ngực nàng, máu vẫn chảy không ngừng.

“Phải thì sao...không phải thì sao...đã sớm là cảnh còn người mất...Cố gắng...nếu còn cơ hội, ta nhất định sẽ lại giết người...không nương tay...”

...

Cung Dạ Kỳ giãy dụa tỉnh khỏi giấc mộng, đột nhiên ngồi bật dậy, đưa tay sờ khoe mắt ướt đầm...

Đã lâu hắn không có nằm mơ, không ngờ hôm nay lại xuất hiện, hắn cũng không biết trong giấc mơ này hắn đã chảy bao nhiêu nước mắt. Rõ

ràng là chuyện của người khác vì sao hăn lại cảm giác như xảy ra với mình, nữ nhân A Ly kia sao lại làm hăn nhớ mãi không quên.

“Chi nha —— “

Trong lúc Cung Dạ Kỳ còn ngẩn ngơ, cửa phòng đã bị đẩy ra, ánh sáng tràn vào chiếu sáng cả căn phòng.

“Cung Dạ Kỳ! Mặt trời đã chiếu đến mờ, người cư nhiên còn ngủ nướng, người còn muốn báỉ sư không?”

Không cần đoán cũng biết người vào là A Ly. Cung Dạ Kỳ vội lau sạch nước mắt nhưng vẫn không thoát nổi đôi mắt tinh anh của A Ly.

Nàng cảm thấy đôi mắt của Cung Dạ Kỳ có gì đó, nhìn kỹ thì thấy trên lông mi hăn còn dính giọt lệ trong suốt.

Cung Dạ Kỳ tưởng rằng A Ly sẽ không chút khách khí mà cười nhạo hăn thì không ngờ nàng lại ngồi xuống bên cạnh hăn, trầm mặc một lát mới nói

“Người nhớ cha mẹ sao?”

Cung Dạ Kỳ ngẩn người, lập tức gật đầu.

Thấy hăn thừa nhận, A Ly vỗ vỗ lưng Cung dạ Kỳ, bộ dáng ra vẻ trưởng bối nói “ tiểu thí hài, bây giờ mới nghĩ tới cha mẹ sao? Còn chưa dứt sữa đã rời bỏ cha mẹ tới Ngũ Hành sơn học pháp thuật làm gì, người đúng là ở trong phúc mà không biết hưởng”

Rõ ràng tuổi cỡ như nàng mà lại ra vẻ thành thực, trưởng thành.

Phải không? ở trong phúc mà không biết hưởng, hăn thực sự là đang ở trong phúc sao? Cung Dạ Kỳ cười lạnh một tiếng, không đáp trả, tự sờ soàng lấy ngoại bào đặt ở đầu giường nhưng tìm hoài vẫn không thấy, rõ ràng trước khi ngủ hăn đã đặt ở cạnh gối mà, sao lại không thấy?

“Người muốn tìm ngoại bào?” A Ly hỏi

“Ân.” Cung Dạ Kỳ gật đầu, “Làm phiền giúp ta tìm xem.”

“Không cần tìm a, ta đã giúp người giặt sạch.”

Giặt sạch? Cung Dạ Kỳ trong lòng rung động, theo bản năng liền mò dưới gối tìm bình hạ đào và bội kiếm, hoàn hảo đều có đủ.

“Người vào khi nào?” Cung Dạ Kỳ giận tái mặt, nàng vào lấy ngoại bào khi nào mà hắn cũng không biết.

“Lúc trời vừa sáng a, ta giúp mọi người giặt quần áo, thuận tiện giặt giúp người luôn. Đúng rồi, lúc ta vào thấy người ngủ rất say, còn như đang nói mớ, nói cái gì “cuộc đời này ta cùng người” còn có cái gì “uyên ương” ai nha, nói cứ như người ta hát hí khúc á, haha, người có phải thăm mền cô nương nhà ai nên trong giấc mơ mới mộng xuân không?” A Ly cười lớn, không để ý tới sắc mặt của Cung Dạ Kỳ rất khó nhìn.

“Ai cho người tùy tiện vào phòng người khác? Người có biết lễ phép hay không?” Cung Dạ Kỳ tức giận nói, phải biết rằng nam nữ có khác biệt, mà nàng là một cô nương lại dám tiến vào phòng hắn. Thực ra là hắn then quá hóa giận mà thôi, giống như bí mật mình cần thận che giấu lại bị người khác phát hiện.

Ai ngờ A Ly nghe vậy bĩu môi, ủy khuất nói: “Người ta là hảo tâm giúp người giặt quần áo, người không cảm tạ còn chưa tính, còn tức giận ! Hừ, ta bình thường đều tùy tiện vào phòng Ngũ Hành thì có sao, hơn nữa người ngủ trong phòng của Ngũ Hành, ta vào thì có làm sao? Người làm gì lại quát ta. Ta muốn cáo trạng với Quy phụ, muốn hắn không dạy người pháp thuật nữa”

Nói xong, A Ly xoay người sẽ đi tìm Tôn Ngộ Không.

“Người đợi chút.” Cung Dạ Kỳ gọi A Ly, chần chừ một lát mới nói hai chữ “đạ tạ”

Cơn giận của A Ly tới nhanh mà đi cũng nhanh, Cung Dạ Kỳ kêu ngạo như vậy lại chịu nói lời cảm tạ với nàng, coi như đã nể mặt nàng lắm rồi, nàng cũng nên biết bằng lòng, quay đầu thấy Cung Dạ Kỳ nói đa tạ với nàng xong thì vẻ mặt không được tự nhiên, nhất thời tâm tình của nàng cũng tốt lên.

“Được rồi được rồi! Ta liền miễn cưỡng chấp nhận. Mau đi a, Quy phụ nói hôm nay muốn thu người làm đồ đệ, kêu người tới chỗ hắc”. A Ly dường như đã quên sạch oán niệm với Cung Dạ Kỳ, cũng quên luôn chuyện mang hắc đến Ngũ Hành sơn là để báo thù hắc cường hôn nàng.

Nàng chỉ nhớ rõ, trên Ngũ Hành sơn chỉ có hắc là phạm nhân như nàng, hơn nữa, nàng đối với hắc rất có hảo cảm, ngày càng nhiều. Thực ra thì tiếp xúc mới thấy tiểu tử này cũng không đáng ghét như trước

“Người đợi một chút” Cung Dạ Kỳ thấy A Ly muốn rời đi vội vàng gọi lại

“Làm sao vậy?”

Chỉ thấy Cung Dạ Kỳ mặt lộ vẻ khó xử, nói: “Người đem y bào của ta giặt rồi, giờ ta lấy gì mà ra ngoài?”

Một câu của hắc đã nhắc nhở nàng, nhìn lại thì thấy Cung Dạ Kỳ nửa người trên ở trần, bên dưới chỉ mặc một chiếc quần cộc màu vàng nhạt, làn da nõn nà, lồng ngực rắn chắc, vòng eo tinh tế, làm cho người ta nhìn thấy liền không thể dời mắt. A Ly thầm nghĩ, dáng người của hắc thật tốt, thực sự hắc chỉ mới mười ba tuổi thôi sao?

“Uy!” Phát hiện mình bị người ta nhìn chăm chăm như đánh giá một món đồ quý, Cung Dạ Kỳ không hài lòng lên tiếng nhắc nhở ai đó.

A Ly nhanh chóng hoàn hồn, nhưng cũng không có dấu hiệu mặt đỏ tim đập mà còn nói rất hợp lý hợp tình

“Ta nào biết người muốn mặc gì ra ngoài? Hay là cứ ở trần vậy đi, ai mà có hứng thú với tiểu thí hài còn chưa phát dục chứ, đừng e lệ nữa, đừng cảm tiến lên đi”

Nói xong, A Ly làm như cố ý ngênh ngang rời đi, để lại mỗ thiếu niên mặt đen như đất nồi.

A Ly này thật sự rất khác với những nữ nhân khác, làm việc hoàn toàn không theo lễ thường, thậm chí còn làm cho người ta không thể nói lý.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Hoàng Tử Vị Ương Quốc

Tôn Ngộ Không nhìn Cung Dạ Kỳ ở trần đứng trước mặt mình mà cười đến mức suýt không thở nổi.

Cung Dạ Kỳ nhấp nháy môi, liếc nhìn A Ly ở bên cạnh Tôn Ngộ Không cười lớn. Nha đầu chết tiệt, món nợ này hẳn sẽ nhớ kỹ, chuyện nhỏ không nhịn sẽ ảnh hưởng tới đại sự, cho nên hẳn nhịn.

Bên trong đám cây cỏ, một nữ nhân toàn thân mặc lụa mỏng màu đen, làn da cũng ngăm đen nhô đầu, ánh mắt si mê nhìn Cung Dạ Kỳ. Thiếu niên kia da thịt non mềm, bộ dạng tuấn tú, rất hợp với khẩu vị của nàng.

Bên này, Cung Dạ Kỳ lắng nghe Tôn Ngộ Không ân cần dạy bảo, A Ly ở bên cạnh thỉnh thoảng lại chêm vào mấy câu.

“Cứ như vậy đi, người cứ làm theo những lời ta nói, đảm bảo tu vi của người sẽ ngày càng tăng” Tôn Ngộ Không ngáp một cái, khoát tay ý bảo Cung Dạ Kỳ tự nghiên cứu rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Cung Dạ Kỳ gật đầu, đi sâu vào trong núi, Tôn Ngộ Không nói trong đó rất thanh tĩnh, có thể hỗ trợ cho tu vi của hẳn. Cũng tốt, có thể giúp hẳn thoát khỏi tiểu gia hỏa huyên náo A Ly kia.

Chờ Cung Dạ Kỳ đi rồi, A Ly mới nhìn thấy người đen lén lút trốn sau bụi cây

“Nhện đen! Người trốn ở sau cây làm gì a?” A Ly thấy người núp là nhện đen tinh nên lên tiếng gọi

Nhện đen liếc A Ly một cái, không kiên nhẫn nói “ người quản được sao?”

Dứt lời, nhện đen lắc lắc eo rời đi, A Ly cũng không truy cứu. Nhện đen này là một yêu quái tính cách quái gở nhất Ngũ Hành sơn, cũng là góa phụ duy nhất ở đây. Bởi vì loài nhện có đặc tính con cái trong lúc giao phối sẽ ăn thịt con đực, sau đó sinh hạ nhện con thì lại bị con của mình ăn thịt lại, nhân quả tuần hoàn. Mọi người thấy như vậy rất tàn nhẫn nên không thích nàng, cho nên không nguyện ý giao tiếp với nàng, hơn nữa sau khi nàng ăn phối ngẫu của mình xong cũng không có hoài thai nên càng làm cho mọi người thêm xa lánh nàng.

A Ly là nhân loại nên giàu tính cảm thông và đồng tình, luôn thấy nhện đen rất đáng thương, cho nên nàng không thấy khó chịu với thái độ lạnh lùng và ngạo mạn của nhện đen.

“Haiz, người đợi chút, có thể xin người một ít tơ nhện được không?” A Ly vội vàng đuổi theo, dưới bụng nhện đen có vô số sợi tơ được đọng lại trong không khí từ dịch của nàng, tơ nhện mềm mại lại bền chắc, dùng để dệt quần áo là rất thích hợp.

“Dựa vào cái gì?” Nhện đen nhíu mày, không hài lòng nhìn phàm nhân được mọi người sùng ái trước mắt, nàng không ưa nổi A Ly, có thể vì A Ly được mọi người yêu thích, ai cũng vây quanh mà nàng luôn bị mọi người xa lánh, cô tịch một mình, không ai thềm nói chuyện với nàng.

“Ách. . . Bởi vì quần áo của người đã bị rách, ta giúp người vá lại” A Ly chỉ vết rách bên eo của nhện đen mà cười đến ngọt ngào.

Nhện đen giật mình, trong lòng dâng lên cảm giác A Ly, không nhìn vẻ mặt tươi cười của A Ly, nhẹ gật đầu.

...

Về phần Cung Dạ Kỳ, không nghe lời Tôn Ngộ Không mà đi sâu vào núi, ngược lại còn đi về phía chân núi, chưa đến nơi đã mơ hồ nghe truyền đến tiếng chém giết.

Hắn nhất thời đề cao cảnh giác, rút kiếm tìm nơi phát ra âm thanh mà đi.

“Công tử! Cẩn thận a!”

Hai bên đang đánh nhau thấy Cung Dạ Kỳ xuất hiện liền tạm thời ngừng lại. Tần thái phó vội vàng từ trong bụi cỏ nhảy ra chạy đến bên người Cung Dạ Kỳ, phát hiện hắn ở trần thì muốn cười nhưng lại không dám, ghen đến mức mặt đỏ bừng, không biết chủ tử ở trên núi xảy ra chuyện gì mà y bào cũng không thấy, đừng nói là nha đầu A Ly kia làm chủ tử thành ra thế này nha?

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cung Dạ Kỳ nghiêng đầu hỏi Tần thái phó, quả nhiên là người của hắn đã xảy ra chuyện, bằng không hắn đã để lại mịch tung hương ven đường đi, chỉ cần ngửi mùi hương là có thể tìm được hắn nhưng bọn Tần thái phó lại chậm chạp xuất hiện làm hắn dự cảm có chuyện ngoài ý muốn. Cho nên hắn thừa dịp A Ly không có bên cạnh liền xuống núi, không thềm để ý tới hình tượng của mình.

“Là người của đại hoàng tử, bọn họ cũng muốn lên núi, vừa lúc gặp được chúng ta. Đại hoàng tử hỏi người ở đâu, chúng ta không nói liền động thủ” Tần thái phó nói xong, có chút kiêng kỵ nhìn chiếc xe ngựa xa hoa ở phía đối diện.

Cung Dạ Kỳ xiết chặt kiếm trong tay, vẻ mặt vẫn tươi cười bình tĩnh, cao giọng nói với người trong xe ngựa

“Hoàng huynh, trong triều sự vụ bận rộn, người sao còn có thời gian đến đây đạp thanh?” trong xe ngựa có tiếng nam nhân ho khan, lập tức tỳ nữ đứng hầu bên cạnh liền vén màn lên, một nam tử khoảng hai mươi tuổi, mình mặc cẩm bào bước xuống xe, mắt ưng môi dày, hoàn toàn khác xa về

thanh tú của Cung Dạ Kỳ. Hẳn chính là Cung Vân Trường, thân huynh trưởng của Cung Dạ Kỳ.

“Hoàng huynh đây không phải là tìm người sao? Người ra ngoài du ngoạn cũng đã một thời gian dài, phụ hoàng vốn bệnh nặng, mà người lại ham du ngoạn không chịu quay về làm cho phụ hoàng và mẫu hậu không vui, nên đặc biệt phái ta đến tìm người trở về” Cung Vân Trường ngữ khí lạnh lùng, không hề có chút vui sướng khi gặp lại đệ đệ sau bao ngày xa cách.

Cung Dạ Kỳ giấu cợt cười một tiếng, biểu tình cực kỳ coi thường “ phụ hoàng và mẫu hậu có hoàng huynh là đủ rồi, cần gì tới ta. Người cứ ở trong cung làm việc của người, ta ra ngoài dạo chơi của ta, không phải sẽ đúng ý của người sao? Người tìm ta hay là giết ta?”

Cung Vân Trường mắt lộ sát khí, cười lạnh “ Cung Dạ Kỳ, đừng nghĩ người cả ngày làm bộ công tử gia sống phóng túng là có thể qua mắt được ta, người ở bên ngoài xây dựng thế lực, suốt ba năm không quay về cung, chẳng phải là muốn chuẩn bị cùng ta tranh đoạt ngôi vị hoàng đế sao? Lúc này phụ hoàng đang bệnh nặng, cần Định Hải thần châm để trị liệu mà Định Hải thần châm đang ở trong Ngũ Hành sơn này, người chẳng phải muốn tìm Định Hải thần châm cho phụ hoàng chữa bệnh để tranh thủ sự sủng ái của phụ hoàng sao?”

Định Hải thần châm vốn là chi bảo trấn cung của Đông Hải long vương bị Tôn Ngộ Không cướp đoạt. Định Hải thần châm hấp thu linh khí của Đông Hải cùng băng phách, có linh tính lại có thu nhỏ phóng to theo yêu cầu của chủ nhân, to thì có thể xông lên tận Thiên giới, nhỏ thì nhỏ đến mức không thể nhìn thấy. Mà bệnh của hoàng đế Vị Ương quốc cần một cây kim cực nhỏ châm vào huyết vị trong não để trị liệu, không thể chế tạo được cây kim nhỏ đến mức đó nên chỉ duy có Định Hải thần châm mới dùng được.

Cung Vân Trường nhận được tin Cung Dạ Kỳ đến Nguyệt Viêm quốc liền đoán được Cung Dạ Kỳ muốn làm gì. Phụ hoàng lần này bệnh nặng đến gần đất xa trời nhưng lại chậm chạp viết di chiếu, Vị Ương quốc lại chỉ có hai hoàng tử, ai là người kế thừa ngôi vị còn chưa biết. Hẳn không thể để Cung Dạ Kỳ chiếm được Định Hải thần châm trước, nếu không phụ hoàng sẽ cho rằng Cung Dạ Kỳ là nhi tử hiếu thuận, ngôi vị cũng có thể sẽ truyền cho hẳn.

Cung Dạ Kỳ nghe vậy cười lạnh một tiếng, chắc lưỡi nói “Cung Vân Trường, phụ hoàng hiện tại bệnh nặng mà người lại chỉ để ý chuyện ai thừa kế ngôi vị hoàng đế. Người đã tâm bưng bưng lại ích kỷ như vậy, nếu lên ngôi chẳng phải sẽ làm cho dân chúng Vị Ương quốc lâm vào cảnh tai ương sao? Thực ra mười ba năm qua ta vẫn không có ý tranh đấu với người, ta thích ngao du sơn thủy, thích cuộc sống tự do tự tại nhưng vì dân chúng Vị Ương quốc, vì không phụ lòng phụ hoàng, ta nhất định sẽ kế thừa ngôi vị”

Ý của Cung Dạ Kỳ là hẳn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế cũng do bị Cung Vân Trường ép.

Thiếu niên mười ba tuổi vẫn luôn không hòa thuận với ca ca của mình, nguyên nhân chỉ vì Cung Vân Trường luôn muốn mọi người vây quanh khen ngợi hẳn nên ghen tỵ đố kỵ luôn được mọi người yêu thích, mà Cung Dạ Kỳ lại là người tâm cao khí ngạo, không thêm nịnh nọt lấy lòng huynh trưởng. Cho nên quan hệ bọn họ không tốt, đến giờ đã phát triển tới mức người chết ta sống.

“Như thế rất tốt, chúng ta rốt cục cũng đã nói ra hết. Ta cũng nói thật cho người biết, ta tự mình tới đó là muốn cho người chết bên ngoài. Người muốn hiếu thuận, được thôi, ta thành toàn cho người, khi trở về ta sẽ nói với phụ hoàng và mẫu hậu, người vì tìm kiếm Định Hải thần châm mà bị yêu quái giết chết, còn ta mang Định Hải thần châm về cho phụ hoàng, từ đó Vị Ương quốc chỉ còn một hoàng tử là ta, không còn tranh giành nữa, ta chính là hoàng đế tương lai của Vị Ương quốc”

Cung Vân Trường mang đến rất nhiều cao thủ mà nhân lực của Cung Dạ Kỳ dường như không chịu nổi một kích, một đũa nhỏ mười ba tuổi thật dễ đối phó a.

Cung Dạ Kỳ thở dài bất lực, hẳn bắt buộc phải ra tay sao?

Nhân sự hai bên đều thủ thế, chỉ chờ chủ tử ra lệnh là xông lên. Cung Dạ Kỳ vỗ vỗ tay Tần thái phó, ý bảo hẳn bình tĩnh một chút bởi vì Tần thái phó đã không tự giác mà hai chân run rẩy. Nhìn tình thế hiện tại, Cung Vân Trường đúng là đang chiếm thế thượng phong, người của hẳn đều là những sát thủ hàng đầu. Mà nhân sự của Cung Dạ Kỳ chỉ là mấy gã tùy tùng và sai vặt, có vài tên thân thể cường tráng có thể làm chút việc nặng nhưng cũng có phần nhược như sinh như Tần thái phó.

Bất quá, Tần thái phó bị thái độ bình tĩnh của Cung Dạ Kỳ ảnh hưởng, bắt đầu tự trấn an bản thân, gặt gao theo sát bên cạnh Cung Dạ Kỳ. Cung Vân Trường thì không đợi được nữa, đã ra hiệu cho thủ hạ tấn công. Cuộc chiến đã bắt đầu.

Rất hiển nhiên, người của Cung Dạ Kỳ đã nhanh chóng bị giết chết, Cung Dạ Kỳ nghiêng đầu nói với Tần thái phó

“Lát nữa trong lúc ta động thủ, người thừa dịp lần theo dấu mạch tung hương lúc trước ta để lại mà trốn lên núi, ta không thể lo cho người, nên vận mệnh của người phải xem tạo hóa của chính mình”

Tần thái phó nghe vậy kinh hãi, thì ra Cung Dạ Kỳ trấn định như vậy là giả, chỉ vì muốn hẳn ổn định tâm trạng, là muốn bày ra khí thế với đối phương. Muốn hẳn bỏ trốn là vì không muốn hẳn vướng bận Cung Dạ Kỳ, dù sao hẳn cũng là một thư sinh trời gà không chặt.

Thiếu niên lại quá mức già dặn, ngay cả một người hơn bốn mươi tuổi như hẳn cũng cơ trí không bằng, hẳn bỗng nhiên có chút xấu hổ, cảm thấy

Cung Dạ Kỳ nguyện ý để hắc đi theo bên cạnh là nhìn thấy lòng trung thành của hắc...

Trong lúc Tần thái phó còn sững sờ, Cung Dạ Kỳ đã rút kiếm tấn công. Vừa chạm đất, hắc đã huy kiếm chém tới, nháy mắt đã giết chết hai kẻ địch. Tần thái phó cũng không chần chờ nữa, nhấc chân chạy lên núi.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Lại Hôn

Cung Vân Trường mở to mắt nhìn đệ đệ đã ba năm không gặp, hẳn không ngờ trong khoảng thời gian này Cung Dạ Kỳ lại trở nên lợi hại như vậy, đúng là thâm tàng bất lộ. Thủ hạ tinh anh của hắn đã có hơn một nửa chết dưới ảo ảnh kiếm, rõ ràng chính là pháp thuật.

Cung Dạ Kỳ nháy mắt đã đứng trước mặt Cung Vân Trường, mũi kiếm sắc bén chia ngay ngực hắn nhưng không có đâm vào.

Cung Vân Trường sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, xém chút nữa là hắn đã bị Cung Dạ Kỳ đâm vào tim rồi nhưng cũng may Cung Dạ Kỳ đã buông tha cho hắn.

“Hoàng huynh, ta không muốn cốt nhục tương tàn, người quay về cung đi”

Lúc này đã là chính ngọ, mặt trời lên cao, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, một vùng cây cối chung quanh đều bị gió thổi lung lay, làm cho người ta thêm sợ hãi Ngũ Hành sơn. Trong lúc hỗn loạn, Cung Vân Trường nương theo sự lay động của cây cối, nhanh chóng lấy một cây đao từ tay hộ vệ đâm về phía Cung Dạ Kỳ. Cung Dạ Kỳ thính lực bị quấy nhiễu, không xác định được nên bị Cung Vân Trường đâm lên thành công, cước bộ dừng lại, miệng thở to hào hển, cảm giác bụng dưới hơi đau thì máu tươi đã trào ra.

Cung Vân Trường cười lạnh rút kiếm ra, từng giọt máu còn theo mũi kiếm chảy xuống đất.

“Cung Dạ Kỳ, người cũng đừng trách vì huynh tâm ngoan thủ lạt, sau này đầu thai, trăm ngàn lần đừng đầu thai vào nhà đế vương, trong nhà đế vương không có tình cảm huynh đệ”

Khi Cung Vân Trường còn muốn chém Cung Dạ Kỳ thêm một đao thì cảm thấy bóng người trước mắt chợt lóe lên một cái thì không thấy thân ảnh của Cung Dạ Kỳ đâu nữa, chỉ thấy bóng dáng h lẫn chạy vào trong núi, chớp mắt đã biến khỏi tầm mắt.

“Các người lập tức bao vây khu vực quanh đây, những người khác theo bốn diện hạ vào núi tìm kiếm, nếu gặp Cung Dạ Kỳ lập tức giết không cần hỏi”

Cung Vân Trường nói xong, liền mang mấy tên hộ vệ cùng mấy đạo sĩ vẫn nấp sau xe ngựa xông vào rừng.

Khi Cung Dạ Kỳ sắp tới đình viện nơi Ngũ Hành cư ngụ, bỗng phát hiện không thấy dấu vết của Tần thái phó, sợ h lẫn nửa đường bị Cung Vân Trường bắt được nên lại quay ngược trở lại.

Máu theo dấu chân h lẫn rơi đầy trên mặt đất, nhìn thấy vết máu đầu của Cung Dạ Kỳ như muốn nổ tung, không xong rồi, Cung Vân Trường nhất định sẽ theo vết máu mà tìm tới đây.

Không thể, h lẫn không thể để cho Cung Vân Trường lên núi, không thể để Cung Vân Trường phá vỡ sự yên tĩnh nơi này. H lẫn nhớ A Ly đã từng nói, yêu quái ở đây không ăn thịt người, chỉ muốn có một cuộc sống an bình. Nếu Cung Vân Trường lên núi, nơi này sẽ không còn bình yên được nữa.

A Ly A Ly, nữ nhân vô lại và ồn ào kia nhất định sẽ không muốn chuyện này xảy ra, nếu nàng biết mục đích thực sự h lẫn lên núi thì không biết sẽ tức giận tới mức nào? h lẫn nên trốn lên núi hay là không? có lẽ h lẫn nên trốn đi nơi khác.

Không ngờ A Ly mà Cung Dạ Kỳ đang tâm tâm niệm niệm đột nhiên xuất hiện, làm cho hần không khỏi ngạc nhiên.

“Uy! Người hoang mang, bối rối như vậy là muốn đi đâu?”

Trên đầu vang lên thanh âm thanh thúy, Cung Dạ Kỳ ngẩng đầu lên thì thấy A Ly đang ngồi trên một nhánh cây cao lớn.

A Ly ngồi đong đưa hai chân, trong ngực ôm một đồng vật liệu may mắn. Nàng cũng vừa phát hiện ra Cung Dạ Kỳ, hần nhân lúc nàng không để ý mà chuồn đi, đợi Ngũ Hành về, nàng nhất định phải cáo trạng.

“Người leo cao như vậy làm gì? Rất nguy hiểm” Cung Dạ Kỳ không che giấu sự lo lắng, sắc mặt tái nhợt không chút máu.

“Ách. . .” A Ly sửng sốt, hần lo lắng như vậy làm gì?

“Mau xuống dưới đi” Cung Dạ Kỳ thúc giục, bởi vì dùng sức nói chuyện nên miệng vết thương của hần lại bị rách, đau đến mức trán đổ mồ hôi lạnh. Lúc này hần mới nhận ra khi thấy A Ly ở trên cây hần đã lo lắng đến mức mất lý trí, A Ly có pháp thuật thì một cái cây nho nhỏ sao có thể làm khó được nàng. Hần đúng là lo lắng vớ vẩn.

Lúc này, A Ly mới phát hiện sắc mặt của Cung Dạ Kỳ không thích hợp, tái nhợt như một tờ giấy trắng, hần dùng tay phải ôm chặt bụng, máu chảy qua các kẽ tay thon dài trắng nõn làm cho mặt đất nơi hần đứng cũng đọng thành một vũng máu.

A Ly sợ tới mức vội vàng quăng hết vải dệt trong tay, bối rối muốn leo xuống nhưng không ngờ vì vội vàng, hơn nữa tâm trí đều đặt vào Cung Dạ Kỳ nên không để ý, lòng bàn chân trượt một cái liền ngã nhào xuống.

Khi A Ly cho rằng mộng nàng sẽ tiếp xúc thân mật với đất thì lại thấy một đôi tay ấm áp, vững vàng tiếp được nàng. Khi nhìn vào cặp mắt lưu ly

của Cung Dạ Kỳ, A Ly giật mình tới thất thần.

Sau đó, Cung Dạ Kỳ ôm A Ly, âm âm ngã xuống đất.

“Thật...nặng” Cung Dạ Kỳ cố nén đau, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

A Ly mất đi sự nâng đỡ, loạng choạng không vững liền vung tay thét chói tai, khi nàng cảm thấy mặt sắp chạm đất thì Cung Dạ Kỳ đã nhanh chóng chuyển người, dùng thân mình là đệm lưng cho nàng.

A Ly ngã trên mình Cung Dạ Kỳ, tiếng thét chói tai cũng im bật, môi truyền đến cảm giác ướt át, ấm áp làm cho nàng vô cùng thoải mái. Hơi thở của Cung Dạ Kỳ thoáng xẹt qua cái mũi thanh tú của nàng, làm cho lòng nàng thấy tê rần.

Lần này không phải là cường hôn, mà nộ hôn nhẹ nhàng, chỉ lướt qua môi nàng.

Nằm trên mình Cung Dạ Kỳ, hai tay chống vào ngực hắn, cảm nhận được nhịp tim của hắn đập mạnh, mặt của A Ly đỏ như lửa thiêu, hai tai nóng bừng.

“Nói với...Tôn Ngộ Không...có người xấu...muốn...lên núi”

Cung Dạ Kỳ nói xong, liền ngất xỉu, A Ly vội vàng rời khỏi người hắn mới phát hiện xiêm y của Cung Dạ Kỳ dính toàn máu, mà vết thương trên bụng hắn sâu tới mức có thể thấy được thịt bên trong.

“Ô oa. . . Cung Dạ Kỳ người làm sao vậy! Người không được chết a! Ô ô. . .”

Vừa rồi còn suy nghĩ làm cách nào báo thù hắn lại hôn nàng, bây giờ đã gặp đến độ ôm lấy hắn vừa khóc vừa la.

“Người tình a. . . Ta làm cho người quần áo mới. . . Người tình tình a. . . Cung Dạ Kỳ. . .” A Ly nước mắt nước mũi tèm lem ôm cổ Cung Dạ Kỳ, cảm giác thân mình của hắn lạnh gợn, nàng càng thêm sợ hãi, có phải hắn sắp chết hay không?

Không thể chết! A Ly không biết vì sao khi thấy Cung Dạ Kỳ bất tỉnh nàng lại đau lòng đến vậy, lần đầu tiên mới sợ một người rời khỏi mình đến vậy, mà người này lại là Cung Dạ Kỳ mới quen biết có hai ngày.

Tiếng khóc của A Ly vang thấu khắp ngọn núi, làm cho đám yêu tinh đều nghe thấy tiếng nàng mà chạy tới.

Trong lúc đám yêu tinh còn chưa tới thì đã thấy Tần thái phó từ trong bụi cây nhảy ra, chằng thẳng tới chỗ Cung Dạ Kỳ

“Công tử!” Tần thái phó gấp đến độ ném luôn quạt lông trong tay, lấy khăn trùm đầu của mình buộc lại vết thương trên bụng Cung Dạ Kỳ, mặc cho hắn đầu bù tóc rối, không để ý hình tượng nho nhã đoan trang thường ngày.

A Ly thấy Tần thái phó đột nhiên xuất hiện thì giật mình sửng sốt, vội ngừng khóc nhưng nước mắt vẫn lưng tròng, trên mặt cũng còn lưu lại mấy dòng nước mắt.

“Có phải người tổn thương Cung Dạ Kỳ không?” A Ly đột nhiên lao tới nắm vạt áo của Tần thái phó, bộ dáng như tiểu thú nổi giận.

Tần thái phó hô to oan uổng, lòng trung thành của hắn có trời đất chứng giám, nhật nguyệt soi sáng, hắn trốn ở trong bụi là muốn tìm cơ hội đào tẩu, không muốn để Cung Vân Trường bắt được a.

Hắn không phải nhân lúc chủ tử bị thương mà bỏ đi, Cung Dạ Kỳ cũng không có nhìn lầm người a.

“A Ly cô nương, cứu công tử quan trọng hơn!” Tần thái phó lo lắng nhìn Cung Dạ Kỳ, hẳn không thể chết được, nhất định không thể.

Tần thái phó nghĩ, nếu Cung Dạ Kỳ chết thì Vị Ương quốc sẽ mất đi một thánh chủ anh minh cho nên Cung Dạ Kỳ không thể chết được.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Yên Tĩnh Trên Ngũ Hành Sơn Bị Phá Vỡ

Đến khi đám yêu tinh tới chỗ Ngũ Hành ở thì thấy Cung Dạ Kỳ đang hấp hối còn A Ly thì ở bên cạnh, Cung Vân Trường cũng dẫn theo đám thuộc hạ và đạo sĩ lần theo dấu máu của Cung Dạ Kỳ mà tìm vào trong núi.

Tôn Ngộ Không bị âm thanh ồn ào đánh thức, không hài lòng chép miệng, mở mắt ra thì thấy mây đen che kín bầu trời, rõ ràng hôm nay là một ngày đẹp trời, sao hắn chỉ ngủ có một giấc đã thay đổi lớn như vậy?

Tôn Ngộ Không đang cảm thấy kỳ quái thì lại nghe thanh âm đánh nhau ở cách đó không xa, chẳng lẽ là A Ly ở không nhàm chán nên kiếm yêu tinh nào đó để rèn luyện?

“Quy phụ! Quy phụ! Không tốt !”

Thanh âm của A Ly vang lên, chốc lát đã thấy nàng cả người đầy máu chạy về phía hắn.

“Nha đầu! Người làm sao vậy!” Tôn Ngộ Không gấp đến độ muốn hất đổ ngọn núi đang đè trên lưng hắn.

“Không xong rồi, không xong rồi” A Ly dừng lại, cong lưng thở hổn hển.

“Cái gì mà đánh nhau? Người nói rõ ràng cho ta, người bị thương sao? Ai ăn hiếp người” Tôn Ngộ Không chả hiểu thế nào.

A Ly đưa tay chùi mồ hôi trên trán rồi nói “ ta không sao, đây là máu của Cung Dạ Kỳ. Thân ca ca của hắn tìm tới đây, nói chúng ta bắt đệ đệ của hắn lên núi, lại nhìn thấy bộ dáng nửa sống nửa chết của Cung Dạ Kỳ thì

nói chúng ta làm hấn bị thương. Đúng rồi, hấn còn mang theo mấy tên đạo sĩ, thoát nhìn rất lợi hại, hổ thúc đang đánh nhau với bọn chúng”

“Ai là đệ đệ của hấn? bọn hấn sao lại biết đường lên núi? Ngũ Hành rõ ràng đã thiết lập mê trận trên đường lên núi, bọn hấn không thể tới được chỗ chúng ta” Tôn Ngộ Không nhú mi hỏi

“Ta cũng không biết a, lúc ta nhìn thấy Cung Dạ Kỳ thì hấn đã bị thương, sói cha đang giúp hấn chữa thương nhưng ca ca của Cung Dạ Kỳ không hài lòng, còn cho đạo sĩ đến ngăn cản. Ai nha, rất loạn, Quy phụ, Cung Dạ Kỳ có phải sẽ chết hay không? ta sợ...”

Nói xong, nhớ tới Cung Dạ Kỳ chảy nhiều máu như vậy, A Ly bấu môi, nước mắt lại chảy ra.

“Xem tình thế này thì phải hỏi Cung Dạ Kỳ mới biết được là chuyện gì đã xảy ra, nhưng vấn đề quan trọng trước mắt là giải quyết ca ca hấn thế nào, theo lời người nói, ca ca hấn là tới gây sự a”. Tôn Ngộ Không bị giam ở Ngũ Hành sơn suốt hai mươi năm, tính cách nóng nảy cũng đã giảm nhiều, hơn nữa mọi chuyện lớn nhỏ ở Ngũ Hành sơn đều do hấn và Ngũ Hành xử lý, cho nên không có Ngũ Hành ở đây, thời khắc mấu chốt tìm hấn giải quyết cũng có thể.

“Ai nha! Mặc kệ a! Làm sao bây giờ a, làm sao bây giờ a! Hổ thúc tính khí táo bạo, đã đại khai sát giới ! Bọn yêu quái cũng rục rịch ra tay” A Ly gấp tới mức nhảy loi choi.

“Người đừng vội, đừng nóng vội! để ta suy nghĩ” Tôn Ngộ Không cũng không biết phải làm sao, hấn không thể di chuyển, Ngũ Hành lại không có mặt ở đây, phải làm thế nào cho phải?

“Đừng nghĩ nữa a, không còn kịp nữa rồi” A Ly đưa tay chỉ hiện trường hỗn loạn ở cách đó không xa, lại nghe hổ thúc thét lên một tiếng thảm thiết rồi im bật.

“Xem ra đạo sĩ này đạo hạnh không thấp, A Ly người dẫn bọn hăn đến đây để cho ta đối phó với bọn chúng”. Tôn Ngộ Không đoán là hổ yêu đã bỏ mình, hận bản thân bị đè dưới núi đá, đành trơ mắt nhìn bằng hữu bị người khác ức hiếp. Tuy nhiên chỉ cần tới gần hăn trong vòng mười trượng thì hăn dư sức đối phó bọn chúng.

A Ly nghe vậy, vội chạy về hướng đám người đang đánh nhau.

A Ly vừa chạy tới thấy Cung Vân Trường đang giơ kiếm muốn đâm vào Cung Dạ Kỳ không cò chút sức lực nằm im lìm trên mặt đất, Tần thái phó run cầm cập nằm phục trên mình Cung Dạ Kỳ, bảo vệ chủ tử, lại bị Cung Vân Trường một cước đá văng.

A Ly vội vàng phóng một ngụ phong chú về phía Cung Vân Trường, lúc này ngụ phong chú không làm nàng mất mặt mà bắt đầu phát huy tác dụng, nhưng nàng chỉ mới học nghề nên sức gió không lớn, tuy nhiên cũng đủ cho A Ly tranh thủ thời gian cứu Cung Dạ Kỳ.

“Ta nghĩ người không phải là ca ca của Cung Dạ Kỳ, nếu thực sự là ca ca thì sẽ không giết thân đệ đệ của mình” A Ly chạy đến bên cạnh Cung Dạ Kỳ, nâng đầu hăn lên, đặt trên đôi vai bé nhỏ của nàng.

Cung Vân Trường từ trong bão cát đi ra, nhìn Cung Dạ Kỳ cười lạnh một tiếng “ chỉ cần có người gây cản trở chuyện của bốn điện hạ thì mặc kệ hăn là ai, bốn điện hạ liền gặp thần giết thần, gặp phật giết phật”

Dứt lời hăn lại vung kiếm, tạo ra muôn vàn kiếm hoa khiến người ta hoa mắt.

“A! Cứu mạng a!” A Ly không kịp nghĩ nhiều, ôm Cung Dạ Kỳ chạy về phía Tôn Ngộ Không, nếu không phải nàng còn vướng bận Cung Dạ Kỳ thì nàng đã cho Cung Vân Trường kia biết tay.

Tuy nhiên, muốn là một chuyện, sự thật lại là chuyện khác, hiện tại là nàng bị Cung Vân Trường đuổi theo sát nút, chậm một chút là sẽ bị đối phương đánh cho mất mạng, nàng cũng không thể dùng Cung Dạ Kỳ làm lá chắn ở phía sau cho nên chỉ có thể cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước.

Cung Vân Trường thấy thế, không khỏi cười nói: “Tiểu nha đầu, xem ra người đối với hoàng đế ta rất tốt a, luyện tiết hân như vậy, chẳng lẽ hai người các người có tình cảm với nhau?”

“A!”

Nghe câu này của Cung Vân Trường, tâm huyết của A Ly bỗng nhiên dâng lên, thất thần tới mức té xuống.

Lúc Cung Vân Trường vung kiếm đâm vào A Ly thì đột nhiên bị một sợi tơ vô hình cuống lấy, nghiêng đầu nhìn xem thì thấy một nữ nhân da ngăm đen, há cái miệng to như chậu máu về phía hắn, trong miệng tuôn ra vô số sợi tơ, cuốn lấy hắn.

A Ly thấy Nhện Đen đến hỗ trợ liền nở nụ cười cảm kích đối với nàng.

Nhện Đen ngẩng đầu lên, mặt không biểu tình chỉ vào Cung Dạ Kỳ nói “đừng nghĩ là ta giúp người, là do ta nhìn trúng tiểu tử này mà thôi”

A Ly không muốn tranh luận với Nhện Đen, vội vàng đứng lên nhìn xem Cung Dạ Kỳ thế nào, không ngờ hắn đột nhiên mở mắt, đôi đồng tử lưu ly lóe ra ánh sáng quý dị sau đó hướng về phía A Ly ra hiệu nàng dừng lên tiếng rồi lại nhắm mắt giả chết.

Bên kia, mấy đạo sĩ mặt hồng hào, ấn đường no đủ đang đấu pháp cùng các yêu quái trong núi. Bọn hắn có năm người, chia làm năm loại pháp thuật thuộc Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, đối phó với bọn yêu quái tương ứng. Ví dụ như thụ yêu sẽ do đạo sĩ sử dụng pháp thuật hỏa đối phó, mà thủy yêu thì do đạo sĩ thuộc thổ đối phó, ngũ hành liên thủ, sức chiến đấu không thể

xem thường, xem ra trước khi đến đã có sự chuẩn bị kỹ càng. Nhóm yêu quái thấy A Ly gặp nạn, vừa đối phó nhóm đạo sĩ vừa chạy về phía A Ly. Đạo sĩ thuộc hỏa thấy Cung Vân Trường bị Nhện Đen cuốn lấy thì vùng phất trần lên, phóng ra một đạo lửa khói, đốt sạch mấy sợi tơ của Nhện Đen, nhện sợ lửa nên lập tức lùi ra sau.

“Tiểu nha đầu, nói cho bốn điện hạ biết Tôn Ngộ Không ở chỗ nào? Hắc giảo Định Hải thần châm ở đâu?” Cung Vân Trường nhìn thái độ của nhóm yêu tinh thì biết nha đầu này ở Ngũ Hành sơn có đại vị nhất định, chắc sẽ biết Định Hải thần châm giấu ở đâu.

A Ly chớp chớp đôi mắt, thì ra là có âm mưu từ trước, nhất định là cố ý, mục tiêu của bọn hắc chắc chắn là Định Hải thần châm. Cũng tốt, có thể dẫn dụ bọn họ tới chỗ Tôn Ngộ Không.

“Nếu ta nói ra, người phải đáp ứng ta, không được thương tổn Cung Dạ Kỳ?” A Ly vẻ mặt nhu nhược, bĩu môi nói.

“Không thành vấn đề, nói mau.” Cung Vân Trường thấy tiểu hài tử dễ lừa gạt, không chút do dự gật đầu đồng ý.

A Ly chỉ về ngọn núi phía trước nói “hắc ở đó”

A Ly vừa dứt lời, Cung Vân Trường đã khoát tay ra hiệu cho nhóm đạo sĩ, bọn chúng liền buông tha cho đám yêu tinh, phi thân đến bên cạnh Cung Vân Trường cùng chạy về chỗ Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không thấy A Ly quả nhiên dẫn dụ địch nhân đến thì hài lòng cười lớn, đám người Cung Vân Trường nghe tiếng cười bén nhọn của hắc thì cảnh giác dừng bước, bảo trì một khoảng cách nhất định, mà khoảng cách này lại ở ngoài phạm vi Tôn Ngộ Không có thể thi pháp.

Tiến lên một bước nữa đi. A Ly sốt ruột.

“A Ly!” Tôn Không Không gọi.

“Ta ở đây” A Ly vẫy tay

“Đến đây, đến đây!” Tôn Không Không nói.

A Ly lo lắng liếc nhìn Cung Dạ Kỳ, cũng không biết hành động vừa rồi của hắn có phải là hồi quang phản chiếu hay không, nhưng mà lúc này cũng không cho phép nghỉ nhiều, liền ôm hắn chạy về phía Tôn Ngộ Không. Trong lòng Cung Dạ Kỳ cũng âm thầm nghĩ nha đầu này khí lực thật ghê gớm, có thể ôm hắn chạy một mạch, không khỏi nhớ lại lúc nàng và hắn lần đầu gặp nhau, nàng một cước đá văng hắn huyết bảo mã.

Cung Vân Trường sao có thể để A Ly và Tôn Ngộ Không ở cạnh nhau, khoát tay một cái, phía sau đã có người tiến lên cản đường A Ly.

A Ly thấy thế tức giận, liền quăng Cung Dạ Kỳ về phía Tôn Ngộ Không, thân mình của Cung Dạ Kỳ tạo ra một đường cong duyên dáng trên không, tưởng rằng sẽ bị tan xương nát thịt thì đã được một đạo tiên quang tiếp lấy, mà người thi pháp chính là Tôn Ngộ Không.

Đám yêu tinh đưa mắt nhìn nhau, xem ra A Ly nhà bọn họ sắp nổi bão rồi.

“Tránh ra!” A Ly rống to, thanh âm non nớt của nàng không đủ làm người ta kinh sợ.

“Yêu quái này thuộc tính nào? sao nhìn không ra?” có đạo sĩ nhỏ giọng hỏi, không biết nên phái ai lên đối phó với nàng.

Đám yêu tinh nghe được thì cười suýt rụng răng, A Ly mà là yêu sao?

A Ly thấy bọn họ bất động liền vung chân đá về phía đạo sĩ thuộc kim, hắn vội vàng thi pháp đánh lại mới phát hiện vòng kim cương không có tác

dụng gì với nàng thì đã bị A Ly đá bay thẳng tới chỗ Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không vất vả lắm mới có người nộp mạng cho hản giãn gân cốt, hưng phấn thè lưỡi liếm một vòng, sau đó xoay đầu, tạo thành tiếng kêu răng rắc. Tôn Ngộ Không rít lên một tiếng, từ trong lỗ tai hản bay ra một vật nhỏ sáng lấp lánh rồi lớn dần, là một cây gậy sắt màu vàng, theo sự sai khiến của Tôn Ngộ Không mà đập vào đầu đạo sĩ kia một cái, óc vỡ toang.

“A! Quý phụ người sao lại sát sinh?” A Ly không hài lòng chút nào.

Tôn Ngộ Không làm ra vẻ vô tội nói “ta không có tu tiên, sao không thể sát sinh, hơn nữa đạo sĩ thối này đã giết chết hổ thục của người”

A Ly thở dài một hơi, không nói nữa. Trong lòng bi ai cho dù người chết là yêu hay là người. Nàng không hiểu được, sự tình phát sinh đến mức này là do ai gây ra? Cung Dạ Kỳ có vai trò gì trong chuyện này?

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Thiên Giới Xảy Ra Chuyện Lớn

Ngũ hành đạo sĩ thiếu Kim đạo sĩ liền trở nên khiếm khuyết, lúc này bọn hắn cũng đã phát hiện ra A Ly không phải là yêu mà là phạm nhân có chút pháp lực.

Thủy đạo sĩ vẻ mặt khó xử nói với Cung Vân Trường “điên hạ, nữ hài này không phải yêu, đạo sĩ chúng ta không thể giết người, chỉ giết yêu, cho nên...”

“Để đó cho ta” Cung Vân Trường đưa mắt đánh giá A Ly, xem ra nàng vẫn luôn diễn trò, thì ra cũng có chút năng lực, hắn muốn đánh cược xem nàng rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.

“Người người người. . . Người muốn làm gì” A Ly thấy Cung Vân Trường mắt lộ sát ý, vừa chỉ tay vào hắn vừa liên tục lui ra phía sau.

“Giết người.” Cung Vân Trường nói xong, bước đi như bay, đã xuất hiện trước mặt A Ly, kiếm pháp sắc bén, quyết tâm lấy mạng nàng.

A Ly biết Cung Vân Trường khó chơi, nên luôn tìm cách trốn tránh, không dám đánh trả. Ngũ hành đạo sĩ cũng nhân cơ hội này mà liên thủ thi pháp, tạo thành trận pháp để đối phó với Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không không biết phải làm gì, đạo sĩ không ở trong phạm vi hắn có thể công kích, nên chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ dùng kết giới đối phó hắn.

“Mọi người, không thể để cho người ngoài ăn hiếp bất kỳ ai trên Ngũ Hành sơn chúng ta” sói cha đem sói con nhét vào ngực sói mẹ, hô to rồi dẫn

đầu đám yêu tinh xông lên, vây quanh Cung Vân Trường. A Ly thấy thế cười một tiếng, cầm tặc trước cầm vương, mọi người làm quá đúng, Cung Vân Trường chắc sẽ lúng túng khi đối phó với đám yêu quái, bởi vì mấy đạo sĩ kia đang bận đối phó Tôn Ngộ Không rồi.

Ngũ hành đạo sĩ bày xong trận pháp thì cùng hô một tiếng “ đi”, mây đen phút chốc che kín bầu trời, ùn ùn hạ xuống, làm cho người ta cảm thấy như đang bị thái sơn đè xuống.

Tôn Ngộ Không gấp đến mức nhe răng trợn mắt, phải làm sao đây, hãn vốn bị đè dưới Ngũ Hành sơn, lại bị Ngũ Hành trận pháp vây khốn, đúng là họa vô đơn chí. Bái thiếp phong ấn của Như Lai Phật Tổ trên đỉnh núi đột nhiên tỏa kim quang chói sáng, như là cấp thêm sức mạnh cho ngũ hành đạo sĩ, kết ấn kim sắc hình thoi càng lớn hơn, ngay cả nhóm yêu quái cũng bị lực lượng của Ngũ Hành kết ấn mà kinh sợ, kẻ tu vi thấp đều bị đánh hiện nguyên hình , còn lại vài tên tu vi cao hơn thì đang cố sức chống đỡ, bản thân còn lo chưa xong nên không nghĩ tới chuyện vây đánh Cung Vân Trường nữa.

Lúc này chỉ có A Ly không bị ảnh hưởng, nhưng tay chân luống cuống, không biết nên làm thế nào, mà Ngũ Hành kết ấn đã đánh về phía Tôn Ngộ Không, đột nhiên một đạo kim quang lóe lên từ người Cung Dạ Kỳ, đánh bay Ngũ Hành kết ấn. Ngũ hành đạo sĩ ghen hòng trên trời, nhìn Cung Dạ Kỳ đang nằm trên mặt đất, không biết là sống hay chết.

“Trên người hãn lại có tiên khí hộ thể” Thổ đạo sĩ dường như có chút kiêng kị, bọn họ tu đạo nên luôn có sùng kính thần tiên mà trên người Cung Dạ Kỳ lại có tiên khí cho nên trong lòng bắt đầu đắn đo.

“Mặc kệ Cung Dạ Kỳ hãn là thần thánh phương nào, hôm nay các người phải lấy bằng được Định Hải thần châm cho bốn điện hạ”. Cung Vân Trường lớn giọng ra lệnh, kẻ kiêu lên cổ Thổ đạo sĩ, ý tứ rất rõ ràng, nếu

bọn họ lâm trận lùi bước thì sẽ mất mạng. Đạo sĩ không giết người nhưng Cung Vân Trường hẳn có thể giết đạo sĩ.

“Các người muốn Định Hải thần châm để làm gì?” Tôn Ngộ Không hỏi

“Người không cần biết.” Cung Vân Trường thái độ ngạo mạn.

Tôn Ngộ Không cười khan một tiếng, không nói gì nữa.

Ngũ hành đạo sĩ lại bày trận, lần này là dùng hết toàn lực. Ngũ Hành kết ấn hơi thở cường đại làm cho đám yêu tinh phải nhường bộ lui binh, chỉ còn A Ly đứng bên cạnh Cung Vân Trường gấp đến đỏ mắt, phóng ngự phong chú về phía hắn.

“Ta muốn giết tên xấu xa như ngươi” A Ly lớn giọng mắng, khuôn mặt xinh đẹp cũng lấm lem.

“Tiểu nha đầu, nếu người không phải là nữ nhân của Cung Dạ Kỳ thì bản điện hạ sẽ suy nghĩ mang người về cung hầu hạ ta, tiếc là...”

Nói xong thở dài một hơi, Cung Vân Trường tuy rằng cảm thấy đáng tiếc khi giết A Ly nhưng hắn sẽ không nường tay, lại thêm nàng là nữ nhân của Cung Dạ Kỳ thì càng thêm quyết tâm. Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, Cung Dạ Kỳ và nàng đều phải chết.

A Ly tuy có theo Tôn Ngộ Không và Ngũ Hành rèn luyện nên có chút pháp lực nhưng gặp phải cao thủ như Cung Vân Trường thì trở nên vô dụng, dù nàng có dùng ngự phong chú thì cũng là tay mơ, không làm ăn gì được.

Cho nên, A Ly chốc lát đã thua cuộc.

Khi kiếm của Cung Vân Trường phóng đến trước mặt A Ly thì thấy hắn hai mắt mở to, mà Cung Dạ Kỳ chẳng biết từ lúc nào đã đứng sau lưng hắn,

tay cầm Định Hải thần châm, một đầu đã đâm thẳng vào vị trí trái tim của Cung Vân Trường, xuyên thủng cả ngực.

“Người...” Cung Vân Trường há mồm thở dốc, máu tươi trào ra, bộ mặt trở nên dữ tợn.

“Người giết ta, có lẽ ta sẽ dễ dàng tha thứ, nhưng người người muốn giết là A Ly thì ta không thể nào cho phép”. Ánh mắt của Cung Dạ Kỳ tựa hồ không có tiêu điểm, nhưng A Ly có thể cảm nhận được hắn đang quan sát nàng, tuy rằng nàng biết Cung Dạ Kỳ không nhìn thấy gì nhưng nàng vẫn đỏ mặt, cả người nóng lên, tim đập mạnh, một câu này của hắn làm cho lòng của nàng ảm áp.

“Huynh trưởng, đây là lần cuối cùng ta gọi người như thế” Cung Dạ Kỳ sắc mặt đầy bi thương, rút Định Hải thần châm ra, mùi máu tươi tràn lan trong không khí, làm cho người ta muốn ói.

“Phanh ——” Cung Vân Trường ngã xuống đất, hai mắt mở to không cam lòng, dã tâm của hắn lại bị Cung Dạ Kỳ một chiêu đánh tan.

Cung Dạ Kỳ quỳ một gối xuống , thật lâu không lên tiếng. Rốt cuộc hắn cũng phải giết thân ca ca của mình, huynh đệ tương tàn, hắn cũng đã tự tay kết thúc ân oán giữa bọn họ. Lại vì một nữ nhân.

A Ly lúc này cũng không biết an ủi Cung Dạ Kỳ thế nào, nhếch miệng nói

“Thực sự không đúng. . .”

“Đừng nói xin lỗi, tất cả mọi việc đều do ta gây ra” Cung Dạ Kỳ đột nhiên nở nụ cười mệt mỏi nói.

Hắn vốn chỉ muốn lên Ngũ Hành sơn lấy Định Hải thần châm, hắn vốn muốn để cho A Ly chết nhưng sau khi lên núi, vì A Ly, vì chúng sinh hòa

thuận mà thay đổi kế hoạch.

Ngũ Hành sơn yên tĩnh hài hòa, A Ly hồn nhiên, làm cho hắc rung động không rõ nguyên nhân, làm cho hắc không tự chủ được mà bị hấp sâu. Mọi người đều nói yêu quái tà ác nhưng đến Ngũ Hành sơn hắc mới phát hiện con người có dã tâm còn tà ác hơn yêu quái gấp trăm ngàn lần. Cuộc sống không tranh đấu trên Ngũ Hành sơn chính là điều hắc mong muốn cho dân chúng Vị Ương quốc.

Lúc này, A Ly đột nhiên nhớ ra chuyện gì, vội vàng xoay người kiểm tra miệng vết thương của Cung Dạ Kỳ thì phát hiện nó đang tự khép lại, dần dần lành hẳn, chỉ còn dấu vết như cái móng tay. A Ly bừng tỉnh đại ngộ, vừa rồi nàng nghĩ Cung Dạ Kỳ sẽ chết thì hắc mở mắt bảo nàng đừng ồn ào thì ra là giả chết để tranh thủ thời gian cho vết thương lành lại.

“Người sao có được Định Hải thần châm của Quy phụ?” A Ly lại hỏi

“Ta đã sớm phát hiện hắc giả chết a! Ha ha, lúc ấy ta cho rằng ta cũng bị mấy tên đạo sĩ thối kia đánh chết, cho nên lặng lẽ giao Định Hải thần châm cho hắc” Tôn Ngộ Không nghe A Ly hỏi như vậy thì đỏ mặt lên tiếng giải thích. Hắc là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không đại danh鼎鼎 lại suýt chút nữa bị mấy tên đạo sĩ thối đánh chết, thật sự là mất mặt mà.

Nếu không phải do Như Lai Phật Tổ...

Tôn Ngộ Không ngượng ngùng đổ lỗi cho Như Lai Phật Tổ, thực ra thì trong lòng cũng hiểu nếu lúc trước hắc đánh thắng con lừa trọc kia thì đâu đến nỗi bị giam ở đây.

“Cung Dạ Kỳ, người rốt cuộc là loại người nào? Người sao lại có tiên khí? Sao có thể tự lành vết thương? Mau nói cho ta biết” A Ly nắm cánh tay Cung Dạ Kỳ hỏi liên tục, dù nàng phản ứng trì hoãn thì cũng nhận ra vấn đề.

Cung Dạ Kỳ lắc đầu, hẳn cũng không biết.

Lúc này, Ngũ hành đạo sĩ thấy Cung Vân Trường đã chết cũng nhào nhào bỏ chạy xuống núi.

Đất trời tươi sáng trở lại, mây đen tan hết, ánh mắt trời lại chiếu rọi khắp nơi. Một đóa tường vân cũng đang hạ xuống Ngũ Hành sơn, rời khỏi đám mây, Ngũ Hành kích động chạy tới vừa chạy vừa la

“Sao lại thế này sao lại thế này? Bầy trời mây đen dày đặc, hại ta suýt chút nữa không tìm được đường về”

“Ách. . .”

Ngũ Hành nói xong mới để ý tình huống trước mắt, loạn cào cào, chỉ có một chữ thảm.

Lo liệu xong đám tang cho hổ thúc, mọi người đều buồn bực quay về ổ của mình, xem ra mấy ngày sắp tới sẽ không ai vui nổi. Hơn nữa Ngũ Hành sợ đám người Cung Vân Trường ở dưới núi sẽ xông lên đây, nên bắt đám yêu tinh thay phiên nhau tuần tra, phòng ngừa người lạ tới gây sự.

Ban đêm, trong núi rất yên tĩnh, Ngũ Hành đi đến cạnh Tôn Ngộ Không

“Thiên giới xảy ra chuyện lớn”

Tôn Ngộ Không ngẩng đầu, chờ Ngũ Hành nói tiếp

Ngũ Hành nhìn chung quanh, xác định không có tiếng hít thở của ai mới cúi đầu nói nhỏ và tai Tôn Ngộ Không “trên đường ta đến thiên cung gặp được vài tiên hữu thần sắc kích động, giữ lại hỏi chuyện mới biết Tịnh Vũ tiên quân tạo phản, nên không dám tới Nam Thiên môn mà vội vàng quay về”

“Cái gì? Tịnh Vũ? Chính là chiến thần Thiên giới? là Tịnh Vũ bị tàn hai chân?” Tôn Ngộ Không ngạc nhiên kinh hô, chuyện này không thể không quan tâm a, chiến thần là bảo vệ sự bình an của Thiên giới mà nay lại làm phản là sao?

“Đúng vậy! Ta cũng không ngờ rằng sẽ là hắc! Hắc là cháu của Thiên Quân, là con Tây Vương Mẫu a” Ngũ Hành nói tới đây thì nghiêng răng cắn hận.

Tôn Ngộ Không thấy bộ dáng phẫn nộ của Ngũ Hành thì không khỏi buồn cười, dùng đầu đụng vào khuỷu tay hắc

“Người chỉ là một sơn thần nho nhỏ, cần gì phải như thế, không phải Thiên giới toàn là thần tiên cao thủ sao? Thiên giới nhiều thiên binh thiên tướng như vậy, chẳng lẽ không bình loạn được phản đồ? người đúng là lo bò trắng răng, mau quan tâm chuyện của A Ly thì tốt hơn”

Ngũ Hành trợn mắt nhìn Tôn Ngộ Không “ người không phải người của Thiên giới nên không quan tâm chuyện này là đúng rồi. Người nghĩ Tịnh Vũ tiên quân dễ dàng manh động tạo phản sao? Khẳng định là thời cơ chín muồi mới ra tay thôi, hơn nữa thượng cổ tà thần Xi Vương cũng đã thoát khỏi phong ấn, người nói là trùng hợp không? haizz, Thiên giới lần thật sự là đại loạn a”

Tôn Ngộ Không nghe nói Xi Vương đã thoát khỏi phong ấn thì cũng biết tình thế nghiêm trọng hơn hắc nghĩ nhiều, vội vàng nói “ vậy thì nói nhanh lên, rốt cuộc là thế nào?”

Ngũ Hành thở dài một hơi, bắt đầu kể lại những gì hắc nghe được.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 91

Trên đường Ngũ Hành lên Thiên giới hỏi thăm sự tình của Cốc Nhiễm và A Ly thì gặp vài tiên hữu đang kích động bay về phía nhân gian, tò mò giữ lại hỏi thăm mới biết tình hình Thiên giới không ổn lại.

Thì ra, sau khi A Ly và Tôn Ngộ Không đại náo Thiên cung, Tôn Ngộ Không bị Như Lai Phật Tổ giam dưới Ngũ Hành sơn, còn A Ly đột nhiên bị Tô Phù Phong bộc phát thần lực đánh bại, Tây Vương Mẫu chiếu theo thiên quy bắt A Ly tiếp nhận mười hai đạo thiên lôi, Cốc Nhiễm tiên quân đã chủ động thay nàng chịu phạt. Cũng nhờ vậy mà cơ duyên xảo hợp, làm cho phong ấn trí nhớ và pháp lực của Cốc Nhiễm tiên quân được giải bỏ.

Khi Cốc Nhiễm nhớ lại chuyện cũ thì A Ly đã bị mang đến địa phủ đầu thai chuyển thế, mà Cốc Nhiễm vì chịu thiên lôi nên bị thương không nhẹ, dưỡng thương hơi lành cũng đến địa phủ đầu thai, hồi báo việc trước đây A Ly cùng hắn luân hồi một trăm kiếp.

Thiên Quân biết Cốc Nhiễm đầu thai theo A Ly thì liên tục thử dài nhưng không có truy cứu mà lại đột ngột bế quan tu luyện, chúng tiên biết Thiên Quân là muốn tăng tiến tu vi cho nên cũng không ngăn trở. Ai biết, chưa được mấy ngày thì phong ấn Xi Vưu ở Ký Châu được giải bỏ, Xi Vưu phá tan phong ấn, Ký Châu bị động đất, chìm vào trong biển. Chúng tiên vội vàng tiến đến ngăn cản Xi Vưu thì lại nhận được tin Tịnh Vũ tiên quân mang theo năm vạn thiên binh tinh anh do hắn bồi dưỡng xông vào Nam Thiên môn, ép Thiên Quân thoái vị, giao ngai vị thiên quân lại cho hắn. Nhưng Thiên Quân đang bế quan tu luyện, nếu đột nhiên ngưng lại thì chắc chắn sẽ bị tẩu hỏa nhập ma hoặc sẽ chết.

Đại quân của Tịnh Vũ bao vây những chỗ trọng yếu trên Thiên cung, chúng tiên bị giam lỏng ở Thiên giới, chỉ cho vào mà không cho ra. Chúng tiên đều không phải là đối thủ của Tịnh Vũ, tất cả hi vọng đều dồn vào Cốc Nhiễm tiên quân vừa khôi phục pháp lực nhưng Cốc Nhiễm đang ở nhân gian, không rõ tung tích, chúng tiên không người lãnh đạo như rằm mất đầu, hoang mang lo sợ, bọn họ không thể ngờ Tịnh Vũ tiên quân ngày thường chấp pháp nghiêm minh lại tạo phản.

Tịnh Vũ tạo phản, người đầu tiên mọi người nghĩ tới là Tây Vương Mẫu ở Côn Luân sơn, chúng tiên thương nghị, phái một thần tiên đến Côn Luân sơn thỉnh Tây Vương Mẫu tương trợ.

Tịnh Vũ thế như chẻ tre, đánh vào Nam Thiên môn, chuẩn bị xông vào Thiên Nguyên điện thì Tây Vương Mẫu cũng vừa tới, hai bên đánh nhau một mất một còn, rốt cuộc Tịnh Vũ cũng chịu thỏa hiệp, đóng quân bên ngoài Thiên Nguyên điện, tạm thời án binh bất động.

Lúc này Thiên giới đã loạn thành một đoàn, Ma giới lại chậm chạp không giúp đỡ, Nhân giới thì không có năng lực, cho nên Thiên giới đứng là tứ cố vô thân.

Ngũ Hành nói xong thì hắc và Tôn Ngộ Không đều lâm vào trầm mặc hồi lâu.

“Ta cho rằng năm đó ta đại náo Thiên cung đã đủ anh dũng, không ngờ Tịnh Vũ còn uy phong hơn, trực tiếp tạo phản” Tôn Ngộ Không tự giễu, sự tích của hắc so với chuyện Tịnh Vũ đang làm chỉ là muối bỏ biển.

“Thiên Quân bề quan không ra được, chỉ còn Tây Vương Mẫu canh giữ Thiên Nguyên điện không cho Tịnh Vũ tiến vào, Thiên giới không người lãnh đạo không biết làm thế nào mới đúng?” ngày thường Ngũ Hành không có chí lớn gì thực ra trong lòng hắc cũng có nhiều hoài bão, chỉ là hắc thấp

cố bé hòng nên dù gấp cũng không giúp được gì, chỉ có thể ẩn ở Ngũ Hành sơn chờ xem tam giới đổi chủ.

“Không phải còn có Cốc Nhiễm sao?” Tôn Ngộ Không nói.

Ngũ Hành nghe vậy ảo não vỗ đầu, vừa rồi còn mãi nghĩ tới chuyện phản loạn ở Thiên giới nên quên mất chính sự, vội vàng nói

“Đúng vậy! Còn có Cốc Nhiễm tiên quân! Thiên giới đang định tìm Cốc Nhiễm tiên quân trở về chủ trì đại cục, mà theo ta được biết, Cốc Nhiễm tiên quân đầu thai đến Vị Ương quốc, là Nhị hoàng tử Cung Dạ Kỳ, Hoan Hỉ thú A Ly đầu thai đến Nguyệt Viêm quốc. Tư Mệnh tinh quân đã an bài nàng trở thành công của Nguyệt Viêm quốc nhưng lúc nàng còn trong bụng mẹ thì gặp cung biến, hoàng hậu Nguyệt Viêm quốc trốn thoát rồi bật vô âm tín. Năm năm sau, tình hình Nguyệt Viêm quốc bình ổn trở lại, đại thần cũng đã tìm được hoàng hậu lúc này đã gả cho một người đánh cá ven biển, khi hỏi tới đứa nhỏ trong bụng nàng năm đó thì hoàng hậu cho biết đứa bé đã mất tích lúc ba tuổi, có lẽ đã chết. Nhưng trong sổ sinh tử của địa phủ lại cho thấy nàng chưa chết. Mà lúc chúng ta thu dưỡng A Ly thì nàng cũng được ba tuổi, vị thần tiên trốn khỏi Thiên cung cũng dốc lòng tìm kiếm Cốc Nhiễm tiên quân chuyển thế, tiếc là nhị hoàng tử của Vị Ương quốc ba năm trước đã ra ngoài vân du tới giờ không rõ tin tức. Nghe được tin tức này, ta lập tức nghĩ tới Cung Dạ Kỳ đang ở Ngũ Hành sơn, sau đó ta vội vàng tìm hiểu, quả đúng là Cung Dạ Kỳ chính là Cốc Nhiễm tiên quân”

“Không thể tưởng tượng được Cung Dạ Kỳ chính là Cốc Nhiễm! vậy A Ly tất nhiên cũng là bằng hữu A Ly kia của ta” Tôn Ngộ Không vẻ mặt kích động, thì ra hai người này đã bất tri bất giác tụ họp lại với nhau, đúng là duyên phận.

“Ta đi tìm Cung Dạ Kỳ nói rõ tình hình để cho hắn trở về Thiên giới” Ngũ Hành nói xong đã không kiềm chế được, muốn đi tìm Cung Dạ Kỳ.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội! Thiên giới một ngày bằng nhân gian một năm, chúng ta trước tiên hãy thành toán cho đôi uyên ương số khổ đoàn tụ với nhau rồi làm cho Cốc Nhiễm nhớ lại thân phận cũng không muộn” Tôn Ngộ Không vội gọi Ngũ Hành lại.

“Thành toán?” Ngũ Hành dừng lại, nghi hoặc nhìn về phía Tôn Ngộ Không, trong đêm đen chỉ thấy hai mắt của Tôn Ngộ Không lóe sáng lên.

“Đúng vậy, người lo lắng cho an nguy Thiên giới nhưng ta lại muốn A Ly được hạnh phúc. Cốc Nhiễm lần này về trời là sẽ đổi mặt với một trận sinh tử đại chiến, nếu có bất trắc thì tính làm sao? Cốc Nhiễm xuống hạ giới là để tìm kiếm A Ly, bù đắp cho nàng, ta không thể để cho hãn phải nuối tiếc a”. Tôn Ngộ Không biết chuyện xưa của Cốc Nhiễm và A Ly, lúc đó vì A Ly lòng đầy căm phẫn cũng là nhất thời tức giận, bây giờ nghĩ lại, là người ngoài cuộc, hãn phát hiện thật ra hai người bọn họ vẫn còn yêu nhau, chỉ là trong lòng A Ly chưa buông bỏ được, nhưng nếu thực sự mất đi Cốc Nhiễm thì chắc chắn nàng sẽ rất hối hận.

Ngũ Hành gật đầu, không thể phủ nhận những lời của Tôn Ngộ Không.

“Vậy thành toán cho bọn họ như thế nào?”

“Hay là làm cho hai người bọn họ nhanh chóng thành hôn đi, cũng coi như cho bọn họ một kết cuộc tốt đẹp ở kết này, cưới A Ly, Cốc Nhiễm cũng không uổng công đầu thai theo nàng, ta nhớ A Ly từng nói, lúc trước khi Cốc Nhiễm đầu thai đã từng hứa hẹn với nàng sau khi luân hồi xong một trăm thế sẽ cưới nàng, nhưng hãn không thực hiện” Tôn Ngộ Không chỉ nghĩ được phương pháp này để thành toán cho bọn họ.

“Nhưng hiện tại bọn họ đều còn nhỏ, chuyện kiếp trước cũng không nhớ được, bọn họ sẽ đồng ý thành thân sao?” Ngũ Hành buồn rầu.

“Chuyện thành thân e là không kịp rồi”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên trong đêm tối, Tôn Ngộ Không và Ngũ Hành cùng giật mình cảnh giác, là ai nghe lén lời bọn họ nói?

Người vừa lên tiếng cũng không che giấu hành tung, chậm rãi đi ra, ánh trăng chiếu rọi trên áo bào tử sắc của hắn, đôi mắt lưu ly dưới ánh trăng càng trở nên thần bí.

“Chuyện của Thiên giới không thể trì hoãn một khắc, bản tôn phải lập tức trở về”

Cung Dạ Kỳ khoanh tay đứng bên cạnh Tôn Ngộ Không, những gì vừa rồi Ngũ Hành và Tôn Ngộ Không nói hắn đều nghe hết.

“Người... Người hiện tại là Cung Dạ Kỳ hay là Cốc Nhiễm?” Tôn Ngộ Không lú lờ, trước mắt là thiếu niên nhưng vẻ mặt hay ngữ khí đều giống y như Cốc Nhiễm mà hắn biết.

“Bản tôn đã khôi phục trí nhớ.” Cung Dạ Kỳ cười yếu ớt, thân hình khẽ nhúc nhích, thiếu niên trước mắt chớp mắt liền biến thành tiên quân tuấn mỹ cao lớn, tiếc là hai mắt của hắn vẫn bị mù như trước.

“Tiểu Tiên bá kiến Cốc Nhiễm tiên quân!” Ngũ Hành thấy thế, vội vàng thi lễ, tuy hiện tại hắn không biết vì sao Cốc Nhiễm lại khôi phục trí nhớ hay nói cách khác là Cốc Nhiễm không hề quên chuyện cũ.

“Đứng dậy đi.” Cốc Nhiễm nâng Ngũ Hành dậy.

“Cốc Nhiễm! đây là thế nào? trí nhớ của ngươi không bị phong ấn, vì sao vẫn làm bộ không biết A Ly?” Tôn Ngộ Không nghi hoặc hỏi

Cốc Nhiễm hé miệng mỉm cười, đơn giản đáp trả: “Bởi vì chỗ xương quai xanh của nàng có vết bớt”

Đó là cơ sở để hắc tìm kiếm A Ly khi chuyển thế, là do hắc trước khi phong ấn trí nhớ đã làm tiểu xảo, chỉ cần nhìn thấy vết bớt của nàng thì hắc sẽ khôi phục trí nhớ.

Nửa giờ trước, Cốc Nhiễm nhớ thân trên của hắc còn trống trơn, hắc còn chạy theo A Ly đòi lại y bào nhưng A Ly dường như muốn trêu chọc hắc nên không chịu trả. Hai người tính tình có chút tẻ con, đùa giỡn qua lại, Cốc Nhiễm làm bộ muốn lột áo của A Ly để mặc cho mình thì phát hiện trên cổ A Ly có vết thương. A Ly nói là lúc đánh nhau với Cung Vân Trường bị kiếm của hắc đâm trúng, Cốc Nhiễm vô cùng sốt ruột, không để ý tới nam nữ thụ thụ bất thân, nhất định muốn kiểm tra thương thế của A Ly, bắt nàng phải cởi ngoại bào cho mình nhìn xem còn có nơi nào bị thương hay không. A Ly không cãi lại Cốc Nhiễm đành phải bỏ ngoại bào, làm lộ xương quai xanh cũng lộ ra vết bớt màu hồng nhạt.

Đương nhiên, Cốc Nhiễm không thể nhìn thấy nhưng khi hắc làm thần chú giải bỏ phong ấn đã ấn định làm như hai mắt vẫn sáng, nhìn thấy cái bớt thì phong ấn của hắc sẽ tự động giải trừ, trí nhớ cũng ào ạt đổ về, làm cho những chi tiết vụn vặt trong giấc mơ của hắc xâu kết liên lạc thành chuyện xưa.

Hắc cho rằng hắc tìm được A Ly, có thể cùng nàng trải qua một cuộc sống phàm nhân bình thường, có thể cùng nàng chậm rãi trưởng thành, cùng nhau già đi nhưng khi hắc đưa Tần thái phó xuống núi đã vô tình nghe được những lời của Ngũ Hành. Thiên giới và A Ly, hắc nên lựa chọn thế nào?

Chương 92: Như Vậy Người Có Tâm Giành A Ly Với Ta?

Nam Thiên môn, trọng binh gác, không còn cảnh thần tiên thanh thoi cõi mây qua lại mà chỉ có thiên binh thiên tướng lui tới, thần sắc vội vàng.

Kim Dao cung, Thanh Viễn điện, chính là nơi A Ly phá hủy đã được Tịnh Vũ cho xây dựng lại. Lúc này cửa điện đóng chặt, trong điện truyền ra tiếng rên rỉ đứng quăng của nữ nhân.

Trên giường lớn, quang ảnh hỗn loạn, hai thân người trần truồng đang quấn chặt lấy nhau, triền miên không dứt, cảnh xuân kiều diễm. Tô Phù Phong nằm ngửa, hai má đỏ bừng, ánh mắt mê ly nhìn Tịnh Vũ đang nằm trên thân nàng, hai tay siết chặt vòng eo của hắn. Thân thể của nàng nâng lên hạ xuống, bầu ngực trắng tròn rung động không ngừng.

Trên mặt đất là một bộ khôi giáp màu bạc, bên cạnh còn có quần lụa mỏng màu đen, thấp thoáng là cái yếm hồng...

Nhìn kỹ sẽ thấy dòng khí trong phòng bắt đầu khởi động, vô số điểm sáng quay quanh giường, những điểm sáng này như có sự điều khiển, từ từ tiến vào trong cơ thể Tịnh Vũ.

Lát sau đã nghe Tô Phù Phong rên lên, toàn thân run rẩy, ngồi bật dậy, mỗi tắc da thịt đều lộ ra ngoài không bỏ sót. Tịnh Vũ ngửa đầu thở dài một hơi, hai tay dang ra, khôi giáp đã nhanh chóng bay tới, trùm lên người hắn, vẻ mặt lạnh lùng biến mất dưới mũ giáp bạc.

Không thèm để ý tới Tô Phù Phong đang sức cùng lực kiệt, lại càng không chút thương hương tiếc ngọc, Tịnh Vũ thậm chí cũng không thèm

liếc mắt nhìn Tô Phù Phong một cái, bay mình lên xe lăn bạch ngọc rồi rời đi.

Nhìn theo thân ảnh Tịnh Vũ, Tô Phù Phong híp mắt, si ngốc mỉm cười. Nàng nghĩ đi theo Tịnh Vũ cũng không sai, hắn cần thân thể của nàng thì nàng cho hắn, đổi lấy vinh hoa, bù đắp cho trái tim trống vắng của nàng. Nhưng trong đầu không tự chủ vẫn hiện lên hình ảnh của Cốc Nhiễm.

Tịnh Vũ ra tới Thanh Viễn điện đã thấy một thiên tướng chạy vội về phía hắn.

“Tịnh Vũ tiên quân! Đại sự không tốt , Cốc Nhiễm tiên quân không biết khi nào đã lẫn vào Nam Thiên môn, mang theo thiên binh và chúng tiên đánh lén chúng ta”

Thiên tướng vẻ mặt chật vật, không dám nhìn thẳng Tịnh Vũ.

“Hắn đã trở lại” Tịnh Vũ có chút bối rối, giọng nói không giấu được vẻ kinh ngạc.

Hắn cho rằng Cốc Nhiễm ở tại Nhân gian tìm A Ly sẽ không biết tới chuyện của Thiên giới, hắn cho rằng mất đi một kình địch, hắn sẽ thừa dịp Thiên giới thế lực bạc nhược mà phát động binh biến, không ngờ Cốc Nhiễm lại bỏ rơi A Ly mà quay về. Như vậy A Ly thì sao? Nàng có cùng quay về không?

Tịnh Vũ bối rối, nghĩ tới A Ly, hắn còn chưa biết phải đối mặt nàng như thế nào.

Bất quá, chuyện quan trọng trước mắt là hắn nên giải quyết tình hình hiện tại thế nào? nay Thiên giới có thêm Cốc Nhiễm thì càng khó giải quyết hơn, hơn nữa còn có Tây Vương Mẫu, mẫu hậu của hắn ngăn cản.

“Trở lại vừa đúng dịp, đỡ mất công ta đến Nhân gian tìm hắc như tìm kim đáy biển”

Đúng lúc này, Xi Vưu cũng đi đến, hắc có hình dáng một nam nhân trung niên, cằm còn có một chòm râu đen, hai mắt màu hồng, là biểu trưng cho việc thần tiên truy nhập ma đạo trở thành Tà thần, chỉ cần nhìn vào đôi mắt của hắc thì sẽ bị hắc khống chế tâm trí, kích phát tà tính.

Hắc mới từ Nhân gian tìm kiếm Cốc Nhiễm trở về, muốn thừa dịp Cốc Nhiễm còn ở Nhân gian mà giết chết nhưng vẫn không tìm được, không ngờ Cốc Nhiễm đã trở lại Thiên giới.

Thiên tướng thấy Xi Vưu thì thi lễ rồi cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Xi Vưu, vẻ mặt sợ hãi. Đó là thượng cổ Tà thần nha, lại ở cùng chỗ với chiến thần Thiên giới. Nếu lúc trước bọn họ vì ngưỡng mộ Tịnh Vực mà đi theo hắc thì hiện tại là bị thực lực của Tịnh Vũ và Xi Vưu hấp dẫn.

Tịnh Vũ liếc mắt nhìn Xi Vưu, xem như là tiếp đón, sau đó di chuyển xe lăn hướng về phía Nam Thiên môn.

Xi Vưu đưa tay ngăn Tịnh Vũ lại “để ta đi gặp Cốc Nhiễm đi, một vạn năm rồi, không biết hắc có còn lợi hại như trước kia”

Dứt lời, Xi Vưu đã bay về phía Nam Thiên môn, trong tay không biết khi nào đã xuất hiện Hiên Viên kích.

Đi vào Nam Thiên môn, đã thấy có hai nhóm thiên binh mặc hai loại áo giáp khác nhau, thiên binh dưới trướng Tịnh Vực mặc áo giáp màu đồng thau, còn thiên binh của Thiên Quân mặc áo giáp màu bạc như trước. Hai bên đang hỗn chiến, một thân ảnh tử sắc đang đứng phía sau nghiêm trận.

Xi Vưu nhìn thấy Cốc Nhiễm liền vung Hiên Viên kích lên tấn công, trên không trung vẽ ra một đạo quang ảnh màu đen, thiên binh ở trước mặt

hắn lập tức bị đạo quang ảnh này đánh bay, ngã rạp xuống làm chỗ cho Xi Vưu đặt chân.

“Là Xi Vưu!” Tây Vương Mẫu đứng sau lưng Cốc Nhiễm nhắc nhở. Từ sau khi thoát khỏi phong ấn, Xin Vưu vẫn không hề lộ diện, theo tin tức đáng tin cậy thì hẳn chính là chủ mưu sau lưng việc Tịnh Vũ làm phản, cho nên Tây Vương Mẫu vừa nhìn thấy Xi Vưu đã không kiềm được tức giận. Nếu nàng đoán không lầm, nhất định là Xi Vưu ảnh hưởng tới Tịnh Vũ, mới làm cho Tịnh Vũ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế.

Tà Thần Xi Vưu, tự ý tại cổ mê hoặc nhân tâm, đem tà tính tiếp cận mục tiêu, kích phát tà khí vẫn tiềm tàng trong cơ thể

“Có thể cảm giác được, âm lãnh tà khí như vậy nếu không phải là Xi Vưu thì còn có thể là ai” Cốc Nhiễm gật đầu, tay nắm chặt Côn Ngô kiếm.

Cốc Nhiễm mắt nhìn Xi Vưu đang nghênh ngang đi tới, nghiêng đầu thấp giọng phân phó với chúng tiên “ chúng ta chỉ có thể tử thủ Thiên giới, không được phân tán lực lượng, cho dù Xi Vưu bức thế nào, chúng ta cũng không thể để bọn chúng tiến vào Thiên Nguyên điện”

Bởi vì, Thiên Quân ở bên trong. Bọn họ tử thủ chính là để bảo vệ Thiên Quân.

Đen tơ buộc mắt, Cốc Nhiễm rút kiếm, lần theo tà khí âm lãnh của Xi Vưu mà đi tới.

Xi Vưu thấy Cốc Nhiễm tiến về phía hắn thì vừa lòng nó “ Cốc Nhiễm, một vạn năm trước người tham gia việc tam giới thảo phạt ta, khi đó hăng hái thế nào mà nay hai mắt lại bị mù, không biết có còn khí thế năm đó nữa hay không? nhìn người tàn phế như vậy, có cần ta nhường người ra chiêu trước không?”

“Người bị phong ấn ở Ký Châu quá lâu, cũng nên hoạt động gân cốt rồi. Thực ra, bản tôn cũng tò mò không biết bây giờ người còn tư cách để giao thủ với bản tôn hay không?” khước môi Cốc Nhiễm gợi lên ý cười, cước bộ không ngừng.

Trong chớp mắt, thiên binh lại tự thối lui về phía sau, hò hét cổ vũ, bọn họ dường như muốn phô trương thanh thế với đối phương.

Nhưng ngay sau đó cả hai bên đều ngừng việc hò hét, chăm chú theo dõi Cốc Nhiễm và Xi Vưu.

Côn Ngô Kiếm phát ra tiếng kêu ong ong, đã lâu không chém giết nó tựa hồ như rảnh rỗi tới mức sắp thối rữa rồi, lúc này rất muốn đánh một trận cho đã, mà Hiên Viên kích của Xi Vưu cũng kích động không ngừng, hai thanh thần khí va chạm, dòng khí chung quanh cũng bị rung động.

Cốc Nhiễm cước bộ thông dong, ánh sáng tử sắc lấp lánh quanh thân, đây chính là ánh sáng phát ra từ kết giới kim cương hộ thể, kiếm trong tay múa ra những chiêu thức sắc bén hoa lệ, y bào tung bay phấp phới, hắc mù nhưng vẫn không có gì bất tiện.

Xi Vưu rất vừa lòng với thái độ của Cốc Nhiễm, coi như là đã thỏa nguyện, càng ra sức huy động Hiên Viên kích.

Nháy mắt phong vân bắt đầu khởi động, mây mù sương trắng nhanh chóng bao trùm Nam Thiên môn, vì chịu ảnh hưởng từ pháp lực của Cốc Nhiễm và Xi Vưu nên đám mây khi thì màu đen khi thì màu xám, tựa hồ như tương ứng với tình hình chiến đấu của Xi Vưu và Cốc Nhiễm.

Chúng tiên thấy hai người đánh nhau kịch liệt thì phấn khích vô cùng, hò hét trợ hứng, mà Tịnh Vũ ở không xa lại bày ra biểu tình trầm mặc, rất không phù hợp với hoàn cảnh. Ánh mắt của hắc đầu tiên là dừng lại trên người Tây Vương Mẫu.

“Ầm vang —— “

Cùng với một tiếng nổ, cột chống trời bên trái Nam Thiên môn ngã xuống, mà người đánh ngã cột chống trời chính là Xi Vương, một chân Cốc Nhiễm đạp lên cột chống trời, ném Côn Ngô kiếm về phía Xi Vương, thừa dịp Xi Vương phải đối phó với Côn Ngô kiếm liền thi pháp nâng cột chống trời lên, cố gắng dựng cột chống trời lại.

“Cột chống trời đại biểu cho uy nghiêm của Thiên giới, tuyệt đối không thể để ngã trong tay phản đồ được”

Cốc Nhiễm một tay nâng cột chống trời, thân ảnh của hắn nhìn có vẻ rất nhỏ bé so với cột chống trời to lớn, từng bước nâng cột chống trời lên. Chúng tiên thấy thế vội vàng tiến đến phối hợp với Cốc Nhiễm đem cột chống trời dựng thẳng lên.

Tịnh Vũ thu hồi ánh mắt, nhìn thấy Lạc Lộ tiểu tiên cũng đứng trong đám người xem náo nhiệt liền di chuyển sang đó, vỗ lưng Lạc Lộ tiểu tiên hỏi

“Ma giới bên kia nói thế nào?”

Lạc Lộ tiểu tiên thấy Tịnh Vũ vội vàng khom mình hành lễ, thấp giọng nói nhỏ bên tai hắn “ phụng mệnh lệnh của Tịnh Vũ tiên quân người, tiểu tiên mới từ U Minh cung của Ma giới về, Ma quân Thiên Minh sai tiểu tiên chuyển lời cho người, bọn họ muốn người đảm bảo chắc chắn sẽ thành công thì mới đáp ứng xuất binh giúp người”

Tịnh Vũ theo bản năng liếc nhìn Cốc Nhiễm, có lẽ Thiên Minh e ngại Cốc Nhiễm cho nên mới chờ xem tình hình thế nào. Không thể, hắn không thể do dự được nữa, nếu cứ vậy thì quân tâm cũng sẽ dao động, mà mẫu hậu hắn cũng là chướng ngại vật lớn nhất của hắn.

Hắn không thể dừng tay, hắn cũng không muốn tuyệt tình nhưng hắn không thể ngừng lại được nữa. Nếu mẫu hậu hắn quyết tâm đối đầu với hắn thì bọn họ sẽ trở thành đối thủ mà không còn là mẹ con nữa.

Cho nên...

“Người đi tìm Cửu Thiên Huyền Nữ, bảo nàng lập tức hành động”

Lạc Lộ tiểu tiên là người giúp Tịnh Vũ liên lạc với các thế lực cũng như dò hỏi tin tức, nghe Tịnh Vũ phân phó liền nháy mắt biến mất.

Ngay sau đó, Tịnh Vũ bay lên không trung, phát lệnh tấn công.

Thiên binh hai bên lại bắt đầu chém giết nhau, Cốc Nhiễm biết Tịnh Vũ không đợi được nữa, quả nhiên như hắn dự đoán, Tịnh Vũ đã liên thủ với Xi Vưu để đối phó hắn.

“Tịnh Vũ, thiên quân nhiệm kỳ mới người là người được đề cử, vì sao người lại khẩn cấp muốn ngôi vị thiên quân đến vậy?” Cốc Nhiễm tránh khỏi đòn tấn công của Tịnh Vũ, nói ra vấn đề hắn vẫn luôn thắc mắc không hiểu.

“Người đừng quên, thiên quân nhiệm kỳ mới người cũng là người được đề cử!” Tịnh Vũ nói, mang theo hận ý, nếu Cốc Nhiễm vẫn vô dụng, ham chơi như trước thì sẽ chẳng còn ai tranh đoạt vị trí thiên quân với hắn, nhưng Cốc Nhiễm vì A Ly lại sử dụng quyền tham dự quản lý sự vụ ở Thiên giới, sau đó phong ấn lại được giải khai, như vậy cũng có nghĩa vị trí thiên quân nhất định sẽ thuộc về hắn.

“Bản tôn không hề có ý tranh đoạt ngôi vị thiên quân với người” Cốc Nhiễm thở dài một hơi, nháy mắt đó Xi Vưu cũng đã tiến đến trước mặt hắn, ống tay áo bị Hiên Viên kích cắt trúng, cũng may hắn đã tránh được, nên không bị thương.

“Nhưng người lại có tâm tranh đoạt A Ly với ta”

Đây mới là lý chân chính để Tịnh Vũ tạo phản. Cốc Nhiễm đã hiểu, Tịnh Vũ sợ Cốc Nhiễm tranh giành A Ly với hắc nên muốn nhân dịp Cốc Nhiễm dốc lòng tìm kiếm A Ly thì hắc sẽ chiếm lấy tam giới, chiếm lấy nàng.

Cốc Nhiễm chưa bao giờ phát hiện tình cảm của Tịnh Vũ đối với A Ly lại điên cuồng như vậy, thế mà hắc vẫn ngây thơ cho rằng bọn họ có thể cạnh tranh công bằng.

Buồn cười...

Cốc Nhiễm mỉm cười giễu cợt nhìn Tịnh Vũ hai tay tạo thành chữ thập, cúi đầu niệm chú. Một trận cuồng phong ùn ùn kéo tới, tựa như trong gió còn chứa đao nhọn sắc bén, đi qua nơi nào nơi đó liền tóe máu, mạnh mẽ tấn công về phía Cốc Nhiễm.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Phương Pháp Mở Lửa Chó Trượng

Bên ngoài Nam Thiên môn, chính là sân nhà của Cốc Nhiễm. Xi Vưu và Tịnh Vũ phối hợp tấn công, thế rất hung hãn, làm cho Cốc Nhiễm không có cơ hội trở tay, chúng tiên biết mình không phải là đối thủ của Tịnh Vũ và Xi Vưu đành phải trở mắt nhìn Cốc Nhiễm một mình chống đỡ, trái tim như ngừng đập. Bọn họ không thể rời khỏi Nam Thiên môn, không thể để cho đại quân Tịnh Vũ thừa cơ tiến vào.

“A Ly sao?”

Càn Khôn phiến mang theo cuồng phong và vô số phi đao phóng thẳng về phía Cốc Nhiễm, Tịnh Vũ hỏi bởi vì hắn vẫn cho rằng A Ly sẽ cùng Cốc Nhiễm quay về Thiên giới, nhưng đến giờ hắn vẫn không nhìn thấy thân ảnh của nàng.

“Người cảm thấy bản tôn sẽ nói cho người biết sao?” Cốc Nhiễm hỏi lại, thân mình lóe lên, tránh khỏi đòn tấn công.

Nhưng vừa tránh khỏi thế công của Tịnh Vũ, Xi Vưu đã vung kích chém tới, một lọn tóc đen đã bị lưỡi kích cắt đứt, rơi xuống. Cốc Nhiễm không khỏi nhíu mày, cứ tiếp tục như vậy thì hắn nhất định sẽ không chống đỡ nổi, nếu hắn thất bại thì cũng có nghĩa trận chiến này bọn họ cũng đã thua.

Tây Vương Mẫu đứng ở phía xa cũng rất lo lắng, nàng rất muốn giúp Cốc Nhiễm nhưng nàng mà ra tay thì nhất định Tịnh Vũ và Xi Vưu sẽ phát hiện ra tu vi của nàng chỉ còn một nửa, bọn hắn nhất định sẽ không còn kiêng dè nữa mà tấn công Nam Thiên môn, xâm nhập Thiên Nguyên điện, cho nên nàng chỉ có thể trở mắt đứng nhìn.

Cũng vào lúc này Cửu Thiên Huyền Nữ lại chuyển cho nàng một cái hộp bằng gỗ đàn tử, nói là Thiên Quân vừa mới xuất quan, phân phó nàng lạng lẽ giao cái này cho Tây Vương Mẫu. Tây Vương Mẫu lúc đầu cũng có chút nghi ngờ vì Thiên Quân không có khả năng xuất quan nhưng nghĩ lại có lẽ cái hộp này rất quan trọng cho nên hăn mới mạo hiểm âm thầm xuất quan tìm nàng, không nghĩ được nhiều nữa nên nàng vội vàng mở hộp ra.

Cái hộp vừa được mở, một lũ lam yêu đã lao ra, Tây Vương Mẫu biết đây nhất định là mê hồn pháp thuật của Tịnh Vũ, còn chưa kịp hỏi Cửu Thiên Huyền Nữ sự tình thế nào thì đã hoa mắt chóng mặt, ý thức mất dần rồi ngã xuống. Cửu Thiên Huyền Nữ thừa dịp chúng tiên còn chưa có phản ứng đã bế Tây Vương Mẫu đi về phía trận doanh của Tịnh Vũ ở đối diện.

“Tây Vương Mẫu!” Chúng tiên hô to! Nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ đã bay đến doanh trại quân địch.

“Tịnh Vũ tiên quân, Tây Vương Mẫu đã tới tay.” Cửu Thiên Huyền Nữ lớn tiếng nói với Tịnh Vũ cũng là tuyên cáo rằng Tây Vương Mẫu đã bị bắt.

“Tịnh Vũ! Đó là mẫu hậu của ngươi, ngươi sao có thể đối với nàng như vậy?” Cốc Nhiễm tức giận vung kiếm, cắt đứt một lọn tóc của Tịnh Vũ.

“Nàng là mẫu hậu ta thì phải đứng ở bên cạnh ta” Tịnh Vũ lui ra sau một bước, tựa hồ bắt đầu có e dè với sự bùng nổ của Cốc Nhiễm.

“Làm tốt lắm!” Xi Vưu tán thưởng, hăn không thể không thừa nhận, đừng nhìn Tịnh Vũ ngày thường ôn hòa, làm việc thủ đoạn lại tàn nhẫn quyết tuyệt.

“Tịnh Vũ, ngươi quả nhiên che dấu rất tốt, nếu như để người làm Thiên Quân thì tam giới sẽ không có ngày an lành” Cốc Nhiễm tiến lên, ngữ khí lộ vẻ thất vọng.

“Thúc thúc, người chẳng lẽ không biết, thế gian này vẫn tồn tại đạo lý kẻ thắng làm vua sao?” Theo ý của Tịnh Vũ chỉ có kẻ mạnh mới chiếm được địa vị, mới có tư cách đứng ở chỗ cao nhất, có tài thì muốn gì cũng được, cho nên hần luôn nỗ lực, cố gắng tu luyện, nỗ lực ẩn nhẫn, nỗ lực để đạt được tất cả.

Cốc Nhiễm không cần phải nhiều lời nữa, là hần đã khinh suất, xem nhẹ Tịnh Vũ nên mới làm cho hần có dã tâm như vậy. Nhìn nụ cười âm hiểm vô tình của Xi Vưu, Cốc Nhiễm như bừng tỉnh, có lẽ hành động hiện tại của Cốc Nhiễm có liên hệ rất nhiều tới Xi Vưu.

Đúng lúc này, trong hư không vang lên âm thanh rít gào của rồng, đình tai nhức óc, ngay say đó Thanh Long với hình thể to hơn cả cột chống trời vọt ra từ Thiên Nguyên điện, kim quang vạn trượng, khí thế mãnh liệt.

Thanh Long vốn trấn thủ tại Thiên Nguyên điện, bảo vệ Thiên Quân, vì sao lại đột nhiên xuất hiện? chẳng lẽ là Thiên Quân xuất quan?

Mọi người chăm chú nhìn Thanh Long tới gần.

“Người là phường nghịch tặc phản đồ, thừa dịp phụ hoàng ta bế quan thì cướp đi vị trí của hần, thật quạ ti bỉ”

Thanh âm này mang theo nhè nhẹ mỉa mai, từ trên thân Thanh Long truyền đến. Mọi người chăm chú nhìn thì thấy Minh Chiêu đang đứng trên lưng Thanh Long, hai tay khoanh trước ngực, mái tóc đen bóng như tơ được cột cao lên.

“Phốc xuy ——” Cốc Nhiễm nghe thanh âm của Minh Chiêu thì nhin không được mà bật cười thành tiếng, đứa nhỏ này, cũng biết làm một chuyện đúng đắn.

“Tiểu tử này, lúc trước chạy đi đâu mà giờ mới xuất hiện?” Cốc Nhiễm hỏi.

Minh Chiêu rơi xuống đất, cùng Cốc Nhiễm sóng vai, nói: “Ta vẫn luôn ở bên cạnh phụ vương ta, vốn định khuyên hãn xuất quan nhưng dù ta nói đến rã cả miệng hãn vẫn thờ ơ, nghe được người đánh nhau với đám Tịnh Vũ ở bên ngoài, ta nhịn không được liền mang theo Thanh Long đến đây”

“Đúng rồi, A Ly đâu?” Minh Chiêu nói xong, đưa mắt nhìn chung quanh tìm kiếm.

“Đừng tìm, nàng không có trở về. Nàng không biết Thiên giới phát sinh sự tình.” Cốc Nhiễm nói.

Minh Chiêu cái hiểu cái không gật đầu, không trở về thì tốt rồi. Nói thật, hãn không biết phải đối mặt với A Ly như thế nào, vừa nghĩ tới chuyện Hoa Đà đã nói với hãn thì hãn lại không đành lòng đối mặt với A Ly, hãn không thể dùng thịt của A Ly để làm thuốc chữa bệnh được, không thể nào.

Tịnh Vũ cùng Xi Vưu sững sốt, Cốc Nhiễm và Minh Chiêu chỉ lo tám chuyện mà không thêm để ý tới bọn hãn sao? Quên rằng bọn họ đang đứng trên chiến trường sao? Còn có tâm tình bát quái, thật hết biết.

“Uy, ôn chuyện đủ chưa?” Xi Vưu không kiên nhẫn lên tiếng.

“Ách...” Minh Chiêu cùng Cốc Nhiễm nhịn xuống ý cười.

“Quên đi, hôm nay đánh mệt mỏi rồi, lần khác đánh tiếp” Cốc Nhiễm khoát tay nói

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Cốc Nhiễm tùy hứng không phải chỉ có một chút a.

“Không có khả năng.” Tịnh Vũ thân hình vừa động, đã xuất hiện trước mặt Cốc Nhiễm, Càn Khôn phiến lại vung lên, quyết định không buông tha.

Ai ngờ, Cốc Nhiễm tay trái khoát lên vai Minh Chiêu, tay phải cầm Côn Ngô kiếm, coi Tịnh Vũ như là không khí, đi thẳng về phía Nam Thiên môn, còn vừa đi vừa trò chuyện với Minh Chiêu.

“Ta phát hiện một vấn đề.” Cốc Nhiễm giống như thần bí.

Minh Chiêu liền vênh ta lắng nghe “vấn đề gì?”

“Người như vậy rất có khí phách nam nhân” Cốc Nhiễm đáp

“...” Minh Chiêu liếc mắt xem thường nhưng sống lưng lại lạnh, trong lòng rất lo lắng Tịnh Vũ và Xi Vưu còn ở sau lưng, hẳn không biết trong hồ lô của Cốc Nhiễm bán thuốc gì, đành phải cố gắng phối hợp.

Xi Vưu cùng Tịnh Vũ sao có thể dễ dàng tha thứ việc mình bị bỏ qua, vung vũ khí trong tay lên, đuổi theo Cốc Nhiễm và Minh Chiêu.

Không ngờ, Cốc Nhiễm không quay đầu lại, chỉ ném Côn Ngô kiếm ra phía sau, Côn Ngô kiếm xoay tròn trên bầu trời rồi nổ mạnh, hóa thành muôn vụn mảnh nhỏ màu tím. Xi Vưu cùng Tịnh Vũ cảm giác trước mặt có một lực đạo cản lại, như là một bức hình vô tình làm bọn họ không thể tiến lên, đành phải dừng lại.

“Người thế nhưng hủy đi Côn Ngô kiếm” Minh Chiêu thấp giọng kinh hãi nhưng bị Cốc Nhiễm quán chặt nên chỉ có thể bước đi theo hẳn.

“Đừng quay đầu, ta cũng không còn cách nào khác, lực lượng của Côn Ngô kiếm chỉ có thể ngăn cản bọn hắn tạm thời mà thôi, ta có chuyện quan trọng hơn cần người đi làm”. Cốc Nhiễm vẫn không dừng bước, trên mặt là ý cười phong đạm vân khinh. Chúng tiên nhìn vậy thì thở phào nhẹ nhõm, quân tâm cũng ổn định trở lại.

Nhưng không ai biết Cốc Nhiễm tới đường cùng mới dùng hạ sách hủy Côn Ngô kiếm, lợi dụng lực lượng của Côn Ngô kiếm để bày ra kết giới bảo

vệ tại Nam Thiên môn. Nếu Minh Chiêu không xuất, phá ngang cuộc quyết đấu giữa hãn và Xi Vưu cùng Tịnh Vũ thì bọn họ nhất định sẽ đánh tới lúc sức cùng lực kiệt rồi ngã xuống. Lúc này, nhân khi nói chuyện với Minh Chiêu, Cốc Nhiễm đã âm thầm hạ kết giới thiên la địa võng, lại có thêm lực lượng của Cô Ngô kiểm có thể giúp bọn họ ngăn cản sự tiến công của Tịnh Vũ, nhưng cũng chỉ là kế sách tâm thời, lực lượng của Côn Ngô kiểm sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Kim Dao cung, Xi Vưu nổi giận ùng ùng đi vào hậu viện, lớn giọng la hét

“Đáng chết! sao người không sớm phát hiện ra Cốc Nhiễm vụng trộm bày kết giới thiên la địa võng chứ, nếu chúng ta phát hiện ra sớm, ngăn cản được hãn thì giờ đã xông được vào Thiên Nguyên điện, hạ bệ Thiên Quân”

Tịnh Vũ đi sau Xi Vưu, ánh mắt lạnh lùng.

Xi Vưu dựa vào cái gì mà dám nổi giận với hãn? dựa vào cái gì mà ở đây khoa tay múa chân.

“Xi Vưu, người đừng quên, người đang ở trên địa bàn của ai” Tịnh Vũ lạnh lùng đáp.

Xi Vưu cứng đờ, quay đầu, bất khả tư nghị nhìn Tịnh Vũ, mắt lộ ra hung ác, rồi lại cúi đầu đánh giá đôi chân tàn phế của hãn

“Người cũng đừng quên, không có Xi Vưu ta hỗ trợ, người cũng không có đủ can đảm chống lại Thiên Quân. Một kẻ tàn phế có tư cách gì mà lớn lối trước mặt lão tử?”

“Không có người, bản tôn vẫn có thể chống lại Thiên giới”

“Nga? Ý người muốn nói Ma giới sẽ hỗ trợ người sao?ta cũng đang thắc mắc, muốn hỏi người chẳng phải người nói Ma giới sẽ đứng cùng một chiến

tuyến với người sao? Sao hôm nay bọn hãn không xuất binh? Chắc lại là gió chiều nào che chiều ấy phải không?” Ma quân Thiên Minh của Ma giới từ đầu đã âm thầm hợp tác với Tịnh Vũ, cho nên lần này Thiên giới náo động cũng không ra mặt, cố ý vô tình biểu lộ thái độ với Tịnh Vũ, nhưng vẫn không chịu ra tay.

“Ma giới chưa xác định chúng ta có chắc chắn thành công hay không cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, vậy chúng ta sẽ chứng minh cho hãn xem, chúng ta nhất định sẽ thắng” Tịnh Vũ nói

“Lấy cái gì chứng minh?” Xi Vưu hỏi.

“Ta biết, là lừng chó trượng phải không?”

Tô Phù Phong từ trong hành lang gấp khúc đi ra, nàng đã nghe hết đoạn đối thoại của bọn hãn.

“Lừng chó trượng? chẳng phải đã bị Hoan Hỉ thú hủy diệt sao? Chẳng lẽ...” Xi Vưu kinh ngạc nhìn Tô Phù Phong. Năm đó Tô gia diệt Hoan Hỉ thú tộc, chẳng lẽ lừng chó trượng thực sự rơi vào tay bọn họ? Tô gia giờ chỉ còn một mình Tô Phù Phong, như vậy nhất định lừng chó trượng đang ở trong tay nàng ta.

Tô Phù Phong cười đi đến bên cạnh Tịnh Vũ nói “đừng nhìn ta, ta không có lấy lừng chó trượng. Năm đó chúng ta chỉ là phạm nhân, căn bản không biết đến sự tồn tại của lừng chó trượng”

Nói xong, Tô Phù Phong đưa tay vỗ nhẹ lên cổ Tịnh Vũ, làm như trêu chọc, khiêu khích hãn.

“Lừng chó trượng đang ở trong tay bản tôn” Tịnh Vũ ngữ khí đậm đậm, thần sắc nhìn Xi Vưu có chút khinh miệt, có lừng chó trượng trong tay, hãn cũng chẳng sợ gì Xi Vưu cũng chính vì vậy hãn mới dám hợp tác cùng một kẻ không đáng tin như Xi Vưu.

Xi Vưu khiếp sợ, hắn đã xem nhẹ Tịnh Vũ rồi. Nếu lưỡng chố trượng còn tồn tại, hơn nữa còn nằm trong tay Tịnh Vũ thì hắn còn chần chờ, e ngại gì nữa? Quang cầu cũng xuất hiện trong tay Xi Vưu.

Vị trí thiên quân gần trong tầm tay rồi.

“Bất quá, ” Tịnh Vũ tựa hồ phát hiện Xi Vưu đang kích động, cười lạnh một tiếng

“Bất quá cái gì?” Xi Vưu hỏi lại.

“Ta có lưỡng chố trượng nhưng không mở được phong ấn để sử dụng sức mạnh ẩn chứa bên trong”. Tịnh Vũ nói xong cũng thấy quang cầu trong tay Xi Vưu biến mất.

Muốn cướp lưỡng chố trượng ? hắn sao không biết dã tâm của Xi Vưu

“Hèn chi người không dám tấn công mạnh mẽ” Xi Vưu bình tĩnh, nếu Tịnh Vũ nắm được nguồn sức mạnh trong lưỡng chố trượng thì đã không hợp tác với hắn rồi.

“Phương pháp mở phong ấn của lưỡng chố trượng chỉ có Hoan Hỉ thú biết mà thôi, mà lúc này Hoan Hỉ thú cũng chỉ còn lại một mình A Ly”

Tịnh Vũ là căn răng nói ra câu này , không đến bước cuối cùng, hắn sẽ không liên lụy tới A Ly nhưng hắn đã đâm lao thì phải theo lao, Xi Vưu ở bên cạnh là uy hiếp quá lớn đối với hắn. Nếu hắn không tính tới việc sử dụng sức mạnh bên trong lưỡng chố trượng thì hắn vì kiêng kỵ Xi Vưu sẽ bị Xi Vưu một bước tiến thêm một tấc, lấn áp hắn đến không còn một mảnh, hắn không thể nào để Xi Vưu tùy ý nắm bắt hắn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn không thể lấy được ngôi vị thiên quân, dã tâm của Xi Vưu cũng không phải hắn không biết. Hắn không cam lòng tiếp tục làm phụ tá cho bất kỳ ai nữa.

Xi Vưu lúc trước nói đúng, cùng là chiến thần của Thiên giới, bọn hắn sao không hiểu được đối phương muốn gì.

Cho nên hắn phải xoay chuyển tình thế.

“Không thể tưởng được, người rốt cục đồng ý để A Ly liên lụy vào” Tô Phù Phong cười tới quý dị, nàng tựa hồ đã hiểu được ý của Tịnh Vũ. Trong lòng khoái ý vô cùng, mặc kệ Tịnh Vũ và Xi Vưu có ý đồ gì, nàng chỉ cảm thấy có thể xuống tay với người nàng hận cả đời này là khoái rồi.

“Ta đến Nhân gian tìm A Ly về” Xi Vưu khẩn trương.

Tịnh Vũ không ngăn cản, nhìn Xi Vưu sải bước rời đi, tấm lưng cứng nhắc rệt cuộc cũng được thả lỏng.

Hắn chỉ có thể đánh cuộc một phen, mà A Ly, là lợi thế cuối cùng của hắn.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 94: A Ly Bị Bắt

Nhân gian, Vị Ương quốc, gió tuyết mù mịt, tuyết đọng từng lớp thật dày trên đường, lúc này đang là chạng vạng, gió thổi lạnh căm, trên đường rất ít người qua lại.

A Ly vừa đi, vừa xoa xoa đôi tay bị đông lạnh, thật vất vả mới nhìn thấy một người đi ngang qua, nàng vội vàng nắm tay áo hăn hỏi

“Đại thúc, xin hỏi người có biết Cung Dạ Kỳ ở đâu không?”

“Người nói Nhị hoàng tử sao? Ta sao biết được hăn ở đâu, nhị hoàng tử đi ngao du, hành tung bất định, ngay cả hoàng thượng còn không biết, bá tánh bình dân như chúng ta sao có thể biết được mà nói” đại thúc trung niên ngạc nhiên đánh giá thiếu nữ làn da trắng như tuyết, hai mắt long lanh, chóp mũi đỏ hồng vì lạnh ở trước mặt.

“Vậy người có biết hoàng cung ở đâu không?” A Ly lại hỏi.

“Tiểu cô nương, người hỏi làm gì? Nhìn bộ dạng của người không giống người Vị Ương quốc chúng ta” đại thúc nghi ngờ, đưa mắt nhìn chung quanh, xác định chỉ có một mình nàng chứ không còn ai khác thì trong lòng âm thầm bàn tính.

Thiếu nữ ngoại tộc này bộ dáng y như mỹ nhân, nếu đem bán vào kỹ viện thì nhất định sẽ kiếm được rất nhiều bạc, vừa may gần đây có một thanh lâu...

A Ly nóng vội, đang muốn hỏi tiếp thì sau lưng lại vang lên một giọng nói khác

“Cô nương, ta biết người người muốn tìm đang ở đâu”

Vị đại thúc và A Ly trước đó không hề phát hiện có người, nàng này như đột nhiên từ đâu chui ra, quay đầu nhìn lại thì thấy một nữ nhân xinh đẹp tựa thiên tiên đang đứng trong tuyết.

“Người quan Cung Dạ Kỳ? người có thể mang ta đi tìm hãn?” A Ly mừng rỡ, tới gần mỹ nhân mà nói, nam tử trung niên thấy mỹ nhân vừa đến thì thất thần đến mức quên hết những toan tính trong đầu.

Mỹ nhân rất thân mật gật đầu: “ đúng, hãn muốn ta đến mang người đi gặp hãn”

A Ly nghe vậy hừ lạnh một tiếng, nói: “Hừ! coi như là hãn thức thời, mang ta đi gặp hãn đi”

Nàng rất muốn nhanh chóng gặp được Cung Dạ Kỳ. Nàng vùng trộm chuồn khỏi Ngũ Hành sơn, trèo đèo lội suối, chịu bao bao gian khổ tới Vị Ương quốc là muốn tìm Cung Dạ Kỳ, muốn hãn cho nàng một lời giải thích, nàng không cam lòng bị hãn trêu đùa. Nàng muốn Cung Dạ Kỳ và chúng sinh ở Ngũ Hành sơn một lời giải thích hợp lý.

Thực ra, không thể phủ nhận là nàng muốn gặp hãn. Mặc dù Tôn Ngộ Không đã nói nàng biết nàng bị Cung Dạ Kỳ lợi dụng nhưng nàng vẫn không kiềm được tưởng niệm đối với hãn.

Đi theo mỹ nhân tới một chỗ hẻo lánh, trong lòng A Ly bỗng dâng trào một cảm giác bất an mãnh liệt, hơn nữa khi mỹ nhân kia quay đầu mỉm cười đầy âm hiểm, A Ly theo bản năng đã xoay người bỏ chạy nhưng không ngờ lại xuất hiện thêm một nam nhân, mắt lộ hung quang, biểu tình hung ác.

“A Ly, chúng ta tìm người thật khó a” nam nhân hai mắt đỏ ngầu lên tiếng.

“Ta không quen các người” A ly muốn đẩy nam nhân kia ra nhưng nàng dùng sức thế nào cũng không làm hấn nhúc nhích. A Ly sống ở Ngũ Hành sơn, gặp qua vô số yêu quái, nàng biết nam nhân mắt đỏ và mỹ nhân kia không phải người bình thường.

“Không sao, chúng ta biết người là được rồi” nam nhân mắt đỏ ung dung đáp, không lo một phạm nhân như A Ly có thể thoát khỏi tầm mắt của hấn.

“Cùng nàng dong dài nhiều như vậy làm gì, làm chính sự quan trọng hơn!” Mỹ nhân có chút không kiên nhẫn.

“Các người rốt cuộc muốn làm gì?” A Ly thân mình run run, sau lưng có mỹ nhân rắn rết, trước mặt có nam nhân hung ác, A Ly cảm thấy rét lạnh thấu xương, sợ hãi tràn ngập, nàng không muốn chưa gặp được Cung Dạ Kỳ đã chết không minh bạch như vậy.

“Một lát nữa người sẽ biết”

...

Trong chớp mắt, một thân hình gầy yếu đã bị chôn vùi trong tuyết, sinh mạng của A Ly ở nhân gian chấm dứt cùng một dòng máu tươi tuôn trào.

Thiên giới, Kim Dao cung.

Vì thân thể ở Nhân gian đã chết nên A Ly đã khôi phục thân phận và trí nhớ, đang bị Khốn Tiên thảng trôi lại, nàng cuộn mình trong góc đại điện, nghiêng nhìn ba thân ảnh đang đi tới đi lui trước mặt: Tịnh Vũ, Xi Vưu và Tô Phù Phong.

Giờ thì nàng đã hiểu rõ mọi chuyện, Tịnh Vũ tạo phản, còn có Tà thần Xi Vưu và Tô Phù Phong là một phe. Không biết Cốc Nhiễm hiện giờ ra sao, Thiên giới như thế nào. Nàng còn nhớ rõ, khi nàng bị giam ở Thiên Đình

điểm, Thiên Quân đã tới tìm nàng, có nói Thiên giới sẽ có tai kiếp, chẳng lẽ chính là lúc này?

Làm sao bây giờ. . . Cốc Nhiễm. . . Người ở đâu?

“A Ly, người ngoan ngoãn đem phương pháp mở lòng chó trượng nói cho chúng ta biết, chúng ta sẽ không làm khó dễ người” Tô Phù Phong ngồi xuống, đưa tay nắm cằm của A Ly, tựa tiểu phi tiểu nói

“Các người vẫn nên giết ta đi” A ly trừng mắt, nhìn thẳng và Tô Phù Phong ,không chút sợ hãi, có điên mới tin lời của nàng ta.

Xi Vưu hừ lạnh một tiếng, nâng tay muốn tát A Ly, đã bị Tịnh Vũ ngăn lại.

“Các người đi ra trước đi, bản tôn muốn nói chuyện với nàng”

Tô Phù Phong cùng Xi Vưu đưa mắt nhìn nhau, dù sao Tịnh Vũ và A Ly cùng có giao tình, nếu để hãn thuyết phục nàng có khi sẽ có hiệu quả nên cùng nhau rời đi.

Xác định Xi Vưu cùng Tô Phù Phong đã rời đi, Tịnh Vũ mới di chuyển xe lăn đến bên A Ly.

“Tịnh Vũ, người đừng hòng lấy được tin tức gì từ ta, ta sẽ không để người được như ý. Ta hoàn toàn thất vọng về người” A Ly dứt lời, nước mắt đã lăn dài trên má. Đúng, nàng rất tuyệt vọng, nàng không thể ngờ Tịnh Vũ lại làm phản, bình thường hãn rất tuân thủ thiên quy, làm việc ổn trọng, ai ngờ hãn lại thay đổi đến vậy.

Tịnh Vũ không nói lời nào, yên lặng nhìn A Ly.

A Ly thấy Tịnh Vũ không nói lời nào càng thêm tức giận, hít một hơi mạnh to

“Bây giờ ta mới biết chủ mưu đứng sau lưng sát hại toàn tộc của ta lại là người, người ta tín nhiệm nhất. Tịnh Vũ, lòng dạ người sao độc ác đến vậy, người sao lại đối với ta như vậy? A Ly ta tự hỏi lòng chưa từng làm gì có lỗi với người a”

“Câm miệng!” Tịnh Vũ rớt cục mở miệng, ngữ khí tức giận .

“Ta không im, ta muốn nói. Cốc Nhiễm vẫn luôn kiêu ngạo vì có người cháu như người, nhưng người đã đối với hắn thế nào? Tây Vương Mẫu là mẫu thân người, Thiên Quân là đại bá của người, thế nhưng người lại nhẫn tâm thương tổn bọn họ. Tịnh Vũ, người nói đi, nói người chỉ bị Xi Vương mê hoặc...người không thực sự muốn đoạt vị...tất cả vẫn còn kịp”

Nói đến đây, thanh âm A Ly trở nên nghẹn ngào, tuyệt vọng.

“Không còn kịp rồi! A Ly, ta không muốn thương tổn người, người đừng ép ta” Tịnh Vũ không muốn giải thích nhiều, hai tay nắm lại thành quyền, nổi cả gân xanh.

“Vậy thì giết ta đi...” A Ly nhắm mắt, ngẩng đầu lên, nàng quyết không nói ra phương pháp mở lưng chó trượng.

“Không, ta sẽ không để người chết, ta muốn chậm rãi tra tấn người, cho đến khi người nói ra phương pháp mở lưng chó trượng” khóe miệng Tịnh Vũ nhếch lên, không còn là nụ cười ấm áp như trước nữa.

“Người làm gì! Không cần. . .!” A Ly giây dựa muối lúi lại nhưng toàn thân bị trói chỉ có thể trơ mắt nhìn Tịnh Vũ cởi bỏ từng kiện quần áo của nàng.

Thì ra hắn nói tra tấn là muốn vũ nhục nàng...chiếm đoạt thân thể của nàng.

Tịnh Vũ ôm A Ly vào lòng, rốt cuộc không áp chế được dục vọng, hẳn muốn A Ly, hẳn muốn đã tám ngàn năm rồi, hôm nay có lẽ hẳn đã được đền bù, nhưng không theo cách mà hẳn mong muốn.

A Ly liều mạng hô to, thậm chí là cầu xin Tịnh Vũ, nam nhân này điên rồi. Hẳn hung hẳn gặm cắn mặt của nàng, môi của nàng, gáy của nàng, ngực của nàng...

Ngoài cửa, Tô Phù Phong cười đến ái muội, liếc nhìn Xi Vưu, rốt cuộc cũng yên tâm rồi đi.

Cảm giác hai thân ảnh giám thị ngoài cửa đã biến mất, Tịnh Vũ liền dừng lại, nhặt lấy quần áo tán loạn trên mặt đất phủ lên người A Ly.

A Ly kinh ngạc, run rẩy mặc lại quần áo, mỗi tắc da thịt bị hẳn hôn qua đều ần ần đau.

“Thực xin lỗi. . .” Tịnh Vũ tựa đầu chôn ở gáy A Ly, ngữ khí không còn lạnh băng như trước, mà thấp giọng áy náy như một đứa nhỏ biết sai.

“Ách. . .” A Ly không biết nên như thế nào cho phải, kinh hồn chưa định.

“A Ly. . . Ta không có cách nào . . . Ta chỉ có thể ủy khuất người, ta chỉ có thể làm cho người hận ta để cho Xi Vưu bọn hẳn tin tưởng ta. A Ly...ta mệt mỏi quá”

Đây là những lời thực lòng của Tịnh Vũ sao? Hẳn nói hẳn mệt mỏi...A Ly hít sâu một hơi, nàng không hiểu thế nào nữa, Tịnh Vũ đột nhiên thay đổi làm nàng đoán không ra.

“Làm cho ta hận người để bọn Xi Vưu tin tưởng người là sao?” A Ly cúi đầu nhìn Tịnh Vũ đang dựa vào vai nàng, hai mắt của hẳn lại lệ quang lưỡng tròng.

“A Ly, bọn Xi Vưu sẽ nhanh chóng quay lại, người nghe kỹ đây, mặc kệ người tin hay không thì ta thực sự không có làm phản, ta dùng phương thức của ta để bảo toàn Thiên giới, lưỡng chố trượng đứng là ở trong tay ta, ta cần người giúp, nếu không thì không ai có thể cứu được Thiên giới, Thiên Quân sẽ chết, mẫu hậu ta cũng vậy mà Cốc Nhiễm cũng sẽ chết” Tịnh Vũ thở dài, bình tĩnh nhìn lại A Ly.

A Ly kinh ngạc nói không nên lời.

Tịnh Vũ cảm thán một tiếng, lại cảnh giác đưa mắt nhìn bên ngoài, khẽ sát vào tai A Ly nói nhỏ:

“Tô Phù Phong mang theo Xi Vưu tìm ta hợp tác, nếu ta lúc ấy không đáp ứng chỉ sợ người đầu tiên chết là ta, cho nên ta giả vờ đáp ứng hợp tác với hắn, lợi dụng việc nằm vùng để chờ đợi thời cơ phản công. Ta vốn không muốn liên lụy tới người nhưng tình thế trước mắt không ổn, ta cảm giác ta không thể khống chế Xi Vưu được nữa, nếu ta không tiến vào Thiên Nguyên điện thì Xi Vưu sẽ bỏ qua con cờ như ta mà tự mình ra trận, cho nên ta phải mở được lưỡng chố trượng, sử dụng sức mạnh trong đó để đối phó với Xi Vưu”

Thấy A Ly vẫn lắng nghe, Tịnh Vũ lại hỏi

“A Ly người hiểu ý ta không?”

“Tịnh Vũ, người không có gạt ta?” A Ly hít sâu một hơi, chẳng lẽ nàng thật sự hiểu lầm Tịnh Vũ ?

“Không có.” Tịnh Vũ trả lời trăm nghìn chắc chắn.

A Ly trầm mặc rất lâu, nàng không biết nàng có nên tin tưởng Tịnh Vũ hay không.

“Muốn ta nói cho người biết phương pháp cũng có thể, ” A Ly dừng lại, nhìn thấy Tịnh Vũ trong mắt thoáng hiện hào quang, lại tiếp tục nói, “Người phải làm cho ta thấy Cốc Nhiễm, xác định hẳn bình an vô sự thì ta sẽ nói cho người biết”

Quang mang trong mắt Tịnh Vũ vừa sáng lên đã vội tắt, nói đi nói lại, người duy nhất A Ly quan tâm vẫn là Cốc Nhiễm.

“Ta không thể mang người đi gặp Cốc Nhiễm, cho dù ta đáp ứng người, Xi Vưu nhất định sẽ không gật đầu.” Tịnh Vũ hình như có khó xử.

“Nga? Ta đây nhất định sẽ không nói ra phương pháp.” A Ly mất mát, nàng hiện tại chỉ có một tâm nguyện này.

Tịnh Vũ nghĩ nghĩ, cuối cùng gật đầu, dù thật lòng hẳn trăm ngàn lần không muốn A Ly gặp lại Cốc Nhiễm.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Đại Kết Cục

Cốc Nhiễm khoanh tay đứng ở Nam Thiên môn, cảm hơi nhếch lên, chung quanh yên tĩnh không tiếng động.

Nửa giờ trước, Tịnh Vũ cho người đưa tin tới, nói là sẽ dẫn A Ly đến gặp hần. Hần không biết đây có phải là cái bẫy hay không, nhưng hần buộc lòng phải tới. Nếu A Ly thật sự rơi vào tay Tịnh Vũ, như vậy lúc trước hần để A Ly ở lại Nhân gian còn hần một mình trở về Thiên giới đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Không thể không nói, hần cảm thấy không an tâm .

Bỗng nhiên, kết giới phòng ngự trên Nam Thiên môn có phản ứng, Cốc Nhiễm cảnh giác, nghiêng tai nín thở phán đoán thân phận của người tới.

“Nhiễm Nhiễm. . .”

Đứng bên ngoài kết giới với Tịnh Vũ, A Ly thấp giọng gọi Cốc Nhiễm, hần vẫn như trước duy có môi hơi tái, mái tóc hơi rối, xem ra mấy ngày gần đây hần cũng không tốt lắm.

“A Ly!” Cốc Nhiễm bước lên, đưa tay muốn chạm vào mặt A Ly nhưng bị kết giới ngăn cách.

“Tịnh Vũ! Người không nên liên lụy tới A Ly “ ngữ khí của Cốc Nhiễm mang theo sự uất giận.

“A Ly phải tham dự vào trận phân tranh này” Tịnh Vũ thản nhiên nói, hần với Cốc Nhiễm cũng ngăn cách bởi một bức tường vô hình.

Cốc Nhiễm nhượng mày “ người muốn lợi dụng A Ly để uy hiếp bản tôn, nếu là nam nhân thì hãy dựa vào bản lĩnh mà tranh thắng bại”

Tịnh Vũ cùng A Ly nghe vậy nhìn nhau cười, Tịnh Vũ lên tiếng trước “ thúc thúc, cháu đúng là muốn cùng người tranh hơn thua nhưng tình thế bức bách, người và ta chỉ có thể ở cùng một trận chiến để đối đầu với kẻ địch bên ngoài, sau này sẽ tính sau”

“Bản tôn không hiểu ý của người” Cốc Nhiễm nói, chống đỡ kẻ thù bên ngoài, là muốn ám chỉ ai?

Lúc này A Ly đã kiềm chế không được , cướp lời Tịnh Vũ nói “ Tịnh Vũ nói hấn chỉ là trá hàng để nằm vùng, thực sự không có phản bội Thiên giới”

Cốc Nhiễm hiển nhiên là không tin , A Ly đơn thuần, luôn lạc quan, luôn tin vào những điều tốt đẹp nhưng hấn sẽ không khinh địch như vậy.

Thấy Cốc Nhiễm không nói lời nào, Tịnh Vũ than thầm, mang theo chút không cam lòng nói “ ta vốn nghĩ một mình ta có thể đối phó với Xi Vưu nhưng thực tế ta đã quá tự tin, ta không thể khống chế được hấn, nay chỉ có thể mượn sức mạnh bên trong lưng chó trượng để đối phó hấn mà thôi”

Nghe xong những lời của Tịnh Vũ, thần kinh buộc chặt của Cốc Nhiễm cũng thoáng lơ lửng, có lẽ Tịnh Vũ quá mức tự phụ, muốn chứng minh thực lực cho nên mới tự ý quyết định. Có điều giờ Tịnh Vũ đã nói ra mọi chuyện, hấn không khó để đoán được chủ mưu đứng sau lưng vụ sát hại Hoan Hỉ thú tộc là Tịnh Vũ, mà lưng chó trượng từ đó vẫn luôn ở trong tay hấn.

“Người kiên trì muốn một mình đối phó Xi Vưu hay nói đúng hơn người không chỉ muốn đối phó một mình hấn mà còn có cả ta” Cốc Nhiễm chỉ vào bản thân nói

“Thúc thúc vẫn luôn thông minh không khéo, ta cũng không thừa nước đục thả câu”

Tịnh Vũ mỉm cười, nhún vai, lại nhìn A Ly bên cạnh nói tiếp

“Tình hình hiện nay, người đã không còn lựa chọn nào khác, Xi Vưu quá mạnh, người và ta liên thủ cũng chưa chắc đánh bại được hắn, huống chi sau khi hắn thoát khỏi phong ấn ở Ký Châu thì một số thuộc hạ cũ cũng bắt đầu quay lại phục tùng hắn. Thiên binh thiên tướng của ta phần lớn đã bị Xi Vưu dùng ma thuật thao túng tâm trí, làm cho hắn như hổ thêm cánh. Cho nên chúng ta chỉ có thể dựa vào sức mạnh bên trong lưng chó trượng, mà người sử dụng sức mạnh này phải là ta, về phần người, dù sao cũng là chú cháu, ta sẽ không đuổi tận giết tuyệt”

Sắc mặt Cốc Nhiễm lạnh đến không thể lạnh hơn nữa, suy cho cùng Tịnh Vũ vẫn không hối lỗi. Nay thế cục ngày càng phức tạp, vốn chỉ có hai phe đối đầu, giờ vì một câu của Tịnh Vũ mà chia thành thế chân vạc: Xi Vưu, Tịnh Vũ và Cốc Nhiễm

Còn ngại tình huống chưa đủ rồi sao?

“Tịnh Vũ! Nếu người dám thương tổn Cốc Nhiễm, ta sẽ không nghe theo người nữa” A Ly nhin không được lên tiếng, nàng không muốn nhìn thấy Cốc Nhiễm và Tịnh Vũ tranh đấu với nhau, quan hệ hai người từng rất tốt, từng làm bao nhiêu thần tiên ngưỡng mộ giờ lại rơi vào kết cục này.

“Yên tâm, ta nói rồi ta sẽ không đuổi tận giết tuyệt, A Ly, người người cũng gặp qua , người nên thực hiện lời hứa của người, nói cho ta phương pháp mở lưng chó trượng” Tịnh Vũ vỗ vỗ mu bàn tay của A Ly, ngữ khí ôn hòa, ánh mắt thanh tuyến, ai có thể tưởng tượng được đó lại là của người có dã tâm bừng bừng. Ai có thể tưởng tượng được hắn từng ôm một tiểu thú tên A Ly, ôn nhu vô hạn cùng nàng xem tuyết bay?

A Ly không có lập tức trả lời Tịnh Vũ, mà là nhìn về phía Cốc Nhiễm, muốn hỏi ý hă. Cốc Nhiễm trong lòng cũng rối rắm, dù sao sức mạnh trong lũng chó trượng giao cho Tịnh Vũ là biện pháp tốt nhất nhưng nếu hă...

“Nói với hă đi.” Cốc Nhiễm bỗng nhiên mở miệng, thần sắc ngưng trọng.

Tịnh Vũ đột nhiên ngẩng đầu, bất khả tư nghị nhìn Cốc Nhiễm, hă cho rằng Cốc Nhiễm sẽ không đồng ý, hă cho rằng sẽ có một phen tranh chấp, nhưng Cốc Nhiễm không có, Cốc Nhiễm thế nhưng không phản đối.

A Ly muốn nói lại thôi, nhú nhú mày, hình như có điều gì đó khó nói.

Đúng lúc này, chung quanh đột nhiên hỗn độn mờ mịt.

“Không tốt, Xi Vưu đến đây!” Tịnh Vũ cả kinh nói, xem ra Xi Vưu đã phát hiện hă cùng A Ly không ở Kim Dao cung .

“Mau để cho A Ly vào trốn trong kết giới” Cốc Nhiễm cũng cảm giác được sát khí của Xi Vưu, niệm bí quyết kêu gọi thiên binh thiên tướng, trong chốc lát Nam Thiên môn đã chặt ních thiên binh thiên tướng áo giáp sáng ngời, sẵn sàng đón địch.

Tịnh Vũ vội nắm A Ly đang tính nhảy vào kết giới nói “ nhanh chóng nói phương pháp cho ta”

“Người đưa lũng chó trượng cho ta!” A Ly mở tay ra.

“Nói cho ta biết phương pháp trước” Tịnh Vũ đưa mắt nhìn đạo hồng quang đang tiến quân thần tốc về phía này, âm lượng không tự chủ được mà cao lên.

“Trước tiên đưa lưng chó trượng cho ta” A Ly cũng biết thời gian cấp bách, rống to lên

Trong lúc hai người còn đang tranh chấp thì Xi Vưu đã tới, vẻ mặt tức giận hầm hầm, mà Tô Phù Phong theo sau hẩn như hình với bóng che miện cười khê

“Đã sớm đoán được các người sẽ giở trò, người đường đường là chiến thần Tịnh Vũ sao có thể nghe theo sự sắp đặt của người khác, nếu chúng ta không cố ý rời khỏi thì người cũng sẽ không lộ ra sơ hở”

Xi Vưu bổ sung: “Ta ghét nhất những kẻ phản bội ta. Tịnh Vũ, đại quân của người hiện giờ toàn bộ đã ở trong tay ta, Thiên giới cũng nhất định không chứa chấp người, hiện tại người chỉ có một mình”

Dứt lời, Xi Vưu nâng tay vỗ một cái, phía sau đột nhiên xuất hiện một đội quân kim giáp sáng ngời, hai mắt bọn họ đều lóe hồng quang, vừa thấy biết là đã nhập ma. Tịnh Vũ hít sâu một hơi, đây chẳng lẽ là bộ ngựa bắt sâu, chim sẻ ở sau rình?

“A, đã không còn mười vạn thiên binh thì sao? Cho dù ta có cho không người thì người cũng đừng quên lưng chó trượng còn ở trong tay ta” vẻ mặt Tịnh Vũ vẫn không chút biểu tình nhưng lòng bàn tay đã ướt lạnh mồ hôi, sai một bước làm sai cả ván cờ, hẩn không nên mang A Ly đến gặp Cốc Nhiễm, nhưng vậy hẩn sẽ không bị bại lộ càng không tạo điều kiện cho Xi Vưu thừa dịp hẩn rời khỏi mà ma hóa quân đội của hẩn.

“Nga? Lưng chó trượng sớm hay muộn cũng là của ta” thanh âm vừa vang lên, Xi Vưu đã như một tia chớp tấn công Tịnh Vũ, thế như chẻ tre.

Tịnh Vũ lui lại, đụng phải kết giới vô hình, trước có Xi Vưu sau lưng lại bị kết giới hẩn chặn, hẩn bị kẹp ở giữa không thể không nghênh đón một chiêu của Xi Vưu. Nháy mắt hai người đụng nhau, ánh lửa chớp lên mang

theo rung động mãnh liệt, A Ly cũng bị sự rung động này mà bay lên thấy thể Tô Phù Phong cười đến rạn vỡ

“Muốn đấu với ta sao? Người còn non lắm” Xi Vưu vừa chạm đất, mắt lộ vẻ khinh thường mà trước mắt hẵn là Tịnh Vũ miệng phun máu tươi.

“Giao lưng chó trượng ra, bằng không ta giết A Ly” Tô Phù Phong từ sau Xi Vưu đi ra, Cừu Khúc Liên Hoa vung lên liên quần quanh cổ A Ly, khiêu khích nhìn Tịnh Vũ rồi lại chuyển sang Cốc Nhiễm ở trong kết giới. Nàng biết, chỉ có A Ly mới có thể uy hiếp được Tịnh Vũ và Cốc Nhiễm.

“Tịnh Vũ! Không thể giao cho bọn hầy, cho dù ta chết cũng không thể để bọn hầy được như ý” A Ly nghiêng răng nói

“Thả A Ly ra!” thanh âm Cốc Nhiễm vang lên, mang theo thập phần tức giận, chỉ thấy thân mình hầy vừa động đã bước ra khỏi kết giới đến bên cạnh Tịnh Vũ.

Tịnh Vũ nghiêng đầu nhìn Cốc Nhiễm, hiểu ý cười, Cốc Nhiễm đưa tay vỗ vỗ vai hầy hỏi “ còn đủ khí lực để đánh một trận không?”

“Đương nhiên là có, được hợp tác cùng thúc thúc là nguyện vọng của cháu, nay đã được như mong muốn” Tịnh Vũ nâng tay áo lau vết máu bên khóe miệng, ngạo khí không khác gì Cốc Nhiễm.

Cốc Nhiễm hài lòng gật đầu, khóe môi gợi lên ý cười khiêu khích nhìn về phía Xi Vưu, nói thế nào Cốc Nhiễm cũng là trưởng bối, làm sao hầy có thể trơ mắt nhìn Tịnh Vũ chiến đấu một mình, bị người ta ăn hiếp.

“Tốt lắm, Tô Phù Phong, ta quả nhiên không nhìn lầm người, biết người biết ta bách chiến bách thắng, người quả nhiên hiểu biết nhược điểm của bọn hầy” Xi Vưu thấy Cốc Nhiễm và Tịnh Vũ đồng tâm hiệp lực như vậy thì hài lòng gật đầu, ném hầy bèo trên người ra, nháy mắt đã biến thành một

mảnh lớn, bao kín cả bầu trời, làm cho chung quanh trở nên tối đen như mực.

Chiến tranh sắp bùng nổ. Thiên giới chuẩn bị quyết chiến cùng Xi Vương. Kim giáp rực rạch, ngân giáp thủ thế chờ đợi, chúng thần Thiên giới hồi hộp, tựa hồ như biết trước một màn huyết vũ tinh phong sẽ xảy ra.

“Đi tìm Thiên Quân! Máu của Thiên Quân có thể mở ra phong ấn của lừng chó trượng”

Trong bóng đêm, thanh âm của A Ly chợt vang lên rồi nhỏ dần chỉ còn hơi thở ồ ồ, roi của Tô Phù Phong quấn quanh cổ nàng làm nàng không thở được.

Trong Thiên Nguyên điện, Thiên Quân không nói lời nào, ngồi xếp bằng trên long ỷ bằng bạch ngọc, vẻ mặt an tĩnh giống như Thiên giới không xảy ra chuyện gì, giống như sự tình bên ngoài không liên quan tới hắn, từ xa nhìn tới thấy hắn y như một pho tượng. Thanh Long yên lặng thủ hộ một bên, ngay cả Minh Chiêu vốn không kiên nhẫn cũng ngoan ngoãn ở bên cạnh. Hắn đã nhìn ra tình cảnh của Thiên giới, không phải hắn không muốn xuất quan mà hắn sắp tọa hóa, thân bất do kỷ. Lúc này Minh Chiêu mới hiểu được vì sao ngày đó hắn muốn hạ phàm tìm A Ly thì bị Thiên Quân ngăn lại, hắn biết phụ vương dù sắp chết cũng không bỏ được hắn.

“Phụ vương, người nhất định rất giận hài nhi ngày thường không chuyên tâm tu luyện, thời điểm quan trọng không giúp được người, hài biết sai rồi, nhưng có năng lực thì sao chứ? Người vẫn muốn vứt bỏ hài nhi...” Minh Chiêu vẻ mặt bi thương, rũ bỏ vẻ xinh đẹp mỹ hoặc thường ngày hắn trở thành một thiếu niên tuấn mỹ chân chính.

Thanh Long mấp máy hạ môi, muốn nói gì đó rồi lại thôi, hắn chưa từng thấy Minh Chiêu tiên quân như vậy, ánh mắt bình thản, hiểu chuyện.

“Phụ vương, từ nay về sau, ta sẽ trở thành cô nhi sao? Sẽ phải gọi thiên địa vạn vật là cha sao?” Minh Chiêu tự giễu, tọa hóa là hòa cùng đất trời, là biến thành bụi cây ngọn cỏ hay góc núi sao? Hắn thực sự muốn lĩnh hội cảm giác bị thống của nhân gian.

“Minh Chiêu tiên quân, kỳ thật người Thiên Quân vẫn không yên lòng chính là người, hi vọng người sớm trưởng thành hiểu chuyện, nếu không vì chấp niệm này thì hắn đã tọa hóa từ lâu rồi” Thanh Long thở dài, hắn làm bạn bên cạnh Thiên Quân đã lâu, suy nghĩ của Thiên Quân thế nào sao hắn không biết.

“Nhưng hắn có thể an ổn tọa hóa sao? Bên ngoài là tình huống gì chúng ta đều biết, chỉ sợ hắn chưa tọa hóa thì Xi Vưu đã tiến vào giết chết” Minh Chiêu cảm giận, nếu không phải lo lắng cho phụ vương thì hắn đã đi giúp Cốc Nhiễm một tay.

Đúng lúc này thân mình của Thiên Quân đột nhiên rung động, Thiên Nguyên điện cũng theo đó mà rung động kịch liệt, giống như là động đất ở Nhân gian nhưng đây là thiên cung, không có khả năng đó.

Minh Chiêu và Thanh Long bay lên, thấy trên mình Thiên Quân tản ra tiên quang kim sắc như ẩn như hiện, càng lúc càng mạnh rồi biến mất, ánh sáng trên người Thiên Quân cũng dần trở nên mờ hồ.

“Phụ vương!”

Minh Chiêu là cốt nhục của Thiên Quân, đương nhiên có thể cảm giác được Thiên Quân phát sinh biến hóa, trong lòng đau đến tâm tê phế liệt, hốc mắt ướt đầm.

Bên ngoài Nam Thiên môn, mọi người đều nhìn thấy kim sắc tiên quang toát ra từ Thiên Nguyên điện

“Không tốt! Thiên Quân muốn tọa hóa” Xi Vưu thấp giọng mắng.

“Nguyên lai Thiên Quân bế quan là vì muốn tọa hóa”

“Từ thuở khai thiên lập địa tới nay, đây là vị Thiên Quân thứ hai hòa cùng trời đất”

“Thiên Quân a. . .”

...

Chúng tiên quỳ xuống, cung kính nhìn về Thiên Nguyên điện, chăm chú nhìn quá trình tọa hóa của Thiên Quân, có người còn kích động tới mức nước mắt nước mũi tèm lem.

“Chậm. . . Chậm. . .” A Ly thấy thế thì thảo tự nói, trong lòng thầm mắng Thiên Quân, lão đầu tử kia sớm không tọa hóa muộn không tọa hóa, lại lựa đúng thời điểm mấu chốt này mà bỏ của chạy lấy người.

“Thì ra đại bá muốn tọa hóa...” Tịnh Vũ thất thần, nhìn về phía chân trời, trong lòng vừa mừng vừa lo, tâm sinh ra cảm khái rất nhiều, ký ức hiện về trong đầu, Thiên Quân ngày thường nghiêm khắc, ngẫu nhiên cũng lộ ra vẻ từ ái...cứ thế mà biến mất trong tam giới, một chút dấu vết cũng không còn.

“Không để cho lão đầu tử kia được như ý, tất cả tiến lên cho ta, ngăn cản Thiên Quân tọa hóa”

Thanh âm Xi Vưu vang vọng trên không Nam Thiên môn, mang theo phần hận, sát khí đằng đằng. Lập tức đại quân kim giáp đồng loạt tiến công Nam Thiên môn, kết giới thiên la địa võng do Cốc Nhiễm tạo thành chẳng mấy chốc trở nên yếu ớt, sắp không chịu nổi nữa.

Bên trong Thiên Nguyên điện, Thanh Long thở dài, làm bạn bên nhau đã vạn năm giờ tiên chủ rời đi khiến hẫng đau khổ tột cùng.

Nửa giờ sau, kết giới của Cốc Nhiễm đã bị phá vỡ, kim giáp ngân giáp giao chiến xấp la cà, Thiên giới chấn động, Nhân gian đất lở núi sụt, tiếng kêu than vang khắp nơi chỉ có Ma giới vẫn bình yên vô sự như hồ rình mồi.

Xi Vưu thi thố tài năng, cùng Tịnh Vũ và Cốc Nhiễm đánh nhau nhưng dần dần cả Cốc Nhiễm và Tịnh Vũ đều rơi vào thế hạ phong.

“Chẳng lẽ thực sự chúng ta không thể mở phong ấn của lưng chó trượng sao?” Tịnh Vũ gần như tuyệt vọng, lúc này hắn đã hoàn toàn tỉnh ngộ, nếu lúc trước hắn không cố chấp lừa dối mọi người thì sẽ không gây ra đại họa như hôm nay, trước mắt chỉ có thể sử dụng sức mạnh trong lưng chó trượng để chuyển bại thành thắng nhưng Thiên Quân đã tọa hóa, không có máu để mở tế lưng chó trượng.

A Ly ủ rũ cúi đầu, hai mắt đỏ hoe, nghe câu hỏi của Tịnh Vũ thì đột nhiên ngừng đầu chăm chú nhìn Cốc Nhiễm, tơ máu che kín mắt phương, không khó để nhận ra hắn đang đau đớn trong lòng. Nàng nên làm gì bây giờ...

Ích kỷ cũng tốt, trời đất hủy diệt cũng thế, nàng đều không cần, chỉ cần Cốc Nhiễm bình an, nàng chỉ nguyện Cốc Nhiễm bình an.

“A Ly, ta muốn người nhìn thấy cảnh Cốc Nhiễm là tù nhân của ta, làm theo sự bài bố của ta, muốn cho người nhìn xem tam giới thần phục Tô Phù Phong ta thế nào. Người hãy mở to mắt mà nhìn. Ha ha...”

Tô Phù Phong cười đến quỷ dị, lôi kéo A Ly tới gần Thiên Nguyên điện.

A Ly đột nhiên quay đầu về phía Cốc Nhiễm đang đánh nhau tụi bụi với Xi Vưu, la to “Cốc Nhiễm, người có còn nhớ khi phụ hoàng người tọa hóa đã lưu lại di chúc, trong đó có một câu : nếu lại rơi vào cảnh hỗn loạn, lấy máu tên, còn cho thanh minh, tiếp theo là câu gì?”

Cốc Nhiễm dừng lại, hần đương nhiên nhớ rõ, tiếp theo là lấy con tên, uống máu trọng sinh

Lấy máu tên, lấy con tên, uống máu. . . Chẳng lẽ. . .

Hần đã hiểu!

“Tịnh Vũ! Đưa lưng chó trượng cho ta” ngữ khí Cốc Nhiễm rất kiên định.

Lúc này, Tịnh Vũ không còn do dự nữa, nắm chặt Càn Khôn phiến, miệng đọc bí quyết, bỗng nhiên một trường côn trong suốt như thủy tinh từ trong Càn Khôn phiến bay ra.

Xi Vưu nhìn thấy lưng chó trượng thì dùng hết mười thành công lực nhào tới cướp không ngờ dùng thân mình bảo vệ lưng chó trượng vì vậy mà hứng trọn một đòn tấn công của Xi Vưu, gân mạch đứt đoạn, thét lên một tiếng thét thê lương.

A Ly suy sụp ngã ngồi trên mặt đất, trơ mắt nhìn Cốc Nhiễm cùng lưng chó trượng rơi xuống, máu tươi phun đầy mặt đất, vài giọt điểm trên gương mặt bạch ngọc như hoa mạn đà la nở rộ bên bờ Vong Xuyên, yêu mỹ xinh đẹp. Máu của Cốc Nhiễm cũng nhiễm đỏ lưng chó trượng trong suốt.

“Cốc Nhiễm. . .Hoan Hi thú thủ hộ lưng chó trượng cũng chính là thủ hộ người và Hoàng ca. Bàn Cổ dùng máu phong tồn lực lượng nên cần máu của hần mới có thể giải khai..mà người và Hoàng ca là cốt nhục của hần, cũng chính là huyết thống của Bàn Cổ. Mở ra phong ấn của lưng chó trượng cũng có nghĩa là cần linh hồn của các người...Cốc Nhiễm...người đã hoàn thành trách nhiệm với trời đất...vậy khi nào người thành toàn cho tình yêu của ta và người”

A Ly điên cuồng hướng về phía Cốc Nhiễm mà gào lên, nàng muốn đi đến bên cạnh hần nhưng roi của Tô Phù Phong vẫn quấn quanh cổ nàng.

“A Ly. . . Thực xin lỗi...”không nhìn thấy A Ly, không chạm được vào nàng, Cốc Nhiễm tay cầm lừng chó trượng, cảm giác rất mệt.

Tô Phù Phong cũng kinh ngạc mở lớn miệng, ngơ ngác nhìn Cốc Nhiễm rơi xuống đất, nhìn hắn không hô hấp được nữa.

“Tịnh Vũ người còn chờ gì nữa” Có lẽ lúc này chỉ có A Ly là thanh tỉnh, nàng nếu nói cho Cốc Nhiễm phương pháp giải phong ấn thì cũng đã biết Cốc Nhiễm sẽ có kết cục thế nào, nàng biết nếu nàng ích kỷ giấu hắn thì sau này hắn nhất định sẽ hận nàng hoặc cũng có thể nói bọn họ chẳng ai sống sót.

Tịnh Vũ vội lấy lại tinh thần, cầm lấy lừng chó trượng từ tay Cốc Nhiễm, lập tức cảm giác lực lượng trong cơ thể dâng lên cuồn cuộn như nước suối ngày mưa, hai chân hắn đột nhiên có tri giác.

Xi Vưu thấy Tịnh Vũ có được sức mạnh của lừng chó trượng thì hận tới mức hộc máu, bèn chộp lấy Tô Phù Phong quăng về phía Tịnh Vũ để tranh thủ thời cơ chạy trốn.

Tịnh Vũ không chớp mắt, giơ cao lừng chó trượng, một đạo tiên quang bay ra chém Tô Phù Phong thành hai khúc, nhìn thật ghê sợ.

Cùng lúc đó, âm thanh đi tai nhức óc từ trên cao vang lên, từ xa đã thấy đại quân Ma giới đang vây quanh Xi Vưu.

Dẫn đầu đoàn quân Ma giới là Ma quân Mặc Dạ đã thoát ẩn hơn ngàn năm qua, sau lưng hắn là Ma quân Thiên Minh bị trói gô.

Xem ra Mặc Dạ muốn thanh lý môn hộ, một lần nữa đoạt lại quyền lực ở Ma giới, chỉ trong một thời gian ngắn đã thu xếp ổn thỏa, thực sự không thể không thán phục thủ đoạn của Mặc Dạ.

“Đa tạ Ma quân Mặc Dạ tương trợ”

Chúng tiên thấy Mặc Dạ dẫn quân tới, cảm động chấp tay nói lời cảm tạ, Mặc Dạ lại không chút biểu tình, lạnh lùng nói

“Không cần cảm tạ ta, người các người nên cảm tạ là A Ly”

Nếu không phải Hi Hi hết lòng năn nỉ, nếu không phải Thương Nguyệt tận tình khuyên nhủ, nếu không phải vì A Ly là bằng hữu có tình có nghĩa thì Mặc Dạ hẳn quyết không xen vào.

Cùng lúc này trong Thiên Nguyên điện bắn ra một đạo hào quang kim sắc, Thiên giới vốn đang chìm trong tối đen lại sáng như ban ngày, có người bị đạo kim quang kia làm cho nhức mắt không mở ra được.

Kim quang chốc lát tiêu tán, tiên pháp vô lượng của Thiên Quân hóa thành những mảnh nhỏ rơi xuống Nhân gian, làm cho mặt đất trở nên bình ổn, phong cảnh tươi tốt trở lại, phàm nhân không biết rằng trong nháy mắt thiên địa vạn vật trở lại như lúc ban đầu là do tinh phách của Thiên Quân biến thành.

Thiên Sử Giám ghi lại kết cục tai kiếp lần này của tam giới.

Xi Vưu bại trận, tự hủy thân. Thiên quân Hoàng Ca tọa hóa, Tịnh Vũ tiên Quân tiếp nhận vị trí, trở thành thiên quân đời tiếp theo. Ma quân Mặc Dạ quay về chấp chưởng Ma giới. Cốc Nhiễm tiên quan vì cứu vớt chúng sinh, dùng máu tế lũng chó trượng mà hi sinh thân mình, người yêu của hắn là A Ly cũng từ đó biến mất, không rõ tung tích.

Từ đó tam giới thái bình.

Lại có dã sử ghi rằng A Ly tự hủy tiên cốt, phóng thích tinh phách của Cốc Nhiễm trong lũng chó trượng, giúp cho hắn trọng sinh, mà A Ly vì mất tiên cốt nên trở thành lũng chó bình thường. Có người nói thường xuyên nhìn thấy một tiên nhân tuần dật mang theo một tiểu lũng chó đi lại trong tam giới, hành tung mơ hồ, có điều đi tới đâu nơi đó liền có xương gà lưu

lại. Có người đoán Cốc Nhiễm tiên quân chưa chết mà đang đợi tiểu lủng chó lần nữa tu luyện thành người.

TRA THÚ HOÀN LƯƠNG KÝ

Mộc Noãn Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Cốc Nhiễm Luân Hồi Kiếp Thứ 100

Ta gọi là Cốc Nhiễm, thực ra ta vốn họ Phó nhưng lúc ta mới được sinh ra, có vị đạo sĩ thọt chân đi vào nhà ta, nói ta đời này sẽ gặp phải tai kiếp, để tránh kiếp nạn, hắn nói phụ thân ta nên giao ta cho hắn, để hắn mang ta vào núi tu đạo. Ta là con trai độc nhất của Phó gia, tu đạo có khác nào là xuất gia, vậy thì hương hỏa sau này của Phó gia sẽ ra sao? Cha mẹ ta suy nghĩ suốt một đêm, cuối cùng không có nhận lời vị đạo sĩ kia. Vị đạo sĩ thọt chân cứ liên tục thở dài làm phụ thân ta cũng chột dạ, vội hỏi xem có cách nào giúp ta hóa giải tai kiếp không, vị đạo sĩ liền nói ta không nên mang họ Phó nữa, đổi sang tên khác cũng xem như là một cách xuất gia, nói xong liền sai người mang bút mực tới, viết xong hai từ “Cốc Nhiễm” thì vị đạo sĩ cũng biến mất trước mắt mọi người. Vì thế từ đó ta được gọi là Cốc Nhiễm.

Ngay từ đầu, phụ thân rất cẩn thận trông chừng ta, sợ ta xảy ra sơ suất, bắt ta ở nhà đọc sách viết chữ, một bước cũng không ra khỏi nhà. Ta cũng vượt qua hai mươi năm bình an, phụ thân cũng dần dần lơ đãng cảnh giác, lại thêm ta luôn tìm cách năn nỉ, hắn rốt cuộc cũng gật đầu cho ta rời nhà đi thi, tìm kiếm công danh.

Thực ra đi thi là giả, du ngoạn mới là mục đích thật sự.

Không ngờ, lần đi xa này mới là bắt đầu cho tai kiếp của cuộc đời ta.

Trên đường từ kinh thành về nhà, ta gặp phải mưa to trong rừng, đường sá lầy lội làm xe ngựa của ta không cách nào nhúc nhích, trước không nhà, sau không đường, ta vội tên gia nô đành mạo hiểm tìm gốc cây cổ thụ để làm chỗ tránh mưa. Khi đó ta vẫn cho rằng mấy cái cây to sẽ là chỗ chắn mưa tốt nhất.

Mưa vẫn rơi, không khí toàn mùi bùn đất ẩm ướt. Màn đêm buông xuống, mưa càng to hơn, nơi chân trời lóe lên những tia chớp chói mắt, gia nô ôm lại thành một đoàn, cả người run lên vì lạnh và sợ, mà ta lại hưng trí bừng bừng chờ xem giông tố.

“Ầm vang ——” mấy tiếng sấm vang lên liên tục, tia chớp lóe lên không ngừng, mắt ta bị nước mưa tạt vào làm hơi rát, ngay lúc ta nhắm lại thì một đạo ánh sáng chói mắt bổ nhào về phía chúng ta đang tránh mưa, gia nô la hét, ta còn chưa kịp phản ứng thì tia chớp đã đánh tới. Trốn không thoát, ta chỉ đành hít sâu một hơi, trong đầu nhớ lại chuyện tai kiếp vị đạo sĩ đã nói trước kia, có lẽ chính là lúc này?

Ta nhắm mắt, trấn định tự nhiên nghênh đón sấm sét.”Ầm vang” tiếng nổ vang lên làm cho màng nhĩ của ta muốn vỡ ra, hồi lâu tiếng sấm không còn, chỉ có tiếng mưa không ngừng rơi.

“Ngu ngốc! chẳng lẽ người không biết khi trời mưa thì không được núp dưới tàng cây sao?”

Nghe vậy, ta mặt lộ vẻ quẫn sắc.

Đây là âm thanh dễ nghe nhất mà ta đã từng nghe, thanh thúy như chim hoàng oanh, bạch y nữ nhân cũng là nữ nhân xinh đẹp nhất mà ta từng gặp, tuy rằng bộ dáng của nàng lúc này có chút chật vật. Xiêm y của nàng vì nước mưa nên dính sát vào người, làm lộ rõ những đường cong quyến rũ, cái yếm màu vàng như ẩn như hiện, kỳ lạ là nước mưa lạnh như băng thấm vào người ta thế nhưng ta lại thấy cả người khô nóng.

“Thiếu gia! Mau chạy đi, nữ nhân này nhất định là yêu quái, vừa rồi chúng ta tận mắt nhìn thấy nàng từ trên trời bay xuống, đá sấm sét đi sang ngọn núi khác a” gia nô ở phía sau la to, còn thư đồng vội vàng chạy lên nắm tay áo của ta.

“Đáng chết, lo cứu hẩn nên đã quên che giấu thân phận...” bạch y nữ tử thấp giọng lầm bầm, nàng cho rằng tiếng mưa sẽ làm ta không nghe được nàng nói gì nhưng thật ra là ta đã nghe hết. Nường theo ánh chớp, ta phát hiện sắc mặt của nàng tái nhợt nhưng ánh nhìn lại rất trong trẻo, ta nghĩ cho dù nàng có là yêu quái thì cũng không phải là yêu quái xấu.

“Ấn. . . Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương” ta quyết định nói lời cảm tạ, dù sao nàng cứu ta cũng là sự thật.

“Phốc xuy ——” bạch y nữ nhân cười thành tiếng, định nói gì đó nhưng đã ngã gục xuống đất, mưa vẫn không ngừng rơi.

Xe ngựa còn chưa tới, một đám người đã đứng trước cửa chờ ta, vẻ mặt ai nấy đều mang vẻ vui mừng.

“Cốc Nhiễm!”

Tô Phù Phong đứng trong đám người vẫy tay về phía ta. Nàng là hôn thê của, từ lúc ta còn trong bụng mẹ, Tô phu nhân cũng đang mang thai, vì vậy phụ thân ta đã cùng Tô lão gia ước hẹn, đứa nhỏ sinh ra nếu khác giới thì kết làm phu thê, nếu cùng giới thì kết làm huynh đệ hay tỷ muội. Sở dĩ có lời hứa hẹn này là trong lúc phụ thân còn nghèo khổ, Tô gia đã không ít lần hỗ trợ, tiếp tế cho nên quan hệ hai nhà rất tốt, lại đúng lúc phu nhân hai nhà đều mang thai.

Đối với Tô Phù Phong, ta không biết là loại cảm tình gì. Nàng sinh sau ta hai ngày, nên từ nhỏ tới lớn ta luôn xem nàng như muội muội của mình. Ta đối với nàng phần lớn là thân tình, dù sao ta cũng không thích các cô nương khác cho nên cưới nàng cũng không sao, dù sao cũng như người một nhà, có thành thân hay không thì cũng gặp mặt nhau cả ngày. Cho nên lúc trước ta không hề nghĩ ngợi nhiều về hôn nhân của mình.

Xuống xe ngựa, mẹ ta và Tô Phù Phong vội vàng tiến lên đó, phụ thân đứng cách đó không xa mỉm cười nhìn ta, một nhà hòa thuận vui vẻ, đây

cũng chính là hạnh phúc, là kiêu ngạo của ta.

“Mẫu thân, tới, nhìn xem, đây là ân nhân cứu mạng của ta” Ta vội vàng vén rèm xe để cho mọi người nhìn thấy A Ly.

A Ly từ trong xe ngựa đi ra, thi lễ với mọi người. Hoàn toàn không còn vẻ mệt mỏi như đêm đó, trải qua mấy ngày tĩnh dưỡng, tinh thần của nàng đã tốt hơn nhiều. Đêm đó, nàng cứu ta xong liền đột nhiên té xỉu, nhóm gia nô cho rằng nàng là yêu quái nên khuyên ta đừng để ý tới nàng, nhưng ta không nhịn được sự tò mò với nàng mà ra tay cứu nàng. Dọc đường đi, ta biết nàng gọi là A Ly, té xỉu là vì giúp ta cản sấm sét làm ta cảm động đến tận tim. Nhưng thật ra ta biết nàng nói dối, trên đầu nàng có một vết thương, chảy máu rất nhiều. Có lẽ nàng thực sự có điều giấu diếm nhưng tính hiếu thắng của nam nhân làm ta không để ý mà còn mang nàng về nhà.

Sau khi nhìn thấy A Ly, nụ cười của mẫu thân trở nên cứng nhắc, vẻ mặt của phụ thân cũng trở nên âm trầm, ta cũng thấy trong mắt Tô Phù Phong ẩn sâu sự ghen tỵ. Tô Phù Phong thích trưng diện, mà bộ dáng của nàng cũng rất xinh đẹp, nam nhân trong trấn đều xem nàng như nữ thần. Có lẽ trước khi A Ly xuất hiện, ta cũng cho rằng Tô Phù Phong là nữ nhân đẹp nhất mà ta đã gặp nhưng từ khi A Ly xuất hiện, nữ nhân đẹp nhất trong mắt ta chính là A Ly.

Ta nói ta muốn đem A Ly về nhà, bởi vì A Ly không nhà để về, là nữ hiệp lưu lạc thiên nhai. Đương nhiên đây cũng là chuyện A Ly đã nói với ta. Phụ thân không trả lời, mẫu thân thì lộ vẻ mặt khó xử liếc nhìn Tô Phù Phong. Ta không hiểu vì sao ta muốn mang A Ly về nhà lại phải trưng cầu ý kiến của Tô Phù Phong. Rõ ràng đây là nhà của ta chứ đâu phải của nàng.

“Ta không đồng ý!” Tô Phù Phong hờn dỗi kêu lên rồi che mặt chạy về nhà nàng.

Ta không biết làm sao lắc đầu, dẫn A Ly vào phủ, lưu lại mẫu thân và phụ thân đang cãi nhau, mẫu thân trách phụ thân sao để cho ta đưa một nữ nhân xa lạ về nhà, còn phụ thân lại trách ngược mẫu thân. Ta thật không hiểu, ta mang một nữ nhân xa lạ về nhà thì có gì không ổn, đây là chuyện của ta. Ta hiếu kỳ về nàng, mà nàng cũng thật sự đã cứu mạng ta, nàng cũng không có nhà để về nên ta mang nàng về nhà ta thì có gì sai?

Hoàn